

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

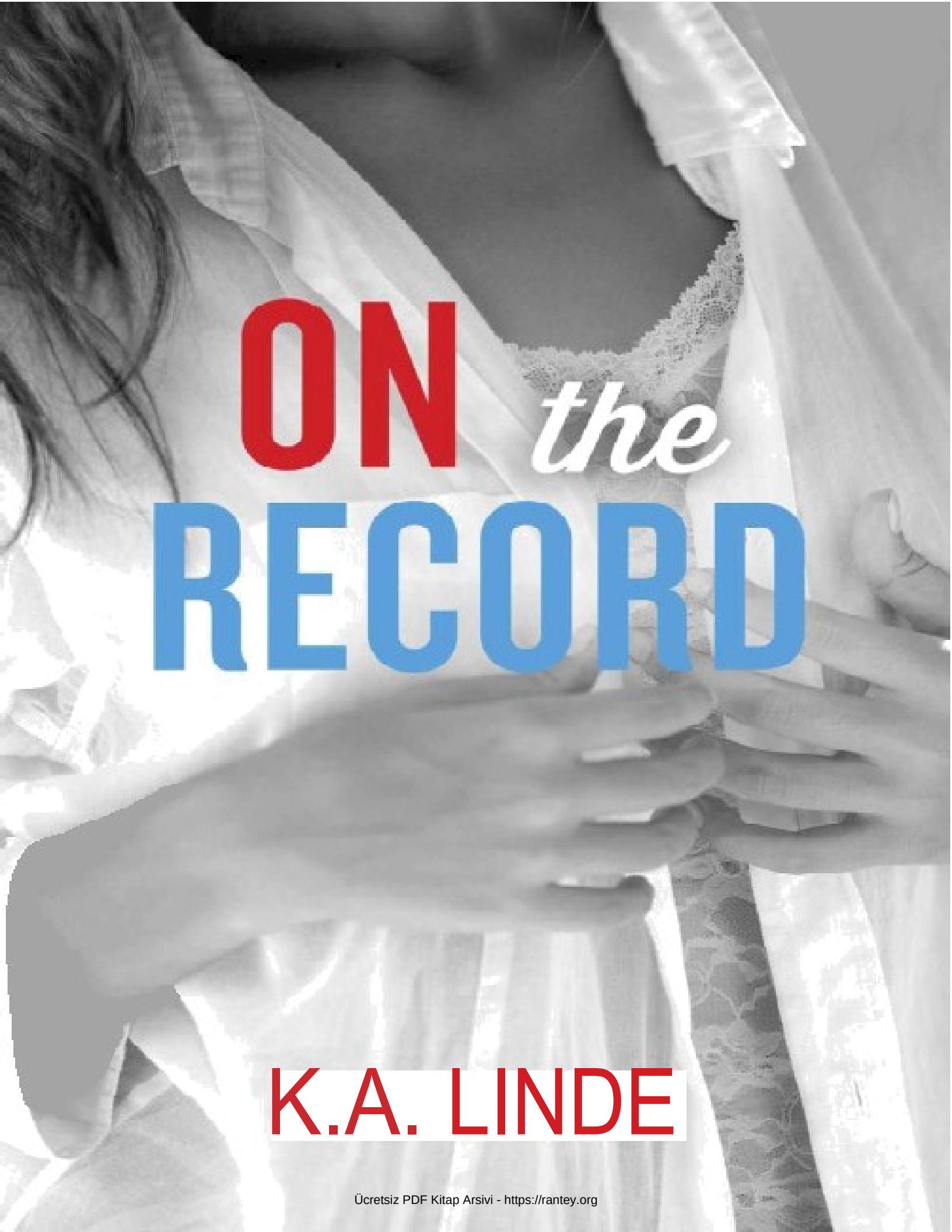
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ON *the* RECORD

K.A. LINDE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ON *the* RECORD

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Ayrıca K.A. Linde tarafından

Kayıt Serisi
Kayıt Dışı

Kaçınma Serisi
Bağılıktan Kaçınma (#1)
Kararlardan Kaçınmak (#1.5)
Sorumluluktan Kaçınma (#2)
Yakınlıktan Kaçınma (#2.5)
Günaha Girmekten Kaçınmak
(#3)

Beni Takip Edin

OceanofPDF.com

ON *the* RECORD

REKOR SERİSİ KİTAP 2

K A İ N D E

Montlale
Fiomanco

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Metin telif hakkı© 2014 K.A. Linde
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı, Seattle

www.apub.com

ISBN-13: 9781477823880

ISBN-10: 1477823883

Kapak tasarımı Laura Klynstra
Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2014901936

OceanofPDF.com

Kampanyaya. Bahçe işaretleri, Ye Olde ve meta konuşmaları için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 SEÇİM GÜNÜ	Bölüm
Bölüm 3 ÖNEMLİ HER ŞEY	2
NOEL BOMBASI OLAN	
Bölüm 4 VİZYON	
Bölüm 5 TÜM YANLIŞ NEDENLER	Bölüm
Bölüm 7 ÇIKAR ÇATIŞMASI	6
GÜVENİR	
FAKİRLERE GÜVENİR	
Bölüm 8 KAR GÜNÜ	
Bölüm Bölüm 10	BIN
549 Soru-Cevap	
Bölüm 11 RÖPORTAJ	
Bölüm 12 YİRMİ BİRİNCİ	
Bölüm 13 PARMAKLARININ ARASINDAN KAYAR	
Bölüm 14 EDİTÖR	
Bölüm 15 TOPU BIRAKMAK	Bölüm 16
BAŞKA ŞEY OLMADI HİÇBİR	17
TARİHİ	
HATIRLAMAK	Bölüm Bölüm 18
AÇIK VE	
NET	
Bölüm 19 BOUTIQUE	Bölüm 20
BANQUET	Bölüm 21
HE HAD IT	
COMING	
Bölüm 22 MELODRAMA	Bölüm 23
UNUTMAYA ÇALIŞMAK	
Bölüm 24 YAPILMAYA DEĞER HATALAR	
Bölüm 25 ÖNCE KONUŞ	
Bölüm 26 SONRA	
HAREKETE GEÇ	Bölüm
27 YULAF EZMESİ	
Bölüm 28 BLOĞUN ETRAFINDA	
Bölüm 29 YANILGI	

Bölüm 30 YÜKSEK STRES Bölüm
31 BRADY YAZAR HAKKINDA
TEŞEKKÜRLER

OceanofPDF.com

Bölüm 1

SEÇİM GÜNÜ

I Beni bu partiye sürüklediğine inanamıyorum," dedi Victoria.

Liz'in en iyi arkadaşı, sıcak pembe manikürlü elinde bir içkiyle barın karşısında duruyordu. Şehvetli vücudunu saran daracık siyah elbisesi ve kiraz kırmızısı dudaklarına uygun parlak kırmızı topuklu ayakkabılarıyla her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

Liz ona, "Bu gece benimle çıkmak istediğini söyleyen sendin," diye hatırlattı.

"Seçim gecesi bir gazete partisine gideceğimi bilmiyordum." Victoria koyu kahverengi saçlarını omzundan savurdu ve rimelle kaplı kalın siyah kirpiklerinin altından Liz'e baktı.

"Sadece bunun için çalışıyorum, oh, bilmiyorum, tüm yıl boyunca."

Victoria omuz silkti. "Bazı şeyler senin için önemlidir ve bazı şeyler de benim için. En azından ikimiz de alkol konusunda hemfikiriz," dedi bardağını kaldırarak.

Liz kıkırdadı ve içkisinden bir yudum aldı. "Alkolün etkilerinden hoşlanmak ve alkolü sevmek iki farklı şeydir."

"Bu, Hayden'ın seni öpme şeklinden hoşlanmakla Hayden'dan hoşlanmanın iki farklı şey olduğunu söylemek gibi bir şey."

"Bunu herkesi öpebilecek bir kız söylüyor!" Liz ağladı. Gah! Victoria bu konuyu tekrar açmak zorunda mıydı? Yazın gazetede editörüyle o ateşli öpüşmeyi paylaştıklarından beri bu konuşmayı ne kadar sık yapmışlardı?

Brady'den vazgeçmek yeterince kötüydü.

Eyalet Senatörü Brady Maxwell ile olan ilişkisi yaz boyunca sürmüştü ve bu süre içinde ona açık bir şekilde aşık olmuştu. Birlikte olamayacağı bir adama aşık olduğu çünkü o bir muhabirdi, kampanya için bir yükü, çalıştığı her şey için bir yükü.

için. Ve sonra Brady n seçim zaferinin gecesinde kabul konuşmasını yapmış ve onu, adı hariç, çıktığı bu yolculuğa tamamen inanmasını sağlayan kişi olarak ilan etmişti. İşte o netlik anında ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Eğer Brady'yi kendisi ve kampanya arasında bir seçim yapmaya zorlarsa, bu onu incitecekti; ve eğer onu seçer ve kampanyayı kaybederse, ona kızacaktı. Bu iki senaryo da Liz'in hoşuna gitmemişti. Bu yüzden Liz seçimi kendi eline almış ve Brady'yi terk etmişti ve ayrılışından bu yana geçen iki buçuk ay boyunca Brady'den haber alamamıştı. İki buçuk acı dolu ay.

"Kimi istersem pebilirim Liz," dedi Victoria.

"Dk Hayranı gibi mi?" Liz rpererek söyleniyordu.

"Evet, Duke'a giden biriyle çıktığım için bu kadar korktuğuna inanamıyorum." Liz omuz silkti. "Hem zaten Hayden Lane'ine bayılan sensin."

Liz'in gözleri Victoria'dan, sadece birkaç metre ötede duran ve konuşmaya dalmış olan Hayden'a kaydı. Eğer bu konuda bir fisıltı duyarsa, Liz Victoria'yı öldürecekti.

Hayden'la ya da herhangi biriyle bir ilişkiye ya da başka bir şeye hazır değildi. Victoria bunun nedenini anlamıyordu ama Liz'in yaz boyunca görüştüğü adamın Brady Maxwell olduğunu da bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Özellikle de Hayden. Onun biriyle grştğ bile bilmiyordu.

Bu da onunla neden çıkmadığını açıklamasını zorlaştırıyordu. ylece ortaya çıkıp, Eyalet Senatörü tarafından duygusal olarak çok incitildiğini ve aptalca bir şekilde onun gelip kendisini bulmasını umduğunu söyleyemezdi. Hayden ona çıkma teklif ettiğinde ondan kaçmayı denemişti ama sonra ona bir şey söylemek zorunda kalmıştı ve bahanelerinin hiçbiri yeterince iyi görünmüyordu. D.C.'deki Lincoln Anıtı'nın önünde öpüştüğü gibi bir adamı daha ne kadar uzakta tutabilirdi ki?

"Bayılmak mı?" Liz sesini alaltmaya çalışarak başını salladı. "Sen ciddi misin?"

"Bütün gece seninle flört edip durdu, Lizzie." Victoria gözlerini Liz'e dikti.

"Oh, bana öyle demeyi kes."

"Demeyecek."

Gerçek buydu. Hayden yaz boyunca öpüşükleri o geceden beri ona Lizzie demekten vazgeçmemişti. Victoria bunu çok komik buluyor ve fırsat buldukça Hayden'la dalga geçiyordu.

"Sen çekilmez birisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Victoria, mükemmel bir şekilde kavisli kaşlarından bile daha çok şey anlatırcasına gülümsedi. Liz en iyi arkadaşının kendisini bu kadar kolay etkilemesine neden izin verdiğini bilmiyordu. Hayatına devam etmeye hazır değildi. Her ne kadar bırakmak istese de Brady Maxwell'i unutamamıştı. Aralarındaki ilişki, kolayca başka birine geçemeyeceği kadar önemliydi. Belki de bu aptalcaydı.

"Eğer sen harekete geçmeyeceksen, belki de ben geçmeliyim," diye önerdi Victoria, sanki yeni aklına gelmiş gibi.

"Hayden senin tipin bile değil."

"Tip?" Victoria sordu. "Bu şey nedir?" "Şu anda bir doktora için çalışmıyor ya da zaten bir doktorası var."

"Evet, benim için yeterince zeki değil. Bu çok açık," Victoria dedi.

Liz gözlerini devirdi.

"Ama sanırım değişiklik olsun diye uzun boylu, fit bir koşucunun bir parçasına hayır demezdim."

Victoria bir adım öne çıkarak şöyle dedi.

"Victoria!" Liz onun yolunu keserek tersledi. "Kes ." "Oh, hadi ama, Liz. Biraz eğlen."

"O kadar da eğlenceli değil." İsteyeceği son şey Victoria'nın onu tüm iş arkadaşlarının önünde utandırmasıydı. Brady'yle olanları geride bırakmaya hazır olduğundan emin olmasa bile, bu kesinlikle Victoria'nın Hayden'a asılmasını istediği anlamına gelmiyordu.

"Neden olmasın? Sadece onunla eve git. İyi bir sevişme yaşayın ve yazı geride bırakın. Yaz *bitti*. Olan hiçbir şeyi değiştiremezsin ama senin yerine karar vermesine de izin vermek zorunda değilsin."

"Değilim," dedi Liz, ama sesinde hiçbir inandırıcılık yoktu. Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Brady'nin gitmesine izin vermek, ön seçim partisinden çekip gitmekten daha büyük bir kayıp gibi geliyordu. Ama o çekip *gitmişti*. Kendi kararını vermişti ve Victoria'nın hâlâ Brady'nin kendisini kontrol etmesine izin verdiğini ima etmesi hiç hoşuna gitmemişti.

Üniversite gazetesindeki birinci sınıf yardımcılarında biri olan Tristan koşarak odaya girdi ve Liz'in düşüncelerini böldü. Adam boynunu çevirdi ve Liz elini havada sallayarak ona işaret etti. Tristan, mükemmel bir şekilde ütülenmiş haki pantolonu, lacivert polosu ve siyah elbisesiyle ona doğru koştu ve karşısında durdu.

Ceket. Acelesi olduğunu ele veren tek şey, tipik kusursuz saçlarının tepesindeki dalga ve şakağında oluşan ter damlasıydı.

Tristan Liz'i selamlarken, "Dougherty," dedi. Yanında çalışmaya başladığı ilk bir ay ya da daha uzun bir süre boyunca onu resmi Bayan'dan vazgeçirmeyi başarmıştı. Ama şimdi, arkadaşlarıyla dışarı çıktıklarında bile, ona sadece soyadıyla hitap etme alışkanlığından vazgeçiremiyordu.

"Ne buldun?" Liz sordu.

"Talep ettiğiniz bölgelerin sonuçları elimde."

Liz, Tristan'ın omzunun üzerinden bakınca Hayden'ın kendisinden sadece birkaç adım ötede olduğunu gördü. "Hayden!" diye seslendi. Gözleri birbirine kilitlendi ve Hayden o kalp durduran gülümsemesini takınarak biraz daha yaklaşmak için acele etti.

"Sonuçları almış mı?" diye sordu Liz'e. O da tam bir iş adamıydı. Bu yüzden birlikte iyi çalışıyorlardı. Birlikte her zaman iyi çalışmış olmalarının nedeni de buydu. Ve Liz'in son iki yıldır ondan hoşlanmasının nedenlerinden biri de buydu. Hayden'ın Brady'den önce harekete geçmesi için her şeyini verebilirdi.

Brady'den önce.

Sürekli bir mantra gibiydi. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve elindeki işe odaklandı.

Tristan başını salladı, cebinden bir kâğıt çıkardı ve patronlarına uzattı.

Liz listeyi taradı, midesi takla atıyordu. Gördüklerine inanamıyordu. "Bir bölge hariç hepsi," diye fısıldadı.

Hayden ona bir gülümseme attı. "Tıpkı tahmin ettiğin gibi."

"Meriweather karakolu değil, çünkü onlar her zaman Maxwell'lerin karşısında yer alırlar," diye mırıldandı.

"Bunu sen de söylemiştin," diye Hayden.

Dördüncü bölgenin tamamı değildi ama Chapel Hill'de izledikleri birkaç seçim bölgesi Brady'nin lehine dönmüştü. Kampüsteki öğrenci oylarındaki artış bir gösterge ise, belki de bu tüm bölgeyi değiştirebilirdi.

Yakında öğrenecekti.

Liz, "Bu harika, Tristan," dedi. Neredeyse titriyordu, çok duygusaldı ve çelişkiler içindeydi. Brady'nin kazanmasını istiyordu. Bütün bunların olmasını istemiyordu.

boşa gidecekti. Sanki bu güne gelmek sonsuza kadar sürmüş gibi hissediyorlardı ve hala resmi açıklamayı beklemeleri gerekiyordu.

Hayden, "İlk günden beri politikacımızın kazanacağını söylemişsiniz," dedi.

"Henüz kazanmadı. Tristan, yarın için bu bilgilerle birlikte resmi sonuçları da içeren kısa bir şeyler yazar mısın?"

"Elbette Dougherty. ." Bununla birlikte Tristan döndü ve kapıya doğru ilerledi.

Liz içini çekti ve peşinden koştu. "Hey, şimdi gitmek zorunda değilsin," dedi sert ses tonunu yumuşatarak. Bazen Tristan'ın sadece bir birinci sınıf öğrencisi olduğunu, gazetenin onun gerçek işi olmadığını ve kendisinin de onun gerçek patronu olmadığını unutuyordu. Bunun için para almıyordu ve muhtemelen o da kutlama yapmak istiyordu.

"O makaleyi istemiyor musun?" Tristan sordu.

"Neden kalıp seçim sonuçlarının gelmesini beklemiyorsun? Geri kalanımızla birlikte parti yapabilirsiniz."

Ona şaşkınlıkla baktı, sanki Liz ona büyük bir ayrıcalık tanımıştı. Adam bu kadar minnettar olduğuna göre Liz çalışanlarını gerçekten çok çalıştırıyor olmalıydı. "Kulağa harika geliyor Dougherty. Yine de o makaleyi sana ulaştıracağımdan emin olabilirsin. Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan, biz beklerken gidip bilgisayarımı getirebilirim."

Liz, "Belki de sadece bir içki almalısın," diye önerdi.

Güldü ve başını salladı. "Ben içmem ama teklifin için teşekkürler. Sanırım yine de bilgisayarımı alacağım."

Liz onun gidişini izlerken, birinci sınıftayken kendisinin de bu kadar kararlı ve iradeli olup olmadığını merak etti. Tam olarak böyle hatırlamıyordu ama muhtemelen öyleydi.

Hayden, Liz'in arkasından yaklaşarak, "Hey," dedi.

"Hey." Olduğu yerde döndü ve adamın ilgi çekici ela gözleriyle yüz yüze geldi. Bu gece kahverengiden çok yeşile meylediyorlardı. Gri pantolon ve boyundan bol, yeşil düğmeli bir bluz ona çok yakışmıştı. Şık ama rahat.

"Ekibinle birlikte harika bir iş çıkardın." Liz

kızarak, "Teşekkürler," dedi.

"Gelecek dönem ne yapmak istediğini biliyor musun?"

Liz ayağını yere sürttü. Henüz bunu düşünmek istemiyordu. Kampanya sona erecek ve kâğıt üzerinde başka bir yere yerleşmek zorunda kalacaktı.

Omuz silkti. "Emin değilim. Beni nerede istiyorsun?"

Cevap olarak gülümsemesi kızın daha da kızarmasına neden oldu ama göz temasını kesmeye cesaret edemedi.

"Kağıt üzerinde ... yani," diye mırıldandı. *İşi daha da utanę verici hale getirmenin yolu.*

"Sizi ve ekibinizi Massey'in Washington bölümüne geçirmeyi düşünüyordum. Bu yarışları kim kazanırsa kazansın yine de biraz odaklanmak istiyorum ve ekibiniz bunları zaten biliyor."

Brady'yi takip etmeye devam etmesini istiyordu.

Hayden onun yüzünde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü geri adım atmaya başladı. "Tabii Massey ile çalışmak istemiyorsan..."

"Washington bölümü kulağa harika geliyor," diye hemen düzeltilti. Massey'den hoşlanmadığını ya da gazetede ki rolü konusunda ciddi olmadığını düşünmesini istemiyordu.

"Senin de benimle çalışabileceğini düşünmüştüm," dedi Hayden. dedi.

Liz bir kaşını kaldırdı.

"Ben gittikten sonra hâlâ editör olabileceğini düşünüyorum."

Liz'in nefesi boğazında düğümlendi. Editör. Bu onun hayal idi. için çalışıyordu. Ama bunu ona sevdiği için mi yoksa hak ettiği için mi veriyordu? "Bu iş için beni istediğine emin misin?"

"Evet, seni istediğime eminim," diye cevap verdi hemen. "İş için."

"Pekâlâ. O zaman seninle çalışabilirim," dedi, kafası uğulduyordu.

Liz birkaç ayın her şeyi ne kadar değiştirdiğine inanamıyordu. İlk basın toplantısını hatırlıyordu. Eyalet Senatörü Brady Maxwell III'n sahneye çıkmasını beklerken yaşadığı beklenti onu öldürmüştü. Bir soru sorabileceğini ya da o anın hayatını değiştireceğini hiç düşünmemişti. O sadece bir fırsat yakalamayı uman denenmemiş bir muhabirdi.

şimdi Hayden mezun olduktan sonra editör olması için onu zorluyordu. Hayden'ın konferanstan sonra aynı gün bunu yapabileceğini söylediğini biliyordu ama onu bu işe hazırlamak istediğini duymak farklıydı. Bu düşünce bile omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Liz, Victoria'nın bardan ona baktığını fark etti. Victoria'nın ne düşündüğünü bildiğinden emindi... Liz onun tavsiyesini dinliyordu. Hayden'ın apkın glmsemelerine ve sevimli yorumlarına karşılık vermek kolay olurdu. Öyle bir şey değildi.

Hayden'dan hoşlanmıyordu... Hayden'dan her zaman hoşlanmamıştı. Ama yine de, Hayden ona doğru hareket ettiğinde ona yaklaşmak yerine ondan uzaklaştı.

Hayden'ın gülümsemesi bozulmamıştı ama Liz onun gülümsemesini yüzünde tutmak için zorlandığını görebiliyordu. Liz onun neden hâlâ kendisinden vazgeçemediğini bilmiyordu. Bir öpücük bir erkeğin ilgisini bu kadar uzun süre çekmeye yetmezdi. Yine de ona bakma şekli ...

Spikerler son sonuçları yayınlamaya başladığında Liz dikkatini tekrar televizyon ekranlarına çevirdi. Kuzey Carolina'yı göstermelerini beklerken nefesini tuttu.

"Takip ettiğimiz Cunningham-Maxwell yarışında henüz tam sonuçlar açıklanmadı," diye bildirdi haber sunucusu. "Elimizdeki sonuçlara bakılırsa oldukça sıkı bir yarış var. Önde giden Cunningham küçük bir farkla önde görünüyor, ancak bu bir tur atma gibi görünüyor. Gözümüzü bu yarıştan ayırmayacağız ama bu arada Pennsylvania'daki açık koltuk yarışına bir göz atalım."

Liz derin bir nefes aldı. Sonuçları istiyordu ve bekleme oyunu sinir bozucuydu.

"Çok yakın olacak," dedi Hayden, sırtını bara vererek yürürken. "Bunu hep biliyorduk."

"Tristan'ın aldığı sonuçlar bana Maxwell'in bunu başaracağını düşündürüyor. Bunu en başından beri söylüyorsun ama kanıtın elimde olması çok farklı."

"Evet," diye fısıldadı. Brady'nin çok çalışmasının ve hırsının doruk noktasıydı. Bu rol için doğmuş ve yetiştirilmişti ... Başkan olmak için doğmuş ve yetiştirilmişti. Onu bu konuda ikna etmişti. Liz başını salladı. Brady Maxwell'i düşüncelerinden uzaklaştırması gerekiyordu. Bu gecedен sonra bu onun görevi olacaktı. Kazandıktan sonra... Kazanmak zorundaydı!

"Siz ikiniz benimle atış yapacak mısınız, yapmayacak mısınız?" Victoria bağırdı. Uzanıp Liz'in koluna yapıştı ve onu bara doğru sürükledi. "Haydi, Lane. Acele et!"

Hayden zorlukla bastırılmış bir göz devirmeyle öne doğru kaydı. "Sen nasıl istersen, Vickie."

"Liz, durdur onu," diye mızızlandı Victoria, ikisinin de eline birer kadeh tutuşturmadan hemen önce.

Liz bara sırtını döndü ve başını yana eğerek ona baktı. Tanrım, bu gece çok iyi görünüyordu! "Hayden, uslu dur."

"Ben her zaman iyi oynarım, Liz."

Victoria kadehini aralarında havaya kaldırdı ve ikisi de onu takip etti. "Bunun şerefine Liz'e kadeh kaldırıyorum."

"Ben mi?" Liz gözlerini kocaman açarak sordu.

"Bu an için kışını yırtarak çalışan hatuna. En iyi adam kazansın," dedi Victoria bir güzellemeyle.

Liz kötü zamanlanmış kadeh kaldırış karşısında irkildi. Victoria kongre yarışından bahsediyordu ama Liz'e göre bu daha çok Brady ve Hayden arasındaydı. Brady onun dünyası olmuştu ama sonra dünyası yıkılmıştı. Şimdi yıkıma rağmen yoluna devam etmek, yaşamaya devam etmek zorundaydı. Bu kendi kendine yaptığı bir şeydi... Ne de olsa Brady ile birlikte olamazlardı. Onu tanımadan önce hakkında olumsuz yazılar yazmıştı ve Brady'nin kazanma şansına zarar verebilecek her şey kampanya için bir tehlikeydi. Brady uzaklaştığından beri bir gün bile aklından çıkmamıştı.

İğneyi tekrar ağzına götürdüğünde, boğazındaki yanma ona onu terk ettiğinden beri her gün nasıl hissettiğini hatırlattı. Bu doğru bir karar olabilirdi ama kolay değildi ve ağzında sürekli kötü bir tat bırakıyor ve biraz da hasta hissetmesine neden oluyordu.

Ama Hayden da hep oradaydı. Yavaş ama emin adımlarla, varlığından bile haberdar olmadığı parçaları yeniden bir araya getirmeye çalışıyordu. Liz bundan daha ileri gitmesine izin vermeyi reddetmişti. İsteddiği son şey Hayden'la bir şeye başlamak ve geriye dönüp baktığında bunun bir ribaunt olduğunu görmektir.

"Görünüşe göre Kuzey Carolina'daki Cunningham-Maxwell yarışının sonuçları belli oldu," dedi sunucu Liz'in tüm tutarlı düşüncelerini keserek.

Gözleri televizyona yapışmış bir halde donup kaldı. Sonunda vakit gelmişti. Bir sonraki an sonsuzluk gibi geldi, sanki Liz her şeyi ağır çekimde izliyormuş gibiydi. Başlar olanları duymak için ekrana dönerken etrafındaki kalabalık sessizleşti. Victoria, Liz ve Hayden'ın kadehlerini toplayıp tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra muhabiri dinlemek için döndü. O bile ilgileniyordu.

Hayden'ın eli Liz'in küçük sırtına indi ve ona . Hayden usulca, "Benimle çık," diye fısıldarken, Liz onun nefesini kulağında hissetti.

Bu bir rica değildi, ama tam olarak bir emir de değildi. Ve bunu o kadar belli belirsiz, o kadar kararlı ve tam zamanında söylemişti ki, kadının

neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bir saniye içinde Brady'nin kazanıp kazanmadığını öğrenecekti. Ama şimdi aklı Hayden'ın yorumunda kaybolmuştu.

"Görünüşe göre Eyalet Senatörü Brady Maxwell, yedi yüz elliden biraz fazla oyla barajı aşarak ön seçim yarışından bile daha az bir farkla galip geldi. Gerçekten inanılmaz. Tebrikler, Senatör Maxwell. Bu zaferi gecenin ilerleyen saatlerinde daha ayrıntılı bir şekilde analiz edeceğiz.

..."

Liz bar patladığında başka bir şey duyamadı. Etrafındaki insanlar çılgık atıyor ve memleketlerinin kahramanı için tezahürat yapıyorlardı. O ise öylece şaşkın şaşkın duruyordu.

Başardı! Başardı. Yedi yüz elli oy onu zafere taşımıştı. Bu çok küçük bir farktı. Herhangi bir seçim bölgesi dengeyi değiştirebilirdi.

Sonra Hayden kollarını Liz'in ortasına doladı ve onu daireler çizerek döndürmeye başladı. Liz kıkırdadı, kollarını onun boynuna doladı ve ince bedenini onun göğsüne bastırdı. Adam yavaşlayarak durdu ve sonra ağzını onun dudaklarına doğru indirdi. Liz bir an bile düşünmeden kendini o ana, Hayden'a kaptırdı.

Gözleri kapandı ve birbirlerine karıştıklarında aralarına elektrik girdi. Kız onu ne kadar iterse, aralarındaki sıcaklık o kadar artıyordu. Ve şimdi hepsi bir kutlama öpücüğüne dönüşmüştü. Bu gerçekleşene kadar bunu istediğini bile bilmiyordu ve kalbi çırpındı.

Önce Hayden uzaklaştı ve ela gözleri onunkilerin derinliklerine bakarken nefes alış verişinin düzensiz olduğunu biliyordu. "Benimle çık," diye tekrarladı Hayden ilk günden beri onu kazanan o gülümsemesiyle.

Liz dudağını ısırdı. Brady Temsilciler Meclisi'nde kongre üyesi olmak için Washington'a gidiyordu. İsteddiği her şeyi kazanmıştı ve muhtemelen bu zaferi kutluyordu. Onunla birlikte kutlama yapmıyordu ve yapmayacaktı da. Kasım ayı artık onun için bir şey ifade etmiyordu ve hayatına devam etmeliydi. Brady Maxwell'i unutmalıydı. Aralarında olanlardan asla pişmanlık duymayacaktı ama bunu kafasına takmaya da devam edemezdi.

Belki de tüm enerjisini Hayden'ı kendinden uzaklaştırmaya harcamak yerine onu yeniden sevmeye izin verseydi, her şey çok daha kolay olurdu.

Bunu istiyordu. Yeniden başlamaya hazırdı ve Hayden ona bu fırsatı veriyordu. Yüzünde Hayden'inkiyle eşleşen bir gülümseme belirdi.

Bu iyiydi. Bu doğru yöndü.

Dudaklarını tekrar bulmadan önce "Çok isterim," diye mırıldandı.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

NOEL BOMBASI

Liz son iki yıldır gazetenin tatil partisine katılmıyordu. Hayden'la birlikte gazetenin gece için kiraladığı şehir merkezindeki bir barın üst katına çıktıklarında pek bir şey kaçırmadığını fark etti. Ucuz Noel süsleri odayı doldurmuştu ve köşeye küçük bir ağaç yerleştirilmişti. Bir masa bayram ikramları ve punç tabaklarıyla doluydu. Çoğu insan, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu durum için giyinmemişti. Bazılarının üzerinde ama Liz açıkça hepsini geride bırakmıştı.

Üzerinde, büyükannesinin dolabından fırlamış gibi duran büyük boy bir kazak vardı; kazağın üzerinde çalışan ışıkları, elle boyanmış süsleri ve hediyeleri olan bir Noel ağacı vardı. Bunu dar siyah bir tayt ve çocuk reyonundan aldığı Rudolph tenis ayakkabılarıyla eşleştirmişti. Boynuna bir tutam çingiraklı zil dolanmış, hatta saçına kırmızı ve yeşil plastik fiyonklar takılmıştı. Victoria ona şakayla karışık, Walmart Noel reyonunda patlamış bir bombaya benzediğini söylemişti.

İnsanlar yemek masasının ve bitişik duvardaki barın etrafında kaynaşıyor ya da hoparlörlerden çalan Noel müziği eşliğinde garip bir şekilde dans ediyorlardı. Liz, Massey'nin Washington bölümünün geri kalanıyla konuştuğunu fark etti. Büyülenmiş dinleyicilerine bol bol el kol hareketi yapıyordu. Tristan bir köşeye sıkışmış, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Bu çocuğun ciddi bir mola vermesi ya da bir içki içmesi gerekiyordu. Liz, Brady'nin kız kardeşi Savannah'nın henüz katılmadığını fark etti ve yavaşça rahat bir nefes aldı. Savannah'yla gazete üzerinde birlikte çalışmış olmalarına aldırılmıyordu ama Liz'in Hayden'la ilk kez insan içine çıkmadığı bir zamanda, kardeşi Brady'yi hatırlatması yeterince kötüydü.

"Hayden! Liz!" Meagan onları karşılamak için koşarak geldi. Liz'in açıklamaya bile başlayamayacağı rüküş bir kazak giymişti. Sanki

Kırmızı, yeşil ve beyaz parlıtların rastgele tasarımlarla patlaması hem ürkütücü hem de gözleri kısımadan bakması zordu.

"Hey, Meagan," diye dostça karşılık verdi Hayden. "Bu yılki partiyle harika iş çıkardın. Bence bu geçen yıldan çok daha iyi."

Liz onun sadece iyi davrandığından emindi. Tipik Hayden.

"Liz, çok tatlı görünüyorsun. Gerçekten giyinip kuşandığına sevindim! Sadece ben olacağım diye endişeleniyordum," dedi Meagan neşeyle.

"Teşekkürler. Bundan daha fazla insanın giyinmiş olacağını düşünmüştüm," Liz dedi.

"En azından bu sefer birkaç kişi yaptı. Geçen yıl sadece ben ve bir birkaç kişi daha vardı. Sanırım Calleigh herkese giyinmeyeceğini söyledi, o yüzden başka kimse giyinmedi," dedi Meagan omuz silkerek. Sonra hemen kendini düzeltti. "Calleigh'ye karşı değilim tabii ki. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu! Onu seviyorum!"

Hayden, "Bütün bunları bir araya getirdiğin için teşekkürler," dedi. Liz onun sesindeki gerginliği duyunca başını kaldırıp yüzüne baktı.

Hah. Cidden, Calleigh ve Hayden'ın olayı neydi? Güzel muhabirle kısa bir süre çıktıklarını ve bittiğini söylemişti. Liz bundan ötesini hiç düşünmemişti. Her ne yaşıyorlarsa, belli ki hiçbir zaman halka açık bir şey olmamıştı, çünkü en azından bunu fark edeceğinden emindi. Belki de ona sormak için kendisini kıskanç gibi göstermeyecek bir zaman bulabilirdi. Yani ... asla.

Hayden bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu Meagan'dan uzaklaştırdı. Massey yollarına çıkmadan önce birkaç adım atmışlardı. Kısa boylu, omuz hizasında sarı saçları vardı. Bir Noel partisinde bile mektuplarını takan, sıkı bir kız öğrenci yurdu kızıydı.

"Aman Tanrım! İkinize de bakın! Çok tatlısınız. Bu sevimliliğe dayanamıyorum bile. Artık ilişkinizi saklamadığınıza çok sevindim," dedi Massey ve kolunu Liz'inkiyle birleştirerek onları grubun ortasına doğru sürükledi.

Massey o hafta başında Liz'e şık giyinmeyeceğini söylemişti, çünkü kız öğrenci yurdundaki randevu gecesi için aldığı pejmürde kazağı birden fazla kez giymek istemiyordu. Onunla fotoğrafı çekilemezdi, yoksa ölebilirdi. Liz sadece gülmüştü. Ah, aktif bir sosyal hayata sahip olmanın sıkıntıları.

"Millet, Hayden ve Liz gelmiş geçmiş en tatlı çift değil mi?" Massey giriş olarak sordu.

Liz gülümsedi, yanaklarına doğru süzülmekte olan utanç kızarıklığıyla savaşıyordu. Hayden onu daha da yaklaştırdı. Başını kaldırıp ona bakmadığı halde, onun gülümsediğinden emindi. Daha önce insanların nasıl tepki vereceği konusunda gergin olabilirdi ama şimdi değildi. Şu anda kendi ortamındaydı. Bu onun gazetesiydi. Bunlar birlikte çalıştığı insanlardı, onun için çalışan insanlardı. Onların yoldaşlığı ve saygısıyla dört yıl geçirecekti. Hayden bu gruba gülümsemekten başka bir şey yapmadan sahipti.

Ondan dökülen tam kontrol, kadının omuzlarındaki gerginliği çekip aldı. Neden bu insanların ne düşündüğü konusunda endişeleniyordu ki? Bu onun ilişkisiydi, onların değil. O ve Hayden ilişkilerinin son bir ayını gizli tutmuşlardı. Her ne kadar ofiste gizlice bakışmış ve aynı anda gazeteden çıkmış olsalar da, bu onların birlikte ilk resmi çıkışlarıydı. Liz kendine bunun işiyle en ufak bir ilgisi olmadığını ve görünüşe göre herkesin zaten bildiğini hatırlatmak zorundaydı. Kendini toparlaması gerekiyordu.

O bir erkeğin arkasına saklanan, sinmiş bir kız değildi. Gelecek yıl editör olmak istiyordu ve o zaman Hayden'ın şu anda sahip olduğu saygının aynısına sahip olacaktı. Liz kolyesinden gelen şingirtıları duymazdan gelerek gözle görülür bir şekilde doğruldu.

Liz, "Bunun için teşekkürler, Massey," dedi.

Massey, "Sizleri dışarıda görmek çok güzel," dedi.

Hayden, "Sanki hepiniz zaten bilmiyormuşsunuz gibi," dedi.

Grup omuz silkti ve gülümsemelerini içkilerinin arkasına sakladı. Massey, "Pek de kurnaz *değildiniz*," diye karşılık verdi.

Hayden güldü ve elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Liz'i neden saklamak isteyeyim ki zaten? Ona bir baksana."

Ona baktı ve yutkundu. Brady'yle birlikte olduğu tek şey buydu - gizlenmişti- ve bu, kalbini parçalamış ve milyonlarca küçük parçaya ayırmıştı. Ama Hayden'ın yüzündeki hayranlık dolu ifade en azından bir an için yıkımı durdurmuş ve yarayı sarmış gibiydi.

"Tamam. Aman Tanrım, anladık. Bu kadar iğrenç olmak zorunda değilsin," diye söylendi Massey. "Kendine bir oda falan bul."

"Kıskanma, Massey," dedi Liz.

"Kıskanmıyorum ama bir saniyeliğine bu sevimli kıyafet hakkında konuşabilir miyiz?" Massey sordu. Ve böylece Liz ve Hayden'ın birlikte olmalarıyla ilgili gerginlik dağıldı.

Burada görececek bir şey yok, millet. Devam edin.

Liz, Liz'in çingiraklı kolyesini çok kıskandığı anlaşılan Massey'ye yaklaştı. Kolyeyi hemen Massey'ye takması için verdi ve randevu gecesi için kendisinde kalması konusunda ısrar etti. Sonra Liz Tristan'ın masasına giderek onu köşesinden çıkmaya ikna etmeye çalıştı. Tristan gözlerini dikmiş ona bakıyor ve parti hakkında birkaç kelime konuşarak harika vakit geçirdiğini söylüyordu. Yine de onu masadan kalkmaya ikna edemedi ve o uzaklaşır uzaklaşmaz dizüstü bilgisayarıyla yeniden ilgilenmeye başladı.

Zaman uçup gidiyor gibiydi ve Liz gerçekten iyi vakit geçirdiğini fark etti. Endişesi boşuna değildi. Keşke önceki iki yıl da bu etkinliğe gelseydim diye düşündü. Her halükârda, arkadaşları ve meslektaşlarıyla birlikte vakit geçirmek ve sürekli iş yetiştirme telaşında olmak yerine biraz rahatlamak güzeldi.

Hayden da yakınlardaydı, asla çok uzakta değildi ama kesinlikle havada asılı durmuyordu. Ve ... doğru hissettiriyordu.

Hayden herkesin dikkatini kendi durduğu yere çekince oda sessizleşti. Hiç düşünmeden yanında durmak için hareket etti ve elini sıktı.

"Hey, millet! Yıllık tatil partisine geldiğiniz için çok teşekkürler. Uzun bir konuşmam falan yok ama bu dönemki sıkı çalışmanız ve özveriniz için herkese teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz bu gazeteyi üniversite gazeteciliğinin ön saflarına taşımak için gereken zaman ve çabayı gösterdiniz," dedi Hayden alkışlar arasında.

Liz ona gülümsedi. Bu sözler karşısında vücuduna tanıdık bir heyecanın yayıldığını hissetti. Gurur duyuyordu. Hayden'la gurur duyuyordu, gazeteyle gurur duyuyordu, başardıkları her şeyle gurur duyuyordu. Değerli bir şeyin parçasıydı.

"Şu anda burada bulunan her bir kişi olmasaydı bugün burada durup bu kadar çok başarıdan bahsedemeyeceğimi biliyorum. Ara seçimleri üstlenen üç kişilik kampanya bölümümüzden, öğrenci topluluğunu eğlendiren kvetching köşemize ve kampüs çevresindeki etkinlikleri kaydeden foto muhabirlerine kadar, biz üniversitenin kalp atışlarıyız. Bu dönemin bitmesine sadece bir hafta kaldı ve bu ödev için yüksek beklentilerimi karşılayacağını biliyorum. Hatta sabırsızlanıyorum.

Her zaman yeni insanlar, yeni zorluklar ve parlamak için yeni şanslar getiren gelecek dönem için. Bu gece geldiğiniz için teşekkürler ve mutlu tatiller!"

Hayden bardağını havaya kaldırdı ve herkes onu takip ederek mutlu tatiller ve mutlu Noeller diye bağırıp içkilerini geri devirdi.

Hayden içkisini bitirir bitirmez sohbet yeniden başladı ve Liz'e dönerek onu çekti. Liz kollarını onun ortasına doladı ve başını onun göğsüne yasladı. Sanki bunu gerçekte olduğundan çok daha uzun süredir yapıyormuş gibi tamamen normal hissetti.

"Güzel bir konuşmaydı," dedi ona düşünceli bir şekilde.

"Teşekkürler. Hemen oracıkta uydurdum."

"Anlayabiliyorum," diye şaka yaptı.

Hayden, kız kıkırdayıp uzaklaşmaya çalışana kadar şakacı bir şekilde onun yan tarafını dürttü. Durmasını söylemek için ona baktı ve Hayden'ın dudakları onunkileri buldu. Öpücük kısa ama hararetti ve Hayden onu bıraktığında, kız ona ne için bağıracağını unutmuş gibiydi.

"Buradan çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Nereye gidiyoruz?" Adamın ona bakış şeklinden bunun neden önemli olduğundan emin değildi.

"Şey, benim evime geri dönebiliriz," dedi usulca. "Ya da arkadaşlarımla o partiye gidebiliriz."

Hmm. Onun evine geri dönmek iyi bir zaman gibi geliyordu. Gerçekten iyi bir zaman. Ama buna hazır mıydı?

"Parti mi? Henüz yorgun değilim," dedi Liz çabucak. Sanki onu uyuması için evine geri götürmek istiyormuş gibi.

Bir aydır çıkıyorlardı ve hâlâ ne zaman seks konusu konuyu değiştiriyordu. Tanrım, seksi seviyordu, ama küçük bir kısmı

.. tamam, büyük bir kısmı buna hazır olmadığını haykırıyordu.

Hâlâ Brady'yi seksle birlikte gelen pek çok duygu ve hisle ilişkilendiriyordu. Bu konudaki kendi düşüncelerini bile ayırt edemezken Hayden'la hemen yatağa atlamak adil değildi. Bazen bunu istediğini düşünüyordu ve Hayden'ın da istediğini biliyordu - hangi erkek istemezdi ki? - ama hazır olduğundan emin olana kadar yapmayacaktı ve Hayden onu zorlamadı. Her zamanki gibi dürüst bir beyefendiydi.

". Sen ara. Çocuklara haber veririm," dedi Hayden, telefonuna yüzüne yayılan hafif hayal kırıklığı ifadesini gizleyerek.

Hayden telefona sarıldığında, telefon konuşmasını duyabilmesi için girişe doğru ilerlediler. Liz, Victoria'dan haber alıp almadığına bakmak için kendi telefonunu çıkardı. Savannah Maxwell partiye girdiği anda ekran boş geldi.

Her zamanki gibi bu gece de kırmızı kazak elbisesi, kalın siyah taytı ve siyah topuklu ayakkabılarıyla muhteşem görünüyordu. Kulaklarından altın takılar sarkıyordu ve boynunda uzun bir zincir asılıydı. Koyu kahverengi saçları omuzlarını geçecek kadar düz ve ışıktı. Ve hâlâ Liz'e Brady'yi hatırlatıyordu. Aynı şekilli gözlere, aynı aşırı özgüvene ve aynı dengeli adımlara sahiptiler.

Liz bu dönem Savannah'yla çalışırken her gün kendisiyle kavga etmişti. Kızdan hoşlanıyordu ve Savannah onun kardeşi değildi. Bundan kesinlikle emindi. Ama bazen her şey ters gidiyordu ve Liz tekrar tekrar her şeyin yoluna girmesini diliyordu.

"Liz," dedi Savannah o zahmetsiz politikacı gülümsemesiyle. Liz hiçbir ilgisi olmadığını bilmesine rağmen, Savannah gerçekten de aday olmayı düşünmeliydi. "Geciktiğim için özür dilerim. İşim uzadı. Ne kaçırdım?"

Liz bir an ona nerede olduğunu sormak istedi. Brady'yle birlikte olması pek olası değildi. Olsa da bir şey fark etmezdi.

Tanrım, Liz'in kendini toparlaması gerekiyordu. Hayatındaki her şey Brady Maxwell'in etrafında dönmüyordu.

"Pek bir şey yok. Hayden bir konuşma yaptı. Hepimiz sadece ," dedi Liz. Onu.

"Güzel. Gidip merhaba diyeceğim. Birazdan fizik sınavım var. Sabah," dedi iri kahverengi gözlerini devirerek.

Liz yüzünü buruşturdu. "Bu berbat. İyi şanslar." "Teşekkürler. Gazetede görüşürüz."

"Hoşça kal Savannah."

Liz onun uzaklaşmasını izlerken göğsünden bir ağırlık kalktı. Diğer kızın gidişinden duyduğu rahatlama tamamen mantıksızdı ama bu her zaman oluyordu.

"Hazır mısın?" Hayden kolunu tekrar onun omuzlarına atarak sordu.

Dikkatini tekrar Hayden'a yöneltti. "Evet."

Isıran soğuktan korunmak için caddede hızlı adımlarla yürüdüler. Aralık ayının ilk haftası genellikle oldukça soğuk geçerdi ama bu çok fazlaydı. Soğuk hava dalgası Chapel Hill'e doğru ilerliyordu. Kuzey ile

Carolina'nın değişken havası yarın seksenlerde olacaktı ya da aynı derecede saçma bir şey. şu anda Tampa'daki ailesinin evini cidden özlüyordu.

Hayden'in diğer arkadaşlarının toplandığı bara vardıklarında, Hayden Liz için kapıyı tuttu ve Liz hızla içeri girdi. Ellerini ovuşturarak onlara yeniden hayat vermeye çalıştı ve Hayden'in onu takip etmesini bekledi. Hayden onun alnına bir öpücük kondurdu ve sonra ellerini onun için ısıtmaya başladı. Sonra parmaklarını birbirine geçirdi ve onu kalabalığın arasından çekti.

Sporcu arkadaşları ellerinde biralarla tezgâhın arka tarafında kümelenmişlerdi. Çoğuyla dönemin başında Hayden'in taşınmasına yardım ederken tanışmıştı ve geçen ay onları biraz daha yakından tanımıştı.

Yeterince yaklaştığında Hannity onu kucaklayarak karşıladı ve grubun ortasına doğru çekti. Takımdaki çocuklardan üçünün adı Andrew'du, bu yüzden hepsi soyadlarını kullanıyordu: Bynum, Cush ve Lightsey. Katılan diğer çocuklar Jake Morgan ve Henry Evans'tı ve onlar da kendi soyadlarını kullanıyorlardı. Bu kafa karıştıracıydı ve alışması biraz zaman almıştı.

"Geldiğine sevindim Lane," dedi Bynum, birbirlerini sırtlarından alkışlarken.

"Evet, şirin tatil partiniz nasıldı?" Hannity sordu. Hâlâ Liz'in saçında duran fiyonkları dürttü ve Liz gözlerini devirdi. Onların orada olduğunu tamamen unutmuştu.

"Harikaydı. Bedava yemek. Ucuz içecekler. Bekleyebileceğiniz gibi," dedi Hayden onlara.

Lightsey göz kırparak, "Kıyafetini beğendim Liz," dedi. Grubun en genciydi ve çapkınlığıyla tanınıyordu ama pek başarılı değildi.

"Teşekkürler. İzninizle, ben gidip tuvaleti bulacağım," dedi Liz. Adamlar onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar ve neredeyse tam arkalarındaki karanlık koridoru işaret ettiler. Onlardan hızla uzaklaştı ve koridorun sonundaki kadınlar tuvaletini buldu.

Liz rahatladıktan sonra Noel fiyonklarını saçlarından çıkardı ve dalgaları parmaklarıyla tarayarak boyun eğmelerini sağladı. Bunun pek işe yaradığını sanmıyordu ama başka seçeneği de yoktu. En azından Massey onun çan kolyesini almış ve Liz de kazağının ışıklarını kapatmıştı.

Tenis ayakkabıları konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Neden kıyafetlerini değiştirmeyi düşünmemiştir ki?

Bunun olabildiğince iyi olduğuna karar veren Liz tuvaletten çıktı ve koridora geri döndü. Çocuklardan birinin adını duyunca çıkışa yakın durdu.

Hannity, "Hayır, ciddi, o gerçekten çok seksi," dedi.

Liz köşeden baktı ve bütün erkeklerin başlarını sallayarak onayladıklarını gördü. Hayden sadece omuz silkti. Onu görmemişlerdi ve kulak misafiri olmak yanlış gelse de, merak ediyordu.

"Bana hâlâ onunla yatmadığını mı söylüyorsun?" Bynum elleriyle işaret ederek sordu.

Hayden onlara, "Önemli bir değil," dedi.

Hayden onu savunurken bile Liz'in yanakları yanıyordu. Erkeklerin böyle şeyler hakkında konuştuklarını biliyordu. O ve Victoria on kat daha kabaydı ama nedense bu bağlamda onu utandırıyorlardı. Onlardan sadece birkaç adım ötede olduğunu bilmiyorlardı ama banyoda ne kadar kaldığını düşünüyorlardı?

Lightsey omuz silkerek, "Yani, bütün yıl bu kıza takıldığını söylediğinde senin eşcinsel olduğunu düşündük," dedi.

Cush koluna bir yumruk atarak, "Sen konuşursun Lightsey," diye bağırdı.

"Geri çekil, Cush."

"Sik beni!"

"Tanrım," diye bağırdı Hannity, Cush'u geri iterek. "Siz sprinterler meyve suyunu bırakmalısınız."

Bütün çocuklar güldü. Steroidler kulüp takımı için bile yasaklanmıştı ama herkes sprinterlerin zamanlarından saniyeler çalmak için kullandıkları konusunda şakalaşıyordu.

"Bakire falan mı? Takıntısı ne?" Hannity sordu. "Haftalardır takılıyorsunuz ve hiçbir şey denemediniz mi? Bana iffetli biri gibi görünmedi. Peki, onun nesi var?"

Hayden başını sallayarak, "Onun hiçbir sorunu yok, seni pislik," dedi. Hayden banyoya doğru birkaç adım atıp başını duvara yasladığında Hayden'ın başka ne söylediğini anlamadı.

Önemli değildi. Önemli değildi. Önemli değildi.

Sadece bir ay olmuştu. Neden erkekler bu konuda bu kadar hıyardı? Hayden'la ilk ay birlikte uyumak zorunda kalmadılar. Bu bir aydı.

gayet makul bir süre. Hayden zorlamadı. Ona ve kararlarına saygı duyuyordu. Ayrıca onu arkadaşlarına karşı savunmuştu.

Sadece erkeklik yapıyorlardı. Onun dinlediğini bilselerdi asla böyle bir şey söylemezlerdi. Sadece sakinleşmesi ve gülüp geçmesi gerekiyordu. Onda yanlış bir şey yoktu.

Liz derin bir nefes aldı ve başını dik tutarak bara doğru yürüdü. yüksek.

"Lizzie," dedi Hayden, ona doğru uzanarak. Lizzie onun kendisini içine çekmesine izin verdi.

onu. "Yaylarınızı çıkardınız."

"Partiden uzakta bir Noel bombası gibi görünmeme gerek olmadığını düşündüm."

"Sevimli göründüğünü düşünmüştüm."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, başarısız bir esnemeyi bastırarak. Yorgun olduğunu aklına bile getirmemişti ama bu yorumlar üzerine tüm enerjisi tükenmişti.

"Hey, buradan çıkmak ister misin?" Hayden sordu.

Liz başını salladı. Gerçekten de bu andan çok ama çok uzaklaşmak istiyordu. "Araba kullanabilecek durumda mısınız?" Adamın ne kadar içki içtiğine dikkat etmemişti ama arkadaşı Justin'in alkollü araç kullanma suçundan sonra, bir daha asla alkollü biriyle arabaya binme hatasını yapmayacaktı.

"Evet, diğer partide sadece bir tane içmiştim," dedi ona, çoğunlukla dolu olan birasını barın üzerine geri koyarken.

"Hepiniz , değil mi?" Bynum sordu.

"Evet, dostum, biz çıkıyoruz. Liz'in Cuma günleri erken dersi var."

"Tamamdır. Kendinize iyi bakın."

Hayden bütün adamlarla el sıkıştı. Aralarında bakışan Hannity'nin gözlerinde bir muziplik belirgindi. Hannity ona bir kez daha sarıldı ama Hayden kaçmaya çalışarak onu güldürdü. Sonra serbest kaldılar ve Hayden'ın arabasına doğru yürümeye başladılar, arabaya bindiler ve onun evine gittiler. Liz, Hayden'ın kapıyı açmasına izin verdi ve yorgunluktan düşerek içeri girdi. Çekmecedan bir çift yoga pantolonu ve bir kazak aldı ve aptal Noel kıyafetlerini değiştirmek için banyoya girdi. Bir dakika sonra geri döndüğünde Hayden'ı Şifonyerindeki resimler.

Kız tekrar odaya girdiğinde arkasını döndü ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. "Hey, güzelim."

Dudağını ısırđı ve ona doğru yürüdü. Hayden parmağını kızın saçlarının arasından geçirdi ve kızın gözleri kendiliğinden kapandı. Ellerini kafa derisi boyunca ve boynundaki gergin kasların üzerinde gezdirdi. Dudaklarından bir inilti kaçtığında kendini tutamadı.

Tanrım, sadece kendini bu anın içinde kaybetmek istiyordu. Dudaklarını dudaklarına değdirmek, onu tekrar yatağı bastırmasını sağlamak, içinde savaşı duygulara teslim olmak istiyordu. Ama Brady'nin düşünceleri, Hayden'ın arkadaşlarının sözleriyle birleşince her şey çok yanlış geldi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Genelde romantizmi kendi akışına bırakırdı ama ne zaman Hayden'la başlayacak gibi görünse, Brady'nin yoluna bir engel çıkardığını hissediyordu. Vücudu kaskatı kesildi ve devam edemedi.

Hayden onun vücut dilini okuyarak geri çekilip ona baktı. "Sen iyi misin?"

Liz başını salladı ve bir saniye sonra başını salladı. Bunu ondan saklamanın bir anlamı yoktu. Bunun hiçbir yararı olmayacaktı ve bu duyguyu içinde tutmaya devam ederse onunla daha fazla ilerleyemeyecekti. Ve Hayden'dan hoşlanıyordu.

" oluyor?" diye sorarak onu yatağına doğru çekti. içine gömüldüğü büyük, rahat, kuş tüyü bir yatak vardı. Ortaya doğru yaklaştı.

"Arkadaşlarının barda ne dediğini duydum," dedi aceleyle.

Hayden'ın yüzündeki renk soldu. Onun hiç bu kadar utanmış ve rahatsız görüldüğünü görmemişti.

"Bu ilişki hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi. "Ama beklediğim için bende bir sorun olduğunu bilmiyordum."

"Liz, senin hiçbir sorunun yok."

"Biliyorum. Bu konuyu açtığım ya da kendimi kötü hissettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum..."

"Lütfen kendini aptal hissetme," dedi ellerini onun ellerinin arasına alarak.

"Asıl aptal olanlar erkekler. Gerçek bir ilişki hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ve *bizim ilişkimiz* hakkında da hiçbir şey bilmiyorlar."

"İlişkimiz hakkında epeyce şey biliyor gibiydiler." Liz bir kaşını kaldırdı.

"Seçimlerinden dolayı kendini kötü hissetmeni asla istemem Liz." Sanki ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi durakladı ve sonra yatakta ona yaklaştı ve ellerini dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ela gözleri,

Loş ışıkta neredeyse yeşile dönen gözlerini tekrar ona dikti, sanki sadece kelimelerle yeterince şey ifade edemiyormuş gibi. "Eğer ilişkinizin ilerlemesini istemiyorsan, bekleyebiliriz. Acelem yok."

"Benim de acelem yok," diye fısıldadı, onun bakışlarında, samimiyetinde ve o pürüzsüz sesinde kaybolmuştu.

"Güzel. Çünkü gitmene izin vermeyi planlamıyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

ÖNEMLİ OLAN TEK ŞEY

Liz uzun tatilini ailesinin Tampa'daki evinde kumsalda uzanarak ve kitap okuyarak geçirdi. Gerçeklerden uzaklaşmak için güzel bir fırsattı. Normalde tatillerde Chapel Hill'de kalmayı severdi, tıpkı yaz boyunca yaptığı gibi. Ama kış tatilinin sonunda, ailesiyle birlikte Washington'da olan Hayden'ı görmek için eve dönmeye fazlasıyla hazırdı. Her gün arıyor ve gece boyunca saatlerce sohbet ediyorlardı ama telefon görüşmeleri yeterli olmuyordu. Liz onun evine gelmesine, iş yerinde gülümseyen yüzünü görmeye ve gece geç saatlere kadar onunla vakit geçirmeye alışmıştı.

Akşam.

Onu özledi. Hem de çok.

Noel'den hemen önce bir öğleden sonra bir anda farkına varmıştı. İki haftadır evdeydi ve Hayden her zamanki gibi iyi geceler dilemek için onu aramıştı, bu da her zaman bir telefon görüşmesi maratonuyla sonuçlanırdı.

"Seni özledim." Ağzından çıkan ilk şey buydu. *Hey, Liz* ya da

Lizzie, ona seslenmeye alıştığı gibi. Basitçe *seni özledim*.

Liz, Hayden'la olan ilişkisine başından beri yüzde yüz önem vermediğini biliyordu. Bu onun kendi hatasıydı. Kendi sorunlarının onu geride tutmasına izin vermişti. Brady'yle olan önceki ilişkisine -gece randevuları, yoğun tutku, gizli ilişkinin adrenalini, körü körüne aşık olma- o kadar sıkı sarılmıştı ki, gözünün önündekini görememişti. Ama o anda, daha önce ne olduğunun bir önemi yoktu. Eğer bu işin yürümesini istiyorsa -Brady ile arasına duygusal bir mesafe koymaya çalışmalı ve çaba sarf eden kişiye odaklanmalıydı.

Bu sayede ailesini, yeni yılı Hayden'la birlikte geçirebilmek için uçak biletini Washington'a aldırmaya ikna etti. Daha da iyisi, hemen ertesi gün kız kardeşi Jamie'nin yeni sanat koleksiyonunun büyük açılışı vardı. Sonbahar sergisindeki tüm tablolar satıldıktan sonra, daha prestijli başka bir sergi için görevlendirilmişti.

Hayden onu yılbaşı gecesi Reagan Ulusal Havaalanı'ndaki bagaj teslim noktasından aldı. Liz ona ulaştığında elindeki ağır çantayı ayaklarının dibine bıraktı ve kollarını boynuna doladı.

"Hey, güzelim." Adam onu kendine doğru çekti ve kadın bir dakika boyunca öylece durup adamın nefesini içine çekti.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı.

Hayden kıkırdadı. "Teşekkürler. Geri dönmene sevindim. Bir daha bu kadar uzaklara gitme, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı Liz, ona bu kadar kolay katılmasına şaşırılmıştı.

Liz'in büyük boy valizini bagaj bölümünden aldılar ve Hayden onu arabasına götürdü. Şehrin içine doğru kısa bir mesafe gittiler ve Liz, Jamie'nin yaşadığı yerin yakınındaki tanıdık kahverengi binaları hatırlamaya başladığında gülümsedi. Hayden'ı görmek için bir hafta sonu D.C.'ye gelmesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki. Ama yine de geçen yaz yaşananların çoğu zihninde her zaman tazeliğini koruyor gibiydi.

Buraya son gelişinde Brady onu sevdiğini itiraf etmişti. Tabii ki ona değil. Kendini asla böyle bırakamazdı. Basın sekreteri Heather'a ve avukatı Elliott'a söylemişti. Liz başını salladı. Bunu gerçekten düşünmek istemiyordu ama Brady'nin anıları hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Birdenbire ortaya çıkıvermişlerdi.

Belki de kalbine bu kadar zarar vermedikleri zaman onları hatırlamakta bir sakınca olmazdı. O zamana kadar onlarla güreşmeye devam edecekti.

Arabayı park edip apartmanın içine girdiklerinde ve inanılmaz derecede dik olan üç kat merdiveni çıktıklarında, kapı neredeyse patlayarak açıldı. Jamie Liz'i yakaladı ve bu kadar küçük yapılı birinin sahip olması gerekenden çok daha fazla bir güçle onu dairenin içine çekti. Jamie hemen Liz'in yolculuğu, uçuşu, yolculuğu ve daha fazlası hakkında heyecanlı bir soru-cevap seansına başladı.

Hayden arka tarafa doğru yürüdü ve çantasını boş yatak odasına bırakarak onu Jamie'nin yaylın ateşiyle baş başa bıraktı. Liz tüm sorulara ayak uydurmaya çalıştı ama Jamie o kadar hevesliydi ki, siyah saçları

yerinde dans ediyor gibiydi, bazen Liz'in bir öncekine cevap vermesine bile izin vermeden başka bir soru sormaya başlıyordu.

"Tanrım, Jamie, kes şunu," dedi Hayden, tekrar kapı aralığında belirerek. "Daha yeni geldi. Bir nefes al."

Jamie ona ölümcül bir bakış fırlattı ama Liz'e dönüp baktığında baş döndürücü gülümsemesi geri gelmişti. "Seni tekrar burada görmek çok güzel. Hayden sergimin açılışı için burada olacağını söylediğinde çok mutlu olmuştum!"

Liz ona, "Ben de her şeyin yolunda gitmesine sevindim," dedi.

Liz, Jamie'nin erkek arkadaşı James'le selamlaştı, zeki sanatçının yanından hiç ayrılmazdı ve oda arkadaşı Meredith de pilates eğitmeniydi ve bu sayede harika bir vücuda sahipti. Görünüşe göre James sonbaharda Jamie'nin odasına taşınmıştı, böylece boş yatak odasını başka bir yabancı vücutla doldurmak zorunda kalmayacaklardı. Liz, Jamie'nin James'in her zaman yanında olmasından hoşlandığından emindi. Liz havaalanında Hayden'ı gördüğünde de aynı duyguya kapılmıştı.

Uçağı nispeten geç gelmişti ve hazırlanmak için fazla zamanları yoktu. Jamie, sanat eseri alıcılarından birinden şehir merkezindeki özel bir partiye bilet almıştı. Resimleri üst düzey müşteriler ve politikacılar arasında ilgi görüyordu ve bu avantajlar kucağına düşmeye devam ediyor gibiydi. Davet siyah-beyazdı ama siyah kravatlı değildi, bu da erkeklerin smokin giymek, kızların da resmi kıyafetler giymek zorunda olmadığı anlamına geliyordu. Bu Liz için bir şanstı, çünkü kesinlikle yere kadar uzanan bir elbise almamıştı.

Onun yerine uzun kollu siyah payetli bir elbise, kalın siyah desenli tayt ve parlak siyah topuklu ayakkabılar giydi. Boynuna beyaz bir sonsuzluk atkısı doladı ve onu uyumlu beyaz eldivenler ve güvenilir siyah palto ile eşleştirdi. Tampa'da dinlendiği yetmiş beş dereceye kıyasla sıcaklık farkı çok belirgindi.

Beşi James'in Expedition'ına doluştu ve şehre doğru yola çıktı. Normalde metroya binerlerdi ama Jamie'ye de park kartı verilmişti.

James yaklaşık otuz dakika sonra Washington National Harbor'daki Gaylord Oteli'nin önünde durdu. Liz binaya gözlerini diktiği anda şaşkına döndü. Bir otelden çok bir yerleşkeye benzeyen devasa bir yapıydı, camdan bir serası ve su kenarındaki yapının içinde Bellagio tarzı bir su gösterisi vardı.

Bir vale James'e bir bilet uzattı ve ardından devasa otele götürüldüler. Bir görevli biletlerini kontrol etti ve onları kırmızı halılarla kaplı lobiden büyük bir balo salonuna yönlendirdi. Eşikten birlikte geçerken Hayden bir kolunu Liz'in beline dolayarak onu kendine yakın tuttu.

Oda, DJ'in ritimleriyle dans eden insanlarla neredeyse duvardan duvara dolmuştu bile. Mekânın DJ, canlı eğlence ya da biraz daha sessiz bir ortam isteyip istemediğinize bağlı olarak farklı alanlara bölündüğünü görebiliyordu. Bir dizi merdiven gözlerden uzak bir VIP alanına çıkıyordu ve akli Charlotte'ta Brady'yle ilk kez tanıştığında benzer merdivenlerden çıktığı zamana gitti.

Ceketlerini vestiyere bıraktıktan sonra Jamie kalabalığın içinde ilerledi, kimse dirsek atmıyor ya da çarpmıyormuş gibi zıplıyordu. Sonunda biraz daha sessiz bir alan buldular ve çocukları içki almaya gönderdiler.

Jamie köşeye yakın boş bir masa gördü ve bir başkası kapmadan önce kapmak için atladı; sonra Liz ve Meredith'e sanki onu takip etmiyorlarmış gibi el salladı. Özgür ruh Jamie'nin hakkını vermiyordu. Liz bazen Hayden'la nasıl akraba olduklarını merak ediyordu.

"Aman Tanrım, Liz, burada olduğun için çok mutluyum. Değil mi, Meredith?" Jamie, Meredith'in cevap vermesini beklemeden sordu. "Hayden'la çıkmaya başlayacağınızı *biliyordum*. Seninleyken çok daha havalı oluyor. Sen olmasan onu buraya getirebilir miydin sanıyorsun? Mümkün değil. O çok gergin."

Liz usulca güldü ve masaya oturdu. "Sizi memnun edebildiğime sevindim."

"Ayrıca, seni bir insan olarak çok seviyorum. Harika bir duruşu yok mu, Mere?" diye sordu. Meredith bir şey söylemek için ağzını açtı ama Jamie devam etti. "Bu yıl yeni yıl için seni getirmesine çok sevindim. Geçen yıl getirdiği züppe sürtük beni delirtmişti."

"Ne?" Liz daha iyi düşünmeden sordu.

"Yani, aynı partiye bile gitmiyorduk ve yemek bitmeden onu terk etmeye hazırdım. Onu hatırlıyor musun, Mere?"

"Bekle, hangi kız?"

"Onu hatırlıyorum," dedi Meredith, konuşmak için bir fırsat yakalamıştı. "Kızıl saçlı, değil mi?"

"Evet! Bu o. Adını hatırlamıyorum ama gittiğine sevindim. Ve burada olmana çok sevindim!" Jamie neredeyse neşeli bir gülümsemeyle haykırdı. "Onun adı Calleigh olamaz, değil mi?" Liz sordu. O da soruyu sorarken kalp atışlarını kulaklarında duydu. Calleigh olmalıydı. Hayden'ın birlikte olduğu kızıl saçlı başka kim vardı ki? Ama Liz bunun ciddi olduğunu düşünmemişti. Kesinlikle Calleigh'i Hayden'a getirecek kadar değil. Yılbaşı gecesi için onunla D.C.'ye gideceğim.

"Calleigh! Evet, . Onu tanıyor musun?" Jamie sordu. "Geçen yıl gazetenin editörüydü."

"Evet, bu konuda sürekli konuşup durduğunu hatırlıyorum. Hayden editör olduğunda onun adına mutlu olmak için kendimi zor tuttum çünkü bu konuda çok sinir bozucuydu."

Liz omuz silkti, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. "Ciddi olduklarını bilmiyordum."

Jamie az önce neye bulaştığını ilk kez fark ediyormuş gibi durakladı. "Oh, öyle olup olmadıklarını bilmiyorum. Zaten bu uzun zaman önceydi. O taşındığında ayrıldılar."

"Charlotte'a mı?" Liz teklif etti.

"Evet. Kulağa doğru geliyor. Uzun, uzun, uzun zaman oldu," dedi Jamie Liz'in kolunu güven verici bir şekilde sıkarak.

Liz bunun kendisini rahatsız etmesine neden izin verdiğinden bile emin değildi. Bunun Calleigh'den artık hoşlanmadığı gerçeğiyle bir ilgisi olduğundan emindi. Bir zamanlar onu idol olarak görmüştü ama şimdi bunun ne kadar yanlış olduğunu anlıyordu. Neden diğer kadının New York'taki iş teklifini Charlotte'taki gazete için geri çevirmesinin dahice olduğunu düşünmüştü ki? Belki de sadece Hayden'a daha yakın olmak istemişti.

Bu düşünce Liz'in aklına o kadar net gelmişti ki, neredeyse gerçek olduğunu biliyordu.

Tam o sırada Hayden ve James ellerinde içkilerle yeniden ortaya çıktılar. Liz beyninin fazla mesai yapmasına engel olamıyordu ve Hayden ona tuhaf bir bakış attı. Sanki dönen çarkları görebiliyordu.

Liz içkisini kaptı ve Hayden'ın elini tuttu. "ama. Hadi gidip dans edelim," diyerek onu gruptan uzaklaştırdı.

Jamie endişeyle dudağını ısırды ama Liz ona sırtını döndü. Hayden'la Calleigh hakkında konuşması gerektiğini biliyordu. Calleigh'nin Raleigh'deki bir kulübün dışında ikisiyle yüzleştiği Mayıs ayından beri bu konuyu merak ediyordu ve çıkmaya başladıklarından beri bu merakı daha da artmıştı. Elbette, eski bir haberdi. Calleigh ve Hayden bitmişti ve

ama onları birlikte düşünmek onu hasta ediyordu. Calleigh'nin Hayden'a yakın olmak istediği için yanında kaldığını düşünmek durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Bu taraftan," dedi Hayden, onun önünde ilerleyerek. Onu takip etti ve başka bir odaya girdiler. Bir müzik grubu çalışıyor ve insanlar dans ediyordu ama Liz'in gittiği dans pisti kadar kalabalık değildi. Liz odanın ortasına doğru gitmeye başladı ama Hayden onun koluna girdi ve onu uzaktaki bir duvara doğru götürdü. Hayden Liz'in etrafında döndü ve onu usulca duvara yasladı.

"Jamie ne dedi?" diye sordu iç çekerek.

"Ne?" Liz aptalı oynayarak sordu. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Sadece gidip dans etmek ve unutmak istiyordu.

"Onu insanlarla yalnız bırakmaktan cidden nefret ediyorum. Koca ağzı her zaman tam olarak *yanlış* şeyi söylemeyi başarıyor. Ve sana bir şey söyledi, değil mi?"

"Hayden, önemli değil." Yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirmeye ve duvardan uzaklaşmaya çalıştı, ama adam onu dudaklarına keskin bir öpücük kondurarak durdurdu.

"Önemli," diye nefes aldı geri çekildiğinde. "Senin o muhteşem halini üç haftadır görmedim. Parti umurumda bile değil. Seni mutsuz görmekten hoşlanmıyorum. Ve eğer benimle konuşmazsan bunu daha iyi hale getiremem."

Liz yutkundu. "Geçen yıl Calleigh'i buraya sen getirmiştin."

Hayden'ın kaşları çatıldı. "Yani?"

"Bana ciddi olmadığını söylemiştin. Ama yine de geri gelmeye devam ediyor." "Ciddi bir şey değildi," dedi sakince, bir elini saçlarının arasından geçirerek.

Saç.

Liz omuz silkerek, "Tamam," dedi. "Başka bir sorun mu var?"

"Ben sadece . . . Geçen sene o okuldayken Okul. Sizin bu işe karıştığınızı bile bilmiyordum. Ve şimdi her köşe başında onun anısıyla gafıl avlanmış gibi hissediyorum," dedi ona dürüstçe. "Ve sonra ciddi olmadığını söyledin, ama onu buraya getirdin ve bu bana belki de ... o kadar da ciddi olmadığınızı düşündürüyor."

Ne zamandan beri daha ciddi olması için baskı yapıyordu?

"Hey," dedi elini çenesinin altına koyarak ve başını kaldırıp ona bakmasını sağlayarak. "Calleigh ile ciddi bir şey değildi. O daha fazlasını istedi. Seninle ciddiydi ve önemli olan da bu. Önemli olan *tek şey* bu."

Liz karanlığın içindeki o çekici ela gözlere baktı. Yoğunluktan neredeyse kahverengiye dönmüşlerdi. Her kelimesinde ciddiydi. Bütün bu olanlar yüzünden neden bu kadar telaşlandığını bilmiyordu. Calleigh onu çok etkilemişti; bu kesindi. Ama Hayden'la olan bu ilişkinin sahte olduğu düşüncesi daha da kötüydü. Onun kendisi için gerçekten ne kadar önemli olduğunu fark etmek kalbini daraltıyordu. Yaklaşık iki aydır çıkıyorlardı ve ondan çok daha uzun süredir hoşlanmasına rağmen, kalbinin bu kadar büyük bir kısmını verdiğini fark etmemişti bile.

Brady ne kadar Hayden'ın hayatındaysa Calleigh de kadar Hayden'ın hayatındaydı. Ve hâlâ kendi duygularını kontrol altına almaya çalışırken bunu ona karşı kullanmak adil olmazdı.

"Bu konular hakkında konuşabilmemiz hoşuma gidiyor Liz," dedi ona. "Duygularımı içime atmayı sevmiyorum ve senden bir şey saklıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum. Sana her zaman her şeyi anlatacağım."

"Biliyorum," dedi, onun sözlerini elinin tersiyle iterek. Geçmişinde ona o kadar çok şey vardı ki. Brady'den saklanıyordu ve bu sırrı paylaşmak niyetinde değildi. Şimdi değil... belki de hiçbir zaman.

Hayden'ın elleri Liz'in belinin kıvrımlarını buldu ve kalçalarına doğru kayd. Hayden onu elbisesinin ince kumaşından kavradı ve Liz ona doğru eğildi. Hayden'ın ağzı önce yumuşak bir şekilde Liz'in ağzına indi, onu tekrar duvara yasladığında hız kazandı. Elleri adamın siyah gömleğine gömülmüş, devam etmesini istiyordu.

Dilleri voleybol oynuyordu ve kendi nefes alış verişinin hızlandığını hissedebiliyordu. Bir öpücüğe kendini tamamen kaptırmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bu yeni tutku seviyesi onları bir koza gibi sarmış gibiydi.

Vücutları aynı hizada birbirine bastırılmıştı ve adam nefes aldığı anda kadın bir inilti çıkardı. Pantolonunun üzerinden adamın dış hatlarını hissedebiliyordu ve pelvisini ona doğru itti. Gözleri kapandı ve boğazının derinliklerinde inledi.

"Lizzie," dedi kelimelerle savaşıyor. "Halkın içindeyiz."

Olasılıklar karşısında omurgasına bir heyecan yayıldı. İnsanların onları izleyeceği düşüncesi onu kaskatı kesmeli ve rahatsız etmeliydi ama etmedi. Bu onda devam etme isteği uyandırdı. Son ilişkisi tamamen gizlilik üzerine kuruluyken, bu anları yaşamak heyecan vericiydi.

"Yani?" diye fısıldadı.

Ellerini pantolonunun bel kısmına götürdü ve parmak uçlarını kumaşın üzerinde gezdirdi. Hızlı nefes alış veriş i ona sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Sınırları zorlamaya ne kadar hazır olduğunu bilmiyordu ama adamın yüzündeki şehvet ifadesi devam etmek istemesine neden oldu.

"Ben ... eğilimli değilim ..." Kızın eli biraz daha güneye doğru hareket edince konuşmayı kesti. "Lizzie."

Bunu söyleme şekli bir azarlamadan ziyade bir cesaretlendirmeydi. Ama kızın eli pantolonunun önünden daha da aşağı kayarak aletin dış hatlarını sıyırdığında, adam kızın bileğini kavradı ve onu uzaklaştırdı. Nefes alış veriş i düzensizdi.

"Seni istiyorum," dedi ona basitçe. "Ama burada değil. . . bu şekilde değil."

İç çekti, hayal kırıklığı ona çarptı. Hemen üstünü örttü. Adam haklıydı. Zaten bunu burada yapmamalıydılar. "Tamam," dedi. Adam onun elini bıraktı ve o da ellerini iki yanına bıraktı.

Arkadaşlarını bulmak için dans pistine çıkmadan önce onu dudaklarından bir kez daha öptü. Meredith manken olabilecek kadar ateşli bir adama sürtünüyordu ve onlarla birlikte dönmeyecek gibi görünüyordu. Jamie onları görünce ciyakladı ve müziğin sesini bastırmak için bağırmaya çalıştı ama Liz hiçbir şey duyamadı. Hepsi de alınlarında terler belirene, damarlarında alkol dolaşana, bacakları ve ciğerleri yanana kadar dans ettiler.

Gecenin zirvesine gelindiğinde, katılımcılar arasında şampanya dağıtılmaya başlandı ve herkes Times Meydanı'nda topun düşüşünü izlerken gece yarısına doğru geri sayımı alkışladı.

10, 9, 8 . . .

Hayden Liz'i belinden kavradı ve şampanya kadehlerini havaya kaldırdılar.

7, 6, 5 . . .

Jamie bardağının yarısını yere döktü ama histerik bir şekilde güldü ve James'e yaslandı. James ayıktı ve onu neredeyse dik tutuyordu.

4, 3, 2 . . .

Meredith çoktan model erkek arkadaşıyla öpüşmeye başlamıştı, şampanyaları görünürde yoktu.

1 . . .

Tüm balo salonu alkışlarla inledi ve her yönden üzerlerine balonlar yağdı. Liz, top dibe vurup Yeni Yıl'ın çanını çalarken içinde kabaran kahkahayı serbest bıraktı. Hayden eğildi

ve dudaklarını onunkilere indirdi. Daha önceki tartışmaları aklından uçup gitmişti, bu yıllar ilgili hatırlayacağı ilk şeyin bu olduğunu bilerek onun dudaklarını kendi dudaklarında tadını çıkardı.

"Mutlu yıllar, Lizzie," diye fısıldadı, alnını onun.

"Mutlu yıllar, Hayden."

OceanofPDF.com

Bölüm 4

VİZYON

E James hariç herkes akşamdan kalma bir halde uyandı. Görünüşe göre şampanya, votka ve tekilayı karıştırmak iyi bir fikir değildi. Asla.

Liz, sanat açılışına kadar Hayden'la birlikte boş yatak odasında oyalanmaktan başka bir şey yapmak zorunda olmadığı için memnundu. Jamie, kendini ne kadar kötü hissettiğine dair sürekli küfürler etmesine rağmen, kafası kesilmiş bir tavuk gibi evin içinde koşturup duruyordu. James onun peşinden gidiyor, elinden geldiğince yardım ediyor ve ona bu kadar çok içmemesini söylediğini hatırlatarak hafifçe kıkırdıyordu.

Hayden kanallarda geziniyor, her birkaç kanalda bir durup ne oynadığına bakıyordu. Diğer kolu Liz'in beline dolanmıştı ve Liz onun göğsüne yaslanarak programların akıp gidişini izliyordu. Hayden'ın vücudu Liz'inkine yaslanmışken baş ağrısını dindirmek güzeldi.

Sonunda bir haber kanalında durdu ve kumandayı komodinin üzerine fırlattı. Liz kayıtsızca ileriye baktı. Mola verdiğiinden beri haberlere dikkat etmemişti. Bu, günlük işinden uzaklaşmak için bir fırsat olmuştu. Gazeteciliği seviyordu ve kariyerine muhabir olarak başlamak için sabırsızlanıyordu ama bazen dünyada başka bir şeyin var olduğunu unutmak güzeldi.

Hayden onun saçlarının tepesini öptü ve eliyle geriye doğru okşadı. İç geçirdi, keşke bütün tatil boyunca bunu yapabilseydim diye düşündü, tabii akşamdan kalma olmasaydım.

Medya en büyük yılbaşı partilerinden bazılarını ve muhteşem elbiseleri anlatırken, politikacıların ve eşlerinin görüntüleri televizyon ekranında gözünün önünden geçti. Erkeklerin çoğu sade siyah smokinler içindeydi, ancak kadınların elbiseleri kesinlikle gösteriyi çalıyordu. Yaşlı eşlerden bazıları sıkıcı ve sıkıcıydı ama diğerleri podyuma hazır görünüyordu.

Ve sonra o ekranda belirdi. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Ne kadar saçma olduğu umurunda değildi ama Brady Maxwell'den kaçamıyor gibiydi. Burada, Hayden'in kollarında güvenle sarılmışken bile Brady haberlerde gösteriliyordu. Yanında, sadece bronz tenini vurgulayan zümrüt yeşili ipekten kat kat giysiler içinde, ufak tefek, esmer bir kadın duruyordu. Kreasyonun üç bin dolarlık bir Oscar de la Renta elbisesi olduğunu söylediler.

-Bütün gece gördüklerinin en iyilerinden biriydi.

Brady ne kadar çabuk geldiyse, o kadar çabuk gitti. Kızın pek önemi yoktu. Liz onun Heather'ın halk önüne çıkmak için kullandığı kadınlardan biri olduğundan emindi. Ama o çok mutlu görünüyordu. Bu konuda üzölmek onun için yanlıştı. Hayden'la çıkıyordu ve dün gece iyi vakit geçirmişlerdi ama yine de bu duygudan kurtulamıyordu.

Liz, Hayden'dan uzaklaşıp yataktan yuvarlandı. "Hemen döneceğim."

"Hey," dedi ve uzanıp elini tuttu. Liz geri döndü.

onunla yüzleşmek için. "Çabuk geri dön."

Yumuşakça gülümsedi ve başını salladı. "Sadece tuvaleti kullanıyordum."

Adam onu isteksizce serbest bıraktı ve kadın koşuşturarak banyoya girdi. Kapıyı kapattı ve çaresizce yere çökmekten önce kilitledi. Gözyaşları hızlı ve sıcak bir şekilde gözlerine hücum etti. Bir hıçkırık göğsünü parçaladı ve elini ağzına götürdü.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Brady için ağlamayacaktı. Ağlamazdı.

Tüm dönem boyunca kendine kaç kez Brady Maxwell için ağlamayacağını söylemiş olsa da, adam onu hâlâ gözyaşlarına boğuyordu.

Aylar geçmişti. Çoktan bitmişlerdi. Brady muhtemelen artık onu düşünmüyordu bile. Ama yine de ondan uzaklaşma düşüncesi, sanki biri onu defalarca dövüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Doğru seçimi yapmıştı. Brady ona ihtiyacı olan şeyi vermeye istekli değildi çünkü ilişkilerini bir sır olarak sürdüremezdi ve Brady bu konuda taviz vermeyecekti. Bu yüzden onun kendisi ve kampanya arasında seçim yapmasına izin vermeyi reddetti ve onun yerine seçim yaptı. Artık Hayden'in doğru seçim olduğunu biliyordu. Mantıklı, özenli, yakışıklı, şefkatli biriydi ve onu asla saklamayacaktı. Victoria'nın tarif ettiği kadar mükemmel biriydi.

Ama yine de Brady değildi.

Liz bu düşünceyi düşününce ürperdi ama gerçek buydu. Bazı açılardan bu iyi bir şeydi. Hayden'ın onu gözyaşlarına boğduğunu hiç görmemişti ama Brady'nin bunu yapabilmesinin tek nedeni onda böylesine güçlü duygular uyandırmasıydı.

Bu sadece gözyaşlarının daha fazla akmasına neden oldu.

Neden Brady'den kurtulamıyordu? Neden sürekli her yerde karşısına çıkmak zorundaydı? Onun başka birinin hayatına musallat olmasını istiyordu, çünkü kalbi sürekli parçalanırken devam edemezdi.

Banyoda çok uzun süre kaldığının farkındaydı ama kendini toparlamadan çıkamazdı. Derin bir nefes alarak, kullanmadığı halde sifonu çekti ve ardından musluğu açtı. Yüzüne birkaç kez su sıçrattı ve Hayden onu görmeden önce kırmızı lekelerin kaybolmasını umdu. Makyajsız yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Hayden'ın bir şey söylememesi için dua eden ama muhtemelen söyleyeceğini de bilen Liz banyodan çıkıp yatak odasına döndü. Beklediği gibi, odaya girdiğinde Hayden bir kaşını kaldırdı ve gözleri yaşlardan kızarmış, şişmiş yüzünü gördü.

"İyi misin?" diye sordu, kendini yataktan dışarı itti ve aceleyle ayağa kalktı.

"Evet. Ben iyiyim." Ona yalan söylemek istemiyordu ama gerçeği de söyleyemezdi. Henüz söyleyemezdi. Brady'yi bilmemeliydi. Onun hakkında ne düşünürdü? İkisi hakkında ne düşünürdü?

Brady'den hoşlanmadığını zaten biliyordu. Hem ön seçimde hem de seçimde rakibine oy verdiğini itiraf etmişti. Brady'nin "bizim politikacımız" olduğuna dair yaptıkları şakanın tek nedeni ilk basın toplantısının bu olmasıydı.

Hayır, ona söyleyemezdi. Hâlâ çok tazeydi. Ayrıca, Brady daha yeni kazanmıştı. Henüz Kongre'ye bile girmemişti. İlişkilerinin ortaya çıkma riskini göze alamazdı. Herhangi bir skandal bir politikacı için sorundu ama yedi yaş küçük bir muhabirin onun hakkında olumsuz yazılar yazması... ? İlişkilerinin manşetlere çıktığını ve kariyerinin geri kalanında onu takip ettiğini görebiliyordu. Bunun bir gazeteci olarak güvenilirliğini yok etmesinden, işini onunki kadar riske atmasından bahsetmiyorum bile.

"Ağlıyor gibi görünüyorsun," dedi Hayden.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." İşte. Gerçek buydu. "Akşamdan kalma."

Hayden'ın dudakları köşeden aşağı doğru çekildi. "Sana ilaç getirmemi ister misin?"

"Yok, sanırım ben ," dedi ve yatağa doğru yürüdü. "Gelip benimle yatar mısın?"

Belki Hayden'ın kollarında rahatlamak yanılttı ama başka hiçbir yerde rahat bulamazdı.

Birkaç saat sonra Liz, Jamie'nin sanat fuarına girdi. Akşamdan kalma hali nihayet yatışmıştı ve kıvrımlarını saran bordo straplez bir elbise, siyah bir hırka ve dün geceki topuklu ayakkabılarını giymişti.

Liz daha önce hiç bir sanat sergisine gitmemişti, bu yüzden ne bekleyeceği konusunda sadece belli belirsiz bir fikri vardı. Galerinin yüksek tavanları ve farklı sergilere açılan dolambaçlı koridorlarıyla bir tür müze gibi görüneceğini varsaymıştı. Sanatçının ne anlatmaya çalıştığını tam olarak *anlayabileceğini* sanmıyordu. Ama yine de Jamie'yi de her zaman anlayamıyordu.

Öngörüsü çok da uzak değildi. Oda bembeyazdı ve üç duvar, resimleri Jamie'nin sergilediği farklı çalışma türlerine ayırıyordu. Barın yanına içecekler yerleştirilmişti ve küçük bir kuyruk oluşmuştu bile. Herkes şarap ya da şampanya içiyordu, sert bir şey ya da kesinlikle bira içmiyordu. Davete katılanların çoğu takım elbise ve güzel elbiseler giymişti. Liz bordo elbisesini seçtiği için memnundu.

"Jamie'ye burada olduğumuzu söyleyelim," diye fısıldadı Hayden.

Jamie hazırlanmak için onlardan bir saat önce vitrine gitmişti.

Liz bunun sadece bir gerginlik olup olmadığını merak etti.

"Liz! Hayden!" Jamie, karşılama sırasından geçer geçmez bağırdı. "Sizi görmek çok güzel!"

Hayden'ın kız kardeşinin en iyi yanı tamamen ve bütünüyle samimi olmasıydı. Onun dairesinde kalıyor olmaları ve onları bir saat önce görmüş olması önemli değildi, Jamie de onları burada ağırlamaktan aynı derecede heyecan duyuyordu. Belki daha da heyecanlıydı, çünkü bu onun için gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Liz ona, "Bunu kaçırmazdım," dedi.

"Etrafa karışmaktan çekinmeyin. Görmediğiniz pek çok yeni parçam var," dedi Jamie onlara.

Hayden başını iki yana sallayarak, "Sanatçı kız kardeşim," dedi.

"Sergileri gezerken Hayden'ı dinleme," dedi Jamie onun koluna vurarak. "Sanata değer vermiyor. Bir keresinde bana hepsinin aynı görüldüğünü söylemişti. Bir portre ile bir manzara nasıl aynı görünebilir ki?"

Liz yumuşakça kıkırdadı. Bu tanıdığı Hayden'ın sesine benziyordu. O çok ... düzenliydi. Her şeyin bir yeri ve düzeni vardı. Onun dünyası bununla yönetiliyordu. Sanat hiç kimse tarafından yönetilmiyordu ve bu da onun neden bunu anlamadığını açıklıyordu.

Hayden, "Jamie'nin her duvardaki dünya görüşüne bakmanın acısını dindirmek için bize biraz alkol getireyim," diye şaka yaptı. "Devam et ve etrafına bak." Kız kardeşine şaşkın bir bakış atıp bara doğru yürümeden önce onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Onun küçümsemelerine benden daha fazla kulak asma," dedi Jamie inanılmaz neşeli bir ses tonuyla. "Çocukluğumuzdan beri bu tartışmaları yapıyoruz ve o blokları saymayı tercih ederken ben onun kullandıklarını parmakla boyamayı ve buna sanat demeyi seviyordum."

Liz, içinden yükselen kahkahayı bastırmak için eliyle ağzını kapatarak, "Bunun olduğunu kesinlikle görebiliyorum," dedi.

"Şimdi git! Git ve iyi vakit geçir. Sonra görüşürüz," dedi Jamie ve onu sergiye doğru götürdü.

Liz kalabalığı takip ederek ilk odaya girdi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bir bakıma Hayden haklıydı: Jamie'nin dünya görüşü her bir resimde ustalıkla onlara geri yansıtılıyordu. Etrafında olmak için çok heyecan verici bir insandı. Kardeşinden çok farklıydı ama yine de ikisinin de kabul edebileceğinden çok daha fazla benziyorlardı. Her ikisi de sadece bir gülümsemeyle izleyicileri etkileyebiliyor ve eşsiz yetenekleriyle kalabalığı hayrete düşürebiliyordu.

Daha yakından bakmadan önce diğer iki odayı da görmek istiyordu, bu yüzden kalabalığı yararak bir sonraki bölüme geçti. Liz sanat hakkında fazla bir şey bildiğini iddia edemezdi ama bu resimlerin çok güzel olduğunu biliyordu.

Jamie resimlerinde ton ve ruh halini yaratmak için renk ve ışık kullanıyordu. Bazıları manzara, bazıları portreydi; ama her biri bir diğerinden daha hayranlık uyandırıcıydı, ta ki Liz birinin ihtişamını diğeriyle kıyaslayamayacağını fark edene kadar. Liz yazabilirdi ve yazılı sözcükler insanları gözyaşlarına boğabilir ya da savaşa girmelerine neden olabilirdi. Ama eğer bir resim bin kelimeye bedel ise, Jamie'ninkiler bunun on katı değerindeydi. Bu kadar önemli çevrelere girmesine şaşmamalı.

Son odaya girdiğinde Liz'i etkileyen şey, kesinlikle inanılmaz olsalar da parlak tablolar değil, odanın ortasında duran kişiydi. Bu kadınla sadece bir kez karşılaşmıştı ama Liz'in asla unutamayacağı bir izlenim bırakmıştı. Mükemmel bir şekilde taranmış platin sarısı saçlarından, kulaklarındaki ve boğazındaki pırlantalara, narin bedenindeki aşırı pahalı elbiseye kadar, Liz'in Clay Maxwell'in kız arkadaşı Andrea'ya baktığından hiç şüphesi yoktu.

Liz onunla Hilton Head'de, Brady'nin birincil zaferinden hemen önce sahildeki bir tatil köyünde kalırken kısa bir süre tanışmıştı. Tatil köyünden sadece öğle yemeği yiyecek kadar ayrılmış ve Brady'nin küçük erkek kardeşiyle burun buruna gelmişti.

Andrea buradaysa, bu Clay'in de burada olacağı anlamına mı geliyordu? İlk kez 4 Temmuz hafta sonunda, Brady yüzünden geçirdiği panik atak sırasında Andrea'ya yardım ettiğinde tanışmışlardı -ama nedenini bilmiyordu- ve daha sonra aynı yaz Brady'nin gala gecesinde onu evine götürmeye çalışmıştı. Büyüleyici ukala kişiliği ve inanılmaz yakışıklılığı onu hem çekici hem de sinir bozucu yapıyordu. Liz'in kalbi çarpınıyordu ve bunun Brady'yle olan bağlantısından mı yoksa Brady hakkında hiçbir şey bilmeyen Hayden'la aynı çevrede olmasından duyduğu korkudan mı kaynaklandığından emin değildi.

Ama Andrea'yla bir daha karşılaşma düğüncesi midesini bulandırdığı için kaçmak üzere döndüğünde Clay'le karşılaşmıştı. Tanrım, adam yakışıklı görünüyordu. Onun ne kadar çekici olduğunu hayal gücünün yarattığından emindi, ama hayır, kesinlikle değildi. Eğer bir şey varsa, onun hakkını verememişti. Lacivert bir takım ceket, haki pantolon ve bebek mavisini ortaya çıkaran mavi bir düğme giymişti. Sarı saçları şekillendirilmişti ve gülümsediğinde o gamzeleri ortaya çıkıyordu. Üzerinden yayılan kibir dalgaları onu birkaç basamak aşağı indirmişti.

"Liz Carmichael," dedi Clay.

Oh, kahretsin! Sandy Carmichael, Brady ile ilişkilerini gizlerken kullandıkları sahte isimdi ve Carmichael'ın onunla ilişkili olduğunu bilen tek kişi Clay'di, ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmasa bile.

Liz tutamayarak derin bir iç çekti. "Clay Maxwell."

Gülümsemesi daha da parladı. Gülümsüyor muydu? Hayır. Onu gördüğü için mutlu değildi. O sadece başka bir hatırlatıcıydı-

Liz kendini durdurdu ve şimdiki zamana odaklandı. Bu durumdan nasıl uzaklaşacağı gibi.

"Seni uzun ," dedi.

"Beni özlediysen arayabilirdin Clay," dedi umursamaz bir omuz silkmeyle. Clay geçen yaz Brady'nin bağış toplama galasında ona yalvardığı numarayı hiç kullanmamıştı. Nedense, arkasında duran ve kız arkadaşım dediği sarışın sürtük dışında, bu bir sürpriz değildi.

Clay onun yorumuna kıkırdadı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama Clay onun sözünü kesti. Son düşüncesi onu tam olarak nerede olduğunun acı bir şekilde farkına vardırırmıştı. Andrea her an gelebilirdi ve Liz onunla uğraşmak istemiyordu. Hayden'ın gelebileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Bütün bunları nasıl açıklayacaktı?

Liz, Andrea'dan duvarın diğer köşeye doğru yürürken, "Yolda kalıyoruz," dedi. Hayden konusunda ne yapacağını bilmiyordu ama sorunlarını birer birer ortadan kaldırması gerekiyordu.

"Şimdiden beni tek başıma bir köşeye çekmeye başladılar."

Liz başını salladı. "Burada ne yapıyorsun? Sanatla ilgilendiğini tahmin edemezdim."

"Andrea sanatçının büyük bir hayranı. Sürekli onun eserlerini satın alıyor," dedi Clay omuz silkerek. "Burada ne *işin* var? Hilton Head'den beri seni görmedim. Seçim sonrası partide bana eşlik edeceğini sanıyordum ama gelmedin."

Liz sertçe yutkundu. Kahretsin. Şu anda bununla başa çıkamazdı. Hele Brady'yi televizyonda gördükten ve banyoda sinir krizi geçirdikten sonra. Şakalaşmayı hafif tutması ve Brady konusundan uzaklaşması gerekiyordu. Ama yine de tek konuştukları Brady'ydi.

"Zaten muhtemelen kız arkadaşınla oradaydın. Bunun pek önemi yok." Clay, Liz'in yine küstahça bir yorum yapacağını düşünerek ağzını açtı ama Liz devam etti. "Her neyse, sanatçıyı tanıyorum. Erkek arkadaşımın kız kardeşi."

"Ohhh," dedi Clay aynı bilmiş sırıtışla. "Bu yüzden mi seni Brady'nin hiçbir etkinliğinde görmedim?"

"Onun gibi bir şey," dedi kayıtsızca.

"Erkek arkadaşın burada mı?" diye sordu, gözleri odada baş şüpheliyi . "Seni eve götürdükten sonra kapımı çalacak olan adamla tanışmayı çok isterim."

Liz dudağını ısırды ve Clay'e hafifçe güldü. Onu ve maskaralıklarını özlemiş gibi hissetmek garipti, oysa bu kadar çok zaman geçirmemişti.

onunla çok zaman geçirdi. Ama onun yakışıklı yüzüne baktığında, onu kesinlikle özlediğini fark etti. Vazgeçtiği hayatı düşündükçe midesi sıkışıyor ve yuvarlanıyordu.

"Kendini çok beğenmişsin," diye mırıldandı.

"Oh, hadi ama. İlk tanıştığımız andan beri yatağıma girmek için can atıyorsun."

"Seninle ilk tanıştığımda panik atak geçiriyordum."

Brady 4 Temmuz festivalinde bir konuşma yapmıştı ve Liz aniden onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu, kampanyanın Brady için ne kadar önemli olduğunu ve Brady'nin onun oyunu kazandığını fark etmişti. Bu duygu onu çok etkilemiş ve o sırada Brady'nin kardeşi olduğunu bilmemesine rağmen Clay onu bulmuştu.

"Ölmek üzere olduğunu söylemiştim," dedi Clay, onun eline uzanarak. Kadın bir adım geri çekildi ve Clay'in kol mesafesinden çekilmeden önce elinin kendisini hafifçe sıyrmasına izin verdi.

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun." Ses tonu hafifti. Onun burada olmasına gerçekten kızmış gibi değildi. Sadece Hayden onu aramaya gelmeden önce uzaklaşması gerekiyordu.

"Bunu daha önce de duymuştum."

Liz gözlerini devirdi. En az onlar kadar ukalaydı ama yine de çekip gitmemişti.

Liz, kız arkadaşına vurgu yaparak, "Pekâlâ, *kız arkadaşının* yanına dönmene izin vereceğim," dedi.

"Gerçekten beni yine geri mi çevireceksin?" diye sordu, ona bir kez daha yaklaşıarak.

"Bir gün ipucunu anlayacaksın."

Clay sırtarak, "Ama bugün değil," dedi.

"İşte buradasın, Lizzie," dedi Hayden arkasından.

Yüzü düştü. Ayrılmaya çok yaklaşmıştı ama yeterince yaklaşamamıştı.

Clay'in o anda ona bakışı çok şey anlatıyordu. Bir şeyler döndüğünü ya da en azından Clay'in onunla görünmek istemediğini biliyordu. Bu kendini beğenmiş bakışı yüzünden onu yumruklayabilirdi ve tek umduğu onun lanet olası ağzını kapalı tutmasıydı.

Hayden bir kolunu onun omuzlarına doladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Hah. Kısırılık belirtileri mi gösteriyordu? Oh, bu çok tatlıydı.

"Arkadaşın kim?" Hayden sordu. Liz,

"Bu Clay," dedi.

Hayden kendini tanıtmak için elini uzattı. "Memnun oldum. Ben Hayden Lane."

"Clay Maxwell," dedi Clay, Hayden'ın elini sıkıca sıkarak.

Hayden bu isim karşısında şaşkınlıkla Clay ve Liz arasında bir ileri bir geri baktı. Liz dilini ısırды. Hayden'ın bunu anlamasına izin verecek ve daha sonra Clay Maxwell'i şahsen nasıl tanıdığına dair sorular sormamasını umacaktı.

"Maxwell. Senatör Brady Maxwell'in kardeşi gibi mi?"

"Ah. Temsilci Maxwell," diye düzeltti Clay.

Şimdi de kardeşini mi savunacaktı?

"Burada olmanız harika," dedi Hayden, her zaman herkesin beğenisini kazanan o gülümsemesiyle.

"Teşekkürler. Siz sanatçının kardeşisiniz, değil mi?"

"Evet, doğru. Jamie buralarda bir yerlerde dolaşıyor," dedi Hayden. Sanki onu düşünmek gözlerinin önünde canlanmasını sağlayacakmış gibi odanın içinde etrafına bakındı. Ve işte o zaman aklına geldi: Hayden, Clay'in potansiyel olarak etkili olduğunu fark eder etmez kıskanç erkek arkadaş rolünü bırakmıştı.

"Eminim kız arkadaşım onunla tanışmayı çok ister," dedi Clay.

Hayden, "İkisini tanıştırmaktan mutluluk duyarım," diye karşılık verdi.

Liz'in gecesi işte böyle işkenceye dönüştü. Clay'in sinsi yüzünün her yerinde, bu fırsatı yakınına için kullanacağını görebiliyordu.

Ağustos ayında Hilton Head'de tesadüfen karşılaştıkları Liz'i hatırlamıyor gibi görünen Andrea'nın yerini buldular. Bu büyük şanstı. Sonra en sevdiği hayranıyla nihayet tanıştığı için inanılmaz derecede heyecanlı olan Jamie'yi bulmaya gittiler. Görünüşe göre Jamie'nin sanat eserlerini Andrea için temin eden galerinin küratörü ile aralarında ileri geri konuşuyorlardı.

Andrea Jamie'nin yeteneğinden övgüyle bahsederken Liz bir saat daha onları izledi. Clay ve Hayden gazeteden Brady'nin seçimine, Clay'in Yale'deki deneyiminden hava durumuna kadar her konuda samimi bir şekilde konuştular. Liz sadece konunun Brady'den bahsetmeye çok yaklaştığını düşündüğünde araya giriyordu ama Clay onun yaz boyunca Brady'yle birlikte olduğunu bilmiyordu, yani bu konu açılacak gibi değildi. Konuşmanın sonunda Liz'in boş yere korktuğu ortaya çıktı.

Andrea tek bir koleksiyondan Jamie'nin on resmini satın aldı ve Jamie'ye ömür boyu koleksiyoner olacağını söyledi. Liz evinde sanat eseri asabileceği on duvar bile düşünemiyordu. Sonra tekrar, Andrea

Bir vakıf fonu vardı ve kesinlikle çok önemli bir avukat olacak bir adamla çıkıyordu ... muhtemelen Liz'in yaşadığından daha büyük bir evi vardı.

Andrea kapıya doğru ilerlerken Clay Hayden'ın elini sıktı. Liz veda etmek için ilerledi ama Clay onu kenara çekti. Hayden Jamie'yle konuşmak için harekete geçti ve kız arkadaşının götürülmesine itiraz bile etmedi. Clay'in onu sadece Maxwell erkeklerinin yapabileceği bir şekilde etkilemiş olabileceğini düşündü.

Çıkışa doğru yavaşça yürürlerken Clay, "Yani," dedi.

"Yani," diye tekrarladı.

"O sana aşık."

"Ne?" Liz tersledi. Bunu *hiç* beklemiyordu. Adam da büyük olasılıkla bu yüzden söylemişti.

"Evet. Önümüzdeki iki gün şehirde olacağım. Tekrar buluşmak için zaman bulmalıyız."

Liz hâlâ onun varsayımından sersemlemiş bir halde başını salladı. "Seninle buluşmayacağım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

"Ama sen onu sevmiyorsun," dedi Clay Liz'e dönerek.

"O kadar uzun zamandır çıkmıyoruz. Ugh! Bunları sana neden anlatıyorum ki?" diye sordu ve gitmek için döndü.

"Hey. Kızma." Onun dirseğini tuttu. "Seni görmek gerçekten çok güzel."

"Hâlâ seninle eve gelmiyorum Clay."

Gamzelerini ortaya çıkaran o şekilde gülümsedi. "Bir dahaki sefere o zaman." Liz gözlerini devirdi. "İyi şanslar."

Andrea'ya doğru geri yürürken göz kırparak, "ğansa ihtiyacım yok," dedi.

Liz onun resim sergisinden çıkışını izledi. Kendini bir arada tutma çabasıyla bütün vücudu titredi. Clay onu çok kolay sinirlendiriyordu ama onun kendisini etkilemesine izin vermiyordu.

Yani Hayden'ı sevmiyordu. Sadece iki aydır çıktığı birini sevmek zorunda değildi. Brady'ye de aynı süre içinde aşık olmuş olması önemli değildi. İki adamı karşılaştıramazdı. Bunu yapmayı bırakmalıydı. Hemen. Şimdi.

"Hey," dedi Hayden, arkasından yaklaşp kulağına fısıldayarak. Kız neredeyse yerinden fırlayacaktı ve Hayden sadece güldü. "Benimle gel."

"," dedi, derin bir nefes aldı ve yüzünü masaya döndü.

Çık.

"Beni Clay'le tanıştırdığın için teşekkürler. İyi benziyor." Liz *hıh*'larını tuttu.

"Jamie kız arkadaşının satın alma işlemi için çıldırıyor."

"Bu iyi," dedi. En azından birileri bu işten bir şeyler çıkarmıştı.

günün olayları.

"Bir dakikalığına Jamie'nin yanında durur musun?" Hayden sordu.

"Neden?"

Hayden gülümsedi ve kollarını kızın beline dolayarak onu kucakladı. Clay'in söylediklerinin her zerresinin üzerinde yıkandığını hissederek ona doğru nefes aldı.

Tanrım, beni seviyor.

"Sadece bana güven," dedi Hayden usulca. "Bir dakika içinde döneceğim." "Tamam," diye kabul etti.

Liz oraya doğru yürüdü ve Meredith'le etkinlik hakkında heyecanla sohbet eden Jamie'nin yanında durdu. Liz beklerken Andrea'nın adının en az beş kez geçtiğini duydu.

Oda çoktan boşalmıştı. Liz bu kadar kısa bir etkinlik olacağını fark etmemişti ama görünüşe göre sergi birkaç ay boyunca açık kalacaktı. Büyük açılış sadece ilk ön gösterimdi. Jamie açılış gecesinde hiç bir zaman bir parçadan fazla satmadığını söylemişti. Andrea'nın satın aldıklarının yanı sıra iki çift daha koleksiyondan birer resim satın almıştı. Jamie, çalışmalarının nihayet ivme kazanmasından dolayı şaşkın ve heyecanlıydı ve küçük bir peri gibi bir o yana bir bu yana zıplamadan duramıyordu.

Hayden birkaç dakika sonra James'le birlikte elinde güzel bir şampanya şişesi ve birkaç bardakla yeniden ortaya çıktı. Şişeyi açtı ve bardakları dağıttı. Jamie tüm bu süre boyunca kıkırdadı, kutlamadan dolayı ıslıl ıslıl parlıyordu ve bir gece önce şampanyanın ona ne kadar kötü davrandığını unutmuştu.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi James, flütünü uzatırken eli hafifçe titriyordu. Herkes onu izledi ve kadehlerini havaya kaldırdı. "Güzel kız arkadaşına ... ve onun başarılı sanat sergisine. Sevmeye başladığım parlak sanatçı için uzun soluklu bir kariyerin sadece başlangıcı."

Liz parlayan ifte gülümsedi. James bazı kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu; neredeyse kekeliyordu. Bu Şimdiye kadar gördüğü en sevimli Şeydi. Onunla o kadar gurur duyuyordu ki zar zor konuşabiliyordu bile. Jamie onun konuşmasına bir "aww" ekti.

Grup koro halinde "Jamie'ye!" dedi ve hepsi şampanya kadehlerini kaldırarak kadeh kaldırdı.

"Hepiniz çok tatlısınız," diye mırıldandı Jamie.

James, Hayden'a şampanya kadehini uzattı ve ardından sanat sergisinin tam ortasında dizlerinin üzerine çöktü. Jamie şok olmuş bir halde ona baktı ve sonra olanlara inanamıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Jamie," diye başladı James usulca, "seni tanıdığım ilk günden beri seviyorum. O günden beri seni her gün sevdim. Ve bundan sonra da seni her gün sevmek istiyorum. Benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin?" diye sordu cebinden siyah bir kutu çıkararak.

Jamie avazı çıktığı kadar bağırdı ve kendini ona doğru fırlattı. Elindeki bardak aceleyle yere düşüp kırıldı. Tahtanın zerine düştü ve paramparça oldu ama Jamie ona ikinci kez bakmadı. Kolları James'in boynuna dolanmıştı ve onun oşkusuna gülerken ayakta durmaya çalışıyordu. Liz, heyecanı yüzünden Jamie'nin vücudunun gözyaşlarıyla titrediğini görebiliyordu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım," dedi Jamie tekrar tekrar. "Buna inanamıyorum. Evet! Seninle evlenmek istiyorum. Evet!"

Güldü ve onu dudaklarından öptü.

Liz farkında bile olmadan Hayden'a yaklaşmıştı. Hayden doğrudan ona bakıyordu ve Liz sadece gülümsedi. "Biliyordun," diye fisıldadı.

Başını salladı. "Tabii ki."

Liz, James'in yüzüğü kutudan çıkarıp Jamie'nin parmağına takmasını izledi. Jamie elini önce Meredith'e sonra da Liz'e uzatmadan önce daireler çizerek zıpladı.

Liz, Jamie ve James'ten daha fazla evlenmesi gerektiğini düşündüğü bir çift düşünemiyordu. Onlar sadece çalışıyorlardı. Acele etmiyorlardı ve bunu yanlış nedenlerle yapmıyorlardı. Liz bunun gerçekten uzun süreceğini söyleyebilirdi. İçinden garip bir his geçse de onların bu anına tanık olduğu için çok mutluydu... Sanki yakın zamanda böyle bir Şey yaşayacağını hayal bile edemiyordu.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Muhtemelen Clay'in yorumlarından kalan bir gerginlikti. Kim biriyle evlenmek isteyip istemediğini gerçekten bilebilirdi ki?

Hem de sadece iki ay sonra?

OceanofPDF.com

Bölüm 5

TÜM YANLIŞ NEDENLER

T Hepinize çok teşekkür ederim! Önümüzdeki hafta yeni dijital çağı tartışacağız, bu nedenle lütfen ders kitabındaki altıncı ve yedinci bölümleri ve müfredatta verilen üç makaleyi okuduğunuzdan emin olun" diye bağırdı Profesör Mires üzerinde ve Karıştırma . öğrenciler Doldurma her şey içine ders bitiminde sırt çantaları. "Lütfen ödevlerinizi masamın üzerine bırakmayı unutmayın. Geçen haftanın ödevlerini notlandırıdım ve alfabetik sıraya göre burada duruyorlar." Muhtemelen kırmızı mürekkebi akan bir yığın kâğıdı masanın diğer tarafına yerleştirdi. Okul üç hafta önce başlamıştı. ve bu zaten onların üçüncü tur kağıtlarıydı.

Liz iç çekerek bilgisayarını kapattı. Profesör Mires, Liz'in haber yazma ve düzenleme önkoşullarında ve ardından yaz boyunca aldığı özel konular dersinde başarılı olmasının ardından ilkbaharda üst düzey siyasi gazetecilik dersini almasını önermişti. Profesörün dersini zaten almak istiyordu, bu yüzden kolay bir evetti, ama ne kadar fazladan zaman harcayacağına pek hazırlıklı değildi.

Profesör Mires ayrıca Liz'le birlikte dönem sonunda üniversitede düzenleyecekleri siyasi gazetecilik kolokyumuna hazırlık için alan kredisi olarak fazladan üç saatlik bir ders daha tasarlamıştı. Ayrıca Liz'in profesöre yayınlanmak üzere gönderdiği makaleler konusunda yardımcı olmak için araştırma saatleri vardı. Buna bir de Massey'e gazetenin Washington bölümünü yönetme konusunda yardım etmek ve Hayden'ın editör olması için ısrar etmesi eklenince Liz'in biraz bunalmış olması şaşırtıcı değildi.

Onu gerçekten rahatsız eden tek şey tenis antrenmanlarını aksatmasıydı ama okulu ve kariyeri her şeyden önce geliyordu.

Liz sırt çantasından kâğıdını çıkardı ve diğer her şeyi çantasına geri . Sınıfın önüne doğru yürüdü ve aşağıdaki gibi bekledi

Herkes kendi kâğıdını almak için kâğıt yığını karıştırdı. Profesör Mires'e gülümsedi ve taslağını teslim etti.

Profesörünü her zaman görmenin yararı, bazen Liz'e ne hakkında yazması gerektiği konusunda fikir vermesi ya da teslim etmeden önce kopyayı gözden geçirmesiydi. Liz'in dersinden C almaktan korktuğu geçen yazdan bu yana çok şey değişmişti.

"Teşekkür ederim Liz," dedi Profesör Mires, Liz'in elinden kâğıdı alırken. Liz onun yanında çalışmaya başladıktan sonra profesörü ona Bayan Dougherty diye hitap etmeyi bırakmıştı ama Liz hâlâ ona Lynda diye hitap etmeye alışamamıştı. "Kolokyum için gelen başvuruları birlikte gözden geçirebilmemiz için daha sonra kalır mısın?"

"Elbette." O da bunu bekliyordu. Geçen dönem paneller düzenlemişler ve dönem sonuna doğru bildiri çağrısı yapmışlardı. Profesör Mires ayrıca bu alanda önde gelen profesörlere, önde gelen gazetelerdeki ve haber yayın organlarındaki gazetecilere ve bazı politikacılara da kişisel davetiyeler göndermişti. O zamandan beri çağrılarına gelen sorular ve yanıtlarla dolup taşmışlardı ve Liz dağ gibi yığılan mesajları elemekle görevlendirilmişti.

Sınıfın geri kalanı yavaşça dışarı süzüldü ve geriye sadece gelmeyen öğrencilerin kâğıtları kaldı. Liz'inki en üstte duruyordu ve onu alıp notları okudu. Kendisinden önce çıkan öğrencilere bakılırsa, pek fazla öğrenci A almamıştı. Profesör Mires'in yaz kursuna katılmanın bir başka yararı.

Herkes gittikten sonra Liz diğer kadını ofisine kadar takip etti. Profesörün karşısındaki koltuğa oturdu ve bilgisayarın bekledi.

Profesör Mires, "Bu hafta harika bir çalışma oldu," dedi.

Liz temkinli bir tavırla, "Teşekkür ," dedi. Bu sözcükler normalde bir

Am

a. "Sınıfımda zorlandığınızı hissediyor musunuz?"

Vay be! Kendisine meydan okunduğunu hissetmiyor değildi, ama bundan zevk alıyordu.

iş gibi hissettirmeyecek çok konu.

"Hımm... evet?" dedi, daha çok bir soru gibi çıkmıştı sesi. "Bu benim ilerlemek istediğim konu. Geleceğim için çok ilginç ve değerli buluyorum."

"Güzel. Güzel," dedi Profesör Mires dalgın dalgın, bilgisayar gözlerinin önünde parlarken. Bu dikkat dağınıklığını kendi süzgecinden geçirdi.

e-postalar ve Liz sadece bekledi. "Bu kolokyum benim ve üniversite için çok önemli. Meslektaşlarımla birlikte önde gelen gazetecileri ve politikacıları bir araya getirerek daha fazla araştırma ve geliştirmenin yanı sıra katılan herkes için harika eğitim ve ağ kurma fırsatları yaratma potansiyelini teşvik edebilmek gerçekten hayatımın en büyük işinin bir parçası. Herkesin bundan faydalanmasını ve sizin de katılmanızı istiyorum."

Liz donup kalmıştı. Zaten olduğundan daha fazla nasıl katılabilirdi ki?

"Kendi araştırmanızdan bazılarını bir toplantıda sunmanızı çok isterim.

Cuma günü öğleden sonra siyasi gazetecilik alanında lisans araştırmalarında özel konular."

"Ben mi?" Liz göğsünde kabaran heyecanla sordu.

Profesör Mires boynuz çerçeveli kütüphaneci gözlüklerinin arkasından gülümseyerek ona baktı. "Evet, dönem sonu araştırma ödevinizi de dahil edebileceğimi düşündüm. Tabii ki, bu birkaç hafta erken teslim edilmesi anlamına geliyor, ancak size uygunsa ön taslaklarla çalışabiliriz."

"Bu ... vay canına," dedi Liz, nutku tutulmuş bir halde. "Bunu evet olarak mı kabul edeyim?"

"Evet! Kesinlikle."

Profesör Mires'in yüzü daha da aydınlandı. "Muhabir olmaya kararlı olduğunuza emin misiniz? Yüksek lisans okulunda harika işler çıkarırsınız."

Liz'in kafası bu iltifatla uğuldadı. "Farklı seçeneklere açığım ama her zaman gazeteci olmak istemişimdir."

Başını sallayarak, "Yüksek lisansı göz ardı etme," dedi. "Şimdi devam et. Konuşmak istediğim tek şey buydu. Bu e-postalara yarın araştırma saatlerinizde yanıt verebilirsiniz."

Liz rahat bir nefes aldı. Gerçekten de sadece eve gidip Hayden'ı görmek istiyordu. Massey öğleden sonra gazeteye bakacaktı, bu yüzden Liz gece izinliydi.

Liz odadan çıkmadan önce, "Tekrar teşekkür ederim," dedi.

Oradan ayrıldığında, adımlarında bir sıçrama ve her şeyle dokuzuncu bulutun üzerinde yürüyordu. Liz merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Victoria'ya mesaj atmak için telefonunu çıkardı. Dersten sonra onunla buluşup eve yürüyecekti ama geç kalacağını ona bildirmeyi unutmuştu. Beklemesini rica etmek için mesajı not etti.

Gönder tuşuna bastığında telefonu çalmaya başladı. Kahretsin! Tüm ders boyunca sesi açık mıydı?

Sonra Liz ekranda yanıp sönen ismi fark etti. Justin. Bu ismi uzun zamandır görmemişti. Geçen yaz alkollü araç kullanmaktan ceza aldıktan, bursunu kaybettikten ve okuldan ayrıldıktan sonra, "hayatını toparlamak" için bir sömestr izin aldığını bilmek dışında kimse ondan pek haber almamıştı. Bazen onun için bıraktığı mesajlara bile geri dönmüyordu, bu yüzden şimdi geri aramasını beklemiyordu.

"Justin, hey! ?" Liz sordu. "Selam Liz. Çok kötü değil aslında. Sen nasılsın?"

"İyi. Profesör Mires beni yerin dibine sokmaya çalışıyor ve Hayden gelecek yıl yazı işleri müdürü olmamı istiyor, ama bilirsiniz, büyük bir şey değil."

Justin güldü. "Lane'le hala çıkıyor musun?"

Justin'den haftalardır haber almamıştı. "Evet. Hâlâ birlikteyiz.

Ne var yok?"

"Birkaç hafta içinde iş için şehre geleceğim. Gelecek Cuma öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

"Elbette," dedi hemen.

Liz'in dersleri Cuma günü erken bitiyordu ama genellikle Hayden'la planları vardı. Önemli değil. Yeniden plan yapsa da umurunda olmazdı. Bu düşünceye neredeyse gülecekti. Sadece birkaç ay önce Brady'yi görebileceği düşüncesiyle Justin'le benzer bir öğle yemeğinden vazgeçmişti ve şimdi de Hayden'la olan öğle yemeğini aynı kolaylıkla bırakıyordu.

"Kulağa hoş geliyor. Okula dönmedin mi? İş için Chapel Hill'e neden gittin?"

"Evet. Bu konuda," dedi Justin. Kız onun telefonda omuz silktiğini görebiliyordu. "Bir yazılım şirketinde iş buldum. Şehre geldiğimde sana her şeyi anlatırım."

"Buraya geldiğinde bana mesaj at ve nerede buluşacağımızı kararlaştıralım." "Kulağa hoş geliyor, Liz. Diğer tarafta görüşürüz."

"Hoşça kal Justin," dedi göz devirmesini engellemeye çalışarak.

Liz telefonunu çantasına attı ve köşeyi döndü. Victoria çukurun ortasındaki ağacın altında durmuş cep telefonu ile konuşuyordu. Liz'in doğrudan kendisine doğru yürüdüğünü fark etmemişti bile.

"Hayır, cidden, saçmalıyorsun," dedi Victoria telefonuna. "Bunu asla yapmayacağım."

"Hey," dedi Liz, yaklaşan Victoria'ya el sallayarak. Victoria hâlâ onu görmezden geliyordu.

"İstersen deneyebilirsin." Victoria sabırsızca ayağını yere vurdu. "Evet, bunu kabul edebilirim ama bu arkadaşlarından birini getirmene izin vereceğim anlamına gelmez. Eğer üçlü yapacaksam, çifte penetrasyon isterim." O sırada Victoria başını kaldırdı, gülümsedi ve el salladı. "Hey, Liz sonunda geldi. Seni sonra ararım." Victoria telefonunu kapattı. "Gitmeye hazır mısınız? Bütün gün seni bekledim."

"Cennette sorun mu var?" Liz sordu.

Victoria omuz silkti. "Daniel'a zor anlar yaşatıyorum. Başka bir hatunla üçlü yapmak istiyor, ki ben buna varım, ama arkadaşlarından biriyle değil. Ew. İğrenç. Bir piliç olması *gerekiyorsa* bırak da ben bulayım. Anlıyor musun?"

"Dük Hayranı'yla hâlâ çıktığına inanamıyorum," dedi Liz küçümseyerek, "onunla yatmak şöyle dursun,".

"Oh, . O kadar da kötü biri değil. Hem en azından ben biriyle yatıyorum. Nasıl oldu da Bay Mükemmel'i hâlâ becermedin?"

Liz omuz silkti. "Hazır değilim." Bu konuşmayı kaç kez yapmışlardı? Victoria, Hayden'la yattıysa bile ayrıntıları öğrenmek istemiyordu. Sadece Liz'i kızdırabilmek için bunun bir an önce olmasını istiyordu.

"Birkaç ay oldu. Bu biraz garip. Kendini evliliğe falan saklamayacaksın, değil mi? Seni evlatlıktan reddedebilirim."

"Aman Tanrım, hayır. Kendimi kurtarmıyorum. Ben sadece . . . Bilmiyorum. Hazır değilim."

"Hazır olduğunu nasıl anlayacaksın? Aletini içine soktuğunda ve sen ona hayır demediğinde mi?" Victoria sordu. "Bence seni becermesine izin vermelisin ve o zaman hazır olup olmadığını anlayacaksın."

"Bu *hiç* mantıklı değil. Hem de hiç Vic."

"Bir dene, zaman bir anlamı olacak." Adımlarının ortasında durdu ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım, iktidarsız mı?"

Liz gözlerini devirdi ve hızını artırdı. "Seninle bir daha asla konuşmayacağım. Arkadaşlığımız sona erdi."

Victoria gürültülü bir şekilde güldü ve bir kilometre yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarıyla ona yetişmek için koştu. "Seninle taşak geçiyorum. Yavaşla biraz. Yavaşla."

"Sen gerçek bir sürtüksün. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Birinci sınıf bir oyuncuyum. Tek ve eşsiz."

"A sınıfı serseri."

"Seni seviyorum, Lizzie," dedi Victoria, adını sevgiyle söyleyerek.

"Ben de seni seviyorum Vickie," dedi toplayabildiği en sinir bozucu şarkı sesiyle.

İkisi de rahatlamış bir iç çekişle sokağın köşesini döndüler. Çok uzak bir yürüyüş değildi ama dondurucu soğukta ve yüksek topuklu ayakkabılarla yürümek berbattı. Liz konuyu değiştirdi ve Victoria'ya Profesör Mires ile yaptığı konuşmayı anlattı. Victoria onun adına sevinmişti ve hatta alaycı yorumlarını sonuna kadar saklamayı başarmıştı. Victoria bunun Liz için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, çünkü genetik araştırma laboratuvarında Victoria'nın başarısı da onun için aynı derecede önemliydi. Her iki kız da mezun olduktan sonra istedikleri işe girme konusunda doğru yoldaydı.

Sonunda eve vardıklarında Liz sırt çantasını odasına bıraktı ve hemen bir kot pantolon, siyah bir atlet ve siyah kazak ile siyah binici çizmelerini giydi. Hayden'la takılmak için bu gece izinli olduğu için mutluydu. Birlikte rahatlamayalı uzun zaman olmuştu. Okul onun hayatını emiyordu ve o da aynı anda hem derslerle, hem gazeteyle, hem de iş başvurularıyla uğraşıyordu.

Liz Victoria'ya, "Hayden'lara gidiyorum," diye seslendi.

"Bay Mükemmel'e merhaba dediğimi ve beynini sikip atmasını söyle," diye bağırdı Victoria.

Kadın irkildi. Liz bu cümleyi Brady'yle ilk kez birlikte olduklarında kullanmıştı. Brady hakkında düşünmek istemiyordu. Onları aynı cümle içinde düşünmek bile yanlış geliyordu. Ama Victoria haklı sayılırdı. Hayden'la çıkmaya başlayalı uzun zaman olmuştu ve neden kendini tutuyordu ki? Hayden'la böyle birlikte olmak istemeliydi. Belki bu gece işler yolunda giderse ... belki.

Ön kapıdan aceleyle çıkan Liz arabasına atladı ve Hayden'ın evine giden kısa mesafeye gitti. Arabası garaj yolundaydı ama ev arkadaşı Kevin kayıptı.

Liz, Hayden'ın arkasına park etti ve sonra ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çaldı ve onun cevap vermesini beklemeden içeri girdi. Eşikten adımını attığında Hayden kapının yarısına kadar gelmişti.

"Hey, güzelim," dedi Hayden, yüzünde parlak bir gülümsemeyle.
yüz.

"Hey," dedi ve kapıyı kapattı.

Ona doğru yürüdü ve kollarını boynuna doladı. Adam onu kendine doğru çekti ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Liz onun kendisini ele geçirmesine izin verdi, öpücüğünün enerjisini hissetti ve aralarında geçen elektrikte kendini kaybetti. Aklının Lincoln Anıtı'ndaki o ana, vücudunun nasıl tepki verdiğine, o zaman bile bir parçasının o öpücüğü nasıl istediğine gitmesine izin verdi. O öpücüğü uzun zamandır istiyordu ve şimdi ona sahip olduğuna göre, karıncalanmaların omurgasına doğru ilerlemesine izin verdi ve ağzını hevesle ona açtı.

Dilleri buluştu ve birbirlerine masaj yaptı. Elleri kazağının kalın kumaşını kavradı ve tenini hissedebilmek için yukarı çekti. Orta kahverengi saçlarının uzun tutamlarını kavradı, onu bırakmayı bir an bile düşünmedi.

Ama yavaş yavaş öpücükleri gagalara dönüştü ve geri çekildi, sanki o anda kendini tamamen kaybettiğine şaşırmış gibi gülüyordu. "Sanırım beni özledin," dedi elini tutarak ve onu yatak odasına doğru yürüterek.

"Sanırım sen de beni özledin." Gözleri kot pantolonunun üzerinden görünen adamın dış hatlarına kaydı.

Tekrar kıkırdadı ve başını salladı. "Seni her zaman özlüyorum."

Onun odasına girdi ve kapıyı kapatırken botlarını tekmeledi. "Profesör Mires'in dersi nasıldı?" diye sordu, yan lambayı yakarken.

Şimdi konuşmanın sırası değildi ama Hayden'ı Hayden yapan da buydu. O, şimdi davranıp sonra düşünen, elini kolunu sallayarak gezen bir adam değildi. Normalde onun bu yönünü gerçekten seviyordu. Aletleriyle düşünen ve ancak ıslattıktan sonra konuşmak isteyen çoğu erkekten kesinlikle farklıydı.

"Güzel. Ödevimden A aldım. Dersten sonra bana siyasi gazetecilik kolokyumuna katılmamı ve araştırma ödevimi lisans araştırma paneline dahil etmemi istediğini söyledi," dedi gururla.

Hayden bir kez daha kocaman gülümsedi. "Bu harika, Lizzie," dedi ve onu kucakladı.

Kıskançlığın zerresi bile yoktu. Eğer onun başına da benzer bir şey gelseydi, Liz kıskanacağını biliyordu. Ama Hayden başkaları gibi değildi. Onun adına gerçekten mutluydu.

"Senin için ne büyük bir fırsat."

"Evet, sanırım beni yüksek lisansa göndermeye çalışıyor. Bana harika araştırmalar yapacağımı düşündüğünü söyledi."

Bu sefer gözlerinde bir şey parladı. Öfke mi? Hayal kırıklığı mı? Liz pek emin değildi.

"Bunca zaman gazetede çalıştıktan sonra muhabirliği bırakacak mısınız?"

Oh. Bu.

"Hayır. ."

"Ben sadece ... eğer ben ayrıldıktan sonra gazeteyi bırakacaksan, ben mezun olduktan sonra seni editör olarak hazırlamak için bu kadar zaman harcamak istemem."

O gittikten sonra. Bir süredir onun gidişini gerçekten düşünmemişti. Bu ona iyi gelmedi. Onun gitmesini *istemi*yordu.

"Muhabir olarak bir iş bulabilirsem yüksek lisans yapmaya niyetim yok," diye onu teselli etti. "Sadece çalışmam için güzel bir iltifat olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle," diye kabul etti.

Uzanıp onun elini tuttu ve başparmağıyla hafifçe okşadı. "Gitmen hakkında konuşma."

"Ne?" diye sordu, yatağına bastırıldığı kıza bakarak. Adamın gözlerinin bir hareketle vücudunun pozisyonunu aldığını ve sonra oturma şeklini düzelttiğini gördü.

"Seni burada seviyorum," dedi ona. Daha önce ona hiç böyle bir şey söylememişti ama ağzından çıkar çıkmaz bunun doğru olduğunu anladı. Hayden'in bir iş bulup taşınmasına kesinlikle hazır değildi.

"Şu anda buradayım," diyerek yatağa doğru eğildi ve dudaklarının tekrar buluşmasına izin verdi.

İhtiyaç onu daha önce hiç olmadığı bir yere götürürken boğazının derinliklerinde inledi. Hayden'in ağırlığı yer değiştirdi ve vücudu Liz'in üzerine bastırdı. Liz'in kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Elleri Hayden'in kemerini buldu ve onu kendisine yaklaştırmak için çekiştirdi.

Vücutları birlikte hareket ettikçe Liz'in nefes alış veriş i düzensizleşiyordu. Liz, onun yuvarlak sekizleri ve adamın ona doğru yaptığı itişler arasında, aralarında oluşan sıcaklıkla giysilerinin eriyip gideceğini hissetti. Adamın vücudu öyle bir ritim tutturmuştu ki, üzerinde giysileri olmadan ona neler yapabileceğini düşündükçe gözleri doluyordu.

Ve loş ışıkta onun her yerini aynı anda keşfediyor gibi görünüyordu. Dudakları onu devam etmeye teşvik etti ve dili vücudunun tüm doğru yerlerinde sıkılaşmasına neden oldu. Adamın eli saçlarında sarsıldı ve kadın bacaklarının onu daha fazla içine almak için açıldığını hissetti. Adamın kalınlığının onu ittiğini hissedebiliyordu. Diğer eli kazağının dikişini bulmuş ve onu iterek yolundan çıkarıyordu. S tyenini çözdü ve hemen göğsünü yakaladı, yoğurdu ve sonra zaten sert olan meme uçlarını sıkıştırdı.

Sikeyim. Tamamen giyinikti ve çok tahrik olmuştu.

Kazağı başından sıyırmadan önce bir anlığına serbest bıraktı. Ardından atlet i geldi ve s tyeniyle uğraşmasına bile izin vermedi; sadece yere fırlattı. Baş aşağı düştü ve meme uçlarını emdi.

Liz vücudunun dikiş yerlerinden çözüldüğünü hissetti. Bunu istemediğini nasıl d ş nebilmişti ki? Haftalardır her şeyi kafasında kurgulayıp duruyordu: Başka her şeyini vermediği birine vücudunu nasıl tamamen verebilirdi? Hayatına nasıl devam edebilirdi?

Ama kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken ve vücudu Hayden'ın dudaklarına doğru yükselirken, meme uçları onun ilgisini talep ederken, bunu onunla istememeyi hayal bile edemiyordu. Kendini ne için inkâr ediyordu?

Dalgalar vücuduna çarparken mantığını kavrayamadı.

Hayden'ın dudaklarının güneye doğru ilerlemesinden başka bir şey düşünmek istemiyordu. Fermuarın sesi istemsiz bir şekilde elini sıkmasına neden oldu. Onun kendisine dokunmasını o kadar çok istiyordu ki. Vücudu neredeyse bunu talep ediyor, onun için ağrıyordu. Başparmağı zaten hassas olan klitorisine s rt n rken kot pantolonunu zayıf bacaklarından aşağı çekti ve tangasını kenara itti.

Kadının vücudu adamın altında sarsıldı ama adam kadının dudaklarından çıkan iniltiyi cesaret olarak kabul etti ve kadının kaygan kıvrımlarını yaladı.

Liz, "Siktir," diye bağırdı, vücudu şimdiden zonklamaya başlamıştı.

Deneyssel olarak bir parmağını içine kaydırđ ve sonra izin verdiğinde bir başkasını. O anda sikinin içine dolmasının ne kadar iyi olacağını hayal ederek her tarafını sıktı. Tanrım, şimdiden boşalacaktı.

Klitorisini yalayıp ısırırken ve emerken, altında gözle görülür bir şekilde titreyene kadar içine girip çıkmaya başladı. . Görüşünde lekeler görüyordu. Ayak parmakları kıvrılıyordu ve

Tüm vücudu dört bir yandan üzerine baskı yapan orgazmın büyüklüğünü kabul etmeye çalışırken, karıncalanma hissinden tamamen uyuşukluğa doğru gidiyordu.

Hayden çalışmaya devam ederken bir eliyle bacaklarını daha geniş açmaya zorladı. İnlemeler arasında ağzından nefesler çıkıyordu. Tanrım, daha fazla dayanamadı. Tam orada her ne yapıyorsa. Aynen böyle. Diliyle.

Liz'in başı geriye düştü ve vücudu harika bir şekilde titreşerek doruğa ulaştı. Vücudu adamın parmaklarına karşı hareket ediyor, adam dışarı kayarken bile parmaklarını içinde tutmaya çalışıyordu. Ve orada öylece nefes alarak yattı, bitkin ve tatmin olmuştu.

Derin bir nefes alan Hayden, onun yanına uzanmadan önce üzerinden yuvarlandı. Onu alnından öptü ve çıplak göğsüne çekti. Tişörtünü ne zaman kaybetmişti? O anda umurunda bile değildi; sadece ona doğru kıvrılmak ve kendinden geçmek istiyordu.

"Lizzie," diye inledi, nefesi hâlâ düzensizdi. "Seni zorlamak istemiyorum. .
."

Onun hayır demesine o kadar alışmıştı ki, ilerlemeye tamamen istekli görünmesine ve davranmasına rağmen tereddüt ediyordu. Çok fazla zorlayarak onu kendinden uzaklaştırmak istemiyordu. Ama onu istiyordu. Bu yüzden okunuyordu.

Yine de o anda Brady'yi düşünmek ne kadar kirli hissettirse de, her şey ona geri döndü: ilerlememesinin nedeni. Brady. Hâlâ Brady'ye takılıp kalmıştı. Onu aklından çıkaramıyordu. Hayden'ın göğsüne doğru eğildi ve Brady'yi düşünmemeye çalıştı ama Brady'görüntüsü aklına daha güçlü bir şekilde geldi.

Hazır değildi.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

GÜVEN GÜVENİ BESLER

H Ey, , daha dersten çıkmadın mı?

Liz eşyalarını toplarken Hayden'dan gelen mesaj telefonuna düştü. Sırt çantasını omuzladı ve gitmek için döndü. Cuma günü sadece erken saatlerde dersi olduğu için memnundu.

Yeni çıktım.

Öğle yemeği mi? Açlıktan ölüyorum ve seni özledim.

Liz'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Onun içinde kendini kaybettiği o geceden beri, değişen bir şeyler bulmuştu. Neredeyse dört aydır çıkmalarına rağmen, sadece balayı kelebekleriyle ilişkilendirebileceği bir şey hissediyordu: bir ilişkinin ilk aşamasında, tek yapmak istediğiniz tüm zamanınızı diğer kişiyle geçirmek olduğunda ve onu düşünmek bile sizi gülümsettiğinde . . evet, o da bu durumdaydı.

Hayden onun davranışlarındaki ince değişiklikleri fark ettiyse de bir şey söylemedi ama buna iyi karşılık verdiğiinden emindi. Hâlâ seks yapmamışlardı ama artık aynı isteksizliğe sahip değildi. Artık o kadar uzun süre beklemişti ki sadece o anın doğru olmasını istiyordu. Onun yatak odasına girip "*Sik beni*" demek istemiyordu. Gerçi Hayden'ın da bundan şikâyetçi olduğunu göremiyordu.

Evet. Yemeğe ihtiyacım var. Nereye gitmek

istiyorsun? Eve.

Liz gülümsedi. Tanrım. Kıkırdıyordu. Üzerinde çalışması gerekiyordu. ama bunu kontrol edemeyeceğini biliyordu.

Bir yanıt yazarken bir mesaj daha geldi, bu Justin'den geliyordu.

Hey, şehre yeni geldim. Üzgünüm geciktim. Bugün hala buluşuyor muyuz?

Justin'in bugün geleceğini tamamen unutmuştu. Hayden'a söylemeyi bile unutmuştu. Muhtemelen onu arayıp haber vermeliydi.

Evet. Top O?

Kesinlikle.

Liz telefonunda Hayden'ın numarasını buldu ve Gönder'e tıkladı. O da hemen cevap verdi, "Hey. Ben de şimdi gazeteden çıkıyordum. Nerede buluşalım?"

"Hey. Bu konuda ..." dedi beceriksizce. Bunun kendisini rahatsız etmesine neden izin verdiğini bile bilmiyordu. Sadece Justin'di. Aralarında hiçbir zaman romantik bir şey olmamıştı. Ve şimdi de kesinlikle öyle değildi. Yine de Hayden'a söylemek onu biraz geriyordu.

Brady'ye Justin'den bahsettiğini hatırlıyordu. Delicesine kıskanmıştı. O sırada ilişkileri seksin ötesine geçmemişti bile, ama kıskançlığı o zaman bile onu etkilemişti. Liz anıları bastırmak için gözlerini kapattı ama Hayden hakkında yaptıkları tartışma bir anda aklına geldi.

Gerçekten önemli değil! Beni duymadın mı? O sen değilsin! Bu bir yarışma değil, Brady. Kıskançlığa yer yok.

Hayır. Onu kafasında istemiyordu. Son zamanlarda pek orada değildi. Onu, başka hiç kimsenin ulaşamayacağı derinlere gömmüştü. Onun için en güvenli yer orasıydı. Hayatın ona onu hatırlattığı ve sert kararlılığında çatlakların oluştuğu anlardan nefret ediyordu.

Çünkü beni öptüğünde hissettiğim tek şey, bunun herkesin içinde olmasından memnun olduğumdu. İstedğim Hayden değildi. Sendin. Ve eğer sen değilsen, o zaman bir önemi yok.

Eğer sen değilsen, bir önemi yok. Tanrım... zihnini bundan uzaklaştırmaya çalıştı. Hayden'ı düşündü ve boşluğu onun gülümseyen yüzünün, nazik öpücüklerinin, ilgisinin, bağlılığının ve mükemmelliğinin anılarıyla doldurdu.

Her şey birkaç saniye içinde oldu, ama sonunda yanıt vermesi sonsuzluk gibi geldi.

Liz Hayden'a, "Justin'in bugün şehre geleceğini ve onunla öğle yemeğinde buluşacağımı tamamen unutmuşum," dedi. Onun yargılamasını, kıskançlığını bekledi.

"Oh güzel! Umarım geçen yaz alkollü araç kullanma olayından bu yana iyi durumdadır. Tanrım, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, değil mi?" Hayden sordu.

Sonsuza kadar önce. Yaza dair her şey sanki hem dün olmuş hem de bir ömür önce yaşanmış gibi geliyordu. Ama tüm yazı, asla unutmayacağından emin olduğu canlı ayrıntılarla hatırlayabiliyordu.

"Evet," diye kabul etti, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Çok daha iyi durumda. Bir bilgisayar yazılım şirketinde falan çalışıyor. Tam olarak emin değilim."

"Ona selamımı söyle. Benden gerçekten hoşlandı mı bilmiyorum ama buradayken gazete için yaptığı çalışmaları takdir ettim."

Oh, Hayden. Onun kıskanç olabileceğini nasıl düşünebilirdi ki? O her zaman iyi huyluydu ve herkesin içindeki iyiliği görürdü. O anda onun bu özelliğini her zamankinden daha çok takdir etti.

"Ona haber veririm," dedi usulca. Şu anda duygusal davranmak istemiyordu, ama bu duygu onu ele geçirmeye meyilliydi. "Eve gitmeden önce Massey'e gazetedeki bazı işler için yardım etmem gerekiyor. Sonra görüşebilir miyiz?"

"Tabii ki. Gazeteden çıkınca bana gel. O zaman takılabiliriz," dedi ona.

"Kulağa mükemmel geliyor. Gün daha bitmedi mi?" Hayden usulca güldü. "Keşke."

"Yakında görüşürüz."

Liz, Justin'le öğle yemeği için buluşacağı Top of the Hill'in köşesini dönerken telefonu kapattı. Burası şehirdeki en sevdiği restoranlardan biriydi ve şehir merkezindeki ana bloğa bakan geniş bir balkon vardı.

Merdivenlerden binanın en üst katına çıktı. Hava balkonda oturmak için hâlâ çok soğuktı, bu yüzden Liz garsonun onu bir masaya yönlendirmesine izin verdi. Beklerken suyunu yudumladı.

Justin'i görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ne bekleyeceğini gerçekten bilmiyordu. Birinci sınıftan beri arkadaşlardı ama bazen Justin'le arkadaş olmak zor oluyordu. Yarı kibirli bir zeki, yarı hödük bir öğrenci derneği çocuğu zor bir kombinasyon oluşturuyordu. Ama son derece sadıktı ve sorumluluğun bir kısmını taşısa da geçen yazki olay için onu asla suçlamamıştı. Justin'in kardeşlik partilerinden birinde kafayı bulmuştu ve Justin onu eve bırakmayı teklif etmişti. Ne yazık ki kendisi de sarhoştı ve kırmızı ışıkta geçtikten sonra kenara çekilmiş ve alkollü araç kullanmaktan ceza almıştı. Bu yüzden bursunu kaybetmiş ve okulu bırakmak zorunda kalmıştı.

Justin bara girip onu gördüğünde gülümsedi. Tanrım, onun yanında olmasını özlemişti ve o ana kadar bunu fark etmemişti. UNC'deki hayatının demirbaşlarından biriydi.

gazetesinde çalışıyor ve birinci sınıftan beri onunla birlikte ders alıyordu. Yeniden bir araya geldiği için mutluydu.

"Justin!" dedi, adam yaklaştığında ona doğru koşarak.

Güldü ve ona sarıldı. "Seni görmek güzel Liz."

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim," diyerek ondan uzaklaştı ve tekrar yerine oturdu.

Justin yepyeni gibi görünen takım elbisesi ve kravatıyla üniversitede hiç olmadığı kadar profesyonel görünüyordu. Saçları daha kısa kesilmiş ve yüzüne doğru taranmıştı. Justin'in her zaman takım elbise giymek istediğini düşünemiyordu. O daha çok hakiler, pololar ve bot ayakkabılar giyen bir adamdı.

Garson hemen ortaya çıktı, yiyecek ve içecek sipariş ettiler ve sonra aynı hızla ortadan kayboldu.

Justin yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Harika görünüyorsun," dedi.

Liz gözlerini devirmemeyi başardı. Ne istiyordu ki? Justin kolay kolay iltifat etmezdi. "Teşekkür ederim. Yeni işin nasıl?"

"Sıkıcı ama iyi para kazandırıyor."

"Öyle mi?" Zaten bir aksaklık olduğunu biliyordu. Sadece diğer ayakkabının düşmesine izin vermesini bekledi. "Şirket tam olarak nedir?"

"Sadece üç kişi tarafından yönetilen bir yazılım şirketi. Öğrencilerin ve öğretmenlerin bilgisayarlarına yükleyebilecekleri, kampüs içinde veya dışında birden fazla yerden canlı yayın yapabilecekleri ve aynı zamanda interaktif kalabilecekleri bir program yapmak istediler."

"Kulağa hoş geliyor," diye itiraf etti.

"Evet. Birkaç kolay para kazanmak için program için bazı testler yapmak üzere çevrimiçi olarak seçildim. Yeniden tasarladıkları şeyi aldım ve kendime ait birkaç temel özellik ekledim..."

"Vay canına. Bu harika. Eminim profesörler beğenmiştir."

"Bayıldılar. Ya da en azından, sınıflarında denemek üzere yazılımı satın alan üç üniversite çok sevdi," dedi Justin ona. "Ve bu öğleden sonra UNC'ye sunmam gerekiyor. Biraz ironik, değil mi? UNC'den ayrılan biri üniversite sistemine yenilikçi bir yazılım satıyor." Kendi kendine kıkırdadı. "Her neyse, bu benim son oyunum değil."

Siparişleri geldi ve Liz çatalını yemeğine batırarak sabırla garsonun gitmesini bekledi. "Peki, son oyununuz nedir?" diye sordu.

"Kendi şirketime sahip olmak istiyorum."

"Kendin için çalıştığında ne yapmak istiyorsun?"

"YouTube videolarına bir filtreleme mekanizması yerleştirmek için bir yol yaratmaya çalışıyorum, böylece insanların izlediği ve aslında iyi olmayan şeylerin hepsini geçip doğrudan iyi şeylere ulaşabilirim. Öncelikle kendi videolarımı bulmanın ne kadar kolay olduğunu görmek için inceleme sürecini kendim tasarladım. Bunu bir adım daha ileri götürmek ve sosyal medya bileşeni kazandırmak, merkezi bir derecelendirme sistemi oluşturmak ve ardından bunu insanların YouTube hesaplarına bağlamak istiyorum."

"Ve sen bunların hepsini yapabiliyor musun? Cidden senin sadece bir video uzmanı olduğunu sanıyordum," diye sordu onun dehası karşısında şaşırarak.

Justin başını salladı. "Foto muhabirliği okuyordum çünkü zaten bir programcıydım. Babam bir programcı ve ben de bilgisayar başında büyüdüm."

"Bence bunun için uğraşmalısın." Ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Bana yardım edecek misin?"

"Ne?" diye kekeledi. Ondan ne konuda yardım isteyebilirdi ki? Sanki her şeyi halletmiş gibi görünüyordu.

"Siteye bir blog bileşeni eklemek istiyorum ve bir yazara ihtiyaım var. İkimiz de biliyoruz ki yazma konusunda pek iyi değilim. Fikirlerimi senin gibi ifade edemiyorum. Yazılarının gazetede ne kadar etkili olduğunu biliyorum ve tüm yazarlık derslerinden A aldığını da biliyorum. Yardım edecek, insanların ilgisini çekecek, vızılıtyı besleyecek güvendiğim birine ihtiyaım var."

Daha kurmadığı şirketinde ona yardım etmesini mi istiyordu? Yoğun programı arasında buna ne zaman vakit bulabileceğini bilmiyordu.

"I . . . Bilmiyorum," dedi.

" ama. Sen . Ve sana güveniyorum," dedi ciddiyetle.

"Justin, beni bu iş için düşündüğün için minnettarım ama okulda çok yoğunum. Bu tür bir proje için ihtiyaç duyacağın zamanı ayırmam mümkün değil."

"Başlangıçta o kadar da fazla olmazdı."

"Gelecek yıl editör olacağım." Kelimeler ağzından çıktığında onu heyecanlandırdı. Bunu henüz yüksek sesle söylememişti ve doğru hissettiriyordu. "Morehead bursu için stajımı yapacağım. Bu çok fazla..."

"Sadece düşün. Daha çok zamanımız var."

"Pekala, ama bunun olacağını sanmıyorum." Adam bu kadar kararlı görünürken onu geri çevirmek hoşuna gitmemişti ama

bu işi yürütebileceğini sanmıyordu.

Yemeklerini bitirdiklerinde konu Justin'in yeni projelerinden uzaklaştı ama aklı dakikada bin mil koşuyordu. Daha fazla zamanı olmasını diledi.

Kadın hesabı bölüşmeleri için ısrar ettiğinde bile Justin hesabı ödedi. Sadece güldü ve bir iş kredi kartıyla ödedi. Birlikte dışarı çıktılar ve Justin onu gazeteye bırakmayı teklif etti, ama o bunu reddetti. Kısa bir mesafeydi ve üniversite ile yapacağı toplantıya hazırlanması gerekiyordu.

Yürüyüşle ilgili hiçbir şey hatırlamadan gazeteye ulaştı. Massey çoktan ayrılmıştı ama Savannah hâlâ ofisin etrafında dolanıyordu. Liz onun karşısındaki koltuğa otururken el salladı.

"Düşüncelere mi daldın?" Savannah bilgisayarında bir şeyler yazarken düşündü.

"Evet. Bir arkadaşım ile konuştuğum bir şey hakkında düşünüyordum," dedi Liz ona. "Massey Pazartesi günkü raporları bitirdi mi?"

Savannah güldü. "Pek sayılmaz. Gelen kutusuna bakmak bile istemiyorum." Liz çalışmaya başlarken, "Harika," dedi.

İnsanlar öğleden sonra boyunca ofise girip çıktılar ama Savannah sürekli olarak aşağıya inip kahve alıyor ve kalan işler hakkında dertleşiyordu. Bir ara biri televizyonu açtı ama Liz ona dikkat etme zahmetine bile katlanmadı. Derslerinde her gün haber kanallarını inceliyordu.

Ama Brady Maxwell'in sesi onu hemen kendine getirdi. Tanrım, onun sesini duymayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Ocak ayının sonunda Kongre'ye girene kadar her şey son derece sessizdi ve televizyonu kapalı tutarak ondan tamamen uzak durmayı başarmıştı.

Gözleri adamın keskin hatlarını, koyu kahverengi gözlerini, gülümsemesinin kıvrımlarını ve siyah takım elbisesi, şık düğmeleri ve mavi kravatındaki güveni takip etti. Hiç şüphesiz hayatında gördüğü en çekici adamdı ve gözlerini ondan alamıyordu. Beynini bulandıran bir duygu sisi içinde yüzüyor, onu şimdiki zamana bağlı tutuyor, ama yine de onun delici bakışlarına hapsolüyordu ... sanki şu anda onu görebiliyormuş gibi.

Sonra gitmiş, konuşması bitmiş ve haber bülteninde aynı kızla çekilmiş bir dizi fotoğrafı tekrar tekrar gösterilmişti. Yılbaşı gecesi yeşil elbisesi içinde gördüğü aynı sıksa esmer kız. Başka biriyle resmedilmemişti.

Kalbi durdu. Kimdi bu kız?

Brady'nin basın sekreteri Heather, daha sonra bir sahnede durarak Washington'daki bir basın odasında soruları yanıtladı.

"Bayan Ferrington, Temsilci Maxwell'in bekârlık durumu hakkında yorum yapabilir misiniz? Kendisi birkaç kez aynı kadınla birlikte göründü ve hepimizin bildiği gibi Kongre Üyesinin tek bir kadına bağlı kalması yaygın bir durum değil."

Kalabalık hafifçe güldü, ama Liz sadece sinirlendi.

Heather gülümsedi. Şüphesiz bu soru için hazırlanmıştı. "Temsilci Maxwell, Bayan Erin Edwards'la olan ilişkisinin kendisini ilgilendirdiğini ve özel hayatının kendisine özel kalmasını tercih ettiğini söylemekten başka bir yorum yapmayacaktır, bayanlar ve baylar."

Liz gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi hissetti. Bu mükemmel bir şekilde planlanmıştı; kampanyanın yeni ilişkisini öne çıkarmak için yaptığı bir numaraydı. Yine de bu sadece bir numara mıydı? Kulağa Brady gibi gelmiyordu ama Tanrım, Brady Maxwell hakkında ne biliyordu ki?

Tek bildiği, bundan sonra herkesin dilinde olacak olan isimdi: Erin Edwards.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

ÇIKAR ÇATIŞMASI

E Liz'e arth. Dünya'dan Liz'e," dedi Savannah bir an sonra, elini Liz'in yüzünün önünde sallayarak. "Orada yaşıyor musun?"

"Ne dedin? Ah, evet, özür dilerim. Kendimden geçmişim sanırım," diye mırıldandı Liz.

"Olur böyle şeyler. Ben de tam buradan çıkmak üzereydim. İşin bitti mi?" Savannah masasına geri döndü ve çantasını aldı.

Liz boş gözlerle bilgisayarına baktı. Artık hiçbir işi bitiremeyecekti. "Evet, sanırım öyle."

Zihni fazla mesai yaparken çantasını toplamaya başladı. Erin Edwards da kimdi? Kız bir dublör olabilirdi ama Brady, Heather'ın o kadar ileri gitmesine asla izin vermeyeceğini söylemişti. Onunla çıkması için birini seçemezdi ... evlenmesi için. Kolaylık olsun diye etkinliklere katılmayı kabul etmişti ama sınırı o noktada çizmişti. Nasıl tanışmışlardı? Hâlâ Liz'i düşünüyor muydu?

Hayır, kesinlikle önemli değildi.

"O kızla mı çıkıyor?" Liz kendini durduramadan ağzından kaçırdı. Savannah onunla yüzleşmek için geri döndü. Yüzünde kayıtsızlık maskesi vardı,

Liz son yedi ay boyunca her gün onunla çalışmamış olsaydı, diğer kızın bu sorudan rahatsız olduğunu bilemezdi. Liz, Savannah'nın ailesi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordu ama haberlerde gösterdikleri şeyin yanlış bir iz olup olmadığını söyleyecek birine ihtiyacı vardı. . ya da Brady'nin gerçekten hayatına devam edip etmediğini.

"Liz, bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun. Sana anlatırsam ve sen de bu konuda yazarsan çıkar çatışması olur. Üzgünüm."

"Hayır, biliyorum," dedi Liz. İçini çekti ve Savannah'nın yüzünde yükselen sıcaklığı fark etmemesini umarak başka tarafa baktı. "Bu konuda yazmayı düşünmüyordum. Yani, alınma ama şu anda kampanya bittiği ve kendisi yeni bir kongre üyesi olduğu için eski bir haber. Ben sadece merak ettim."

Lanet olsun. Ses tonunu nasıl nötr tutabilmişti? Brady Maxwell asla eski bir haber değildi. O kadar seksiydi ki onu herhangi bir gazeteye koyup insanların onu okumasını sağlayabilirdi, ama yapmadı, çünkü çoğu zaman bu çok fazla acı veriyordu. Ve gerçekten de yeni göreve başlamıştı, yani haber yapılacak fazla bir şey yoktu. Her halükârda Savannah'yı ikna edebileceğini umuyordu.

Savannah, Liz'e rahatladığını belli eden bir kahkaha atarak, "Alınmadım," dedi. "Yine de sana söyleyeyim, babamla Brady'nin aynı evde olması çok garip. D.C.'de. Brady'nin oraya gideceğini hep biliyordum ama onun gitmesine alışamadım."

"Evet, eminim zordur," dedi Liz. Savannah'nın babası ABD Kongresi'nde Senatör olarak görev yapıyordu ve Brady de onun izinden giderek Temsilciler Meclisi'ne girmişti. Hepsinin birbirine yakın olduğunu biliyordu.

"Bazen öyle. Kuzey Carolina'dan ayrılmak istemediğine dair bazı konuşmalarını duyduğunuzu biliyorum ve bu onun saçmalaması değil. Gerçekten de yakın kalmak istiyordu. Özellikle Clay gittikten sonra benimle vakit geçirmeye özen gösterdi," dedi Savannah.

Liz, "Çok tatlı biri," diye idare etti. Savannah'yla ilk konuşmalarından beri Brady hakkında doğrudan hiç konuşmamışlardı; Savannah, Liz'in Brady'nin politikalarına katılmadığını bildiğini açıkça belirtmişti. Kardeşi ya da Liz'in siyasi inançları yüzünden yargılanmak istememişti.

Çok az şey biliyordu.

Savannah omuz silkti ve sonra başını salladı. "Bu Brady."

Evet, kesinlikle .

İkisi birlikte gazeteden çıkmak için döndüler, ama çoğunlukla boş olan ofisin çift kapısına varmadan hemen önce Liz Savannah'yı durdurdu. "Savannah, orada malzeme aradığımı falan düşünmeni istemiyorum. Sadece kendi merakımdı."

Adamım, geleni , değil mi?

Liz, "Ve geçen yaz makalelerimin onun hakkında ne dediğini biliyorum," dedi.

Bunu yapmak üzere olduğuna inanamıyordu. "Ama fikrimi değiştirdim." "Ne demek istiyorsun?"

"Kendisi ve davranışları hakkında yanılmışım ve sonuçta seçimlerde ona oy verdim."

"Öyle mi?" Savannah şaşırarak sordu. "Bunu bilmiyordum."

"Bu konu hakkında kimseyle konuşmadım. Bu biraz kişisel bir şey." "Vay canına.

Bu ... beklenmedik bir şey." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ben

Nedenini bilmiyorum ama omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Bu mu?

garip mi?"

Liz güldü ve başını salladı. "Hayır."

"Garip bir his."

"Yine de sana söylediğim için
memnunum." "Ben de."

"Sadece kimseye söyleme. Sert bir adam olarak ünümü mahvetmek
istemem," diye şaka yaptı Liz.

Savannah çift kapıyı iterek, "Dudaklarım mühürlü," dedi ona.

Merdivenlerden inip ana lobiye doğru yürüdüler. Bina hayalet bir kasaba
gibi görünüyordu. Liz Union'ın bu kadar ıssız göründüğünü nadiren görmüştü.
Bugün hemen bir kasaba ötede deplasmanda bir basketbol maçı olduğunu ve
bugünün Cuma olduğunu biliyordu ama yine de son derece sessiz görünüyordu.
Savannah'yla birlikte dışarı çıktı ve nedenini anladı.

Kar yağıyordu.

Justin'le buluşmasından dönerken havanın *kar yağacak* kadar soğuk
olduğunu kesinlikle düşünmemişti. Chapel Hill'e yılda sadece bir ya da iki kez
kar yağardı ve bu hiçbir zaman dramatik bir şey olmazdı. Ama Tampa'da
büyümüş ve hiç kar görmemiş biri için kar fırtınası gibi görünüyordu.

Savannah onun yanında kıkırdadı ve elini uzatarak avucuna düşen birkaç
taneyi yakaladı. Taneler hemen su damlacıklarına dönüştü ve Savannah'nın
gülümsemesi daha da büyüdü.

"Hadi gel. Gidip biraz yakalayalım!" dedi ve Liz'i, bir grup öğrencinin
etrafta dolanıp gökyüzüne baktığı Çukura doğru çekti.

Liz ona, "Kar ve ben pek anlaşılamayız," dedi. Giysilerine işleyen soğuk
yüzünden şimdiden titremeye başlamıştı. Su geçirmez bir ceket bile getirmemişti
ve her zamanki gibi topuklu ayakkabı giymişti. Bu eve eğlenceli bir yürüyüş
olmayacaktı.

"Bugün neden topuklu giydin?" Savannah sordu.

"Bilmiyorum. Hava durumuna bakmadım."

"Bu geceye kadar 15 santim yağması ve sonra da buz tutması bekleniyor.
Tabii ki bu sadece hafta sonları olur."

Liz ürperdi. Geçen kış Chapel Hill'e altı inçten daha az kar yağmış ve yollar
geçit vermediği için okulu üç gün tatil etmişlerdi. Kasabada sadece bir avuç kar
küreme aracı varken bu büyük bir sorundu.

Liz, "Elbette ve şimdi eve bununla yürümek zorundayım," diye homurdandı.

"Seni bırakmamı ister misin?" Savannah teklif etti. "Kampüste bir park yerim var ve yollar birkaç saat boyunca kötü olmayacak."

"Aman Tanrım, seni sonsuza dek seveceğim!"

Kampüsün diğer ucuna doğru yola çıkan Savannah, "Biraz yürüyüş gibi ama bir tane bulduğum için mutluyum," dedi.

Sonra düşüncesi onu yakaladı. "Bekle, sen birinci sınıf öğrencisisin. Nasıl park yeri bulabildin mi?"

Neden sorduğuna bile emin değildi. Oldukça açıktı. Savannah'nın nüfuzlu bir ailesi vardı, o yüzden muhtemelen her istediğini elde ediyordu. Tıpkı Brady gibi. Ugh! Liz şu anda onu ya da Erin Edwards'ı düşünmek bile istemiyordu.

"Şansölye ve babam eski arkadaşlar." "Ah . . ."

Liz bugün onların kayırmacılığına karşı çıkmayacaktı. Bugün sadece eve yürümek zorunda olmadığı için mutluydu.

Park yerine ulaştılar ve Savannah küçük, siyah BMW'sini buldu. Liz iç çekmemeye çalıştı. Savannah'nın bir BMW'si olmasına şaşırılmıyordu. Brady'nin yepyeni bir Lexus'u vardı. Clay'in spor bir araba kullandığını sanıyordu; Clay gibi hissettiriyordu.

Tanrım, neden Brady'den kaçamıyordu? Etrafı ailesi tarafından sarılmıştı ve Brady sürekli haberlerdeydi. Tam olanları geride bırakmaya başlamıştı ki, Brady tekrar ortaya çıkıyordu. Ve onun o kızla çıkıp çıkmadığını bilmek istiyordu. Bunun ne kadar aptalca olduğu umurunda bile değildi. Asla öğrenemeyeceğini bilse de numarasını çevirip öğrenmek istiyordu.

Liz çok uzakta yaşamıyordu. Kötü bir yürüyüş olabilirdi ama arabayla gitmek kolaydı. Savannah arabayı Liz'in evinin önüne kar daha sert yağmaya başlamıştı.

Liz ona, "Çok teşekkürler," dedi.

"Ne zaman istersen. Umarım bu iş tutar ve önümüzdeki hafta okulumuz olmaz, aksi takdirde Pazartesi günü görüşürüz."

Liz kapıyı açıp gitmek için döndü ama sonra vazgeçti. "Umarım bana söylediğin her şeyi gerçekten yayınlayacağımı düşünmüyorsundur, Savannah. İşimi ciddiye alıyorum ve gazetede çıkmasını istediğin için bana bir şey söylemiyorsan, bu asla orada çıkmaz."

"Evet, biliyorum. Sanırım insanlar bana ailem hakkında soru sorduğunda susuyorum. Bunu tüm hayatım boyunca yaptım. Yeniden düzenlemek zor," dedi Savannah ona. "Ve bu aptalca, gerçekten, yani Brady'nin kiminle çıktığı neden önemli olsun ki?" Liz, *flört* kelimesini duyduğunda Brady'ye bu kadar kızmasaydı Savannah Maxwell'e sarılabilirdi. Sadece bu duygusunu gizli tutmaya çalıştı. "Halkın gözü önünde. Bence pek çok insan Brady'nin onun işini bilmeye hakkı var."

"Evet, bence gerçekten bilmesi gerekenden çok daha fazla insan bilmek istiyor. Eninde sonunda hepsi ortaya çıkacak. Her zaman çıkar ama bu ilginç bir hikaye bile değil. Brady, babasıyla birlikte Kuzey Carolina meclisindeydi. Noel'de buluştular ve çıkmaya başladılar. Biraz sıkıcı, gerçekten."

Liz olduğu yerde dondu kaldı. Arabanın kapısının hâlâ açık olması ve sağ tarafının kar yüzünden buz gibi soğuk olması umurunda değildi. Savannah'ya bakıyor olması da umurunda değildi. Brady'nin biriyle çıkıyor olmasını ya da Erin'in politik bir aileden gelmesini ve Brady'yi iyi gösterecek olmasını ya da bunlarla ilgili hiçbir şeyi umursamaması gerektiğini biliyordu.

Hayden'la mutluydu. İlişkilerinde her şey yolunda gidiyordu. Brady aklına bile gelmemeliydi.

Liz kendine gelmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Eminim gazeteciler bunu ilginç kılacak bir yol bulacaklardır."

Savannah güldü. "Evet, bu bizim işimiz sayılır, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Liz.

"Onun için biraz kötü hissediyorum. Medyanın seçim sırasında çıktığını iddia ettiği tüm kızların üstünde tutulması ve ardından Kongre'deki yeni işine başlaması ve aynı zamanda yeni bir ilişkiye başlaması."

İlişki. Bu kelime bıçak yarası gibi hissettirdi.

"Zor olmalı," dedi Liz, sesindeki ısırtık hissini bastıramayarak.

Evet. Yeni bir rüya işe ve yeni bir rüya kız arkadaşına sahip olmak çok zor olmalı. Liz nasıl hayatta kalacağını hayal bile edemiyordu.

"Bıraktığın için tekrar teşekkürler Savannah," dedi çabucak. Savannah'nın Liz'in neden birdenbire bu kadar sinirlendiğini anlamaya çalıştığını görebiliyordu.

Liz arabadan inerken Savannah usulca, "Elbette," dedi. Çantasını omzuna attı ve kapıya doğru koşmadan önce Savannah'ya el salladı. Neredeyse soğukkanlılığını bu şekilde kaybettiğine inanamıyordu. Öyle bir şeydi ki

profesyonelce değildi. Brady'yle birlikte olduklarını kimsenin bilmesini istemiyordu ve Brady'nin başka biriyle çıktığını söylediğinde Savannah'yı terslemişti.

Elbette buna hakkı vardı. Hayatına devam etmeyi ve mutlu olmayı hak ediyordu. Ne de olsa onu terk etmişti.

Ama bu onu kızgın olmaktan alıkoymadı.

Bu hislere tutunduğu, Hayden'la ilişkisini engellediği ve seks barikat kurduğu için kendini aptal gibi kesinlikle engel değildi. Brady hayatına devam etmişti, o neden edemesin ? Çoktan gitmiş olan bir şeye bu kadar şiddetle tutunmanın ne kadar aptalca olduğunu anlamadan önce neden onun kendisini böyle hissettirmesine izin vermek zorundaydı?

Bu düşünce onu ileri itti, hızla daha sıcak giysiler giydi ve arabasına geri döndü. Kar etrafını sarmadan önce Hayden'ın evine varmak istiyordu.

Liz on beş dakika sonra Hayden'ın evine vardı. Güneyli sürücüler kardan çok korktukları için trafik saatte yirmi mil hızla akıyordu. Birisi kendini bir çukurda bulmuştu. Sanki insanlar bir daha evlerinden çıkamayacaklarını düşünüyorlarmış gibi, bütün bakkallarda su, ekmek ve süt kalmadığını tahmin etti. Bu insanların normalde evlerinde bok yok muydu? Karın zombi kıyametini getireceğinden mi korkuyorlardı? Bunların derdi neydi böyle?

Söylemesi yeterli, kötü ruh hali için hiçbir şey yapmadı.

"Aman Tanrım, insanlar araba *kullanamıyor!*" Liz, Hayden'ın evine girer girmez şöyle dedi.

"Hey, güzelim!" Hayden kocaman bir gülümsemeye köşeyi döndü. "Akşam yemeği hazırladım."

Liz hayal kırıklığı içinde içini çekti. Hayden'ın yemek hazırlamasına sinirlenmemeliydi; bu onun mükemmelliğinin bir başka parçasıydı. Ve ona baktığında omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azaldı, ama çok az.

"Zor bir gün müydü?" diye sordu, kaşlarının çatıldığını görünce.

Buna vereceği her cevabın dilinin ucunda ölmesine izin verdi. Her anı düşünmekten ve aşırı analiz etmekten yorulmuştu. Sadece duyguların ve hislerin içinde kaybolmak istiyordu. Belki başka bir zaman zihninin ona aptalca olduğunu söylediği şeyi kalbinin hissetmesine izin verebilirdi ama şu anda sadece onu bastırmak ve boyun eğdirmek istiyordu.

Cevap vermeden hemen yanına gitti ve dudaklarını onunkilere bastırđı. Ellerini onun boynuna doladı ve vücutlarının birbirine karışmasından, ellerinin kalçalarını kavramasından, dilinin kendi diline masaj yapmasından zevk aldı. Bu çok ürkek, çok çekingendi. Daha fazlasını istiyordu ve onun alt dudağını ısırarak dişlerinin arasında emdi, ta ki onun kendisini ileri doğru ittiğini, daha fazlasını istediğini hissedene kadar.

"Yatak odası," diye homurdandı öpücükler arasında.

Hayden geri çekildi ve ona yeni keşfettiğı bir ilgiyle baktı. Gözleri onun vücudunda geziniyordu, aç ama sorgulayıcı. Bütün bunların nereden çıktığını merak ettiğinden emindi ama eğer akıllıysa ağzını açmazdı.

"Lizzie. . ."

"Şimdi," dedi. Adam yeterince hızlı hareket etmeyince elini tuttu ve onu yatak odasına yönlendirdi. Adam kıkırdadı ama onun peşinden gitti.

Hayden kapıyı kapattı ve onu duvara yaslamışken hızla gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğı yere bırakmasına izin verdi ve ardından hemen kemer tokasına uzandı.

"Hey," dedi elini tutarak. "Biraz yavaşla."

Başını salladı ve onu tekrar öptü, kapıya doğru salladı. Adam onu yakaladı ve geriye doğru çekti. Neredeyse kendini ona doğru fırlatacaktı ama adam onu kol mesafesinde tuttu.

"Aceleimiz yok. Kevin hafta sonu için eve gitti. Ev bize kaldı." Adam onu çevirdi ve yatağı doğru götürdü, kadın da hemen yatağı tırmandı ve adamı kendine doğru çekti.

Durmak istemiyordu. Kendisinin onları tuttuğı gibi onun da onları tutmaya devam etmesini istemiyordu. Ondan başka bir şey düşünmek zorunda kaldığı bir saniyenin daha geçmesini istemiyordu.

"Hayden," diye inledi, adam yanındaki yatağı oturduğunda. "Buraya gel."

Adam eğildi ve dudakları tekrar birbirine kenetlendi. Kollarını adamın omuzlarına dolayarak onu üzerine çekmeye çalıştı. O tutkuyu ve özlemi yeniden hissetmek, içinde kaybolmak istiyordu. Adam neden kendini bırakıp ona istediğini vermiyordu ki?

Adamın eli kadının yan tarafına doğru ilerledi ve kazağının kumaşını itti. Kız da ona yardım etti ve hevesle kazağı başının üzerinden çekti. Tanrım, bunu çok istiyordu. Ama gömlek yere düşer düşmez Hayden dik oturdu ve ona baktı.

"Hayden, lütfen," diye fısıldadı, kendini savunmasız ve korunmasız hissediyordu. Adam sanki onun ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi ona baktı. Sanki umutsuzca devam etmek istiyormuş ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyormuş gibi baktı ona.

"Lizzie," dedi usulca, sonra dalgalı sarı saçlarını yüzünden okşayarak, "iyi misin?"

"Evet, sadece öp beni," diye talep etti, göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu.

Dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu. "İyi olduğuna emin misin? Hazır olduğuna emin misin?"

Liz dudağını ısırdı ve gözlerini kapadı. Hayır. Hiçbir şeyden emin değildi. Bu noktada akıl sağlığının yerinde olup olmadığı bile şüpheliydi.

Unutmak istemek çok mu yanlıştı? Her şeyin neden bu kadar zor olmak zorunda olduğunu anlamıyordu. Brady hayatına devam etmişti. Neden hâlâ bununla mücadele ediyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu ve artık bitmesini istiyordu. Sadece her şeyin bitmesini istiyordu.

Gözyaşları, gelmelerini engelleyemeden yanaklarından aşağı aktı. Tüm vücudu kontrolsüzce titriyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kendini her zamankinden daha da korunmasız hissetti. Hayden onu böyle görmek zorunda kalmamalıydı. Ona asla anlatamayacağı bir şey yüzünden yıkıldığını görmek zorunda kalmamalıydı. Bu onun için adil değildi. O iyi bir adamdı. Mükemmeldi.

Ve asla mükemmel olamayacaktı. O sadece vazgeçmek zorunda olduğu bir adama, bırakmak zorunda olduğu bir hayata ve onu asla terk etmeyecekmiş gibi görünen bir duyguya tutunmaya çalışan bir kadındı. Hayden bundan daha iyisini hak ediyordu. Gününe devam edebilmek için gerçeği saklamak zorunda kalan birinden daha iyisini hak ediyordu. Kendisi kadar mükemmel birini hak ediyordu.

Liz'de bunu asla bulamayacaktı. Sadece bir zamanlar sahip olduğu her şeyi vermiş ve sonra boş bırakılmış içi boş bir kap bulacaktı. Liz parçalandığında çatlakları doldurabilirdi ama şimdi, Liz tamamen harap olduğunda, boşluğu doldurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonra kollarını ona doladı ve hıçkıran bedenini kendine doğru çekti. Tek bir soru bile sormadı. Onun nesi olduğunu anlamaya çalışmadı. Sadece yapabileceği en iyi şeyi yaptı.

Hayden gözyaşları dinene kadar ona sarıldı ve onun kollarında bitkin bir uykuya daldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

KAR GÜNÜ

Liz boş bir yatağa uyandı. Parmaklarını her yöne uzattı, vücudu canlanırken boğazına bir inilti takıldı. Yataktaki sıkışık pozisyonundan dolayı her yeri kaskatı kesilmişti ve gözyaşları yüzünden gözleri yanıyordu.

Ama şimdi gözyaşları kuruduğu için kendini canlı hissediyordu. İyileşmemiş. Hayır, bunun için çok erkendi ama daha iyiydi. Daha çok yarası kabuk bağlamıştı; hala hassastı ama günlük hayatına devam edebilirdi.

Derin bir iç çekerek yorganı geriye itti ve yataktan çıktı. Liz karanlıkta el yordamıyla bir lamba aradı ve sonra onu yaktı. Dün gecedен kalma kot pantolonunu çıkardı. Hayden'ın eşofman altlarından birini bulunca hızla içine girdi ve ardından başına bir eşofman üstü geçirdi.

Yatak odasından dışarı fırladı ama ilk pencerede durdu. Çenesi açık kaldı. Burası bir kış harikalar diyarıydı. Yer, araba yolu, ağaçlar, çalılar, görünürdeki her şey bembeyaz karla kaplıydı. Güneş ufukta yükseliyor, dünyanın gözlerinin önünde ıslıl ıslıl parlamasını sağlıyordu. Liz sıcaklığın karı tutup tutmayacağını ya da öğleden sonra eriyip erimeyeceğini merak etti.

Hayden'ı oturma odasındaki şöminede ateşi harlarken buldu. Sırtını ona dönmüştü, bu yüzden onu hâlâ eşofman altı ve Dri-Fit marka uzun kollu bir tişörtle bulduğunda yüzünde beliren gülümsemeyi göremedi. Saçları nemliydi, kardan mı yoksa sabah erken saatlerde yaptığı koşudan mı, emin değildi. Ama onu görünce kalbi sıkışmaya başladı.

Nasıl bu kadar şanslı olabilmişti? Gözlerinin önünde onu çok derinden önemseyen biri oturuyordu. Sadece onun mutlu olmasını istiyordu, çünkü onu mutlu eden kişi oydu. O anda her şey gözünün önünden bir film şeridi geçmiş netleşmişti.

Dün geceki davranışlarından utanıyordu. Hayden'ı kendi berbat duygularına dayanarak bir şeye zorlaması yanlıştı. Dün gece doğru zaman değildi ve Hayden'ın onu durdurmasına çok sevinmişti çünkü pişman olacağını biliyordu.

"Hey," diye fısıldadı, sesi biraz kısık.

Hayden maşayı yerine koydu ve arkasını dönmeden önce ekranı kapattı. "Hey. Daha iyi hissediyor musun?" Adam temkinli görünüyordu ve Hayden bundan nefret ediyordu.

"Çok. Uyumama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." "Sorun değil. Zaten koşuya çıkmam gerekiyordu." Kafasını boşaltmak için. Bu çok açıktı. "Dün gece hakkında ..." diye garip bir şekilde başladı.

Arayı düzeltmek için bir şeyler gerektiğini biliyordu. Onun kızmasını ya da kafasının karışmasını istemiyordu ama Brady hakkındaki gerçek dışında ne söyleyebileceğinden emin değildi ve aslında bunun durumu daha da kötüleştireceğinden emindi. "Politikacıları" hakkındaki şaka bir yana, Hayden Brady'den hiç hoşlanmamıştı. Fikrini değiştirdikten sonra bile onun hakkındaki ilk değerlendirmesine her zaman katılmıştı.

"Her şey . Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Söylemedi mi? "Oh."

Hayden ellerine baktı ve tekrar ona döndü. "Dün gece ne olduğundan emin değilim. Teklif ettiğin şeyi istiyordum. Hâlâ istiyorum ama bunu herhangi bir baskı altında hissettiğin için yapmanı istemiyorum. Her gece sana sarılmak bile beni mutlu ediyor. Tek bildiğim, böyle bir şey yüzünden bir daha asla böyle ağladığını görmek istemediğim."

Kadının ilerlemesi için baskı hissettiğinden ağladığını düşündü. Ağız açık kalmıştı ve hemen kapattı. Elbette Hayden'la henüz seks yapmamış olmanın verdiği hayal kırıklığı da bu dürtünün bir parçasıydı ama en büyük nedeni Brady'nin Maxwell'i sikmesiydi. Brady'nin düşüncelerinin onu Hayden'la seks yapmaya zorladığını düşünmek biraz ironikti.

"Hayden," dedi başını sallayarak. Tanrım, bu onun suçu değildi. Bu konuda suçu paylaşmamalıydı. "Bu gerçekten benim hatam. Kesinlikle seninle bir ilgisi yok. Dün gece duygusaldım ve seksin doğru cevap olduğunu düşündüm. I . . . Tanrım, çok özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

Her şeyin saçmalığı karşısında ağlamak istedi ama gözyaşları dün gece tükenmişti. Hayden için güçlü olması gerekiyordu.

daha önce değildi. Onun gerçekten ne kadar değerli olduğunu anlaması .

"Aptalcaydı. Aptaldım," dedi Liz, ellerini önünde düz bir şekilde açarak. Onu.

Onu hak etmiyordu. İçten içe bildiği bir şeydi bu ama umurunda değildi. Bencilce olabilirdi ama ondan vazgeçmeyecekti. Bu doğru ilişkiydi, hayatı için doğru yöndü ve o kadar uzun zamandır üzerinden bakıyordu ki, tam önünde ne olduğunu görememişti.

"Aptal değilsin." Hayden öne doğru yürüdü ve ellerini onun kollarına sıkıca yerleştirdi. "Bana bak." O da baktı. "Aptal biriyle asla çıkmam. Sen zeki, komik, inatçı ve inanılmaz derecede güzelsin. Kesinlikle aptal değilsin," dedi yatıştırıcı bir şekilde.

Liz onun duygu dolu ela gözlerine bakarken gülümsemeyi başardı. "Sen oldukça harikasın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım bu beni tutacağın anlamına geliyor?" "Gitmene izin vermeyi planlamıyordum."

"Güzel." Hayden'ın dudakları hafifçe onunkilerin üzerine kondu ve o da öpücüğe gülümsedi. Brady'nin karmaşıklığıyla karşılaştırıldığında Hayden'la birlikte olmanın basitliği o kadar büyük bir tezat oluşturuyordu ki. Liz ilişkilerin hiçbir zaman kolay olmadığını biliyordu. Emek isterdi ama Hayden'la yollarını kesen bu kadar az engel varken, hiç de emek gibi görünmüyordu. İş Brady'yi dışarıda tutuyordu ama dün gecedен sonra Liz işlerin daha da kolaylaşacağını hissediyordu. Bitmişti, çoktan gitmişti ve şimdi başka birini bulmuştu.

Bunu atlatmak için zaman geçti. O da öyle yaptı.

Soğuk Liz'in içine sızmaya başlayınca ve Hayden'ı düş almaya zorlayınca kadar bu şekilde kaldılar. Sonra kanepeye kıvrıldı, ateşin önüne sokuldu ve hemen tekrar uykuya daldı.

Pastırma kokusu Liz'i uyandırdı ve bir an için oraya nasıl geldiğini unutarak halsizce oturma odasına baktı. Mutfığa ulaştığında Hayden onu bir öpücük ve bir tabak yemekle karşıladı. Midesi homurdanarak ona dün gece yemek yemediğini hatırlattı.

Kahretsin! Ve Hayden yemek pişirmişti. Kötü kız arkadaş 101.

Tabağındaki her şeyi mideye indirerek ve bir bardak portakal suyunu mideye indirerek bunu telafi etti. Susuz kalmış gibi görünüyordu ve kendine bir bardak daha doldurdu.

"Peki, bugün ne kadar iş yapman gerekiyor?" Liz ikinci kadehini yudumlarken sordu.

"Bugün iş yok. Hava durumunu kontrol ettim. Bu öğleden sonra yine kar yağacak ve Pazartesi'ye kadar devam edecek."

Liz'in gözleri kocaman açıldı. "Pazartesi okul yok mu?"

Hayden güldü. "En erken Pazar gecesine kadar açıklamayacaklar ama bugün kar yağışı var. Bence giyinip oynamaya gitmeliyiz."

"Karda kışımın donmasını mı istiyorsun?"

"seviyorum. Ona bir şey yapmasan iyi edersin."

"Soğukta riske girmemi isteyen sensin."

Hayden başını salladı. "Soğukla aran gerçekten iyi değil, değil mi?" "Hem de hiç."

"Seni kat kat . Benim kayak takımlarımdan giyebilirsin."

Karda dışarıda oynama ihtimali karşısında yüzündeki coşku onu kazandı. Hayranı değildi ama dışarıda onunla birlikte donmanın, içeride onun açıkça hoşlandığı bir şeyi reddetmekten daha iyi olacağından emindi.

Liz kat kat giysiler giydi, botlarının altına birkaç çift çorap giydi ve Hayden eldiven, atkı ve büyük boy bir bere ekledi. Kendini gülünç hissediyordu ama içeride neredeyse terliyordu, o yüzden belki soğukta işe yarayabilirdi.

Arka kapıdan çıktılar ve sert bir rüzgârla karşılaştılar. Liz kat kat giyinmesine rağmen titriyordu.

"Burnum üşüyor," diye mırıldandı nefesinin altında.

Hayden bunu duydu ve karda tepinirken sadece güldü.

Liz, Hayden'ın arka bahçesini inceledi. Küçüktü, çünkü ağaçlık bir araziye açılan bir üniversite eviydi. Çevredeki evlerin arka bahçelerinin etrafına çitler yapılmıştı, bu yüzden Hayden'ın kısmen kapalı görünüyordu. Görünürdeki her şeyin üzerinde yumuşak beyaz bir kar tabakası vardı. Hayden'ın ayak izleri bu pitoresk manzarayı bozan tek şeydi.

"Hey," diye Hayden.

Liz ona doğru döndüğünde, tam yanına bir kartopu isabet etti. Çarpmanın etkisiyle homurdandı ve sonra nefesi kesildi. "Sana inanamıyorum. Pislik!"

Bir kartopu daha ona isabet etti ve kendisi için bir avuç almak üzere uzanmadan önce ona ters ters baktı. Onu birkaç metre ıskalayarak ona doğru fırlattı ve o da ona güldü.

"Hadi ama. Bundan daha iyisini yapabilirsin," dedi ve ona bir kartopu daha fırlattı.

Ona doğru yanlış yönlendirilmiş bir kartopu daha fırlattı ve hayal kırıklığı içinde hırladı. "Eğer bir tenis raketim olsaydı, kışına tekmeyle basardım," diye bağırды ve karda tepinerek ona doğru yürüdü.

Liz onun bir sonraki atışını savuşturmayı başardı ve bir yığın kar toplayıp koştu ve hepsini yüzüne fırlattı. Hayden haykırdı ve telaşla karı derisinden temizlemeye çalıştı. Karın bir kısmı gömleğinin altına kaçıyordu ve soğuk göğsünden aşağı süzülürken bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

"Bunun cezasını çekeceksin," diyerek kollarını kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

Liz parmak uçlarında durdu ve onun soğuk dudaklarını öptü. "Senin yüzünden zaten donuyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır, değilsin. Unut gitsin. Hâlâ bir kardan adam kardan melekler yapmamız ve bir iglo inşa etmemiz gerekiyor."

"Ben iglo yapmıyorum," dedi başını sallayarak. "Sen delisin." İçeri dönmek için arkasını döndü. Soğuğa daha fazla dayanması mümkün değildi. Burnu şimdiden buz küpü olmuştu ve dışarı çikalı o kadar bile olmamıştı.

Hayden onun kolunu tuttu ve ilerlemesini durdurdu. "Hemen gidemezsin. En azından kardan adam için bana yardım et," diye yalvardı. Gözleri genişti ve ışıktaki neredeyse yeşile dönüyordu. Yanakları ve burnu pembe bir renk almıştı ve ağzının kenarları gülümsemek için yukarı doğru çekilmişti.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Kazan."

"Ben her zaman kazanırım," dedi. "Ne kazandım?"

"Kardan adama nereden başlayacağız?" diye homurdandı.

Öğleden sonra göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Bir dakika içinde burun yerine turşu ve göz yerine Oreolarla orantısız bir kardan adam yapıyorlar, kartopu savaşı yapıyorlar ve kardan melekler yaratmak için yeterince fazladan alan buluyorlardı. Ertesi dakika Hayden ıslak dış giysilerini çıkarmasına yardım ederken, o da umutsuzca el ve ayak parmaklarını hissetmeye çalışıyordu.

Liz kanepede Hayden'ın yanına sokulurken kar yeniden yağmaya başlamıştı. Ateş önlerinde kükrüyordu ve her ikisinin de sehpanın üzerinde soğumakta olan birer kupa sıcak çikolatası vardı. Bir film açtılar ve Liz dolaptan çıkardıkları battaniye yığınının altına daha da sokuldu. Hayden onun saçlarını usulca okşadı ve Liz uykuyla savaştı.

Dün gece olanlara ve sabahın ne kadar garip geçtiğine rağmen, kendini mutlu hissediyordu. En son ne zaman bu kadar mutlu ve tatmin olmuş olduğunu hatırlayamıyordu. O anda başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu ama Hayden'ın göğsüne yaslanmış yatarken onu saran koluna ihtiyacı vardı.

Kendini huzurlu hissediyordu, sanki tüm endişeleri bir anda yok olmuş ve kendi ilişkisine duyduğu yeni bir inançla dolup taşmıştı. Hayden'ın kollarında olduğu kadar ona da mükemmel bir şekilde uyuyordu. Her şey anlam kazanmıştı.

Hayden'ın dudakları onun kulağını buldu ve kulak memesine doğru usulca öptü. Adam onu ağzına aldı ve Hayden derin bir nefes aldı, vücudu anında Hayden'ın kanepedeki bedenine yaslandı. Hayden'ın ağzı boynunun nazik kıvrımını öpmek için hareket ederken, eli hafifçe onun yan tarafına doğru ilerledi.

Liz'in kalbi hızla tempo kazandı. Adamın eli pantolonunun önünü sıyırdığında, kendini tutmak için mücadele ettiği uykusu tamamen kayboldu. Liz'in vücudu ona doğru eğilerek devam etmesini istedi. Adam onun davetini kabul ederek kumaşın altına girdi ve parmağını tangasının yumuşak malzemesine doğru kaydırды. Liz sertçe yutkundu, nefesini kontrol altında tutamıyordu. Parmağı klitorisine sürtündü ve Liz boğazının arkasından inledi.

Kadının o noktaya dönmesi için kalçalarını umutsuzca sallamasına aldırmadan elini yavaşça önce sağ, sonra da sol kalçasında gezdirdi. Kızın vücudu ona doğru eğildi. Adamın boynuna kondurduğu alaycı öpücükler ve ellerini ulaşamayacağı bir yerde hareket ettirmesi onu çoktan tahrik etmişti.

Sonra oradaydı, parmağını tangasının altından geçirdi ve zaten ıslak olan dudaklarına doğru kaydırды. Hay sikeyim! Nasıl bu kadar tahrik olmuştu? Orgazmın başlangıcının vücudunda dalgalanmaya başladığını hissedebiliyordu ama Hayden bu alaycı dokunuşlarla, devam ettiği sürece onu uzak tutabilirdi.

Başparmağıyla kadının hassas bölgesini daire içine aldı ve kadın başını geriye attı. Gözleri kendiliğinden kapandı. Tek düşünebildiği ne kadar yakın olduğuydu. Bu noktada onun diline bile ihtiyacı yoktu. Eğer parmaklarını içine sokarsa, umutsuzca arzuladığı serbest bırakmayı bulacaktı.

"Hayden," diye mırıldandı adam nazikçe dönme hareketini sürdürürken. "Siktir! Çok yaklaştım. Parmakla beni."

Başını ona doğru çevirdi ve tam iki parmağını içine soktuğu sırada öpüşmeye başladılar. Onun hissiyle nefesi kesildi ve bu fırsatı dilini ağzına sokmak için kullandı. Onu kenara doğru bastırmaya devam ederken içeri ve dışarı hareket etmeye başladığında öpüştüler. Bir doruk noktası ona çarptığında vücudu baskıdan titredi ve parmaklarının etrafında sıkıştı.

"Bana ne yapacağımı söylediğinde çok ateşli oluyorsun," diye fısıldadı boynuna doğru.

Liz tembelce gülümsedi ve oturuşunu düzeltti. Kıçı adamın sikine sürtündü ve nefesi kesildi. Kahretsin! Adam şaka yapmıyordu. Pantolonunun içinden taş gibi sertleşmişti.

Onunla yüzleşmek için döndü ve onu tekrar öpmeye başladı. Eli adamın pantolonunun içine girdi. Aletini avucunun içinde kavradı ve adam onun adını inledi. Baştan çıkarıcıydı - *Lizzie* deyişi çok hoşuna gitmişti. Başparmağını ucuna sürtmeden önce elini birkaç kez yukarı aşağı pompaladı. Adam anında karşılık verdi, elinin tersiyle itti.

Liz eğilerek pantolonunu kalçalarından çekip bacaklarından aşağı indirmeye başladı. Sonra ağzı adamın ucunu buldu ve dilini hassas deri boyunca gezdirdi. Onu ağzına kadar soktu ve sonra bir ritim tutturdu; önce soktu, sonra çıkardı, salladı, soktu ve çıkardı. Vücudu, kadının sonuna kadar geri çekilmesine ve sonra dudaklarını tabana kadar onun etrafına sarmasına harika bir şekilde karşılık verdi. Gerçekten tahrik olmuş olmalıydı, çünkü vücudu ona çoktan yaklaştığını söylüyordu.

"Lizzie," dedi, onu oturduğu yerde hareketsiz bırakarak.

Neredeyse onu görmezden geliyordu ama sesindeki bir şey geri çekilmesine neden oldu.

Gözleri buluştuğunda, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla gülümsedi. Sonra onu, vücudu altına bastırılana kadar kanepede döndürdü. Pantolonunu bacaklarından aşağı çekti, böylece önünde sadece iç çamaşırıyla yatıyordu ve sonra ona karşı sürtünmeye başladı.

Adam tangasının ince malzemesine karşı ileri doğru iterken bacakları hemen beline sarılmak için yukarı çıktı. Daha önceki orgazmından dolayı sıırıslam olmuştu ve bu noktada düşünebildiği tek şey adamın aletinin ona sürtünme şekliydi.

"Hayden," diye inledi, kumaş kayarken ve adam çıplak tenine doğru kayarken gözleri kapandı. Oh Tanrım! O anda onu ne kadar çok istediğini kontrol edemiyordu ve bunu yapmak da istemiyordu. Parmakları iç çamaşırının kenarına sürtündü. Adam onun ne demek istediğini anlamış gibiydi. Onları yere çekti, bir prezervatif buldu ve taktı.

Onunla buluşmak için kalçalarını yukarı kaldırdı, onu hissetmeye o kadar hazırdı ki. Vücudu beklentiyle titriyordu.

Adam sikini kadının açıklığının önüne indirdi ve kadın inledi. Dört ay. Dört ay beklemişti. Bitmek bilmeyen bir süre. Onun kendisini almasını istiyordu. Aklı, bedeni ve ruhuyla onun olmak istiyordu.

Gözleri onay için onunla buluştu ve kadın da karşılık vermek için kalçalarını kaldırdı. Sonra adam kolayca kadının derinliklerine kayd.

Hayden harika hissediyordu. Mükemmel. Tıpkı her zaman beklediği gibi. Ve o an doğruydu. Mükemmeldi. Tıpkı her zaman onunla olmasını istediği gibi.

Yavaş bir ritim başlattı, duvarlarının onu doldurmasına izin vermek için genişlediğini hissetti ve sonra geri çekildi. Sonra tekrar tekrar içine doğru itti. Vücudunun parçalandığını, dağıldığını, Hayden'ın her hareketine teslim olduğunu hissedebiliyordu. Nefes alış veriş düzenli ve zihni, kendisinden yayılan tutku ve enerji ile bu adama duyduğu ihtiyaç dışında mutluluktan bomboştu.

Liz her vuruşta onu karşıladı ama ikisi de zaten çok yakındı. Her seferinde vücudunun onun etrafında sıkılaştığını, gevşemek için can attığını hissedebiliyordu. Ona ne kadar yakın olduğunu söylemek için ağzını açtı ve sonra onun etrafında patladı, alt yarısı onun horozunun etrafında titreşiyordu. Hayden'ın tüm vücudu titredi ve sonra onun içine boşaldı.

Öne doğru eğildi ve başını onun omzuna yasladı. İkisi de tutarlı bir konuşma yapmaya çalışamadılar bile. Liz'in tek düşünebildiği bunun ne kadar inanılmaz bir duygu olduğuydu.

Bunun her şeyi değiştireceğini biliyordu.

Ama değişiklikten memnundu. Sonunda değişiklik için mutluydu.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

SORU-CEVAP

Kar tatilinden bir ay sonra Liz, UNC'de ilk kez düzenlenen siyasi gazetecilik kolokyumu için kalabalık bir oditoryumun önünde oturuyordu. Bugün büyük gündü.

O ve Profesör Mires'in bütün bir yıl boyunca üzerinde çalıştıkları gün. Bir yıllık çalışma bir günlük etkinlikle doruğa ulaşmıştı ve Liz'in düşünebildiği tek şey bir konuşma yapmak zorunda olduğuydu. Avuçları terliyor, boğazı bir şişe pamuk yutmuş gibi oluyor, dalgalı sarı saçları ensesine yapışıyor. Topluluk önünde konuşmaktan nefret ederdi. Nefret ederdi. Her zaman nefret etmişti.

Muhabir olmak istemesinin bir nedeni de buydu. Bire birde ve hatta kalabalık bir muhabir grubunda harikaydı, hatta kağıt üzerinde daha da iyiydi. Ama büyük bir grup insanın önünde konuşmak ve hepsinin ona bakmasını sağlamak için kaydolmamıştı. Yayın gazeteciliğinden bilerek kaçınmıştı, çünkü kameranın önünde olmaktansa arkasında olmayı tercih ederdi. İnsanlar bunu yaparken nasıl bu kadar rahat olabiliyordu?

Profesör Mires'le birlikte yaptığı araştırmayı, kendi alanlarında seçkin profesörlerin, büyük gazetelerin önde gelen muhabirlerinin ve kim bilir başka kimlerin katılacağı bir oda dolusu kişiye sunmak üzereydi. Hasta olabileceğini düşündü.

Elbette, eğitim politikası materyallerini çok iyi biliyordu ve her şeyi mükemmel hale getirmek için canla başla çalışmıştı ama yine de burada kendini gerçekten küçük bir balık gibi hissediyordu. Bu hoşuna gitmeyen bir duyguydu.

"Pekâlâ. Başlayalım," dedi Profesör Mires ve odayı sessizleştirdi. "Bayanlar ve baylar, lisans araştırmaları konulu bu panele katıldığınız için çok teşekkür ederim. Bu oturuma kendi öğrencilerimden biri olan Bayan Liz Dougherty ile başlamak istiyorum. Kendisi bugün sizlere 'Siyasi Gazetecilikte Eğitim Politikası ve Yeni Medya' başlıklı bildirisini sunacak. Söz sende Liz."

"Teşekkür ederim, Dr. Mires," dedi Liz. Ağırbaşlı bir ayağa kalktı ve ortasından siyah bir tokayla kuşaklanmış olan diz hizasındaki krem rengi kalem elbisesini düzeltti. Ona uygun siyah blazer ceketini çıkarmıştı, çünkü oda o korkmadan da yeterince sıcaktı. Sahneye çıkarken siyah topuklu ayakkabıları parke zeminde tıkırdadı. Gözleri odada dolaştı ama her şeyi bir bulanıklık içinde algıladı.

Bir şekilde konuşmaya başladı. Kelimeler ağzından tutarlı cümleler halinde dökülürken, odada oturan insanlar da onunla birlikte başlarını salladı. Ortada oturan birkaç yaşlı beyefendi ona dik dik bakınca hemen bakışlarını kaçırdı. Her zaman sinirli göründüklerini ve sunumuna kızmadıklarını umuyordu.

On beş dakikalık bir zaman dilimi vardı ve yarısına geldiğinde Dr. Mires ona güven verici bir gülümseme verdi. Bu gülümseme omuzlarındaki gerginliği biraz daha ve o da hızla ilerledi. Bunu yapabiliyordu. Bunu her gün yapmak istemiyordu ama şu ana kadar gayet iyi gidiyordu.

Odanın arka tarafındaki kapı açıldı ve Liz'in gözleri konuşmasının kesilmesine takıldı.

Brady Maxwell odaya girdi.

Dili tutuldu, yüzü kızardı ve herkesin önünde hüngür hüngür ağlayan bir aptal gibi durdu. Kapıyı sessizce kapattı ve salonun arka tarafında durdu, kollarını kavuşturmuş, arka duvara yaslanmıştı.

Onun paneline geldiğine inanamıyordu. Bu öğleden sonra politikacıların yuvarlak masa toplantısı için kolokyumda olacağını biliyordu ama onun etkinliğine katılmasını ve sonra gitmesini bekliyordu.

Ama hayır. Brady şu anda sunum için odadaydı.

Sikeyim.

Hafızası adamın hakkını veremiyordu. Bu mesafeden bile yüzünün hatlarını, üç parçalı şık takım elbisesini, kendinden emin tavrını, koyu kahverengi gözlerini görebiliyordu. Tamam... belki bunları göremiyordu ama hayal gücü ayrıntıları dolduruyordu.

Bundan önce ne hakkında konuşuyordu?

Eğitim politikası. Doğru.

Liz odanın öbür ucundaki Brady'yle göz temasını kesti ve ölümcül bir sıklıkla elinde tuttuğu kâğıda baktı. Kendini toparlamak için bir an durdu. Brady'nin onu izlediğini biliyordu. Onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ve kendini savunmasız ve açıkta hissetti. Uzaklaştıktan sonraki karanlık zamanlarında ne kadar uzun süre onun gelip kendisini bulacağını hayal etmişti?

ve geri dönmesi için yalvardığını? Kaç kez o güzel yüzü düşünmüş, zihninde yeniden inşa etmişti? Kaç kez o gözlerin üzerinde olmasını, onu değerlendirmesini, yargılamasını, sevmesini istemişti?

Hayır. Tanrım, bugün oraya gidemezdi. Bugün Brady'yi sevemezdi. Onu bir daha asla sevemezdi. Bu duyguları gömmüştü, asla erişemeyeceği o karanlık, nemli yere gömmüştü. Kendini toparlamaya çalışırken göğsünde bir davul hızlı bir ritimle çalışıyordu.

Sadece bu sunumu atlatması gerekiyordu. Sonra .
O zamana kadar dayanabilirdi.

Liz boğazını temizledi ve tekrar dinleyicilerine baktı. "Söylediğim gibi, mevcut haliyle eğitim politikamızın yenilenmesi gerekiyor. Öğrenciler sadece sınava girmeyi öğreniyor, kendileri için düşünmeyi değil. Birçok araştırma, önceki nesillerin üniversitede daha iyi performans gösterdiğini, sınavlara değil ileriye dönük düşünmeye önem verildiğini ortaya koymuştur."

Sonraki birkaç slaytta, eğitim politikasını daha yakından inceleyen siyaset bilimcilerin ve gazetecilerin çalışmalarını detaylandırdı. Ardından, sosyal medyanın rolü ve gazeteciliğin siyasi gündemi nasıl geliştirip yeniden odaklayabileceğine ilişkin kendi bulgu ve sonuçlarını özetledi.

"Bu değişiklikler, sahadaki siyasi gazetecilerin yardımı ve politikacıların desteğiyle, sadece orta öğretimde değil, üniversite sistemine kadar büyük gelişmeler yaratabilir."

Liz sunumunu bitirdikten sonra yerine oturdu. Kendini yeni sıkılmış bir havlu gibi hissediyordu.

Brady odaya girdiğinde yaşadığı talihsizlik dışında, sunumun kötü geçtiğini düşünmüyordu. Ama Brady tüm zaman boyunca gözlerini ondan ayırmamıştı. Aslında, bir zamanlar tüm vücudunu arzuyla ısıtan o çikolata kahverengi gözlerin vücudunda bir delik açtığını hissetmişti. Ve her şeyden önce eğitim politikası hakkında konuşuyordu. Bu konuda her zaman tutkulu olmuştu.

Brady ile üniversiteye fayda sağlayabilecek eğitim politikalarını bazı bütçe tedbirleri uğruna bir kenara itmesi konusunda kaç kez tartışmıştı? Ve uzun bir süre boyunca Brady'nin çok güvendiği bağışçılarını kayırdığını, bunu para için yaptığını, sadece göz önünde olmak istediğini düşünmüştü. Bu hiçbir zaman anlayamadığı bir duyguydu, çünkü kendisi için böyle şeyleri hiçbir zaman istememişti. Ama zaman içinde Brady hakkında ne kadar yanıldığını fark etmişti.

Artık çok geçti. O gitmişti. Başka biriyle birlikteydi. Hayden'la birlikteydi.

Sonraki üç sunucuyu duymadı, çünkü her biri kendi on beş dakikalık süresini doldurmuştu. Kolokyumda asistanlık yaptığı için neyi tartıştıklarını biliyordu ama ağızlarından çıkan kelimeler anlamsız da olabilirdi. Konsantre olabildiği tek şey odanın arka tarafında metanetle duran kişiydi.

Son kişi konuşmasını bitirdiğinde Profesör Mires, "Tüm sunum yapanlara çok teşekkür ederim," dedi. Kalabalık alkışladı ve tekrar konuşmadan önce salonun sessizleşmesini bekledi. "Tüm öğrenciler son derece sıkı çalıştı ve bu çabalarını takdir ediyoruz. Biraz vaktimiz olduğu için sorularınızı almak istiyorum."

Birkaç el kalktı ve Dr. Mires insanları çağırdı. Liz de herkes gibi bir ya da iki soruya cevap verdi. Soruları yanıtlamak kesinlikle konuşmasını yapmak kadar zor değildi, gerçi bir muhabir olarak onları yanıtlamaya alışkındı.

Sonra odanın arkasında bir elin kalktığını gördü ve kalbi durdu. Brady'nin soracak neyi olabilirdi ki? Soru sorması bile helal miydi?

"Kongre Üyesi Maxwell," Profesör Mires aradı. O Sesi şaşırmış gibiydi. Liz onun bir politikacının soru sormasını beklediğinden kuşkuluydu. Bütün gözler ona çevrildi. Eğer hepsi de Dr. Liz kadar şaşırmışlarsa. Mires zaman göstermediler.

Brady resmi bir tavırla, "Evet, Bayan Dougherty'ye bir sorum var," dedi. "Elbette."

"Şu anda Kongre'de Eğitim Komitesi'nin bir üyesi olduğum için," diye başladı Brady, sesi yumuşak ve *güçlüydü*, "araştırmanızdan yola çıkarak eğitimle ilgili olarak başkente götürmem gereken en önemli faktörün ne olduğunu söyleyebilirsiniz?"

Liz'in midesi bulandı. Eğitim komitesinde miydi? Kongre'deki ilerleyişini hiç takip etmemişti. Her ne pahasına olursa olsun bundan bilerek kaçınıyordu. Onun neyin peşinde olduğunu öğrenmek ve kendine zaten olduğundan daha fazla işkence etmek istemiyordu.

Ama Kuzey Carolina Eyalet Yasama Meclisi'nde bütçeyi denkleştirmiş, babası Senato'da bütçe komitesi başkanı olan bir adamın eğitim kurulunda ne işi olabilirdi ki? Birinci sınıf Kongre üyelerinin daha kıdemli üyelerin seçtiği yerlere yerleştirildiğini biliyordu,

Ama bu Brady'ydi. Sadece babasının adı bile onu rütbe atlatmaya yeterdi.

Ve bu kesinlikle onun uzmanlık alanı değildi. Eğitim reformu konusunda aday bile olmamıştı. Emlak işinde çalıştı, aile şirketini yönetti, mülkleri bütçeledi. En ufak bir eğitimci değildi. O zaman neden eğitim alanında çalışıyordu?

Bilgisayarına geri dönüp üzerinde çalıştığı her bir faturaya bakarak neyin peşinde olduğunu öğrenmek istemesine neden oldu.

Ama önce onun incelemesinden geçmesi gerekiyordu.

Brady'ye Washington'a dönerken ne götürmesini söylerdi? Tanrım, ne soru ama!

Ah, bir yanı ona, eğitim politikası yerine bütçe reformları için büyük bağışçıların parasını tercih etmemesi için nasıl da karşılık vermek istiyordu. Eğitim olumlu bir konuşma konusuydu, ancak bir politikacının üzerinde çalışabileceği bir şey değildi. Onları farklı kılmıyordu. Onları öne çıkarmıyordu... Mevcut güven ortamında bütçeyi dengelemek gibi bir şey değildi.

Eğer Kongre eğitimi arka plan yerine bir öncelik haline getirirse, o zaman sistemde iyileştirmeler görmeye başlayabilirlerdi. Ama bunu ona söyleyemezdi. Geçen yaz ona söylediği sözleri bu şekilde herkesin içinde yüzüne vuramazdı. Soruya vereceği cevabın kişisel olmasına izin veremezdi. Dr. Mires'in geçen yaz boyunca Liz'in çalışmalarına aşılama çalıştığı şey bu değil miydi?

Liz resmi bir tavırla, "Bu soru için teşekkür ederim, Kongre Üyesi Maxwell," dedi.

Odanın diğer ucunda birbirlerine bakıyorlardı ve kız yanaklarının ısındığını hissetti. Adamın yüzü bir kayıtsızlık maskesiydi ve kız onun şu anda ne düşündüğünü bilmek için can atıyordu.

"Bu sorunun muhtemelen birkaç cevabı olduğuna inanıyorum. Bildiğiniz gibi eğitim politikası çok yönlüdür ve bu şekilde ele alınmalıdır. Bu nedenle Washington'a götürmeniz gereken en güçlü şeyin öğrencileri birey olarak ele alan politikalara odaklanmak olacağına inanıyorum. Çoğu zaman öğrenciler standart testlerin içinde kayboluyor ve bir sayı, bir skor olarak etiketleniyor; bireyi kaybediyorsunuz. Eğitim reformunu hem sistematik hem de bireysel düzeyde ele almanın bir yolunu bulmak doğru yönde atılmış bir adım olacaktır."

Bitirdiğinde sesi titremiyordu bile. Çünkü sonunda sanki odada sadece o ve Brady varmış ve her şeyi ona anlatıyormuş gibi hissetti.

Bunun onun için neden önemli olduğunu tekrar tekrar düşündü. Muhteşem yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama sonra kayboldu.

"Teşekkür , Bayan Dougherty. Bunu dikkate alacağım," dedi resmi bir şekilde.

Ve sonra odaya girdiği gibi kolayca geri çıktı. Liz sersemlemişti.

Panel tantana olmadan sona erdi ve herkes dışarı çıktı. Dr. Mires Liz'in sırtını sıvazlayarak onu bir kenara çekti. Liz'in topluluk önünde konuşmaktan ne kadar hoşlanmadığını biliyordu.

"Tanışmanı istediğim bazı insanlar var," diyerek onu odanın arka tarafına yönlendirdi.

İki kadın ve bir adam başlarını öne eğmiş bir küme halinde duruyorlardı ve Dr. Mires Liz'i doğruca onlara yönlendirdi.

"Lynda," diye selamladı Dr. Mires'i bir kadın. Liz'den birkaç santim daha kısaydı, o kadar yaşlı görünmese de saçları şakaklarında ağarmıştı. Keskin gözleri ve keskin bir gülümsemesi vardı. O gözlere bir an için bakana kadar heybetli olmayan biriydi ve sonra sizi doğrudan keserdi.

"Nancy. Seni görmek çok güzel."

İki kadın birbirlerini sıcak bir tokalaşmayla selamladı.

Profesör Mires diğer iki kişiyi selamlayarak, "Bob. Susan," dedi. Bob uzun boylu ve sıırıklıydı, siyah takım elbisesine uygun bir önem havası vardı. Susan grubun en genciydi, Liz'den en fazla on yaş büyüktü. Kısa, düz saçlarını keskin kaküllerle kestirmişti ve durmadan ayağını yere vuruyordu. "Bu benim öğrencim Liz Dougherty. Size bahsettiğim kişi."

Liz dönüp Dr. Mires'e baktı, hafifçe ağzı açık kalmıştı. İnsanlarla onun hakkında mı konuşuyordu?

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Nancy önce ve aynı sıcaklıkla el sıkıştı. "Lynda'nın öğrencilerinden biriyle tanışmak her zaman güzeldir."

Liz otomatik olarak, "O zevk bana ait," dedi ve diğerleriyle de el sıkıştı.

"Liz, Nancy *New York Times*'da kıdemli editör. Columbia'da birlikte üniversiteye gittik. Bob *Washington Post* için çalışıyor. Orada on beş yıl muhabirlik mi yaptınız?" Dr. Mires sordu.

Başını salladı ve omuz silkti. "On iki."

"Susan da *USA Today* için çalışıyor. Ondan önce birkaç yıl *Chicago Tribune*'de çalıştı. Aynı zamanda benim öğrencilerimden biriydi," dedi Dr. Mires içtenlikle.

Liz dışarıdan gülümserken içten içe çıldırıyordu. Önce Brady. Şimdi de bu. Vay anasını! Hayalindeki işlerde çalışan insanlarla tanışıyordu. *Times* ya da *Washington Post*'ta işe girmek için adam öldürürdü. Ve Dr. Mires sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi onu bu insanlarla tanıştıyordu. Aslında Profesör Mires'e baktıkça bunun kendisi için hiç de önemli olmadığını fark etti. Bunlar onun meslektaşları, arkadaşları, öğrencileriydi. Liz'le tanıştırdığı insanlardı çünkü Liz de bunların hepsiydi.

Liz bir muhabir olmak istiyordu ve danışmanı olarak Dr. Mires onun sadece bir muhabir değil, aynı zamanda çok iyi bir muhabir olmasını sağlıyordu.

"Liz, neden bizimle öğle yemeğine gelip çalışmalarını ve gelecekteki hedeflerini konuşmuyorsun? Eminim meslektaşlarım gelecek yılki burs staj saatlerin için sana doğru yolu gösterebilirler," dedi Profesör Mires.

"Evet, Lynda'nın öğrencileriyle tanışmaktan her zaman mutluluk duyarız."

Nancy
dedi.

"Size katılmayı çok isterim. Teşekkür ," diye verdi Liz. Kendini sanki bütün Hayatının parçaları şu anda yerine oturuyordu ve bu inanılmaz bir histi.

Liz politikacıların paneline gitmemesi gerektiğini biliyordu. Zamanını geçirecek başka bir şey bulmalıydı. Az önce Dr. Mires, Nancy, Bob ve Susan ile öğle yemeği yemişti. Hepsi de gazetedeki çalışmalarıyla ve siyasi gazeteciliğe olan ilgisiyle ilgilenmişti. Hatta ona kartvizitlerini vermişler ve irtibatta kalmasını söylemişlerdi. Bu kesinlikle doğru yönde atılmış bir adımdı. Politikacıların paneline girmek ise bunun tam tersiydi.

Ama Brady'den uzak duramazdı... hele de onu görme fırsatı gözünün önündeyken.

Gazetecilik sınıflarının çoğuna katılım için ekstra kredi veriliyordu ve Liz odanın arkasına gizlendiğinde bir sürü sınıf arkadaşını ve gazete personelinin büyük bir bölümünü seçti.

Liz iç çekerek Massey'nin yanındaki koltuğa oturdu. Hayden'ı bütün gün görmemişti ve buna gelmemesi için dua etti. Günün büyük bölümünde dersi olduğunu ve seçmeli derslerinin onu sunumlar için dışarı çıkarmayacağını biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, kendi dersleri dışındaki derslerde ihtiyaç duymadığı ekstra krediyi alması umurlarında değildi. İki aydan kısa bir süre sonra mezun olacağı düşünülürken, bunun oldukça saçma olduğunu düşünüyordu. Kalbi bu düşünceyle durdu ve onu itti. Mezuniyet yaklaşana kadar bu konuda susabilirdi.

Yan kapı açılıp Brady odaya girdiğinde düşünceleri dağıldı. Adam oturdu ve kadın ne düşündüğünü bile hatırlayamadı.

Massey'nin keskin nefes alışı Liz'in onun ne kadar çekici olduğunu fark ettiğini anlaması için yeterliydi. "Vay anasını!" diye ciyakladı Liz'in kulağına. "Çok ateşli."

Liz başını salladı.

"Lütfen, Hayden'a sahip olmanız saf erkek çekiciliğini inkâr edebileceğiniz anlamına gelmez. Siz bunun için yeterince mükemmel değilsiniz."

Liz yutkundu. "Ben hiçbir şeyi inkâr etmedim." Ve yapamadı. Gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu bile.

Onu özlemişti.

Tanrım, bunu düşünmeyecekti.

"Neden politikacı olsun ki? Gelip yatağında işini halledebilir," dedi Massey kız öğrenci kıkırdamasıyla. "Kongre'den daha etkili olacağımıza söz veriyorum, bebeğim."

Yanındaki arkadaşları kahkahalar atarak homurdandılar ve profesörler onlara kötü kötü bakmak için arkalarını döndüler. Bu sadece onları daha çok güldürdü.

Liz'i dürterek, "Ne demek istediğimi anlıyorsan, hükümetin kapanmasını önleyeceğim," dedi.

Liz, "Bu hiç mantıklı değil," dedi ve bir kahkaha atmasına izin verdi.

Biraz

"Her neyse. O vücut için yaparım."

"Saçmalıyorsun."

"Savannah için biraz kötü hissediyorum. O kadar ateşli bir kardeşe sahip olmak berbat olmalı."

Massey fısıldayarak Savannah'nın orada olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Liz onu bütün gün görmemişti. Liz, babası ve ağabeyi burada olduğu için mi saklandığını merak etti.

"Fark ettiğinden bile şüpheliyim."

Massey gözlerini devirdi. "Puh-lütfen."

Dr. Mires yuvarlak masa toplantısına başlamak üzere ayağa kalktığında salon sessizleşti. Ana konu Kasım seçimleriydi. Her bir siyasetçi yaşananlar, medyanın seçimlerdeki rolü ve önümüzdeki Kasım ayında yapılacak başkanlık seçimlerine ilişkin öngörülerini hakkında düşüncelerini paylaştı.

Brady'yi düşünmek ona ne kadar acı verse de, Hayden'ın burada olup buna tanıklık etmemesinden memnundu. Onu açık bir kitap gibi okuyordu. İçinde savaştan şeyi saklayamazdı. Ona yalan söyleyemezdi ve söylemeye de hazır değildi. Buna hiç hazır olacağından emin değildi.

Liz'in düşündüğü kadar kötü . Brady bir kez bile ona doğru bakmamıştı... eğer onun orada olduğunu biliyorsa bile. Acı veriyordu elbette. Ama aslında en iyisi buydu. Soru-cevap sırasında ona kesinlikle bir soru sormayacaktı.

"Boxer mı yoksa külot mu diye sormaya ne dersin?" Massey eğildi ve sordu.

Liz yutkundu. Bu sorunun cevabını ilk elden tecrübe etmişti. Yanaklarına renk gelmesine neden oldu.

"Aman Tanrım, Lizzie," diye şaka yaptı. "Aslında ona bunu sormayacağım. O kadar utanç verici değilim!"

Liz sadece başını salladı ve kendi utancını gizlemeye çalıştı. Massey bir şekilde kendini toparlayarak Brady'ye bir soru yöneltmeyi başardı.

"Kongre Üyesi Maxwell," dedi.

Brady onlara doğru baktı ve Liz onun gözlerinin yüzünde gezindiğini hissetti. Mavi gözleri onun çikolata kahverengisi gözlerinin koyu derinlikleriyle buluştuğunda kalbi durdu. Adam onun yanından geçip Massey'e dönmeden önce, o tek bakışta dünyasının döndüğünü hissetti.

Liz soruyu duymamıştı bile. Massey bunu yazmıştı, Liz daha sonra ondan alabilirdi... ve muhtemelen raporuna eklemesi de gerekmeyecekti. Ama bütün görebildiği gözlerinin önünden geçen anılardı. Göl evi, Dört Temmuz, anahtarını eline tutuşturduğu an, ellerinin vücudundaki hissi, onu sevdiğini söylerken çıkardığı ses. Her şey o kadar mükemmel bir şekilde geri gelmişti ki.

Şifonyerindeki mücevher kutusunda duran zinciri ve madalyonun içindeki tılsımların her birinin anlamını düşündü: bir uçak, dört rakamı, bir anahtar ve Kasım ayının doğum taşı. Bunu ona Brady vermişti.

Hilton Head sahilinde bir hediye, hatta belki de hiç sahip olmadıkları bir geleceğin vaadi olarak. Aylarca her gün takmıştı. Duş almak dışında o lanet şeyi hiç çıkarmadı. O zaman bile onsuz kendini kaybolmuş hissediyordu. Ama seçimlerden sonra onu takmayı bırakmak için kendini zorlamıştı. Hiçbir şey fark etmemişti. O anda, umutsuzca onu takıyor olmayı diledi. Gözyaşlarını tutmak için mücadele ederken gözleri acıdı.

Aylardır böyle hissetmemişti. En son Brady'nin yeni kız arkadaşını öğrendiğinde ve ondan önce de Yeni Yıl'da böyle hissetmişti. Hayatına devam etmişti. Ama o zaman neden sadece bir bakışla parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu?

Panel sona erdi ve Liz uyuşuk bir şekilde Massey'i salondan çıkarken izledi. Liz'in pek de uyum sağlayamadığı bir grup kız öğrenci birliğiyle takılıyordu ama bunun faydası, Liz'in bir şey söylemek zorunda kalmamasıydı. Hiçbir şey söylemeden sohbeti gayet iyi sürdürdüler.

Kampüs konferans merkezinin lobisi son panelden sonra etrafta dolaşan insanlarla doluydu. Ondandan sonra iki panel daha vardı ama Liz onların daha küçük olacağını düşünmüştü. Öğrencilerin çoğu onlara katılmayacaktı. Liz sadece Dr. Mires'e bütün bu organizasyonda yardım ettiği için gidiyordu, bu yüzden gizlice kaçabileceğini sanmıyordu.

Liz uzun, siyah saçları olan bir baş gördü ve gülümsedi. Savannah. Demek buradaydı. Liz'in ona aslında Brady'ye oy verdiğini söylediği günden beri aralarında farklı bir şeyler olmuştu. Eki kız da işte ve takıldıkları birkaç durumda birbirlerinin yanında rahatlamışlardı. Liz gazetede en çok Savannah'dan hoşlandığını fark etmişti. Benzer iş ahlakına sahiptiler ve her biri kendini kanıtlamak için diğerinden daha kararlıydı.

Liz, Savannah'nın durduğu yere doğru yürürken ona el salladı. "Hey, seni orada görmedim."

Savannah omuz silkti. "Onları milyonlarca kez konuşurken duydum. Bunu duymama gerek yoktu."

"Pek bir şey kaçırmadın. Oldukça sıkıcıydı," dedi yumuşak bir sesle. "Tahmin etmiştim. Brady öğle yemeğinde öyle olacağını söylemişti."

Liz mümkün olduğunca yavaş nefes alıp verdi. Elbette Savannah kardeşiyle o şehirdeyken öğle yemeği yemişti. Korkacak bir şey yok.

"O haklıydı." *Her zamanki gibi.*

"Hey, sana rastladığıma sevindim. Bu akşam yemekte ne yapıyorsun?" Savannah sordu.

"Um . . . Bilmiyorum. Neden?"

"Benimle gelmek ister misin? Seni ben alırım."

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun Savannah?" Liz yarı gülerek sordu. "Pek benim tipim değilsin."

"Tamam, bu çok gizli. Hayden'a bile söyleme. Ona sadece benimle çıkacağını ama iyi vakit geçireceğimizi söyle, tamam mı?"

"Daha kabul etmedim bile," dedi Liz, ilgisini çekmişti.

"Oh, öyle mi? Fark etmedim. Sekiz gibi gelip seni alırım," dedi Savannah ona.

Liz omuz silkerek, "Pekâlâ," dedi.

"Brady birazdan dışarı çıkacak. İkinizi tanıştırmamı ister misiniz?" diye sordu. "Kampanyada tanıştığınızı biliyorum ama sizi gerçek Brady Maxwell ile tanıştıracam. Aslında görüldüğü kadar kendini beğenmiş biri değil." Savannah kıkırdadı ve onu odanın içinde sürüklemeye başladı.

"Hayır, Savannah. Sorun değil. Biz ... biz zaten tanıştık. Bu gerçekten gerekli değil," diye kekeledi Liz.

" ama. O sadece benim kardeşim. O ısırılmaz." Liz

aynı fikirde değildi. O kesinlikle ısırırdı. . .

Brady salonun arka kapısından çıkarken Savannah, "Ah, işte orada," dedi. "Bu tarafa geleceğini hissetmişim."

Liz, Brady'nin orada durmuş babasıyla konuşmasına bakarken tek söyleyebildiği "Oh," oldu. Bacakları sanki kurşundan yapılmış gibi hissediyordu ve onları nasıl sürüklediğinden emin değildi.

"Brady!" Savannah onlar yaklaşıırken seslendi.

Gözlerini Savannah'ya dikti ve gülümsedi. O gülümsemeyi biliyordu. Tanrım, onu kaç kez bu kadar mutlu görmüştü? Kız kardeşini seviyordu. Gerçekten de bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Sonra Liz'in onun yanında yürüdüğünü gördü ve yüzündeki gülümseme kayboldu. O anda sadece bacakları değil, tüm vücudu kurşun gibi olmuş, okyanusun dibine batıyormuş gibi hissetti.

Savannah Liz'i arkasına çekti ve yüzündeki gülümsemeyi korudu. "Brady, bu benim arkadaşım Liz. Gazetede onunla birlikte çalışıyorum. Kampanya sırasında benim patronumdu. Ondan bahsettim mi bilmiyorum."

Brady yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Yaptığını sanmıyorum." Kendini toparlamış görünüyordu ama gözleri hâlâ sertti. O bakışların gölgesinde kendini bir metre boyunda hissetti. Sonra elini uzattı. "Brady Maxwell. Sanırım kampanyada tanışmıştık. Evet?"

"Yaptık," diye fısıldadı başını sallayarak. Onun elini kendi elinin içine aldı. Sanki biri aralarında bir kibrit çakmış gibi kıvılcımlar uçtu. Bu onu sarstı ve gerçekten de temas anında biraz sıçradı. Adam derin ve eşit bir nefes aldı ve sonra hızla elini bıraktı.

"Sizinle tekrar tanışmak ne güzel," dedi, kampanya maskesi sıkıca yerinde duruyordu. Konuşmanın geri kalanında Brady'yi göremeyecekti. Gerçi artık onunla ilgili hiçbir şey *ona* ait değildi. "Kampanyanın geri kalanı nasıldı?"

Liz bu sorunun ağırlığını iliklerine kadar hissetti. "Aynı tas aynı hamam. Kasım ayına gelmek çok uzun sürdü," diye fısıldadı. "Zaferiniz için tebrikler."

"Teşekkür ederim. Arkamda harika bir ekip vardı. Bana ve vizyonuma gerçekten inandılar" dedi, her kelimesi bir bıçak yarası gibi saplanıyordu.

"Çok şanslısın," dedi başka ne diyeceğini bilemeden.

Savannah aralarında geçen konuşmadan habersiz gülümsedi. "Sizi yeniden tanıştırabildiğime sevindim," dedi neşeyle. "Liz'in seçimlerde size oy verdiğini ve kampüsteki öğrencilerin oy kullanması için çok zaman harcadığını biliyorum."

"Bu doğru mu?" Brady bakışları Savannah'ya kayarak sordu.

"Seçmenlerinle nasıl konuşmayı sevdiğini biliyorum," dedi Savannah, sanki o büyük bir politikacı değilmiş gibi koluna vurarak. Savannah için o sadece kardeşiydi. "Ben babamı bulmaya gidiyorum. Beni sonra bul, Liz, tamam mı?"

Savannah, Liz bir şey söyleyemeden babasını bulmak için oradan uzaklaştı. Ve sonra Brady ile yalnız kaldı.

Orada garip bir şekilde birlikte durdular. Sonunda onu gördüğünde ne söyleyeceğini kaç kez hayal etmişti? Kaç kez ondan af dileyeceğini, peşinden hiç gelmediği için ona bağıracağını, kendini ona atacağını düşünmüştü? Ama bunların hiçbiri olmadı. Sadece birbirlerine baktılar.

Liz bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Hatta ağzını bile açtı. Ama ne söyleyebilirdi ki? Geçen Ağustos ayında bulundukları yerden çok uzaktaydılar. Özür dilemek, açıklama yapmak istiyordu ama yapamıyordu. Burada olmazdı. Bu şekilde olmazdı.

Liz arkasından, "İşte " duydu. Midesi bulandı. *Kahretsin.*

Brady'nin bakışlarını kırdı ve Hayden'ın ona doğru yürüdüğünü görmek için döndü. Üzerinde lacivert bir spor ceket ve altında çizgili bir gömlek olan hakiler vardı.

Saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı ve ona gülümserken ela gözleri neredeyse yeşile dönmüştü.

Ona doğru yürüdü ve dudaklarından usulca öptü. Kız karşılık verdiğini bile sanmıyordu.

"Hey, Lizzie," dedi geri çekildiğinde.

Liz ondan uzaklaştı, Brady'nin onu izlediğini fark edince kendini çok kötü hissetti. *Hay sikeyim.*

"Selam," dedi beceriksizce.

Hayden onun kimin yanında durduğunu fark etti ve hemen doğruldu. "Ah, sen Brady Maxwell olmalısın," dedi Hayden, biraz mahcup görünmeyi akıl ederek. Yine de onun kendisini bilerek öpüp öpmediğini merak etti. Hayır. Bu Hayden'dı. Vücudunda iyi ve terbiyeli olmayan tek bir kemik bile yoktu.

"Doğru," dedi Brady.

Hayden elini uzattı. "Hayden Lane. Üniversite gazetesinde editörüm."

Brady onu aldı, kampanya maskesini sıkıca yerinde tutuyordu ama Liz, Hayden'a bakarken gözlerinden taşan ateşi görebiliyordu. Bakışları Liz'e kaydı ve Liz onun o anda ne düşündüğünü tam olarak görebildi. *Artık bu adamla birlikte misin?*

Brady, Hayden'ın kim olduğunu çok iyi biliyordu. Brady ile görüşürken Hayden'ı Washington'da öpmüştü. Okul başladığında gazetede resimleri çıkmıştı.

"Memnun oldum," diye karşılık verdi Brady. "İzin verirsiniz, gitmem gereken bir toplantı var."

Brady bir saniye bile duraksamadan arkasını döndü ve ters yöne doğru yürümeye başladı. Hayden'la baş başa kalmıştı ama yine tek başına kalmış da olabilirdi... çünkü Brady'nin gidişiyle kalbi göğsünden sökülüp atılmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

BIN 54

T Günün geri kalanı Brady Maxwell'in bulanıklığı içinde geçti. Sanki onsuz geçirdiği yedi ay sadece bir sis bulutundan ibaretmiş gibiydi. Onunla geçirdiği o değerli anlar onun için bir berraklıktı. Dünyada yürürken kendini Technicolor'dan siyah beyaza geçmiş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu çok net hatırlıyordu. Brady'li ve Brady'siz hayat buydu.

Akşam yemeği için Savannah'yla buluşması gerektiği sırada Liz, Hayden'ın etrafında olmak zorunda kalmamak için bir bahanesi olduğu için mutluydu. Hayden onun kötü olduğunu biliyordu. Dikkati dağılmıştı ve zamanın yarısında sanki onu suyun altında dinliyormuş gibi hissediyordu. Ona Savannah'yla akşam yemeği yiyeceğini söyleyince Hayden'ın kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

"Nereye gidiyorsun?" Hayden merakla sordu.

Liz omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece gitmek isteyip istemediğimi sordu." "Garip."

"Öyle mi?" Liz kollarını ortasına sararak sordu. Kendini bir türlü toparlayamıyordu.

"Yani, arkadaş olduğunuzu biliyorum ama gerçekten böyle takıldığınızı düşünmemiştim."

Liz yine omuz silkti. Başka ne yapacağını bilmiyordu. "Bana sordu. Ben de gideceğimi söyledim."

"Başka biriyle tanıyor musunuz?" diye sordu. Sıradan olmaya çalışıyor gibiydi ama ne sorduğunu anlamaması için çok uzun süredir birlikteydiler.

" sanmıyorum." Gerçekten hiçbir fikri yoktu. "Kardeşi değil mi?"

Liz'in gözleri büyüdü. Böyle bir şeyin olmasına imkân yoktu. "Hayır. Neden böyle düşündün ki?" diye mırıldandı.

"O sadece ... sana bakıyordu, hepsi bu."

Liz, "İnsanlar tanıştıklarılarında bunu yapmaya meyillidirler," diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı.

"Bilmiyorum," dedi Hayden, onun kayıtsızlığının hiçbir şey ifade etmediğini düşünerek. Ama tabii ki her şeyi ifade ediyordu. "Muhtemelen deliyim ve çok yanlış düşünüyorum ama politikacımızın kız arkadaşına bakışı hiç hoşuma gitmedi." Onu kendine çekti ve burnunun ucunu öptü.

Hafifçe güldü, sesinin inanmamış gibi çıkmasını umuyordu. Başarısız olduğundan emindi ama adam yüzünü göremiyordu, belki de başarmıştı. "Bir kongre üyesinden bahsediyoruz. Temsilciler Meclisi için çalışan bir adam. Bir üniversite muhabirine iki kere bakmayacağından eminim. Sen, Hayden Lane, sadece hayal görüyorsun."

İşte orada. Bu onun ilk doğrudan yalanıydı. Bunu nasıl bu kadar kusursuzca başarmıştı?

"Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ," dedi ve yüzünü gizlemek için onun göğsüne sokuldu.

Kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. Onu hak etmemişti.

Liz konuşmayı olabildiğince çabuk bitirdi ve aceleyle evine döndü. Bu akşamki yemekte ne giyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sırf Savannah'yla takılmak için kıyafet seçeneklerine kafayı takmak garip hissettiriyordu ama Savannah'nın oldukça havalı bir tarzı vardı ve bu da Liz'in güzel giyinmek istemesine neden oluyordu. Yüksek belli lacivert-beyaz çizgili bir etek ve içine sokulmuş lacivert bir atlette karar kıldı. Bunu baldırlarını harika gösteren bir çift kahverengi askılı sırt platformuyla eşleştirdi.

Bir an için Brady'nin kolyesini çıkarıp takmayı düşündü ama bu ona çok tuhaf geldi. Onu bir sebepten dolayı kaldırmıştı. Onun huzurunda geçireceği bir öğleden sonra bu nedeni değiştirmeyecekti.

Savannah saat sekizden hemen sonra parlak BMW'siyle geldi. Liz, arkadaşı daha arabasından inmeden kapıdan çıkmıştı. Victoria Duke Fan ile randevuydaydı ve daha sonra eve dönecekti, bu yüzden Liz evi sıkıca kilitledi. Topuklu ayakkabılarıyla sallana sallana arabaya gitti ve sonra yolcu koltuğuna oturdu.

Liz, Savannah'nın kıyafetini değerlendirdikten sonra yaptığı seçimler konusunda kendini daha iyi hissetti. Üzerinde dizlerine kadar uzanan siyah bir elbise, birkaç inci dizisi ve büyük boy Ray-Ban'ler vardı. Uzun, siyah saçları ensesinde gevşek bir topuz yapılarak yüzünden uzaklaştırılmıştı.

"Politikaya atılmayacağına emin misin?" Liz selamlaşırken şaka yaptı.

Savannah evden çıkıp Rosemary Sokağı'na doğru ilerlerken, "Beni hiç konuşurma," dedi.

"Nereye gidiyoruz ki?" "Hiç Bin 54'e gittin mi?" Liz başını salladı. "Hayır."

"Meadowmont'tan önce Raleigh Road'un hemen dışında bir et lokantası." Meadowmont marketlerin, alışverişin ve kaliteli yemeklerin apartmanlardan yürüyerek ulaşılabilirdiği bir topluluktu. Liz'in zevkine göre kampüse çok uzaktı ama yine de güzel bir konseptti.

"Pekâlâ," dedi Liz. Böyle bir yerin fiyatının ne olacağını merak ediyordu.

Restorana on dakika kaldılar ve Savannah arabayı park yerine çekti. Bir yere oturdu ve motoru durdurdu.

"Pekâlâ, içeri girmeden önce sana neden bu kadar tuhaf ve ketum davrandığımı açıklayayım dedim." Liz bir kaşını kaldırdı. "Ailem hakkında pek konuşmadığımı biliyorsun."

"Evet.."

"Şey, onları seviyorum. Oldukça harikalar. Ama onları pek çok insanla paylaşmıyorum çünkü göz önündeler. Sen ve ben bir çeşit Bilmiyorum... bu konuda bağ kurduk, sana güvenebileceğimi hissediyorum."

Oh, hayır.

Savannah çabucak, "Bunu tuhaf karşılamayın çünkü ailem iyidir ama onlarla akşam yemeği yiyeceğiz," dedi.

Maxwell'lerle akşam yemeği mi? Liz bunun şimdiye kadar duyduğu en kötü fikir olduğundan emindi. Brady'yle geçirdiği o birkaç dakika bile garipse, bütün bir akşam yemeği nasıl olurdu? Hem de ailesiyle!

"Bu konuda haber falan yapamazsın tabii," diye devam etti Savannah, umursamaz bir tavırla. "Sadece başka birinin gerçek beni tanımasının iyi olacağını düşündüm. Bana yakın olan tek kişi senmişsin gibi geliyor."

Liz ne diyeceğini bilemiyordu. Bir yandan Savannah'nın kendisine bir şey yapacak kadar güvenmesinden memnundu. Diğer yandan çıldırmak üzereydi.

Bu Brady'nin burada olduğu anlamına mı geliyordu? Akşam yemeğinde onunla oturmak zorunda kalacak mıydı? Onu tanıımıyormuş gibi davranabilir miydi?

Kahretsin! Ya Clay oradaysa? Bu daha da kötü olabilirdi. Onu Liz Carmichael olarak tanıdığından bahsetmiyorum bile. Tam olarak nasıl

bunu açıklamaya başlar mı?

İyi değil.

"Liz," dedi Savannah, endişelendiğinde yaptığı gibi yüzüğünü çevirerek. "Seni korkutmak istememiştim. İstersen seni geri götürebilirim. Sadece düşündüm ki ..."

"değil. Kusura bakma, birinin ailesiyle tanışmayı aklım almadı," dedi daha çok öksürüğe benzeyen bir kahkaha atarak. Savannah'nın ona güvenmemesini istemiyordu. Ama bu kabullenışı nasıl sürdüreceğinden ve geceyi nasıl atlatacağından emin değildi.

"Tamamen rahatlar. Söz veriyorum," dedi Savannah ve sanki her şey hallolmuş gibi sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

Harika.

Başka bir alternatif göremeyen Liz arabadan indi. Eteğini düzeltti ve bel bandının içine soktuğu gömleğini düzeltti. En azından oldukça seksi görüldüğünü biliyordu. O da vardı. Brady'nin ailesiyle tanışmaya kot pantolonla gitmiş olsaydı muhtemelen ölürdü.

... Brady'yi görmek için.

En azından Savannah'nın güvenini kırmasının mümkün olmadığını biliyordu, çünkü bunu kesinlikle Hayden'a söylemeyecekti. Özellikle de Brady'nin kolokyumda ona bakışını kıskanmış gibi göründükten sonra. Umarım bu gece herkes için o kadar açık değildir.

Bin 54'ün ön girişinden içeri girdiler. Zarif yuvarlak masalar, mumlarla aydınlatılmış alçak ışıklar ve ortamın havasını belirleyen kırmızı duvarlarla restoranın tamamı muhteşemdi. Savannah hostese adını söyledi ve hostes onları şarap mahzenindeki özel yemek odasına yönlendirdi. Duvarlar pahalı şarap şişeleriyle kaplıydı ve odanın ortasında büyük siyah sandalyelerle donatılmış on kişilik uzun, rustik ahşap bir masa vardı. Mahzende yanan mumlar odanın etrafına yumuşak bir ışık saçıyordu.

Liz ve Savannah içeri girdiğinde herkes oturmuştu bile. Liz, Brady'nin kendisine göndereceği bakış için kendini hazırladı ama Brady, Liz odaya girdiğinde ona bakmadı. Yanında oturan kişiyle derin bir sohbeta dalmıştı ve Liz, katılanlara bir göz attığında onu görmediği için memnundu.

Bunun sadece büyük bir reklam gösterisi olmadığını bilmesine ve Heather'ın Brady'nin aslında bir kadınla çıktığını doğrulamasına rağmen

Brady'nin sürekli fotoğraflarda birlikte görüldüğü kız, Brady'nin onun yanında oturduğunu, onunla sohbet ettiğini ve ailesiyle güldüğünü gördüğü ana kadar buna gerçekten inanmamıştı.

Liz zaten kırılgan olan kalbinin göğsünden fırladığını hissetti ve Brady'nin kalbinin üzerinde tepinmesini izledi. Böyle hissetmenin saçma olduğunu biliyordu ama elinde değildi. O çekip gitmişti. Onun gitmesine izin veren kendisiydi. Ama doğrusu ilişkilerinin o yazdan sonra bir yere gideceğine inanmamıştı. Onun kendisi ve kampanya arasında bir seçim yapmak zorunda kalmasını istememişti. Onun için kariyerinden vazgeçemezdi ve onun yerine kariyerini seçmesine izin veremezdi.

Ama bu pozisyonda olmayı hiç istememişti. Yeni kız arkadaşıyla tanışmak için.

Boğazı kurumuştı. Parmakları karıncalanmıştı. Ağlamayacaktı. Hayır, bu öyle bir an değildi. Bu an kızacak, üzülecek ya da öfkelenecek bir an değildi. Bu duyguları kendinde toplayamıyordu bile. Hissettiği tek şey, asla hissetmek istemediği bir şeydi: pişmanlık.

"Selam millet," diye seslenen Savannah el sallayarak herkesin dikkatini üzerine çekti.

Burada bir şey yok.

"Bu arkadaşım Liz Dougherty. Gazetede benimle birlikte çalışıyor," dedi Savannah tanıştırmak için.

Brady o kadar yavaş dönüyordu ki, eğer daha iyi bilmeseydi onun ilgisiz olduğunu düşünebilirdi. Ama onun yerine, kontrol için mücadele ettiğini söyleyebilirdi. Adamın gözleri odanın öbür ucundaki kızın kollarıyla buluştu ve kız hiç düşünmeden gülümsemeyi başardı. O kadar muhteşem görünüyordu ki. Cidden kalbi duracak gibiydi ... eğer hala bir kalbi olsaydı.

O da gülümsemedi. Ona sanki "*Burada ne halt ediyorsun?*" der gibi baktı.

"Gel, yanıma oturabilirsin," dedi Savannah, bir koltuğa oturarak.

Liz onun arkasından gitti ve Brady'nin tam karşısındaki son boş yere oturdu. Bütün bu olanların tek olumlu yanı Clay'in burada olmamasıydı. Şu anda düşünebildiği tek iyi şey buydu.

Maxwell'ler ve Erin dışında hiç tanımadığı dört kişi daha vardı. Tahmin etmesi gerekirse, aile dostları ya da belki başka bir politikacı ya da onun gibi bir şeydi.

Savannah onları göstererek, "Liz, bunlar benim ailem," dedi. "Ve seni daha önce Brady ile tanıştırmıştım." Liz onlara bakmadı bile.

Onu. Yapamadı. "Bu onun kız arkadaşı, Erin."

Yine de kız arkadaşını değerlendirdi. Onu yargılamak daha doğru olurdu. Liz onun ne kadar uzun boylu olduğunu söyleyemiyordu ama gördüğü resimlerden ondan biraz daha uzun olduğunu tahmin ediyordu. Önü altın düğmeli kırmızı elbisesi ve belindeki altın kemeriyle çok şık görünüyordu. Saçları tam bir Disney prensesi gibiydi; uzun, koyu renk, uçları kıvrık, parlak, ipeksi pürüzsüzlükte ve her türden tatlı bir vücuda sahipti. Badem şeklinde koyu kahverengi gözleri vardı ve siyah kirpikleri mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı. Dudakları inceydi ama sürdüğü koyu pembe ruj onları fazla öne çıkarmıyordu. Cildi sanki sahilde yaşıyormuş gibi bronzdu ama Liz öyle olmadığını biliyordu... yani sahte olmalıydı. Tabii Brady onu göl evine götürmüyorsa.

... ya da plaj.

Vay be. Bu düşünce zincirini durdurması gerekiyordu. Liz gözlerini Erin'den ayırdı.

"Bunlar Atwood'lar. Yakın aile dostları," diye açıkladı Savannah, masanın karşı ucunda oturan çifti işaret ederek. Liz, Atwood'un kulağa neden tanıdık geldiğini anlayamadı. "Matthew ve Lisa." Savannah anne babayı işaret etti, sonra da erkek ve kız kardeşleri gösterdi. "Lucas ve Alice."

Lucas Savannah'nın yanında oturuyordu ve Savannah'nın yaşlarında görünüyordu. Alışılmadık bir şekilde yakışıklıydı: uzun boylu, sırık gibi bir vücudu ve fazla uzamış saçları vardı. Üzerindeki spor ceketten ziyade atletik giysiler içinde daha rahat edecekmiş gibi görünüyordu. Kız kardeşi Alice sanki ortaokuldaymış ya da en fazla lise birinci sınıftaymış gibi görünüyordu. Kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi ve bal sarısı buklelerini sürekli parmağının etrafında döndürüyordu.

Savannah, Matthew ve Lisa'ya hitaben, "Chris'in geleceğini sanıyordum," dedi.

Ama Brady cevap verdi. "Hâlâ New York'ta. Hafta sonu için işten izin alamadı."

Klik. Chris, Brady'nin en iyi arkadaşıydı. Liz ve Brady'nin geçen yaz birlikte olduklarını bilen tek kişi oydu. Liz onunla birlikte Brady'nin galalarından birine gitmiş ve Brady'nin galadan sonra Liz'le yalnız kalması için plan yapmıştı. Bunlar Chris'in anne babası, erkek kardeşi ve kız kardeşi idi. Neden en iyi arkadaş oldukları anlaşılıyordu; iki adam birlikte büyümüşü.

"Bu berbat bir şey," dedi Savannah suratını asarak. O anda gerçekten de ailenin bebeği gibi görünüyordu. Sanki ailesiyle birlikte, toplum içinde öyleymiş gibi davrandığı kişi yerine her zaman olduğu kişiye dönüşebilecekti. Belli ki Liz'in gerçek göreceğine güveniyordu, eğer Brady'nin aldığı önlemlerin yarısı kadar önlem almış olsaydı.

Kişisel olarak Liz, Chris'in orada olmamasından memnundu. Onun bilmiş bakışlarıyla Clay'inkinden daha fazla uğraşmak istemiyordu.

Tanışma faslından kısa bir süre sonra garson kız geldi. Liz bir bardak su istedi. Brady'nin ailesinin önünde içki içmesine imkân yoktu. Tam karşısında oturuyordu ve ona bakamıyordu bile. İçmek için kendine güvenmiyordu.

Brady'nin babası yine de masaya kırmızı şarap sipariş etti. Liz neredeyse homurdanacaktı ama bunun yerine nazik bir konuk gibi gülümsedi. Bir bardak. Bir kadehten fazla değil.

"Evet Liz," diye hitap etti Brady'nin babası ona, "Savannah gazetede onunla birlikte çalıştığını söyledi. Bu işe nasıl girdin?"

Şimdi keşke önünde şarap olsaydı da elleri bir şeyler yapsaydı diye düşündü. Bunun yerine rahat bir gülümseme takındı ve rahat olmaya çalıştı. "Uzun zaman önce muhabir olmak istediğime karar verdim. Annem Florida eyaleti için çalışıyor ve babam da Güney Florida'da profesör ve her zaman politikaya ilgi duymuşlardır. Sanırım ben de bunu onlardan almışım" dedi. Basit bir soru hakkında saçmaladığının farkındaydı ama nerede duracağını bilmiyordu. "Okula gittiğimde gazeteye katıldım."

"Son sınıfta mısın?" Brady'nin annesi sordu.

"Junior. Gelecek yıl mezun oluyorum," dedi usulca. Konuşmaya başladığından beri gözleri ilk kez Brady'ninkilere kaydı. *Bir okul yılıyla daha ayrılmışlardı.*

"Liz'in gazetede sıradan biri olduğunu düşünerek sizi kandırmasına izin vermeyin. Kampanya bölümünü yönetiyor ve gelecek yıl editör olacak," diye açıkladı Savannah. "Bu öğleden sonra katıldığınız kolokyumu o düzenledi."

"Gerçekten mi?" Brady sordu. Ekisi de gözlerini birbirlerinden ayırmamıştı ve Liz ona doğrudan hitap etmenin tehlikeli olduğunu biliyordu.

"Evet . . . Yaptım."

Erin neşeyle, "Bu büyük bir başarı," dedi. Liz yüzünde herhangi bir kötü niyet olup olmadığını anlamak için ona baktı, ama elbette vardı

değildi. Erin onun kim olduğunu

bilmiyordu. "Teşekkür ederim."

"Böyle bir işi nasıl buldun?" Erin sordu.

Liz boğazını temizledi. "Geçen yaz kampanyayı takip ederken, yazılarımı geliştirmek için ana dal hocamla çalıştım. Yaz boyunca gerçekleştirdiğim dönüşümü o kadar beğendi ki bana iş teklif etti."

Geçen yazdan bahsedince Brady'nin çenesindeki bir kas gerildi. Onu suçlamıyordu. Bu konuyu açmak bile istememişti ama ağzından kaçırvermişti.

"Ne iş yapıyorsun, Erin?" Masanın geri kalanı kendi yan sohbetlerine dalınca Liz hemen sordu. Brady'yle bir daha doğrudan konuşmamak için her şeyi yapardı.

Erin, neden bu kadar genç yaşta sunucu olduğunu gösteren bir gülümsemeyle, "Kanal 11'de *Baltimore Mornings* için sabah sunuculuğu yapıyorum," dedi.

Yayın haberleri. Liz'in hiç ilgi duyduğu bir şey değildi. Elbette, *Baltimore Sabahları* bir haber programından çok bir sabah talk show'una benziyordu.

"Biz de böyle tanıştık aslında," dedi Erin, elini Brady'ninkinin üzerine koyup parmaklarını birbirine geçirerek.

Liz, Brady'nin dönüp Erin'e bakmasını ve gülümsemesini izlerken dimdik oturuyordu. Liz bütün bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Sadece gitmeye hazırdı. Şarabı daha iyi bir zamanda gelemezdi. Daha fazla konuşmamak için uzun bir yudum aldı.

Erin yine de hikayeyi anlatmak istiyor gibiydi. "Brady Kuzey Carolina eyalet meclisinde babamla birlikte çalışıyordu, Noel'de sabah programımda onunla röportaj yapmak için bu şekilde bağlantı kurdum." Erin'in gülümsemesi konuştuğu kadar parlıyordu. Liz'inki azaldı.

"Sana bunun haber değeri taşımadığını söylemedim mi?" Savannah Liz'i dürttü. Liz, Savannah'nın dikkatini verdiğini fark etmemişti bile. Durmadan Lucas'la konuşuyordu.

Brady kaşlarını kaldırdı ve Liz ağzını suda çırpınan bir balık gibi açıp kapadı.

"Kesinlikle haberlerde yer almasını istemediğimiz bir hikaye!" Erin kıkırdayarak söyledi. "Görünüşe göre her şey haberlerde yer alıyor. İlişkilerin haber olması gerektiğini

bir tür sınır dışı olmak. Brady ve benim birlikte olmamızın neden önemli olduğunu anlamıyorum. Ama çok kötü olduğunu düşünmüyorum. Ya siz?"

"Hayır," dedi Brady. Sesi rahat ve kendinden emin çıkmıştı. Başka bir maske. "Bu kadar açık olmanın çok da kötü olduğunu sanmıyorum. Zaten hiçbir zaman bir ilişkiyi saklamak istemezdim."

Bu apaçık yalan karşısında Liz'in kanı kaynadı. Çatalını ona saplamak istedi. En başta ilişkilerini saklamak isteyen oydu.

Muhtemelen onun bu yorum karşısında öfkelenildiğini görebiliyordu, çünkü bu öğleden sonra birbirlerini gördüklerinden beri ona ilk kez muhteşem bir gülümseme gönderdi. Bu onun masaya daha fazla saldırma isteği uyandırdı. Gece sona ermeden onu boğazlayacaktı. Bundan emindi.

"Erin spot ışıklarıyla bir profesyonel gibi başa çıkıyor. Değil mi bebeğim?"

Oh, lanet olsun, hayır! Liz için kullandığı ismi bilerek mi kullanıyordu?

Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Erin yine gülümseyerek, "Spot ışıklarını seviyorum," dedi. "Sanırım ben her zaman bir sunucu olmak istemişimdir, tıpkı senin her zaman bir muhabir olmak istediğin gibi, Liz."

Liz ilk kadeh şarabını bitirirken, "Bu harika," dedi. "Siz ikiniz buraya uçakla mı geldiniz?"

"Oh, evet. Raleigh'e," diye onayladı Erin.

"Uçuş nasıldı? Son zamanlarda kötü hava koşulları olduğunu biliyorum. Bazen böyle bir havada uçmak beni korkutuyor," dedi Liz cesurca.

Savannah kıkırdadı. "Brady uçarken çok kötü zamanlar geçiriyor. Umarım fırtına çıkmamıştır."

"Uçmakta zorlanıyor musun?" Erin sordu. Kızın kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Bunu bilmiyordum."

"Eskiden sorun yaşıyordum," diye düzeltti Brady hemen. "Artık uçaklarla başım dertte değil. Hayatımdaki o dönem geride kaldı."

Hayatındaki o zaman geçmişti. Yani Liz hayatından çıkmıştı. Anlamıştı. Keşke her şey o kadar kolay olsaydı. Hayden'la başka bir şey yapmak şöyle dursun, biriyle çıkmaya devam edebileceğini hissetmesi bile sonsuza kadar sürmüştü. Tanrım, binaya girdiğinden beri Hayden'ı hiç düşünmemişti.

Onu kıskırttığı için Brady'ye ne kadar kızgın olsa da, onunla acı verici konuşmalar yapmaya devam etmek istemiyordu. Bu acının vücuduna hücum etmesinden Brady yokmuş gibi davranmayı tercih etti.

Liz bundan sonra konuşmayı Savannah ve Erin'in yönlendirmesine izin verdi. Hem o hem de Brady nispeten sessizdi, sadece kendilerine sorulduğunda sorulara cevap veriyorlardı. Liz'le aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. Her zaman uyum içinde olmuşlardı.

Liz her ne kadar Erin'den nefret etmek istese de, diğer kadın gerçekten iyi birine benziyordu. Sabah sunuculuğunun yanı sıra, Baltimore ve D.C. bölgesindeki şehir okullarına yardım eden bir hayır kurumunun yönetimine de yardım ediyordu. Kalbinin hayırseverlikle dolu olduğunu iddia etmişti, Brown'da okuduğu dönemde bu özelliğini geliştirdiğini söylemişti.

Erin tam da genç ve gelecek vaat eden bir politikacının çıkması gereken türden biriydi. Zeki, dışa dönük, başarılı, hayırsever ve güzeldi.

Akşam yemeği Chapel Hill'deki küçük bir yer için pahalı ve oldukça abartılıydı ama Maxwell'ler tüm hesabı ödemekte ısrar ettiler. Yemeği bitirmeden önce masaya bir tur şarap daha ısmarladılar ama Liz içkiyi reddetti. Kendisine sadece bir tane içeceğine söz vermişti. Brady'nin önünde hâlâ dokunulmamış bir kadeh vardı ve Erin de üçüncü ya da dördüncü kadehini içiyordu.

"Savannah," dedi Liz arkadaşının omzuna dokunarak. Yine hararetli bir şekilde Lucas'la konuşuyordu.

"Öyle mi?"

"Eve gitmem gerek."

"Kahretsin, gerçekten mi?" diye sordu Lucas'a dönüp bakarak ve ısırarak. dudak.

Kahretsin. Liz daha önce nasıl fark etmemişti? Savannah, Chris'in kardeşinden hoşlanıyordu.

O bakışın anlamı buydu. Tabii Liz biraz Brady'ye takılmıştı, o yüzden pek dikkat etmemişti.

"Evet. Üzgünüm."

"Seni alması için Hayden'ı arayabilir misin?" Savannah sordu. "Bekle, burada olduğunu bilmemesi gerekiyordu."

Liz'in gözleri Savannah'nın yorumu üzerine Brady'yi buldu. Brady'nin bu yorum karşısında kulaklarının dikildiğini görebiliyordu ama sanki onun için önemli değilmiş gibi gözlerini ileri dikmişti.

"Sanırım bir taksi falan çağırabiliriz. Henüz gitmeye hazır değilim," dedi Savannah, gözleri anlayış bekliyordu.

"Sorun değil. Taksiye binerim."

"Belki Brady seni götürebilir," dedi Savannah kahverengi gözlerini Brady'ye doğru çevirerek.

Liz'in başı yana kaydı. Brady onu eve bırakamazdı. Bu berbat bir fikirdi. Onunla yalnız kalamazdı.

Brady kız kardeşine kaşlarını kaldırdı. "Ben mi?"

Savannah, "İçki içmeyen bir tek sen varsın ve onu bindirdiğim için kendimi kötü hissediyorum," dedi ve dudaklarını büktü.

Brady boğazını temizledi ve dikkatini Liz'e çevirdi. "Buradan ne kadar uzakta oturuyorsun?" Cevabı zaten biliyordu.

Liz dudağını ısırды. Ne düşünüyordu bu adam? Neden kabul edecekmiş gibi davranıyordu ki? İşin en kötü yanı da onun kendisini götürmesine şüpheli görünmeden itiraz bile edemeyecek olmasıydı. "On dakika. Ama gerçekten, buna gerek yok. Taksiye binmek benim için sorun değil."

Brady kayıtsızca omuz silkti. "Sorun değil. İstersen seni eve bırakabilirim, sonra da restorana uğrarım."

"Evet!" Savannah hemen atıldı. "Bu mükemmel olur. Sen gelmiş geçmiş en iyi ağabeysin!"

Liz bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra kapattı. *Brady ile yalnız. Bu ilginç olabilirdi.*

"Teşekkür ederim," dedi.

Brady, Erin'i başının üstünden öptü ve sonra Liz'le birlikte restorandan çıkıp gitti. Herkesin içinde. Birlikte.

Ama birlikte değil.

Liz gelirken park yerindeki Lexus'u seçmiş olmalıydı ama dikkat etmemişti. Adam onu yönlendirmeden arabaya doğru yürüdü. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu ve ne yapması gerektiğinden emin değildi. Bugün Brady' yedi aydır gördüğü ilk gündü ve şimdi onunla tamamen yalnız kalacaktı. Kapının koluna uzanırken elleri titriyordu. Bu araba yolculuğunu atlatmak istiyorsa kendini toparlaması gerekiyordu.

Arabaya doluştuktan sonra Brady park yerinden çıktı. Kampüse doğru dönerken dimdik oturuyordu. Kıza doğru bir kez bile bakmadı ama aklında bir şeyler olduğu açıktı. Onu eve bırakmayı sebepsiz yere kabul etmemişti. Bunun nereye varacağını bilmek onu dehşete düşürmüştü.

Liz bakışlarını Brady'nin yüzüne kaydırarak onu okumaya çalıştı. Adam tamamen soğukkanlıydı ve onu açıkça görmezden geliyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra . Ne diyeceğini bilemedi. Bugünden önce,

Onun birincil zafer partisinden çıktığı günden beri ne konuşmuşlar ne de birbirlerini görmüşlerdi. Vücudu ona daha yakın olmak, parmaklarını saçlarında gezdirmek ve dudaklarını teninde hissetmek için kaşınıyordu. Ama bunların hiçbirine sahip olamayacağını ve bunları istememesi gerektiğini biliyordu.

Ağustos'tan beri baş başa geçirdikleri ilk on dakika olmasına rağmen ikisi de konuşmadı. Liz, Hayden'la kendisini gazetenin kapağında bulması hakkında konuşmak için gelip onu aldığı zamanı hatırladı. *Ve eğer sen değilsen, o zaman bir önemi yok.* Birlikte arabaya en son o zaman binmişlerdi. Bunu düşünmek bile kalbini acıtıyordu. Ne yaparsa yapsın, Brady'yi ve birlikte geçirdikleri zamanı düşünmek her zaman canını yakıyordu.

Brady arabayı Liz'in evinin önüne çekti ve park etti. Araba altlarında sessizce rölantide çalışıyordu ama Liz hâlâ inmemişti. *Bir şey* söylemesi gerektiğini biliyordu. Herhangi bir şey. Derin bir nefes aldı ve konuşmak için cesaretini topladı.

"Brady" diye fısıldadı sesini bularak.

"Bu gece buraya gelerek neyi başarmaya çalıştığını bilmiyorum," dedi Brady huysuzca, arabanın karşısında ona bakmadan.

"Bir şey başarmaya çalışmıyordum. Savannah beni sadece davet etti."

"Bak." Sonunda döndü ve onunla yüzleşti. Gözleri sertti, kampanya maskesi sıkıca yerinde duruyordu. "Bugün beni görmekle ne elde edeceğini düşündün bilmiyorum ama lütfen bir daha gelme. Zaten bir kez çekip gittin. Bunu tekrar yapmak zor olmasa gerek."

Sözleri ölümcül bir darbe indirirken Liz bıçağın göğsünde döndüğünü hissetti. Vücudunun kendi üzerine çöktüğünü hissederken elini kalbinin üzerine koydu. Brady'yi terk etmek hayatında yaptığı en zor şey olmuştu. Bunu gerçekten yaptığına hâlâ inanamıyordu. Ama yapmıştı. Onun kendisine böyle şeyler söylediğini duymak onu öldürüyordu.

Ayrıca bu onu çok kızdırdı. Bu sözler, bu akşam yemekte söylediği her şeyle birleşince bastırılmış tüm öfke patladı.

"Bu gece burada olacağını bile bilmiyordum. Bilseydim hiç gelmezdim," diye tersledi Liz. "Tamam mı? Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

"Çok," diye homurdandı.

"Güzel. Çünkü kamuya açık bir ilişki yaşamaktan mutlu olmak ve uçakları aşmakla ilgili saçma sapan yorumlar gerçekten gereksizdi."

"Oh, erkek arkadaşını benim önümde öpmen ve konuyu uçaklara getirmen gereksiz değil miydi Liz?" diye sordu.

"Ona bebek dedin!"

"Beni terk ettiğin adamla çıkıyorsun!" dedi ve uzanıp ellerinin arasında omuzlarını sertçe kavradı. Kızın ağzı açık kaldı. Onun büyük kahverengi gözlerine baktı ve tüm dünyasının bu bir saniyeye hissetti. O yüz, o gözler, o dudaklar. Aralarında sadece birkaç santim vardı. Artan öfkelerine kapılıp gitmek çok kolay olurdu.

Ve sonra ikincisi geçti.

"Gitmelisin," dedi ellerini bırakarak.

"Haklısın." Nefes alış verişi düzensizdi ve tüm vücudu sıcaktı. Adamın ona dokunduğu yerler yanıyordu.

Liz kapıyı kırarak açtı, dışarı çıktı ve gitmek için döndü. Ama sonra daha iyi düşündü. Brady ile yüzleşmek için geri döndü.

"Seni onun için terk etmedim," dedi usulca. "Heather ve Elliott sana beni terk etmen gerektiğini söyledikleri an, kampanya için beni terk ettin."

Brady ona karşı çıkmak için ağzını açtı ama o başını salladı.

"Çünkü onlara beni sevdiğini söylemiş olabilirsin ama aslında bana hiç söylemedin."

OceanofPDF.com

Bölüm 11

RÖPORTAJ

Tevinin dışında Brady'yle yaptığı konuşmayı izleyen haftalar Liz'e neredeyse yeniden Ağustos ayındaymış gibi hissettirdi. Kalp kırıklığı Bunca ay sonra hâlâ öne çıkıyordu ve Brady ile sadece birkaç saat geçirmişti. Yalnızca on beş değerli dakika. Onu gördüğünde, onunla konuştuğunda, onun kendisine dokunmasını sağladığında, süregelen duyguların acelesini bir kez daha hissetti. Ve her şey sanki o ilkokuldan yeni çıkmış kadar tazeydi.

Hayden hiçbir şey söylemedi. Ama Victoria ona, Liz'in bunu fark etmemesi için aptal olması gerektiğini bilecek kadar sık garip davrandığını söyledi. Ve Hayden aptaldan başka her şeydi. Kız arkadaşının Brady tarafından hiç de hoşlanmadığı bir şekilde süzüldüğünü ilk fark eden oydu.

En azından davranışlarındaki değişikliği sormadı. Bu durumdan çıkan tek iyi şey buydu. Çünkü sorsaydı ne yapacağını bilmiyordu. Ona yalan söylemek zorunda kalmak istemiyordu. Ona yalan söylemekten *hoşlanmıyordu*. Kendisini kirli hissetmesine neden oluyordu... Brady'nin tekrar içeri sızmasına bu kadar kolay izin verdiği için zaten hissettiğinden daha kirli.

Savannah'nın akşam yemeğiyle ilgili sırrını saklamak yeterince zordu; bu bir ihmal yalanı gibi . Bir yanı Hayden'a biten her şeyi anlatmak istiyordu. Onun nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Calleigh ile çıkmasına nasıl tepki verdiğini biliyordu ve o ikisi Hayden artık onunla ilgilenmediği için ayrılmışlardı. Brady ile görüşmeyi kesmelerinin nedeni kesinlikle bu değildi.

"Hey, güzelim, dinliyor musun?" Hayden koltuğunda onun yanında otururken elini yüzünün önünde sallayarak sordu.

"Ah, hayır, özür dilerim," dedi Liz. Başını salladı ve kendini gerçeğe döndürmeye çalıştı. Brady Maxwell'de bir kez kaybolmuştu. O

Keşke onu aklından çıkarmak o kadar da zor olmasaydı. Brady'yi haftalardır görmemişti ve ona geri dönecek falan da değildi. Kendini gayet açık bir şekilde ifade etmişti: onun geri dönmesini istemiyordu.

"Ben de tam bu hafta sonu doğum günün için ne planladığımı soruyordum," dedi Hayden.

Doğum günü. Şimdiden Nisan mı oldu? Ne zaman oldu bu? Okul neredeyse bitmişti. Hayden yakında mezun olacaktı. Bunu da düşünmek istemiyordu.

"Oh, um ... planım yok. Unutmuşum."

"Yirmi birinci doğum günün mü?"

Liz omuz silkti ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. Kahretsin! Gerçekten de kendi yirmi birinci yaş gününü unutmuş muydu? Brady hayatına geri dönmeden önce bu günü dört gözle bekliyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu. "Sanırım meşguldüm. Hiçbir şey planlamaya fırsatım olmadı. Eminim Victoria beni dışarı çıkarıp dağıtmak isteyecektir."

"Ne zaman dışarı çıkmak istemiyor?" Hayden bir kolunu onun omuzlarına atarak ve onu koltuğuna çekerek sordu.

"Kızın kutlama yapmak için bir bahaneye ihtiyacı yok. Bu kesin."

Hayden onun yanağına usulca bir öpücük kondurarak, "Düşünüyordum da," diye söze başladı.

"Tehlikeli bir alışkanlık."

Adam güldü ve kızın yan tarafını gıdıkladı. Kız sıçradı ve kıkırdadı, doğrulurken ondan uzaklaştı. Brady'yle olanlardan dolayı üzgün olabilirdi ama Hayden onun yüzündeki gülümsemeyi geri getirmeyi başarmış görünüyordu.

"Perşembe günü Charlotte'a gidebiliriz diye düşünmüştüm."

Liz başını eğdi ve gözlerini kıstı. Hayden'ın elinde ne vardı? "Cuma sabahı dersim var."

"Biliyorum. Atlayabileceğini düşünmüştüm."

Nefes nefese kaldı ve ateşini ölçmek için elini adamın alnına uzattı. "Hasta mısın? Bana okulu asmamı mı söylüyorsun?"

"Sadece bir ders ve dönemin sonuna yaklaşıyoruz," diyerek mazeretlerini sıraladı. "Önemli bir şey değil."

Liz elini onun dudaklarının üzerine koyarak güldü. Brady'yi unutmak ve sadece Hayden'ın yanında olmaya kapılmak güzeldi. "Senin için okulu asacağım."

Elini kendi eline alıp parmaklarını birbirine geçirmeden önce onu öptü.
"Güzel. Sana bir sürprizim var."

"Öyle mi?" Liz kaşlarını kaldırarak sordu. "Nedir bu?"

"Sana söylersem pek de sürpriz olmaz, şapşal."

"Yani."

"Söylemeyeceğim."

"Charlotte'ta ne işimiz var? Bu da sürprizin bir parçası mı? Bunun yerine her zaman sahile gidebiliriz," diye önerdi Liz. Brady'yi görmek için Hilton Head'e uçtuğu zamanı düşünmek istemediğinden değil, ama okyanusu her şeye tercih ediyordu. Belki Hayden'la birlikte sahile giderse, Brady'yle ilgili olanlar kadar acı vermeyen yeni anılar biriktirebilirdi.

"Şey... bu da sürprizin bir parçası, ama şimdi söyleyeceğim," dedi ona gülümseyerek. "*Charlotte Times*'da giriş seviyesi muhabirlik pozisyonu için son bir mülakatım var."

"Aman Tanrım, bu harika!" Liz heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplayarak, "Bu harika!" dedi.

Hayden ülkenin dört bir yanındaki gazetelere iş başvurusunda bulunmuştu. Hayden'in en iyi gazetelerden birinde çalışmak istediğini biliyordu ama bu tür pozisyonlar çok azdı. *Washington Post* ile bir telefon görüşmesi yapmış, ancak bu hafta başında işi alamadığını öğrenmişti. Yaz boyunca staj yaptığı basın bürosundan bir teklif almıştı ama bu tam olarak yapmak istediği şey değildi. Bu yüzden o zamana kadar seçeneklerini açık tutuyordu. Her zaman bir muhabirlik işini tercih edecekti ve ona defalarca söylediği gibi, daha azı için ondan bu kadar uzağa taşınmayacaktı.

"Görüşme ne zaman?" Liz sordu.

"Bugün Cuma. Perşembe öğleden sonra arabayla gidip şehirde bir otele yerleşebiliriz diye düşündüm. Ben görüşmemi yaparım, sonra da doğum günün için akşam yemeğine çıkarız."

İşte o Perşembe günü Charlotte'a böyle gelmişti. Doğum günü teknik olarak Cumartesi günüydü ama Chapel Hill'deki tüm anılarından uzakta, Charlotte'ta dışarı çıkacak olmaları hoşuna gitmişti. Belki gerçekten de Brady Maxwell sersemliğinden kurtulabilirdi.

Ayrıca bu, Victoria'ya Cumartesi günü Franklin Caddesi'nde bir doğum günü partisi düzenleme ve yirmi birinci yaşı için kafayı bulmasını sağlama fırsatı verdi.

Liz, Victoria'yı tanısaydı, Liz'i çalmak ve doğum günü içkisi için her bara götürmek isteyecekti. Bu hiç hoş olmayacaktı.

Hayden I-85'ten ayrılıp Charlotte şehir merkezinin kalbine doğru ilerledi. Liz, Brady'yle birlikte ayrıldığı Jefferson-Jackson galasından beri buraya gelmemişti. O gece hayatının ne kadar değişeceğini bilmiyordu. Şimdi yeni anılar biriktirmek için geri dönüyordu.

GPS'inin talimatlarını izledi ve caddenin aşağısına doğru yöneldi. Liz gittikçe heyecanlanıyordu; Hayden'la daha önce hiç otelde kalmamıştı. Onun ya da Hayden'ın evinde kalmaktan farklı bir şey değildi bu, ama bu ayrıcalığın heyecanını artıran bir yanı vardı.

Ama bu sadece otellerinin önüne gelene kadardı.

Liz'in midesi ayaklarına kapandı. Doğum gününü kutlamak için seçebileceği onca yer varken, *bu* oteli seçmek zorundaydı.

Jefferson-Jackson galasından sonra Brady ile eve gitmeyi kabul ettiği o ilk gece kaldığı otele baktı. Akli, Hayden'la tekrar burada olduğu gerçeğini bir türlü kavrayamıyordu.

Burayı nasıl seçebildi?

"Vay canına," diye fısıldadı, sadece sessizliği bozmak için. "Bu çok süslü görünüyor.

Bunu nasıl öğrendiniz?"

Hayden usulca kıkırdadı. Keşke kendisi de bunun yarısı kadar eğlenceli bulsaydı. "Tüm odaların çeşitli siyasi pozisyonlara göre adlandırıldığını duymuştum. Mesleğimizi göz önüne alırsak, uygun görünüyordu. Odaların temsilci süitinden başkan süitine kadar değiştiğini okumuştum."

Başkanlık süitinde tam olarak neler olduğunu hatırlayınca Liz'in yüzü renklendi. "Ne tür bir odamız var?" sordu, cevabı kaldırabileceğinden emin değildi.

Biraz utangaç görünme sırası Hayden'daydı. "Şey, bize bir süit almadım, ama sanırım bir kral yatak ve her şeyiyle kendi odamızın olması güzel olacak. Sence de öyle değil mi?"

Vay be! Hayden masrafları karşılıyorsa bu mantıklı.

"Evet," itiraf etti, Brady'yi elinden geldiğince zihninin gerisine iterek. "Bence bu kulağa çok hoş geliyor."

Hayden bunu onun için yaptığı için çok mutlu görünüyordu. Ondan otellere taşınmasını istemesinin hiçbir yolu yoktu. Brady hakkında her şeyi anlatmadan nedenini açıklayabilecek kadar iyi bir açıklaması yoktu. Ayrıca, doğru oteli bulmak için belli ki biraz zaman harcamıştı. Bunu onun elinden alamazdı.

Arabayı park ettiler ve çok tanıdık olan otele girdiler. Hayden resepsiyondan bir anahtar aldı ve onları odalarına götürdü. Başkanlık süitine kıyasla hiç de gösterişli değildi; aslında diğer tüm otellere benziyordu. Büyük boy bir yatak odanın büyük bölümünü kaplıyordu ve içinde düz ekran televizyon olan büyük bir gardırop vardı. Banyo küçüktü ama yeterli büyüklükte bir duşakabin vardı. Chapel Hill'den farklı olarak güzel bir değişiklikti.

Burada Hayden'la birlikte olduğu için, doğum gününde onunla birlikte olmak için zaman ayırdığı ve böyle bir şey planladığı için mutlu olmalıydı. Çok düşünceli olduğu belliydi. Mükemmeldi. Klasik Hayden.

Brady ile ne olursa olsun, o kapı kapanmıştı. Önünde inanılmaz bir şey varken geçmişte yaşamının ve olabilecekler üzerinde durmanın ona hiçbir faydası yoktu.

Geceyi birbirlerinin kollarına sarılarak ve otel çarşaflarına dolanarak geçirdiler. Hayden'ın göğsüne gömülmüş, nefes alış verişinin sabit ritminde kaybolmuş bir halde uykuya daldı.

Ertesi sabah Hayden görüşmeye giderken giyeceği takım elbise için endişelendi. Zaten kusursuz beyaz düğmeli bluzunu netleşene kadar ütiledi ve siyah pantolonunun önündeki çizgiler belirginleşti. Yeşil kravatını, topuz mükemmel olana kadar defalarca bağladı ve düzeltti. Ela gözleri keskin bir şekilde öne çıkıyordu ve makyajını düzeltirken aynadan ona gülümsediğinde, Hayden'a en başta neden aşık olduğunu hatırladı.

Kendinden emindi ama kibirli değildi. Çekiciydi ama kibirli değildi. Zekiydi ama egoist değildi. Orada olmak, onunla birlikte olmak, onunla ilgilenmek istiyordu ama bunu yapmak için zorba olmak zorunda değildi. Onunla hemen birlikte olmama, onunla hemen seks yapmama ... iletişim kurma, ona güvenme ve ona inanma kararına saygı duyuyordu. Bir anda hissetmek neredeyse çok fazlaydı.

Hayden siyah takım elbisesinin içine girdi ve üst düğmesini ilikledi. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu yavaş bir daire çizerek.

"Şu ceketı arkaya doğru kaldırabilir misin?" diye kıkırdayarak sordu, başını yana eğip adamın kışını kontrol etti.

"Bu konuda yargılanacağımı sanmıyorum."

"Asla bilemezsin."

Başını salladı, sonra onu ortasından kavradı ve kendine doğru çekti. "Sanırım Victoria ile çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Ona artık Vickie demeyeceğini söyleyeceğim." "Sakın buna cüret etme," diye mırıldandı, dudaklarını onun dudaklarına götürmeden önce.

Kollarını onun boynuna dolayarak hafifçe güldü ve öpüşmeyi yoğunlaştırdı. Adam onun ağzının içine doğru inledi ve bu onun daha fazla gülümsemesine neden oldu.

Bu. Tam olarak böyle olması gerekiyordu.

"Bugün harika olacaksın," diye fısıldadı, gözlerini ona bakarken.

"Sen yanımdayken dünyayı fethedebilirim." Ve o anda ona inandı.

Otellerinden *Charlotte Times*'ın ofisine kısa bir yolculukla ulaştılar. Binanın kendisi biraz sade, kutu gibi ve sıkıcıydı. *New York Times*'inkine benzeyen karalama yazı tipiyle *Charlotte Times* yazan basit, kare şeklinde depo tipi bir binaydı. Otopark çok büyüktü ve arka tarafta boş bir yer bulmayı başardılar.

Liz'in gidecek bir yeri yoktu, bu yüzden Hayden yukarıdayken dinlenebileceği bir yer olduğu sürece işlerini halledebileceğini ya da kitap okuyabileceğini düşündü. Aksi takdirde, Hayden ona değerli Audi'sinin anahtarlarını vermiş ve bebeğine dikkat etmesini söylemişti. Kız arabayı bir tur atmak için dışarı çıkarmak istiyordu, çünkü Hayden onun arabayı kullanacağını düşününce çok telaşlanıyordu.

Binanın içi, yavan dış cephesinden bin kat daha iyiydi. Lobi yumuşak bir toz mavisiydi ve beyaz karo zeminler topuklarının altında tıkırdıyordu. Öne çıkan bir merdiven en tepeye kadar uzanıyordu. Büyük siyah bir masa yer kaplıyordu ve arkasında üç kadın oturuyordu. İki telefonlara bakıyor, cevap veriyor, insanlardan beklemelelerini istiyor ve

onları başka hatlara aktarıyordu. Onlar içeri girdiğinde diğerk bayan başını kaldırıp baktı.

Parlak bir şekilde gülümsedi. "*Charlotte Times*'a hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Hayden ilerlerken Liz geri çekildi. "Merhaba. Ben Hayden Lane. Saat on birde Ted Moore ile bir görüşmem var."

"Ah! Bay Lane. Tam zamanında. Oturursanız, Bay Moore'a burada olduğunuzu haber vereceğim."

Hayden, Liz'e dönüp onu takip etmesini işaret etmeden önce, "Teşekkür ederim," dedi.

Resepsiyonun karşısındaki bekleme salonunda yerlerini aldılar. Liz endişeyle ayaklarını yere vurdu. Bu onun iş görüşmesi bile değildi ve onun için çok endişeleniyordu. Hayden'ın kusursuz bir özgeçmişi olduğunu ve *Charlotte Times*'ın çalışmak istediği yerden bir basamak aşağıda olduğunu biliyordu. Ama bir iş bulup deneyim kazanmak, hiçbir şey yapmadan mezun olmaktan daha iyiydi.

Hayden'ın eli onun dizine indi. "Hey. Beni sinirlendirmeye başlayacaksın."

"Özür dilerim," diye fısıldadı bacağını zıplatmamaya çalışarak.

Arka odadan bir adam çıktı. Saçları dökülmüştü ve kulakları kafasından dışarı çıkmış gibi görünüyordu. Ama yeterince neşeli görünüyordu ve hatta adımlarında bir sıçrama vardı. "Bay Lane?"

Hayden o kalp durduran gülümsemesini takındı ve ayağa kalktı. "Benim, efendim."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Ted Moore." Hayden'a doğru yürüdü ve elini uzattı.

"Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum efendim."

"Lütfen bana Ted deyin," dedi kayıtsızca. "Beni takip , mülakatınıza başlayacağız. Burada olmanızın çok iyi olduğunu söylemeliyim. Dosyanız çok tavsiye edildi."

Hayden ışınladı. Bir buçuk yılı editör olarak olmak üzere gazetede dört yıl çalıştıktan sonra aldığı tavsiyeler çok sağlamdı. Tüm profesörleri onu beğenmişti. Kimi kandırıyordu? Herkes Hayden Lane'i severdi.

Hayden arkasını döndü ve yere düşürdüğü çantasını aldı. Ona kendinden emin bir şekilde göz kırptı ve o da sinirlerinin arasından ona gülümsedi. "Sonra görüşürüz, güzelim. Bana şans dile."

"Buna ihtiyacın yok," diye mırıldandı.

"Haklısın. Ben zaten dünyanın en şanslı adamıyım. Sana sahibim."

Hayden koridorda yürürken Liz alt dudağını ısırđı ve iç çekişini bastırdı. Buna nasıl karşılık vermesi gerekiyordu? O çok mükemmeldi. Onunla kıyaslanabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Çantasından tabletini çıkardı ve internette dolaşmaya, e-postalarını kontrol etmeye ve Massey ile birlikte gazete için odaklandıkları makalelerle ilgili mesajlara yanıt vermeye başladı.

Hayden'ın röportajından yaklaşık kırk dakika sonra, Liz nihayet Tristan'la gelecek hafta hakkında yaptığı G-sohbetini tamamlarken, kendisine doğru gelen ayak seslerini duydu.

Liz sözünün kesilmesi üzerine başını kaldırdı ve hemen sonra bunu yapmamış olmayı diledi.

Calleigh Hollingsworth Liz'e doğru yürüdü. Kızıl saçları iri dalgalar halinde sallanıyordu ve koyu renk makyajı, altında göğüs dekoltesini ortaya çıkaran erik rengi bir bluz olan etekli takım elbisesi ile her yönüyle olağanüstü güzellikte bir kraliçe arı gibi görünüyordu. Liz onun görünüşüne karşı içgüdüsel bir tepki verdi: gözlerini oymak istiyordu.

Calleigh kısa bir süre erkek arkadaşıyla çıkmış ve Hayden Liz'e en ufak bir ilgi gösterdiğinden beri birinci sınıf bir sürtük gibi davranmıştı. Ama Liz, diğer kadına karşı duyduğu nefretin bundan daha derin olduğundan emindi. Onu asıl kızdıran, Calleigh'nin Liz ve Brady hakkında yaptığı imalardı.

Liz neden daha önce ikiyle ikiyi bir araya getirmemişti? Calleigh en başından beri Hayden'a isterse gazetesinde iş bulabileceğini söylemişti. Şimdi buradaydı.

"Liz! Bugün burada olacağını bilmiyordum," dedi Calleigh selamlayarak.

"Calleigh, selam. Burada çalıştığını unutmuşum."

"Hayden sana röportajı almasına yardım ettiğimi söylemedi mi?" diye sordu kirpiklerini kırpıştırarak.

Hayır. Aslında konuşmamıştı. Hâlâ konuştuklarından bile haberi yoktu. Elbette Hayden, Calleigh'ye ilgi duymadığını açıkça belirtmişti ama Liz yine de bundan hoşlanmamıştı.

"Oh, evet, bundan bahsetmişti. Sanırım kendi dünyamızda o kadar kaybolmuştuk ki aklımdan çıkmış," dedi Liz aynı derecede sivri bir gülümsemeyle. Bunun doğru olmaması umurunda bile değildi.

"Onun takım için değerli bir varlık olacağını biliyorum."

Liz, "Hayden her yerde oldukça değerli bir çalışan olurdu," diye onayladı.

"Bence Ted onu sevecek." Calleigh'nin gözleri muziplikle parladı. "O buraya taşındığında siz ne yapacaksınız?"

Ne zaman? Eğer değil. Liz yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "İyi olacağız."

"Ben sadece ..." Calleigh, Liz'in yanına oturarak başladı. "Eminim Hayden'la ilişkimiz olduğunu zaten biliyorsundur."

Liz gözlerini kıstı. Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Adamın mesafeye arası iyi değil. Uzakta olmamı kaldıramadı. En başta bu yüzden ayrıldık."

Uh-huh. Hiç de duyduğu gibi bir hikâye değildi. Ama o kim oluyordu da Calleigh'e karşı çıkıyordu? Oyun planının ne olduğu belliydi. Bunu bu şekilde ortaya dökmesi onun açısından oldukça aptalcaydı. Liz bir yıl önceki korkak koyun gibi korkup kaçmayacaktı. Bir senatöre diz çöktürmüştü. Calleigh Hollingsworth'le başa çıkabilirdi.

"Şey, tavsiye için teşekkürler. Sanırım. Ama biz iyi olacağız. Bizim için endişelenmene gerek yok Calleigh," dedi Liz ve uzanıp kadının elini okşadı. "Gerçekten güçlü bir ilişkimiz var. Endişelenme."

Calleigh'nin yeşil gözlerinde kısa bir an için öfke parladı ve sonra kayboldu. "Eminim biliyorsundur. Tabii ki biliyorsun. Keşke biri beni uyarsaydı, hepsi bu."

"Eminim bir fark yaratmazdı," dedi Liz umursamaz bir tavırla. "*Bu* da ne demek oluyor?" Calleigh arkasını dönerek tersledi.

"Her şeyin bir sebebi vardır. Siz çok uzun zaman önce ayrıldınız ve bir daha da bir araya , demek ki hayırlısı buymuş. Hayden bana her şeyi anlattı aslında," dedi Liz, kirpiklerini ona doğru kırıştırtarak. "Senin geçmişteki hatalarından ders alacağım."

Calleigh aniden ayağa kalktı. "Göreceğiz."

Kadın hışımla koridora geri dönene kadar Liz yaptığı hatanın farkına varmadı. Calleigh'yi azarlamak harika hissettirse de, o serseri mayın gibi adamı kanıtlaması gereken bir şeyle dünyaya göndermişti. Ve eğer Hayden buradaki işi alırsa, o zaman bunu kiminle kanıtlamaya çalışacaktı?

... ?

Hayden dönmeden önce Liz'in bunu düşünecek fazla zamanı olmamıştı. Sanki bulutların üzerinde yürüyormuş gibi görünüyordu. Görüşme iyi geçmiş olmalıydı. Liz başka bir şey beklemiyordu zaten.

Ted'in elini bir kez daha sıktı ve Hayden onun yanına dönmeden önce birkaç kelime konuştular. Liz o yaklaşırken aceleyle ayağa kalktı.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu, bir kolunu omuzlarına atıp onu kapıya doğru yönlendirerek.

"Evet. Nasıl gitti?"

"İnanılmaz." Kapıya vardıklarında Hayden onun için kapıyı açtı ve o da kapıdan içeri girdi. "Bir iş teklifi aldım!"

"Bu harika," dedi yumuşak bir sesle.

"Az önce sana harika bir mülakat geçirdiğimi ve iş teklifi aldığımı söyledim ve sesin üzgün geliyor," dedi Hayden onu otoparkta durdurarak.

"Senin için gerçekten heyecanlıyım!" dedi, ama coşkusu . Calleigh gidip her şeyi mahvetmeden önce onun için çok heyecanlı, gururlu ve gergindi.

"Evet. Liz, mutsuz olduğunda açık bir kitap gibisin," dedi Hayden. "Sadece bir saatliğine gitmiştim. Bir saat içinde ne olabilir ki?" "Hiçbir şey. Gerçekten önemli değil," dedi Hayden elini kenara iterek.

"Bana görüşmeden bahset."

Hayden onun elini tuttu ve tek kelime etmeden arabaya kadar eşlik etti. Bu konuda konuşmak için onu yokladığında bile hiçbir şey söylemedi. Arabaya vardıklarında, her zamanki gibi kapıyı açmasına izin vermek için onunla birlikte yolcu tarafına doğru yürüdü. Bunun yerine Hayden onu sırtından arabanın kapısına doğru itti ve öne doğru eğilerek ona doğru yaklaştı.

"Ne . . ."

"Bunu sana nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum, Lizzie," dedi, saçlarını yüzünden çekerek. "Sana neler olduğu benim için önemli. Ne hissettiğin -mutlu, üzgün, bitkin, duygusal, hayal kırıklığına uğramış- benim için önemli. Son zamanlarda biraz keyifsiz olduğumu biliyorum ve bunu fark ettiğimi bildiğini de biliyorum. Ama seni kendi bıraktım, çünkü istediğin bu gibi görünüyordu. İstediğim en son şey, bana hissettiğin bir şeyin önemli olmadığını, önemsiz olduğunu söylemeye çalışmandır. Çünkü bu benim için önemli."

"Bana karşı çok iyisin Hayden," dedi.

Bunun üzerine gülümsedi ve kızın burnunun ucunu öptü. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudağını ısırdı ve sonra başını salladı. Kimsenin başına gelmiş en iyi şey gibi hissetmiyordu ama onunla tartışamazdı.

"Ee, ne oldu?"

Liz omuz silkti ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Onun gözleriyle karşılaşamadı. "Calleigh."

Hayden nefesini hızla dışarı üfledi. "Ne dedi?" "Burada çalıştığını unutmuşum."

"Lizzie," dedi yüzünü ona doğru çevirerek, "ne ?" "Hâlâ seni istiyor, Hayden."

Kaşları kalktı. "Bunu o mu söyledi?"

"Doğrudan söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Benimle ilişkiniz hakkında konuşmaya başladı ve aranızdaki mesafe yüzünden ayrıldığınızı söyledi."

"Bu doğru değil!"

"Biliyorum," dedi uzlaşmacı bir tavırla. "O sadece Bilmiyorum. Seninle bir şeyler deneyeceğinden endişeleniyorum . . ."

Hayden güldü ve başını salladı. "Deneyebilir ama hiçbir yere varamaz. Benimle değil. Bu kesin."

"Bunu biliyorum. Biliyorum. Sadece beni sinirlendiriyor. Tuhaf bir kız rekabeti meydan okuması gibi bir şey," dedi Liz omuz silkerek.

"İşi aldım ve burada çalışacağım. Ama her gün seni düşüneceğim. Görmek için Chapel Hill'e geri döneceğim kişi sensin. Bu kadar çok çalışmaya degecek olan sensin." Dudakları bir kez daha onunkileri buldu. "Sadece sen."

Gülümsedi ve öpücüğe doğru eğildi. Ona inanmak istiyordu. Ona inandı da. Eğer Calleigh ile birlikte olmak istiyorsa, olabilirdi. Calleigh sadece ona ulaşmaya çalışıyordu.

Hayden ceketinin cebine uzanarak usulca, "Bunu akşam yemeğinde yapacaktım," dedi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu, gözlerini temkinli bir şekilde ona dikerek.

Cebinden küçük siyah bir kese çıkardı ve ona uzattı. "Mutlu yıllar, güzelim."

Liz başını yana eğdi ve merakla ona baktı. Ona ne almıştı ki? "Bana bir şey almana gerek yoktu."

"Ben istedim."

Keseyi aldı ve elinde tarttı. Gerçekten hafifti. Aslında içinde bir şey varmış gibi hissetmiyordu.

Küçük keseyi çekip açtı ve ters çevirerek avucunun içine aldı. İçinden küçük, şeffaf bir paket çıktı. Liz uyuşuk bir farkındalıkla içinde ne olduğuna bakakaldı.

Charms.

Dört küçük takı. Bir kar tanesi, tenis raketi, *L* harfi ve bir elmas.

Her bir tılsımın ardındaki anlamı açıkça görebiliyordu. Kar tanesi, ilk kez birlikte geçirdikleri kar günü içindi. Tenis raketi ve L harfi çok açıktı. Ve sonra Nisan doğum taşı için bir elmas.

"Madalyon kısmını anlamadım, çünkü zaten bir tane olduğunu biliyordum. Eskiden takardın. Yeni tılsımların olursa tekrar takmaya diye düşündüm," dedi kocaman sevimsiz bir gülümsemeyle. "Sana çok yakışmıştı." Kız yutkundu. Kahretsin. Hayır. Bu ... ne yapacağını bile bilmiyordu. Bu çok fazlaydı. Çok erken. Brady. Hayır, onu düşünmek istemiyordu ama elbette duramazdı. Duramazdı.

Hayden'in cazibesine kapıldım. Çok düşünceliydi ama hayır.

Liz boğazını temizledi ve hediye aldığı anda ne söylemesi hatırlamaya çalıştı. "Teşekkür ederim," demeyi başardı.

"Lizzie," diye fısıldadı, onun odaklanamayan gözlerinin içine bakarak, "Seni seviyorum." Zihni bu üç kelimede donup kaldı. İsteddiği üç kelime Brady'nin ona söylemesini çok istiyordu. Birkaç hafta önce arabada Brady'ye bildiğini söylediği üç kelime. Brady'ye söylediği sözler.

Ama Hayden?

Clay'in sözleri sanat galerisinden kulağına çalındı. *Ama onu sevmiyorsun.* Düşünmesi bile acı veriyordu. Brady. Clay'i. Hayden'ı. Hepsi gözünün önüne geliyordu ve o anda bir şey söyleyebilmek için konuşmayı hatırlaması gerekiyordu. Hayden'ın duymak istediği şeyi söyleyemiyordu.

"Biliyorum," fısıldadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

YİRMİ BİRİNCİ

Liz işbirliği yapmayan bal sarısı saçlarına bir toka daha yerleştirdi. Son otuz dakikadır saçlarını toplayıp toplayıp indiriyor, yirmi birinci yaş günü için dışarı çıkacak kadar iyi görünmesini sağlamaya çalışıyordu. Victoria ona bir sürü insanın onlarla buluşacağını söylemişti. Liz, Victoria'nın oyun öncesi için hazırladığı jöle shot'ları yüzünden çoktan çakırkeyif olmuştu ve karaciğerinin geceyi atlatıp atlatamayacağı konusunda biraz endişeliydi.

Hayden'la geçirdiği hafta sonu, tüm aksaklıklara rağmen çok hızlı geçmişti. Sanki ne zaman iyi, sevimli ve harika bir şey yapsa ona Brady'yi hatırlatıyordu. Bir de Calleigh vardı. Yine de Hayden, Charlotte'ta geçirdikleri zamanı elinden geldiğince iyi bir şekilde sonlandırmaya çalışmıştı. Onları Villa Antonio's adında, muhteşem yemekleri ve sıcak, davetkâr bir atmosferi olan küçük bir İtalyan restoranına götürmüştü. Sonra da bir gece daha eğlenmek için otele geri dönmüşlerdi.

Liz'in anlayamadığı şey, Hayden'ın onu sevdiğini söylemediği için nasıl olup da hiç üzülmeydiydi. Sadece kelimeleri bir türlü . Ve her şeyde olduğu gibi, Hayden baskı yapmamış ya da kendini kötü hissettirmemişti. Sadece gülümsemiş ve onu öpmüştü.

Bunun ne kadar süre yeterli olacağını merak etti.

Hayden'ı ise hiç tanıımıyordu. Anlayışının derinliği onu her zaman şaşırtmıştı.

En azından şimdilik onu zorlamıyordu. Aslında, o ve Victoria için bu gece şoförlük yapacaktı. Onlarla dışarı çıkmayı planlıyordu ama Victoria ayak diremişti.

"Bütün hafta sonu onu çaldın!" Victoria başını sallayarak söyledi. "Gece yarısı onunla bir kare fotoğraf bile çektiremedim."

Hayden omuz silkti ve Liz'in alnına bir öpücük kondurdu. "O benim kız arkadaşım. Onu şımartmak istememe engel olamıyorum."

"Onu şımartın. Onu çalın. Aynı şey," dedi Victoria. "Bu gece onu şımartacağım. Şımartmak derken... Yani onu çalacağım."

Hayden kaşlarını kaldırdı. "Kız arkadaşımın doğum gününde onunla birlikte olamayacağımı mı söylüyorsun?"

Liz gözlerini devirdi. *Ah kardeşim... bu iş hızla yokuş aşağı gidecekti.*

"Diyorum ki zaten üç gün boyunca kız arkadaşınla vakit geçirdin. En iyi arkadaşım ile vakit geçirmek istiyorum ve gergin bir adamın tarzımı kısıtlamasına ihtiyacım yok. Bu Liz'le ilgili ve kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacım var. Benimle! Merak etme Lane," dedi Victoria omzunu sıvazlayarak. "Kızına çok iyi bakacağım. Çok sorumluluk sahibiyimdir."

"Aman Tanrım, sonunda hapse gireceksin!"

Liz güldü ve başını salladı. "Seni küçük inançlı! Vickie yakalanmaz."

"Bana öyle demeyi kes!" diye tersledi.

O zaman gülüşmüşlerdi ama Hayden sonunda bu seferlik oturmayı kabul etmişti. Her ne kadar şakalaşsalar da Liz, Hayden'ın Victoria'nın kendisinden hoşlanmamasını gerçekten istediğini sanmıyordu.

"Hazır mısın, sürtük?" Victoria koridorun sonundan seslendi. Liz saçlarını yüzüne savurdu ve omuz silkti. Bundan daha iyisi olamazdı.

"Bir sürtük gibi giyinmene bayılıyorum," dedi Liz, Victoria'yı şehvetli vücudunu saran kırmızı bir elbise ve bir kilometre yüksekliğinde çivili topuklu ayakkabılarla görmek için dışarı çıktığında. Üstünü çıkarıyordu ve zaten kalın olan makyajı koyulaşmış ve ağırlaşmıştı, buna uygun parlak kırmızı ruj sürmüştü.

"Ne? Bu her gün olan bir şey," dedi Victoria göz kırparak.

"Uh-huh."

"En azından doğum gününde harika görünüyorsun."

"Bu bir iltifat mı?" Liz kıyafetine bakarak sordu. Beyaz, kısa, dantel bir elbise seçmişti; ince askıları, balkonlu sutyeni sayesinde göz alıcı kare bir boyunla kesiliyordu. Güzel bir göğüs dekoltesi olduğunu biliyordu ama normalde bunu göstermezdi. Bu gece o gecelerden biri değildi. Canlı mavi topuklu ayakkabılar vücuduna fazladan bir buçuk santim daha kazandırmış ve zaten formda olan bacaklarını daha da belirginleştirmişti.

"Buna alışma."

Liz tam gülerken  n kapının  alındığını duydular. Hayden birinin cevap vermesini beklemeden içeri girdi ve Liz onu görünce daha da parlak bir şekilde gülümsedi. Clay ona yeni yılda Hayden' kendisini sevdiğini söylemişti ama bunu ondan duymak ve ciddi olduğunu bilmek çok farklıydı. Hissettiğı her neyse... a k olmasa da... kesinlikle güçlü bir şeydi.

"Gitmeye hazır mısın, güzelim?" diye sordu, onu kollarına çekti ve dudaklarından öptü.

"Her şey hazır."

"Bu şekilde tek başına dışarı  ıkmana izin vermeli miyim emin değılim. Dikkatini çekmek için savaşan insanlar olacak."

"Saçmalıyorsun. Victoria ve onun alacağı içkiler dışında kimse hiçbir şey için sava mayacak," dedi Liz, Victoria'ya doğıru  a kın bir bakışla.

"Evet, shot. Gidelim de biraz içelim," dedi Victoria, Hayden'ın yanından geçerken. "Sana daha önce de söyledim Lane. Benim yetenekli ellerimde iyi olacak."

Victoria kapıdan çıkarken Hayden Liz'e baktı. "Kalmama izin vermen için seni ikna edemeyeceğıme emin misin?"

"Beni ikna etmek zorunda değılsin. Onu ikna etmelisin," dedi Liz, Victoria'nın geri çekilen sırtını işaret ederek.

 nledi ve başını salladı. "ama. Onun için hiç umut yok."

Hepsi Hayden'ın Audi'sine doluştu ve o da onları Franklin Caddesi'ne kadar götürdü. Barın bulunduğı yerden sadece üç sokak ötede oturuyorlardı ama topuklu ayakkabılarla yürümek pek de eğılenceli değıldi.

Hayden onları indirmek için kenara  eker  ekmez Victoria arabadan atladı. Liz eğıldi ve Hayden'ı dudaklarından usulca öptü.

"İyi " dedi. "Eğıleneceğız."

"Bana ihtiyacın olursa ara."

"Ararım."

"Bar kapanırken gelip seni alacağım, tamam mı?" Hayden ciddi bir ses tonuyla konuştu. Hayden'ın ka larının arasında oluşan endişe çizgisini görebiliyordu; kafasının içinde sürüp giden savaş yüzünden okunuyordu: Victoria'yla gitmesine izin vermekten rahatsız olduğı belliydi ama Liz'e güveniyordu.

"Elbette. Endi elenmemeye  alı ," diye fısıldadı, bir elini onun koluna bırakarak. "İyi olacağız."

Hayden onun başının arkasını tuttu ve son bir öpücük için onu kendine çekti. "Yapacağını biliyorum ama yapmazsan diye ben burada olacağım."

"Teşekkürler," dedi usulca, kapısını açıp çıkmak için hareket etmeden önce. "Sonra görüşürüz."

"Tam zamanında," dedi Victoria ayağını yere vurarak. "Hadi sarhoş olalım."

Liz güldü ve arkadaşını takip ederek ilk bara girdi. En son ne zaman sadece ikisinin dışarı çıktığını bile hatırlamıyordu. Hayden genellikle onlarla birlikteydi ve o etraftayken pek fazla içki içmezdi. Hayden'la çıkmaya başlamadan önce hiç dışarı çıkmamıştı. Bu işlere pek meraklı değildi. En son Victoria geçen yaz Londra'dan döndüğünde çıkmış olabilirdi. Brady o gece onu almış ve en iyi arkadaşı Chris'le tanışmışlardı. Bu çok uzun zaman önceydi.

Çok uzun zaman önceydi.

Victoria kasıla kasıla bara doğru yürüdü. "Kyle! Bugün en iyi arkadaşımın yirmi birinci doğum günü ve hiçbir şey hatırlamayacak kadar kafayı bulması gerekiyor!" diye barmene herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle anons etti.

Liz inledi. Bu uzun bir gece olacaktı.

Kyle başını kaldırıp Victoria'nın yanında yerini alan Liz'e baktı. Gözleri onun göğsüne indi ve sonra tekrar yüzüne dikildi. Liz yanaklarına renk geldiğini hissetti ama o sadece gülümsedi ve ona göz kırptı. "Atışlar hemen geliyor."

Bu sonun başlangıcıydı.

Liz pek hafif sayılmazdı. Ama Massey bara geldiğinde, Liz o kısa zaman dilimi içinde o kadar çok içki içmişti ki, içtiği karışım her neyse tadı meyve kokteyli gibiydi.

Victoria ona sadece güldü. "Bu Kool-Aid değil, yemin ederim."

"Ne içiyor ki?" Massey parmaklarını Kyle'a doğru sallarken kıkırdayarak sordu.

"Bilmiyorum." Victoria omuz silkti. "Kyle, o ne içiyor?" Liz hemen,

"Kool-Aid," diye cevap verdi.

"3AM ve kızılıklı votka karışımı," diye Victoria'ya seslendi.

"Bak, Kool-Aid değil."

Liz omuz silktiğini sandı ama gözleri ağırlaşmıştı ve vücudunun gerçekte ne yaptığından emin değildi. "Sabahın üçü kaç?"

"Aman Tanrım, bu kadar içmene kim izin verdi?" Massey ağzını kapattı ve neredeyse gülmekten titriyordu.

Victoria, "3AM kafeinli votkadır," diye açıkladı.

Massey, "Evet, barmenler uyanık kalmak için bunu içiyor," diye devam etti.

Yu

karı "Tadı Kool-Aid gibi."

"Hayır, değil! Tadı bok gibi!" Massey ağladı.

"Al, dene. Çok güzel," dedi Liz ve elindekini Massey'nin eline tutuşturdu.

"Um hayır . . . Ben daha çok Maker's Mark tarzında bir kızım. Sen de denemelisin.

Eğer tutarlı olmak istiyorsan muhtemelen yavaşla. Lane nerede? Seninle ilgilenmesi gerekmiyor mu?"

Liz gözlerini devirdi. "Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Ben tamamen iyiyim," diye mırıldandı ve bardağı tekrar göğsüne bastırdı.

Victoria, "Ve asıl mesele, yirmi birinci yaşında tutarlı olmaması gerektiği," diye düzeltti onu.

"Seni görürse çıldırır, biliyorsun." "Bunu atlatacaktır.

Daha sarhoş bile değilim," dedi Liz.

Massey homurdandı ve güldü. "Evet. Tamam."

Liz ilerledi ve içkisini barın üzerine koydu. "Ben tuvalete gidiyorum. Şuna dikkat et."

"Bir, içkini yere koyma. Biri çatısını çalabilir. İki, hiçbir yere yalnız gitmemelisin. Merhaba, tecavüz diye bir şey duydunuz mu?" Massey gözlerini devirerek sordu. "Ben de geliyorum."

Victoria gözlerini devirerek, "Aman Tanrım, ona bebeklik ediyorsun," dedi.

"Ben iyiyim, Massey. Sadece burada kal ve birinin Victoria'yı becermesini engelle!"

Victoria bir kahkaha patlattı. "Neden birinin bunu yapmasına engel oluyoruz?"

"Çünkü sarhoşsun," dedi Liz sebepsiz yere gülmeye başlarken.

"Kendimi neye böyle?" Victoria inledi.

"Haydi. Banyo," dedi Massey, Liz'i ters yöne doğru yönlendirerek. "İçkisine dikkat et!"

"Tamam!" Victoria dedi ki.

Liz Massey'nin yardımıyla barın arka tarafına doğru tökezleyerek yürüdü. Yürüdükçe kendini daha da hasta hissediyordu. Gerçekten oturması gerekiyordu. Belki de biraz sarhoştı.

Banyoya girdiklerinde Massey, "Lütfen kusmayın," diye .

"Yapmayacağım!" Liz savunmaya geçercesine cevap verdi. *Şimdi* de yapmayacaktı.

Kapıyı el yordamıyla açtı ve banyo kabinine girdi. Kapıyı kilitledikten sonra cep telefonunu çıkardı. Hayden'dan üç mesaj almıştı.

Liz omuz silkti ve onları gözden geçirdi. *Dikkatli olun.* Vesaire, vesaire, vesaire.

Aynı şeyler. Ona sonra cevap verirdi. Belki de.

Bu onu kıkırdattı.

Facebook'a tıkladı ve haber kaynağında gezinerek farklı durumlara rastgele yorumlar yaptı. Gerçekten konuşmak istediği kimse yoktu. Hayır. Konuşmak istediği kişinin muhtemelen bir Facebook'u bile yoktu. Ya da en azından muhtemelen sadece resmi bir sayfası vardı.

Bu Liz'i yine güldürdü. Brady'nin resmi bir sayfası olmadığını hiç kontrol etmemişti. Onun yerine hep web sitesine bakmıştı. Ama bir tane olmalıydı. Bu çok mantıklıydı.

Adını doğru yazmadan önce kutuya üç kez yanlış yazdı. İşte . Evet. İlginç bir şey yok. Web sitesiyle aynı. *Kız arkadaşıyla* çekilmiş fotoğraflarını yayınlayacak değildi ya. Gözlerini devirdi.

Her neyse. Kız arkadaş. Aptalca bir kelime.

Eğer isteseydi muhtemelen hala ona ulaşabilirdi. *Kız arkadaşının canı cehenneme.*

Liz telefonunda programlanmış çeşitli numaraları aradı. Kampanya sırasında ofisi için kullandığı hattın hâlâ aktif olup olmadığını bilmiyordu ve hattını dinleyen insanlar yüzünden iş numarasını o kadar sık değiştirmişti ki bu numaranın hâlâ çalışıyor olmasına imkân yoktu. Ayrıca, bu saatte iş telefonlarına cevap vermiyordu.

Geriye kişisel numarası kalmıştı. Sadece ailesi için ayırdığı numara.

Şaşkın zihninde bile yaz boyunca yaptığı kişisel programın ayrıntılarının gün gibi net bir şekilde aklına gelmesi şaşırtıcıydı. Hayatının o dönemini unutabileceğini hiç sanmıyordu. Şimdi sadece anlık olarak aklına gelse bile.

Liz dudağını ısırды ve numarayı tuşladı. Daha düşünmeye fırsat bulamadan bir mesaj yazmaya başladı.

Bugün benim doğum günüm ve kongreden nakde çevirmek istiyorum.

Kıkırdadı ve telefonunu çantasına geri koydu. Tuvaletini yaptıktan sonra aceleyle kabinden çıktı.

"Tanrım, neden bu kadar uzun sürdü?" Massey kendi telefonunda bir şeyler yazarak sordu.

Liz ellerini yıkarken, "Sanırım sarhoş oldum," dedi. "Um ... evet."

Kızlar tuvaletten çıkıp, ayakta durmuş Savannah'yla konuşan Victoria'nın yanına döndüler.

"Savannah!" Liz ona kocaman sarılarak ağladı.

Savannah kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Selam. Mutlu yıllar." "Teşekkür ederim."

Victoria, "Hadi elim ve sonra dans edebileceğimiz bir bara gidelim," dedi.

Kyle limon gibi kokan bir şeyden beş shot doldurdu. Onları barda dolaştırdı ve bir tanesini kendine ayırdı.

"Sadece beni kapat." "Senin için her şeyi yaparım, V."

Victoria bir tanesini Savannah'ya doğru itti, o da başını salladı. "Hayır, üzgünüm. Ben içmiyorum."

"Um . . . Sana bir shot aldım. Yani içiyorsun." "Hadi ama!" Liz seslendi. "Bugün benim doğum günüm."

"Um ... belki sadece bir tane. Ama bundan sonra hiçbir şey."

"Bu kadar gergin olma Maxwell," dedi Massey onu kaburgalarından dürterek. "Üniversitede iyi vakit geçirmende bir sorun yok. Reşit olmadan bir kez içmiş olsan bile yine de Kongre'ye girebilirsin."

Bardağı eline aldığı anda Savannah'nın yanakları kızardı.

Liz uzanıp Massey'i itti. "Kaltaklık etme. Politikaya girmek bile istemiyor. Gazete çalışanlarını tanımıyor musun?" Liz sarhoşluğunun etkisiyle sordu. Kimsenin arkadaşlarına bulaşmasından hoşlanmıyordu, özellikle de Savannah ona güvendikten sonra. Alkol yüzünden çekingenliği azalmıştı. "Kaba olma!"

Massey'nin gözleri neredeyse fırlayacaktı. "Çok mu alıngansın Liz?" "Eğer bir pislik gibi davranmasaydın buna gerek kalmazdı."

"Oha!" Victoria onları susturmak için bardağını havaya kaldırdı. "Sarhoş Liz kavga etmek istiyor."

Massey omuz silkti. "Sadece şaka yapıyordum," dedi Savannah'ya.

"değil," dedi sıkıca. "Sadece yapalım." "Anlaştık," dedi Victoria.

Liz telefonunun çantasında titrediğini hissetti ve midesinde kelebekler uçuştı. Brady gerçekten cevap vermiş miydi? Ona ne söylemişti ki? O kadar da uzun zaman önce değildi, değil mi? Tanrım, hatırlamıyordu bile.

"Mutlu yıllar Liz," diye seslendi Victoria.

Herkes kadehlerini kaldırdı ve onu alkışladı. Liz neler olduğunu fark etti ve kendi kadehini de havaya kaldırdı. Bardağı geriye doğru eğdi ve sıvının boğazından aşağı kaymasına izin verdi.

Vay be! Bu çok güçlüydü.

Bardakları tekrar barın üzerine koydular ve Victoria'nın hesabı kapatmasını beklerken, Liz mesajlarını kontrol etmek için telefonunu geri çıkardı.

Yeni bir mesaj.

Carmichael Personal ekranda okudu.

Brady. Midesi altüst oldu. Cevap vermişti. İnanamıyordu.

o.

Bir kongre üyesi doğum gününde bir kıza nasıl bir iyilik yapabilir ki?

Liz'in kalbi durdu. Onunla alay mı ediyordu? Kahretsin! Liz'e ne söylemişti? Brady'nin ona sataşmasını mı sağlayacaktı? Liz önce diğer mesajlarını, sonra da Brady'ninkileri bir kez daha okudu. Evet, kesinlikle onunla alay ediyordu. Hemen bir sarhoş mesajı daha yazdı.

Aklıma birkaç şey geliyor.

Aklıma birkaç taneden fazlası geliyor. Belki daha açık konuşabilirsiniz.

"Sarhoş olup Lane'e mesaj mı atıyorsun?" Massey sokakta yürürlerken yanına gelerek sordu.

"Ne? Olamaz," dedi hızla.

"Aman Tanrım, sen de . Ne diyor bu?" "Hiçbir şey!"

"Sana mesaj mı atıyor? Çünkü tamamen kızarıyorsun."

Liz'in yüzü bu suçlama karşısında daha da renklendi. "Hayden'ın seks yaptığını mı düşünüyorsun?" Massey burnunu kırıştırdı. "Hayır. Haklısın. Muhtemelen yapmıyordur."

"Hayden hakkında mı konuşuyorsunuz?" Savannah konuşmayı dinleyerek sordu. "Çünkü bu iğrenç."

"O iğrenç değil!" Liz onu savundu.

"Hayır, değil! Öyle demek istemedim," dedi Savannah otomatik olarak.

"Ben onu öyle görmüyorum. Benim için o patron gibi."

Massey kıkırdarak, "Liz patronu beceriyor," dedi.
Liz gözlerini devirdi ve Brady'ye cevap verirken telefonunu sakladı.
Kız kardeşinin seninle konuşmamı onaylamayacağı şeyler.

Şimd

i. Eminim sadece o değildir.

Mesaj karşısında dudağını ısırdı. Karanlık dehlizlerinde bir yerlerde Zihninde bir şey ona konuşmayı kesmesini ve bu konuşmaya devam etmemesini söylüyordu. Bunları söylememesi için bir sebep vardı. İkisi de söylememeliydi. Bu iyi bir fikir değildi ve hiçbir yere gitmiyordu. Ama şu anda umursamayacak kadar çok alkol almıştı. Bu yüzden bir mesaj yazdı.

Lütfen bana Raleigh'de olduğunu söyle.

Victoria onları köşedeki bir bara yönlendirirken, Erin'e yaptığı iğneleme hakkında kendi kendine kıkırdadı. Liz, Brady'nin Erin'le ilgili şakasına vereceği yanıtı bekleyerek grubun arkasından geldi.

Kibirli baş belası, ha? Başkentteyim. Beni oraya uçurup onun neden sıkıcı bir olduğunu hatırlatmayın. Sonuçta masasının bize ait olduğuna inanıyorum.

Hassiktir! Savannah'nın dönüp ona bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle soludu. Liz telefonunu çantasına geri koydu ve Brady'yle Hayden'ın masasında birlikte uyudukları düşüncesiyle rezil olmuş gibi görünmemeye çalıştı. Sonra hızla tekrar çıkardı ve bir cevap yazdı.

Bebeğim, benden bunu kanıtlamamı mı istiyorsun?

"Kime mesaj atıyorsun ki?" Victoria ve Massey'nin seçtiği kulübe girerlerken Savannah sordu. Savannah endişeli görünüyordu ama Liz nedenini anlayamıyordu. O kadar sarhoş mu görünüyordu?

"Hiç kimse," dedi Liz.

Massey ile birlikte kalabalığın arasından geçerken Victoria onlara, "Dans etmeye gidiyoruz," diye seslendi.

"Biri telefonunu elinden almalı," dedi Savannah. "Senin sarhoşluk düzeyindeki biriyle tutarlı cümleler kuramazsın."

Liz ona ters ters baktı. Kimsenin telefonunu ondan almasını istemiyordu. Brady onunla konuşuyordu. Ama ne kadar sarhoş olursa olsun, yine de bu konuda bir şey söylemedi.

"Ben çok iyiyim."

Savannah gözlerini devirdi. "Neden gidip Victoria ve Massey ile dans etmiyoruz? Alkolün birazını atmak sana iyi gelebilir." "Ciddiyim Savannah. Ben iyiyim," dedi Liz öne doğru tökezleyerek ve neredeyse kendi ayağına takılıyordu.

Savannah onun kolunu tuttu. "Yirmi birinci günün olduğunu biliyorum ve bunu sevgiyle söylüyorum Liz, ama lütfen aptalca bir şey yapma. Senin için Hayden'ı aramak zorunda kalmayı gerçekten ama gerçekten istemiyorum."

"Um . . . evet. Hayır."

"Yani, muhtemelen mesajlarınızdan ne kadar sarhoş olduğunuzu zaten anlayabilir."

Liz, Victoria'yı bulmak için dans pistinin ortasına doğru ilerlerken omuz silkerek, "Olabilir," dedi. Bu konuşmaya devam etmek istemiyordu. Alkol sanki kafasının içinde dönüp duruyordu ve her şey karmakarışık bir hal alıyordu.

Liz yürürken hızlıca bir mesaj daha gönderdi.

Öyleyse ne olmuş?

Victoria müziğin sesini bastırarak, "şu şeyi," diye bağırdı.

"Peki," diye tersledi Liz, elindekini çantasına geri sokarken. "Siz çocuklar eğlenceli."

"Lane'i evde bırakmamızın nedeni bizimle birlikte eğlenmeniz. Onunla mesajlaşırken bizimle eğlenemezsin," dedi Victoria ona.

Kızlar sonraki birkaç saati Liz'i daha fazla içkiyle doldurarak ve geceyi birbirleriyle ve uygun olan ateşli erkeklerle dans ederek geçirdiler. Liz her ne kadar telefonunu kontrol etmek için can atsa da, bunun bir daha yanına kâr kalmayacağına dair içten içe bir kuşkusu vardı.

Gece uzadıkça başı daha da ağırlaştı. Kendini oldukça hasta hissediyordu ama dansın yardımını oluyor gibiydi. Belki de Savannah'nın içkiyi terleyerek atmakla ilgili yorumunun bir anlamı vardı.

Önce Savannah çıktı. Yarın için çalışması gereken bir sınavı olduğunu ve sınavdan sonra Liz'i kontrol etmek için arayacağını söyledi. Liz'in o saatten önce uyanacağını sanmıyordu. Massey bar kapanmadan yaklaşık bir saat önce ayrıldı. Tanıdığı seksi bir kardeşlik üyesini buldu ve aceleyle vedalaşarak gözden kayboldular.

Liz ve Victoria, Liz ayakları kopacakmış gibi hissedene kadar dans ettiler. Ve bu onun vızıltısı için bir şey ifade ediyordu.

Liz müziğin sesini bastırarak, "Hadi buradan gidelim," diye bağırdı.

Victoria başıyla onayladı ve dans pistinden çıkmasını işaret etti. O da topuklarının üzerinde sallanıyordu. Eğer Victoria'nın dengesiz olmasına yetecek kadar içmişlerse, Liz onun sarhoşluğu çoktan aştığını biliyordu. Neyse ki hastalık hissi geçmişti ve sadece zihnindeki bulanıklığın geri kalanını atmak istiyordu.

"Kapatmak mı?" Liz sordu.

"Evet," diye kabul etti Victoria. "Lane'i ara ve gelip bizi almasını söyle."

Liz omuz silkti ve telefonunu tekrar çantasından çıkardı. Saatlerdir kontrol etmemişti. Dans pistinde hiç yer yoktu. Ne halt ettiğini anlamaya çalışırken parmakları tuşları karıştırdı. Ne yapıyor olması gerekiyordu ki?

İki yeni mesaj.

Başlamak için her yer kadar iyi bir yer.

Tamam.

Tamam ne? Liz konuşmaları gözden geçirdi. Ona bunu kanıtlamasını söylemişti ve o da tamam demişti. Hay sikeyim. Sonraki mesaj neydi?

Yakında görüşürüz.

Liz panikledi. Kafasının içinde yangın alarmları çalıyordu. Tanrım, onu görmek istiyordu. Onu görmeyi gerçekten çok istiyordu. Ama onu görmek kötü bir fikirdi. Hayden. Hayden'ı araması gerekiyordu. Brady onu görmeye geliyorsa Hayden'ı arayamazdı.

Aklına gelen ilk şeyi yaptı. Brady'nin telefonunu çevirmek için numarayı tıkladı ve onun çoktan uçağa binmemiş olması için dua etti. Ya da belki de çoktan uçağa binmiştir. O anda nasıl hissettiğini bilmiyordu.

Sarhoştı. Sarhoş hissediyordu. Ve hasta. Hastalık geri geliyordu.

Yürümeye başladı. Bardan çıktı ve kaldırıma çıktı.

Hat açılmadan önce telefon iki kez çaldı. Nefesini tuttu. Ne beklediğinden emin değildi ama başından beri onun cevap vereceğini düşünmemişti.

"Hey," dedi, sesi kadar seksiydi. "Hey."

"Beni kişisel hattımdan aradınız."

"Bana mesaj atıyordun," dedi ve bir bank bulup . "İçiyordum."

Oh.

"Ne kadar?" diye mırıldandı.

Güldü ve bu şimdiye kadar duyduğu en iyi seslerden biriydi. "Görünüşe göre senin kadar çok değil."

"Yine de birden fazla."

"Birden fazla," diye kabul etti. "Ben sarhoşum."

"Anlayabiliyorum."

Victoria'nın sesi arkasında . "Liz, hangi cehennemdeydin

Gitm

ek

mi?"

burada."

"Tanrım! Yapma şunu!" Victoria dedi ki. "Lane'le mi konuşuyorsun? Bizi alacak mı?"

"Hadi eve yürüyelim. Bütün bu içkinin etkisinden kurtulmak istiyorum," diye mırıldandı ve Victoria'nın ne diyeceğini beklemeden uzaklaşmaya başladı. "Ee... ne diyordum? Oh, ziyarete gelemezsin."

"Yapamam ya da yapmamı istemiyor musun?" Bu, onun sesindeki alkolü gerçekten duyduğu ilk cümleydi.

"Liz, şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Victoria bağırdı. "Kiminle konuşuyorsun sen?"

"Kim o?" Brady sordu.

"Oda arkadaşım. Eve yürümemi istemiyor." "Eve yürümemelisin. Gelip seni alırım."

"Burada değilsin," dedi ve Franklin Caddesi'nde amaçsızca dolaşırken E harfini dramatik bir şekilde uzattı.

Victoria onun omzunu tuttu ve olduğu yerde durdurdu. "Kiminle konuşuyorsun? Ver şu telefonu bana. Eve yürüyerek gitmiyoruz!"

" ol, Vickie," dedi Liz onun elini iterek.

Victoria onu kolayca atlattı ve çevik bir hareketle telefonunu kaptı. Liz telefona uzanmaya çalışırken tökezledi. Victoria'nın Brady ile konuşmasına izin veremezdi!

"Hey, bu kim? Biliyor musun, önemli değil. Liz gerçekten sarhoş ve şimdi gitmesi gerekiyor. Seni başka bir zaman arar," dedi Victoria telefonda ve sonra aramayı sonlandırdı. Liz'in yüreği ağzına geldi. Görüşmelerinin ortasında telefonu Brady'nin yüzüne kapatmıştı.

"Lane'i arıyorum," dedi Victoria, onun numarasını bulup çevirerek.

Liz tekrar banka oturdu ve başının dönmesini engellemeye çalıştı. Bir türlü durmuyordu. Ve kendini kontrolden çıkmış hissediyordu. Bütün içkiler bir anda ona vurmuş gibiydi ve hasta olabileceğini düşündü.

Bankın yan tarafında bir çöp tenekesi vardı ve Liz midesindekileri çöp boşaltırken bunu başardı. Kusmuş.

Sanki tüm vücudunda hiçbir şey kalmamış gibi hissedene kadar tekrar tekrar. Gözlerinin yaşardığını hissetti ve onları uzaklaştırmaya çalıştı ama bu midesinin sıkışmasına neden oldu. İçinde hiçbir şey kalmadığını düşünmüştü ama iki büklüm oldu ve tekrar kustu.

"Siktir!" bağırdığını duydu Victoria arkasında.

Arkadaşı bir anda onun yanındaydı, saçlarını tuttu, elinden geldiğince temizledi ve onu tekrar bankın üzerine oturttu. Hayden kısa bir süre sonra geldi ve onları evine geri götürdü. Liz yatağa girmeden önce Victoria'dan telefonunu geri alacak kadar akıllıydı. Ama yatmak kötü bir hareketti ve çok geçmeden yüzünü tuvalete gömdü.

Hayden gecenin yarısını onunla birlikte geçirdi, defalarca hastalandı, ta ki sayıklayan, susuz kalmış, bitkin bir uykuya dalana kadar.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

PARMAK UÇLARINDAN KAYIP

Liz ertesi gün öğleden sonra cehennemden gelen bir baş ağrısıyla uyandı. Gözleri şişmiş, boğazı şişmiş ve sanki birisi onu onu bir Mack kamyonuyla ezdi. Açlıktan ölmek üzereydi ve bir daha asla yemek yemek istemiyordu.

Neden, neden bu kadar çok içmesine izin vermişti ki? Yatakta yavaşça yuvarlanarak gözlerini açtı ve odadaki ışığa alışmalarını sağlamaya çalıştı. Baş döndü ve kısa bir süreliğine dün gecedен beri gerçekten sarhoş olup olmadığını merak etti. Diğer gözüne doğru ilerledi

Liz cennetin küçük bir dilimine baktı.

Bir bardak su. Bir şişe Gatorade. Bin miligram Tylenol. Ve Hayden'ın onlara öğle yemeği getireceğini bildiren bir not. Bir şey yemeye niyeti olduğundan değil.

İlacı aldıktan sonra Gatorade'i yudumladı ve midesi bulanmadan içebildiği kadar içmeye çalıştı. Dün gece çok kötü bir fikirdi. Bulanık anılar yavaş yavaş aklına geliyordu. Ama Massey oraya geldikten sonra olanların çoğunu hatırlamıyordu.

Bir şeyler.

Savannah.

Doğru ya. Savannah gelmişti. Çok nazikti. Ona bir teşekkür mesajı atmalıydı.

Liz telefonuna uzandı ve tam alacakken durdu. "Olamaz," diye fısıldadı.

Şimdi hatırladı. Brady.

Dün gece Brady'ye mesaj atmıştı. O da cevap vermişti. İleri geri konuşmuşlardı. Onu aramış mıydı? Lanet olsun, ne hakkında konuşmuşlardı?

Komodinin üstündeki telefonu kaptı ve mesajlarını açtı. Mesajlar arasında gezinirken dün gece boyunca hissettiği hastalık tüm gücüyle geri geldi. Brady'ye o şeyleri gerçekten söylemiş miydi? Ondan kendisini görmek için Chapel Hill'e uymasını istemiş miydi? Onu cesaretlendirmiş miydi?

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Ne yapması gerekiyordu?

Liz telefonu yatağın üzerinde kucığına bıraktı ve gözlerini kapadı. Tam bir aptaldı. Korkunç bir aptal. Brady'yi sekiz uzun ay önce terk etmişti. Öyleyse neden hâlâ bunu takıntı haline getiriyordu?

Brady dün gece sarhoştı ve onunla yatıyordu. Ne hissettiğinin ya da geçen Ağustos ayında ne hissetmiş olduğunun hiçbir önemi yoktu... hayatının o kısmı sona ermişti.

Ve Hayden. Oh,

Hayden . . .

Ya mesajları okusaydı? Ya kızın ima ettiklerini görseydi? Ya ne kadar aptal olduğunu görseydi? Komodinin üzerindeki akşamdan kalma ilaçlarına bakılırsa adamın okuduğunu sanmıyordu ama Tanrım, ya okuduysa?

Hayden şimdiye kadar tanıştığı en iyi insandı. Tam bir beyefendiydi ve ona tam da hak ettiği gibi davranıyordu. Onu seviyordu. Ve Hayden onu hak etmiyordu. Dün geceki davranışlarıyla değil. Hem de hiç. Sarhoş olduğunu, sarhoşun da ötesinde olduğunu biliyordu ama bu bir mazeret değildi. Davranışını mazur göstermek için bunu kullanamazdı.

Gerçeklik kontrolü yüzüne tokat gibi çarptı.

Bunu Hayden'a yapamazdı. Kendisinin o kişi olmasına izin veremezdi. Hayatında hiç böyle biri olmamıştı ... dün gece olduğu kişi. Bu kabul edilebilir bir davranış biçimi değildi. Kendisiyle yaşayamazdı.

Hayden onu seviyordu ve belki şu anda onu sevmiyordu ama gerçek bir şans verirse bu duygunun asla gelişmeyeceğini nereden biliyordu? Hayden'a bir şans vermiyordu, tıpkı Brady'nin onlarınkini bastırdığı gibi. Bu ona haksızlıktı ve kendisinden çok daha iyi bir insan olan Hayden'a da kesinlikle haksızlıktı.

Hayden'ın Brady ile yaptığı seçimi yapmak zorunda kalmasını asla istemiyordu. Geri çekilip kendini yeniden değerlendirmesi gerekiyordu.

Hayden'a yeni bir başlangıç borçluydu.

Liz titreyen elleriyle telefonundan Brady'nin numaralarını çıkardı. Yavaşça her birini gözden geçirdi ve sildi. İş numarasını ezbere biliyordu ama artık çalıştığından bile şüpheliydi, bu yüzden

önemli değildi. Brady'nin parçalarının etrafta dolaşıp ona bir şeyler hatırlatmasına izin veremezdi.

Dün gece Brady ile paylaştığı sözleri asla geri alamazdı ama olanlardan ders çıkarabilirdi. Yaşayacak ve hatalarından ders çıkaracaktı.

Mezuniyet büyük bir tantana olmadan geldi ve geçti.

Hayden'ın ailesi kutlama yapmak ve törene katılmak üzere bir haftalığına şehre geldi. Jamie ve James, Hayden'ın ailesinden birkaç gün sonra sadece içinde zaman için Mezuniyet. Hayden Carolina mavisi mezuniyet cübbesi giymiş, Liz de ona uygun mavi bir elbise giymişti. Hayden onun çıplak boynuna bakarak kaşlarını çatmış ve doğum günü hediyesini giyip giymeyeceğini sormuştu.

Kızarmış ve kıyafetine uymadığını söylemişti. Hayden'ın mezuniyetinde Brady'yi hatırlatacak bir şey istemiyordu. Kolayca yatıştırılan Hayden sınıfının geri kalanını bulmak için ayrılırken, Liz tribünden izlemek için ailesiyle birlikte Kenan Stadyumu'na girdi. Hayden'ın mezuniyet zamanının çoktan geldiğine ve kendisinin de aynı durumda olacağına inanmakta . bir yıl içinde yer.

Liz, inanılmaz derecede misafirperver ve kabul edici olan ailesiyle harika zaman geçirdi. Onlarla gerçekten evindeymiş gibi hissetti ve bu her yerde cesaret vericiydi.

Jamie ve James Haziran başında Hawaii'de kaçmayı planladıklarını herkese açıkladılar. Başka kimsenin katılmasına gerek olmadığı konusunda ısrar ediyorlardı ama tabii ki herkes onlara orada olacaklarını söyledi. Liz onların büyük bir davet yerine küçük ve samimi bir buluşma istemelerini anlıyordu. Bu Jamie'ye benziyordu.

Bu da ona ve Hayden'a, ikisinin de okul, gazete ya da dinlenmek ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif almak dışında yapacak bir şeylerinin olmadığı koca bir ay bırakmıştı. Hayden, Jamie'nin düğününden sonraki Pazartesi günü *Charlotte Times*'daki işine resmen başlayacaktı ve ikisi de zamana tutunmaya çalışsalar da, zaman parmaklarının ucundan kayıp gidiyordu.

Çok geçmeden birlikte geçirdikleri mutlu ay sona erdi ve Hawaii'ye giden bir uçağa bindiler. Liz daha önce hiç Hawaii'ye gitmemişti ve

Jamie ve James'in evlendiğini görmek için olduğu kadar Hayden'la sahilde biraz vakit geçirmek için de.

Honolulu'ya düğünden önceki gece geç saatlerde, tam adanın üzerinde gün batımını görecekları sırada vardılar. Gökyüzü Liz'in o güne kadar gördüğü en muhteşem kırmızılar, sarılar, pembeler ve turuncularla aydınlanmıştı. Gün batımının hiçbir zaman Hawaii'dekinden daha güzel görünmediğinden emindi ve bunu deneyimleyebildiğı için çok müteşekkirdi.

Hayden, taksi tatil köylerinin önüne yanaşır yanaşmaz bavullarını taksinin arkasından aldı. Oahu'nun kuzey kıyısındaki تنها bir bölgede yirmi katlı muhteşem bir yapıydı ve özel plajları, yakındaki şelalelere şnorkel gezileri, büyük bir tatil köyünün lüksü ve daha küçük bir tatil köyünün ayrıcalığı ve samimiyetiyle övünüyordu.

Liz, ailesinin de aynı otelde kalacağını bildiğı için Hayden'la aynı odayı paylaşmanın biraz garip olduğunu hissetti. Bağlantılı odaları falan olduğundan değil. Bildiğı kadarıyla aynı katta bile değillerdi. Hayden onun saçmaladığını düşündü. Sanki ailesi birlikte uyuduklarını bilmiyormuş gibi. Bu da elbette mantıklıydı çünkü onlar üniversite öğrencisiydiler. Yine de bu onun stresini azaltmıyordu.

Onuncu kattan okyanusa bakan muhteşem manzara bunu telafi etmeye yardımcı oldu.

Ancak gelir gelmez üstlerini değiştirmeleri ve gayri resmi bir prova yemeğı için lobide herkesle buluşmaları gerekiyordu. Düğün için onca yolu uçan diğer kişiler Jamie'nin nedimesi Meredith ve sağdıç Nick'ti. Arkadaşları, güzel yemekler ve seçkin şaraplarla harika vakit geçirdikten sonra, jet-lag etkisini göstermeye başladı ve Hayden'la birlikte erken bir gece geçirdiler.

Altı saatlik zaman farkı nedeniyle Jamie sahilde sabahın erken saatlerinde bir düğün planlamıştı. Liz büyük güne hazırlanmak için sabahın köründe uyandı. Heyecandan neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. Jamie'den gerçekten hoşlanıyordu ve onun için burada olmaktan çok memnundu.

Liz yanında ayak bileklerine kadar inen sade bir mercan rengi güneş elbisesi ve askılı altın rengi sandaletler getirmişti. Abartılı değildi ama yine de bunların hiçbirisi abartılı değildi. Saçlarını doğal plaj dalgaları halinde bıraktı ve bir bölümünü tokayla geriye doğru çekti. Yüzü fazladan güneşten öpülmüştü.

Okula verdiği bir aylık arada tenis oynamak için saatler harcamıştı, bu yüzden sadece cildini öne çıkaran hafif bir makyaja ihtiyacı vardı.

Duştan çıkarken Hayden'ı bir an için gördüğünde gülümsedi. Haki pantolon ve tekne ayakkabısı giymiş, gözlerini vurgulayan yeşil bir polo giymişti. Ona daha çok yakışan bir kıyafet seçemezdi.

"Hazır mısın?" diye sordu, gözleri onun vücudunda gezinirken.

"Evet. Jamie için heyecanlıyım. gergin midir?"

Hayden başını sallayarak, "Muhtemelen her zamanki gibi etrafta deli gibi koşturuyordur," dedi. "Ama sanırım kız kardeşim James'in doğru karar olduğunu biliyor."

"Öyle olduğunu biliyorum. Düğün planlamak istememesine bayıldım. Bu küçük özel tören için bir tatil köyüne gitmeleri çok romantik. Sence de öyle değil mi?" Liz hülyalı bir şekilde sordu.

Hayden omuz silkerek onu kendine çekti. "Bilmiyorum. Ben kız kardeşimden biraz daha gelenekselim. Büyük bir düğün fikri hoşuma gidiyor. Her şeyin planlanmış olması ve olayın beklentisi bizi daha da yakınlaştırıyor."

Sözler Liz'in üzerinden akıp giderken Liz onun bakışları altında kızardı. *Onlar* hakkında konuşuyordu. Elbette yakın zamanda evlenmelerinden söz etmiyordu ama Liz onun gözlerinde bu konuyla ilgilendiğini görebiliyordu. Bu onun istediği bir şeydi.

O ana kadar bunu hiç düşünmemişti. Hayden'la bir ömür geçirmek olurdu? Sadece nasıl görebiliyordu. Onu koşulsuz sevecek, her zaman ilk sıraya koyacak, hayatlarını planlayacaktı. Banliyöde bir ev, beyaz bir çit ve her şeyle birlikte iki buçuk çocuğu görebiliyordu. Hayden'ın her gün onu selamlayan gülümseyen yüzünü görebiliyordu. Kendini orada mutlu görüyordu.

Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey düşünmemişti. En azından bu şekilde. Gerçekçi olarak değil.

"Ne düşünüyorsun? Hayalinizdeki düğünü planladığınızı tahmin ediyorum," dedi Hayden.

"Ben . . . evet. Yani, bunu düşündüm. Sadece güzel ve stressiz olacağını düşündüm. Kaçarak evlenmek bana göre değil," diye düzeltti Liz. "Sanırım ben de hep büyük bir düğün istemişimdir, tüm ailem ve arkadaşlarımla birlikte."

Kız konuştuğça Hayden'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Sözlerini bitirdiğinde öne doğru eğildi ve onu tutkuyla öptü. "Hayden için mükemmelsin.

Ben."

Liz güldü ve sanki önemli değilmiş gibi davranmaya çalıştı. aynı düşünüy hayal ettiklerini söylememişti. "ama. Kendi kız kardeşinin düşününe geç kalmak istemeyiz."

Onu bir kez daha sevgiyle öptü. Arkasına yaslandı ve parmaklarını kızın köprücük kemikleri boyunca gezdirdi. "Kolyeni takacak mısın?"

Liz dudağını ısırdı ve suçlu görünmemeye çalıştı. "Onu evde bıraktım." "Oh," dedi Hayden hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Belki bir dahaki sefere."

Liz yutkundu ve ona bunu bir daha asla giyemeyeceğini söyleyecek güce sahip olmayı diledi.

Otel odasından çıktılar ve asansöre binerek alt kata indiler. Ailesi lobide onları bekliyordu. Annesi öne çıktı ve ona sarıldı. "Bugün burada bizimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederiz. Bunun bizim için anlamı çok büyük."

Liz gülümsedi ve yere baktı. "Bunu kaçırmazdım. Jamie için çok mutluyum."

"Biz de onun adına çok mutluyuz canım," dedi . ", hepiniz. Gelin partisini beklemek için sahile inelim."

Liz ve Hayden ailesini törenin yapılacağı özel plaja kadar takip ettiler. Papaz çoktan yerini almıştı. James'in annesi o sabah New York'tan kırmızı gözle uçmuştu ve onlar geldiğinde siyah elbisesiyle sahilde duruyordu. Liz, James'in anne ve babasının boşandıklarını ve ne James'in ne de annesinin artık babasıyla konuşmadıklarını, annesinin de o zamandan beri bir tür münzevi haline geldiğini duymuştu. Dün gece kaçışlarının nedenlerinden birinin de bu olup olmadığını merak etmişti ama Jamie'yi düşününce Liz bundan kuşkulandı.

Sandalye yoktu ve Liz beklerken ayaklarının beyaz kuma gömülmesine izin verdi. Ayak parmaklarını oynattı ve ayaklarının kendilerini gömmelerini izledi. Hayden onun eline uzandı ve gelin partisi geldiğinde parmaklarını birbirine geçirdi.

Jamie, esintiyle arkasından süzülen kısa, dökümlü beyaz bir sundress ile öne doğru yürüdü. Elbisenin beli çok renkli, şeffaf desenli bir kuşakla arkaya doğru kıvrılıyordu. Siyah saçları neredeyse omuzlarına kadar düzdü ve saçlarında küçük beyaz çiçeklerden oluşan bir çember vardı. Yalınayaktı ve bir elinde ailesinin bir gece önce ona verdiği ince bir altın bilezik dışında hiçbir takısı yoktu. Onun

Annesi bunu kendi düğününde takmış ve düğün günü için kızına vermişti.

James hakiler ve bol keten bir düğme giymişti. Eğer deneselerdi birbirleri için daha mükemmel olamazlardı.

Meredith ve Nick, Jamie ve James'in arkasından sıcak kumların üzerinde takım elbisesiyle duran papazı takip ettiler. Papaz hepsine gülümsedi ve ardından ayine başladı. Kısa ve özdü. Yeminlerini ettiler, birbirlerinin parmaklarına basit bantlar taktılar ve Liz daha ne olduğunu anlamadan papaz James'in gelinini öpebileceğini duyurdu.

Onlar öpüşürken herkes alkışladı ve kısa tören sona erdi. Jamie, gelin ve damat da dâhil olmak üzere törene katılanların sayısı sadece dokuz kişi olmasına rağmen bir kişiden diğerine geçerek herkese geldikleri için teşekkür etti.

Kollarını Liz'in boynuna doladı ve onu kucakladı. "Burada olmana çok sevindim."

Liz, "Bunu kaçırmazdım, Jamie," diye cevap verdi.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama şimdiden aileden biri gibi hissediyorum." Hayden gözlerini devirdi ve içini çekti.

"Jamie. . ."

"Ben de seni seviyorum küçük kardeşim," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ve onu boğarcasına kucakladı.

Liz, Jamie ve Hayden'in tipik ağabey kardeş gibi davranmalarına güldü. Hayden'in neden o kadar bir iç çektiğini bile bilmiyordu. Jamie'nin kendisini aileden biri gibi hissetmesi hoşuna gitmişti. Onu gerçekten seviyordu. Çok eğlenceliydi ve özgür bir ruhu vardı. Bu Liz'in de biraz gevşemek istemesine neden oluyordu. Ama Jamie'ye göre Liz, gergin ağabeyinden elli kat daha az stresliydi. Bu düşünce Liz'in gülümsemesini artırdı.

Otuz dakikalık fotoğraf çekiminin ardından düğün ekibi küçük resepsiyon brunch'ı için küçük bir özel yemek odasına çekildi. Mimosalar ve Bloody Mary'ler servis edildi ve tüm masa genç çiftin uzun yıllar sürecek mutluluğuna kadeh kaldırdı. Tabaklar toplandığında, içkiler bittiğinde ve konuşmalar sona erdiğinde Jamie ve James vedalaşarak otel odalarına çekildiler. Yarına kadar kimsenin belirli bir planı yoktu, bu yüzden herkes üstünü değiştirmek ve güneşin tadını çıkarmak için kendi yoluna gitti.

Odalarına geri döndüklerinde Hayden kolunu onun beline doladı. "Bizim için planlarım var, güzelim," diye mırıldandı onun kulağına doğru.

Liz onun dudaklarının kulağına yumuşak dokunuşuyla ürperdi. "Planlar mı?"

"Düğünden sonra bir şeyler yapmak isteyeceğini düşündüm, bu yüzden bizim için bir şeyler ayarladım."

"Ne oldu?" diye sordu dudağını ısırarak.

Boynunun yan tarafını öptü. "Sürpriz. Mayonu . Yakında yola çıkmamız gerekiyor."

Liz arkasını döndü ve yatak odasına doğru ilerledi. Elbisenin arkasındaki fermuarı çekiştirdi ve askıları yavaşça omuzlarından aşağı indirdi. Adamın gözleri, elbisenin tenini daha fazla ortaya çıkaran bol kumaşını takip etti. "Yanıma başka bir şey almalı mıyım?"

Elbise yere düştü. Kadın ayaklarının dibindeki kumaş havuzundan çıkıp askısız sütyeninin düğmelerini açmak için geriye uzandığında adamın gözlerindeki arzu belirgindi.

"Diğer her şeyi hallettim," dedi ona doğru bir adım atarak.

Kadın ona sırtarak kancayı ve gözü açtı. Adamın gözleri, sütyenden dolgun ve diri bir şekilde çıkan göğüslerine kaydı. Elleri bir anda onun üzerindeydi, dudakları onu bulurken neredeyse çıplak bedenini kendine doğru çekti.

"Alaycı kız arkadaşım," diye inledi.

"Asla yapmam." Sesi nefes nefese çıkmıştı ve böyle devam ederse herhangi bir plan yapmayacaklarından oldukça emindi.

"Hoşuma gitti."

Parmakları yumuşak dantelli iç çamaşırına takıldı ve önünde diz çökerken yavaşça yere sürükledi. Öne doğru eğildi ve karnına ciddi öpücükler kondurdu. Adam yaklaştıkça kadının nefes alış veriş hızlandı.

Dudakları onun en hassas tenine dokundu ve keskin nefes alışına kıkırdadı. Parmaklarını yukarı kaldırdı ve kıvrımlarında nazikçe gezdirdi. Adam hızla geri çekilmeden önce onu hafifçe açarken ürperdi.

"Şimdi kim dalga ?" diye sormayı başardı.

Ona gülümsedi ve ayağa kalkmadan önce bir öpücük daha verdi. "Bu ben oluyorum. Şimdi git giyin."

Liz alt dudağını dışarı çıkardı. "Gerçekten mi? Şimdi ben bu kadar kızgınken mi?"

Hayden onu tekrar kendine çekti ve dudaklarını birleştirdi. Dili Hayden'ın dudağı boyunca ilerledi, Hayden inlediğinde ağzına girdi ve onunkıyla buluştu. "Geri döndüğümüzde bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

"Bu bekleyiş beni öldürecek." "Buna değecek."

Liz cinsel hayal kırıklığı içinde içini çekti ve üstünü değiştirmeye yöneldi. Sanki Hayden'la bir gece önce ya da ondan önceki gece seks yapmamışlardı ama bir yanı Hayden'ın onu yakalayıp yatağa atmasını ve almasını istiyordu. Buna ihtiyacı olduğundan değil tabii. Harika seks yapıyorlardı. Sadece farklıydı, ilkelden ziyade duygusaldı.

Sıcak pembe bir mayo giyip üzerine büyük boy beyaz bir atlet geçirdikten sonra Hayden'ı otel odasından çıkarken takip etti. Asansörle en alt kata indiler ve lobiden geçerek arka girişe yöneldiler. Kumların arasından yürüyerek tesisin yakınına yanaşmış küçük beyaz bir katamarana gittiler. Altı ya da yedi kişi çoktan güverteye çıkmış, ellerinde biralar, hoparlörlerden müzik çalıyordu.

Liz esintiye doğru, "Aman Tanrım," diye

fısıldadı. "Hoşuna gitti mi?"

"Bu büyük bir sürpriz!"

"Bu sadece bir parçası," dedi elini tutup tekneye binmesine yardım ederken. "Başka neler sakladığımı görene kadar bekle."

Liz adama bakarken gözleri parladı. Lanet olsun, adam onu seviyordu. Ve şu anda istediği tek şeyin onun mutlu olması olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu. Onu mutlu etmişti.

Hayden gemiye atladığında, katamaran turunun kaptanı tarafından derhal karşılandılar. Tüm yiyecek ve içecekler dahildi ve kesinlikle eğlenmeleri emredildi.

Ellerinde içkileriyle, yelken açtıkları sırada katamaranın ön tarafında açık bir yer buldular. Rehberleri onları Honolulu'nun aksine çoğunlukla muhteşem bir doğal yaşam alanı olan ve *Blue Crush* gibi Hollywood filmlerinde ve *Lost* dizisinde yer alan daha büyük dalgaları ve izole koylarıyla bilinen Kuzey Sahili'nde dolaştırdı. Liz atletini çıkardı ve ışınların tenine nüfuz etmesine izin verdi. Hayden onun yanına ve öğleden sonranın büyük bölümünü birbirlerinin arkadaşlığının ve önlerindeki güzel doğal deniz manzarasının tadını çıkararak geçirdiler.

Kaptan, "Ve işte birkaç saatliğine duracağımız yer burası," diye duyurdu.

Tekneyi, bir tarafı kayalıklarla adanın geri kalanından gizlenmiş küçük bir özel lagüne çevirdi. Su kristal berraklığında maviydi ve kıyıda beyaz kumlu bir plaj görünüyordu.

"Bu bölge sadece tur katılımcıları içindir, bu nedenle sürekli bir turist akını sizi rahatsız etmemelidir. Eğer şnorkel paketiniz varsa, beni görün."

Limana yanaştıktan sonra bilmeniz gereken her şeyi size açıklayacağım."

Kaptan tekneyi iskeleye yanaştırdı ve yolcuların inmesine yardım etti; onları hemen geleneksel çim etekler, sutyen üstler ve rengârenk leisler giymiş Hawaiiili kadınlar karşıladı. Liz diğer partilileri takip etmek için hareketlendi ama Hayden onu durdurdu.

"Bize şnorkel takımı aldım. İlgilenip ilgilenmeyeceğinden emin değildim ama bölgede harika mağaralar ve hatta küçük bir şelale olduğunu okudum. Seninle birlikte kontrol etmeyi çok isterim," dedi.

"Şnorkelle yüzmeye bayılırım. Sence yakınlarda gerçek bir şelale var mıdır?" diye sordu heyecanla.

Kaptan yanlarına geldiğinde, "Aslında var," dedi. "Oraya gitmeniz için size iki yol tarif edebilirim. Bu kayalıklardan birinin hemen dışında. Güzel bir manzara. Sizi güvenlik kurallarından geçirmeme izin verin, sonra gitmekte özgürsünüz."

Kaptan onlara ekipmanı nasıl konusunda talimat verdi, ki her şey düşünüldüğünde bu oldukça açıklayıcıydı ve ardından nereye gidip gidemeyeceklerini açıkladı.

Koltuğuna doğru yürürken sallayarak "İyi eğlenceler," dedi. "Bir sonraki turu almam gerekiyor. Birkaç saat içinde hepinizi almak için geri döneceğim!"

Şnorkel ekipmanlarını aldılar ve yelken açmadan hemen önce katamarandan çıktılar. Eşyalarını bırakacak bir yer bulduktan sonra, paletlerini ve maskelerini takarak ılık suya geri döndüler. Liz suyun ne kadar berrak olduğunu ve küçük lagünde ne kadar çok deniz canlısı olduğunu bir türlü anlayamadı. Köpekbalıklarının görebileceğini düşünerek mini bir panik atak geçirdi ama Hayden ona sadece güldü ve onu koruyacağını söyledi. Neyse ki hiç köpekbalığı görmediler.

Hayden, Liz'e kendisini takip etmesini işaret ederek, kaptanın şelaleyi görmelerini söylediği yöne doğru yüzmeye başladılar. Bir köşeyi dönerek küçük, kapalı bir mağaraya girdiler. Kapalı alanlardan kaynaklanan bir anlık paniğin üstesinden gelen Liz, Hayden'ı mağaranın içinde, şelaleli daha da küçük bir lagüne açılana kadar rahat bir tempoyla takip etti. Üç tarafı uçurumla çevriliydi ve bir tarafında da yıllar boyunca insanların dinlenmek için kullandıkları anlaşılan düz bir alan vardı.

Oraya doğru yüzdüler ve Hayden Liz'in sudan çıkmasına yardım etti. Liz paletlerini çıkardı, maskesini kenara fırlattı ve o güne kadar karşılaştığı en çarpıcı doğal ortamda sırt üstü uzandı.

"İşte *bu* bir sürpriz," diye mırıldandı.

Gözleri şelaleden üzerinde üstsüz duran erkek arkadaşına kaydı. Elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. Kollarını başının üzerinde tutarken pazuları belirginleşmişti ve su vücudundan aşağı akarken karnındaki her çizgiyi seçebiliyordu. Daha önce yaptığı küçük şaka tüm gücüyle aklına geldi ve sadece ona bakarken bile vücudunun ısındığını hissetti.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedi Hayden, yanındaki boşluğa çökerek.

Liz onun göğsüne sokuldu ve elini kaygan yüzeyden aşağı kaydırды. "Benimle barışman hakkında," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Hayden boğazının derinliklerinden güldü. "Aklın orada mı?" Adamın eli kadının vücudunda gezindi.

"Aklın orada değil mi?"

"Oh, öyle," dedi, onun üzerine yuvarlandı ve sırtını yere yapıştırdı.

Adam vücudunu ona doğru bastırduğında, ince kumaşından adamın sertleştiğini hissetti. Ağzı, genellikle sergilediği tereddütlerden hiçbirini göstermeden onunkinin üzerine çöktü. Burada kendi dünyalarında yalnızdılar ve bu şekilde açıkta olmanın verdiği heyecan tutkularını körüklüyordu.

Parmakları kızın saçlarına dolandı ve kız boynunu onun ağzına açtı. Elleri mayosunun belini buldu ve onu yırtıp atmamak için tüm çabasını harcadı. Adam boynunu, köprücük kemiklerine kadar parçalayıp bikinisinin askısını bulduğunda, kadın can havliyle onlara tutundu.

"Hayden," diye inledi. "Seni istiyorum."

Daha fazla iradesi kalmayan Liz şortunu çekiştirmeye ve uyluklarından aşağıya doğru sürüklemeye başladı. Hayden ayağa kalktı ve bikinisini kolayca çıkarıp onun önünde kendini teşhir ederken şortunu çekti.

"Tanrım, güzelsin," dedi ona doğru eğilerek.

Adam kendini onun içine doğru iterken dudakları açıklıkla buluştu. Gözleri dalgalanarak kapandı ve onun kendisini doldurduğunu hissederek inledi. Sadece bir gün olmuştu ama sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu. Doyumsuz hissediyordu; başlangıçta neden bu kadar uzun süre beklediğini anlayamıyordu ve şimdi onu tattığına göre doyamıyordu. Onun teninin her santimini keşfetmek istiyordu. Her kıvrımının izini sürmesini istiyordu.

Hayden yavaşça geri çekilip sonra hızla içine girdiğinde kalbi kabardı. Onun ritmine ayak uydurdu, hep daha fazlasını arzuladı, ondan daha fazlasını istedi. Ve Hayden bunu ona tekrar tekrar verdi. Vücudunun o anın yoğunluğuna ve coşkusuna teslim olduğunu hissetti.

Sırtına batan taşları ya da kollarını ve bacaklarını tırmalayan otları düşünmedi bile. Önemli olan bu duyguydu, tam burasıydı. Hayden'ın tüm bunları onun için yaptığını ve onun için böyle şeyler yapmaya devam edeceğini bilmek. Kendi anılarını yarattıklarını, geçmişini değil geleceği kontrol ettiklerini ve bunu birlikte yaptıklarını bilmek. Aşkta en güçlü duygunun bağlantılar olduğunu bilerek. . . birine her gün hak ettiğinin bu olduğunu kanıtlamak ve daha azını kabul etmemek. Hayden'ın ona verdiği şey de buydu.

Liz'i geriye doğru itecek kadar güçlü bir şekilde içine doğru ilerlerken Liz'in sırtı sert zeminden kalktı. Onu yavaşça almanın tüm iddiaları gitmişti ve adam onun her şeyini talep ediyordu. O da karşılık veriyordu.

Adam bir kez daha içine iterken vücudu orgazmla kasıldı. Homurdanmadan ve onunla birlikte gelmeden önce birkaç kez daha pompaladı.

"Siktir, Lizzie," diye mırıldandı boynuna karşı.

"Bu inanılmazdı." Sözcükler dalgalıydı ve birden kendini bir bulutun üzerinde süzülüyormuş hissetti.

Hayden onun yanında yere yığıldı ve o da başını Hayden'ın göğsüne gömdü. Az önce olanların yoğunluğundan kurtulmaya çalışırken nefes alışları yavaşlamaya başladı. Liz az önce hissettiklerini ve yaşadıklarını aklından geçirmeye çalıştı.

Bir aydır Hayden'a sahip olduğu her şeyi veriyordu. Bunun çok uzun bir süre olmadığını biliyordu ama en azından bunu anladığı için mutluydu. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek, hiçbir zaman istediği gibi gitmeyecek bir şeyi takıntı haline getirerek çok fazla zaman harcamıştı. Oysa iki yıldır istediği şey, aylardır ona her şeyi veren kişi tam önünde duruyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, son bir ay diğerlerinin toplamından daha iyiydi. Onların sağlıklı ve akli başında bir ilişki içinde birbirleriyle büyüdüklerini ve olgunlaştıklarını hissetti.

Ve içinde kabaran bu duygunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bir süredir biliyordu ama hiç bu kadar net olmamıştı.

Hawaii'de gözlerden uzak bir yerde, doğayla iç içe uzanmış, Hayden'ın kalbinin atışını ve şelalenin şırlıtısını dinliyordu.

"Hayden," diye nefes aldı, dirseğinin üzerinde doğruldu ve onun ela gözlerine baktı. Güneş ışığında neredeyse altın rengindeydiler ve bu manzara karşısında ürperdi.

"Evet, ?" diye sordu, onun için saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

O parlak gülümsemesiyle ona baktı ve başını salladı. "Evet, biliyorum. Sonunda anladığına sevindim."

OceanofPDF.com

Bölüm 14

EDİTÖR

Liz yazının büyük bölümünü Hayden'ın Charlotte'taki tek yatak odalı yeni dairesinde geçirdi. Herhangi bir ders almıyordu ve gazete neredeyse kendi kendine çalışıyordu; Hayden geçen yaz boyunca yoktu ve yine de gayet iyi devam etmişti. Okul başladığında onu görmeye gelmek için fazla boş vakti olmayacağını biliyordu, bu yüzden olabildiğince çok vakit geçirmek istiyordu. onunla olabildiğince zaman geçirdi.

Yaz sona ermeden hemen önce Liz, Profesör Mires ve burs danışmanlık komitesiyle bir araya gelerek burs staj saatlerini nasıl geçireceğini belirledi. Liz, bağlantıda olduğu *Raleigh News* muhabirleriyle birlikte çalışmayı planlıyordu ancak Dr. Mires'in aklında başka bir şey vardı. *New York Times*'tan meslektaşı Nancy ile temasa geçmiş ve Liz'in onların ekibiyle birlikte siyasi gazetecilik haber portföyü üzerinde çalışmasını sağlamıştı. Bu program, ekiple tanışmak ve yerinde habercilik becerilerini mükemmelleştirmek için New York'a gidip gelmeyi de içeriyordu.

Liz, Dr. Mires'in kendisi için bu kadar zahmete girmesine çok şaşırmıştı. Dr. Mires Liz'in böyle bir pozisyonu hak ettiği konusunda ısrar etti. Nancy, Liz'in ilkbahardaki kolokyumda yaptığı çalışmalardan o kadar etkilenmişti ki bu kolay bir seçim olmuştu. Liz ilk toplantısı için Eylül başında New York'a uçacaktı.

Sonbahar çok geçmeden geldi ve Hayden'a veda ederek üniversite son sınıfı için Chapel Hill'e döndü. Önünde yoğun bir yıl vardı. Düşünmek bile başını döndürüyordu: editörlük, *New York Times*'ta staj, Dr. Mires'le araştırma saatleri... Hâlâ tüm derslerini aldığını, bir erkek arkadaşı olduğunu ve düzenli tenis derslerine devam etmeye çalıştığını söylemeye gerek bile yoktu. Herhangi bir şey yapabileceğinden emin değildi.

Bırakın düşünmeyi, nefes almaya bile vakti yoktu. Elbette şikayet edemezdi; temelde istediği her şeyi elde etmişti.

Liz kampüsteki Union'ın ikinci katında bulunan gazete ofisine girdi. Yaz boyunca oradan uzakta bu kadar çok zaman geçirmiş olmak biraz gerçeküstü geliyordu. Bundan önceki üç yıl boyunca neredeyse orada yaşamıştı.

Son sınıfta okula dönüşünün ilk haftasıydı. Gazete çoktan dağıtılmıştı ve o öğleden sonra sadece bölüm liderlerinin ofiste olması gerekiyordu. O akşam gazete üzerinde çalışmak isteyen herkes için tam bir toplantı yapacaklardı. Liz buna elinden geldiğince iyi hazırlanmıştı. Hayden'ın karizmasının yarısına sahip olmayı umuyordu.

Yeni yazı işleri ofisine girdi ve iç geçirdi. Binada gerçekten çalışan bir kapısı ve kilidi olan birkaç ofisten biriydi. Tekrar burada olmak biraz gerçeküstü hissettiriyordu; geçen yaz Hayden yokken ofise el koymuştu.

Ellerini hiçbir zaman Hayden kadar temiz ve titiz tutamayacağını bildiği masanın üzerinde gezdirdi. Bu yaz Hayden'ın eşyalarını ofisten taşımaya yardım etmişti ve bir buçuk yıldır ofiste olmasına rağmen bu iş neredeyse hiç zaman almamıştı. İlk haftanın sonunda, bir daha asla kontrol altına alamayacağı bir dağınıklık olacağını biliyordu.

Kapının çalınması onu düşüncelerinden uyandırdı. "Erken gelmişsin," dedi Savannah gülümseyerek.

Liz saatini kontrol etti. Toplantıya hâlâ otuz dakika vardı. "Ben editörüm. Erken gelmem gerekirdi. Burada ne işin var?"

"Dersten yeni çıktım. Profesör Mires'le daha önce ders yaptınız, değil mi?" Liz ona, "O benim danışmanım," dedi.

"Herkesin söylediği kadar zor biri mi? Dersleri her zaman dolu oluyor ama adil olmayan notlar verdiği için okulu bırakmak isteyen bir sürü insan tanıyorum."

Liz homurdandı. "O sadece notunu hak etmeni sağlıyor. Onun iyi tarafında olmak için buna değer. Bu yıl *New York Times*'ta staj yapmamı sağladı."

"Güzel. Önemli olan ne bildiğin değil, kimi tanıdığınız," dedi Savannah gözlerindeki o bilmiş Maxwell parıltısıyla.

Liz omuz silkerek, "Genellikle," diye onayladı. Bağlantıları olan biri varsa o da Savannah Maxwell'di. "Yazın nasıl geçti?"

Omuz silkti ama yüzünde belirgin bir hoppa gülümsemesi vardı. "Oldukça iyi."

"Peki onun adı ne?" Liz masaya yaslanarak sordu.

"Yani, Forrest adında bir adamla konuşuyorum," dedi ve bakışları kayboldu.

Uh-huh. Belli ki telaşlanmasına neden olan kişi o değildi. "Forrest ve Savannah. Bundan daha güneyli olunmaz."

Liz şaka yaptı, gerçek hikâyeyi öğrenmek için bastırması gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

"Ciddi bir şey değil. Sadece spor salonunda tanıştığım bir adam."

"Bu yaz Lucas'ı gördün mü?" Liz konuya girerek sordu.

Savannah'nın yanakları renklendi ama bunu belli etmemeye çalıştığı belliydi. "Evet. Biraz. Dört Temmuz'da ailem Hilton Head'e gider ve bu yıl onun ailesi de bizimle geldi."

Liz 4 Temmuz'u zaten biliyordu elbette. Brady geçen yaz onunla bir gün daha kalmak için Hilton Head'e gitmeyi ertelemişti. Savannah'nın iyi vakit geçirmesine sevinmişti.

"Doğru. Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?" diye sordu arkadaşına.

"Gerçekten bilmiyorum. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Onun benim için aynı şekilde hissettiğini sanmıyorum."

"Son zamanlarda kendine hiç baktın mı? Seninle ilgilenmemesi için ya aptal ya kör ya da her ikisi birden olması gerekir, Savannah," dedi Liz. Lucas'ın ondan hoşlanıyor olması gerektiğini biliyordu. Adam Brady'nin en iyi arkadaşı Chris'in akrabasıydı, yani aptal olamazdı.

Savannah güldü. "Ego tatmini için teşekkürler. Gerçi başka biriyle çıkıyor."

Liz söndü. Lanet olsun. Savannah onun için çok mutlu görünüyordu.

"Gerçekten mi?"

Bu berbat bir şey."

"Yani... kimseye söyleme," dedi Savannah, dudağını gizlice ısırarak. "Beni sahilde öptü."

"Aman Tanrım, gerçekten mi? Ne oldu? Ne zaman oldu? Sen onu öptün mü? Daha ileri gitti mi?" Liz birkaç saniye içinde tam bir kız moduna geçerek sordu.

"Gün batımında kumda iki saat kadar öpüştük. İnanılmazdı.

.. delice. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Peki, neden seninle ilgilenmiyor? Kafam çok karıştı."

Savannah iç çekerek omuz silkti. "O gece yaptığımız şeyi yapmaya devam etmememiz gerektiğini düşündüğünü söyledi. Vandy'ye gidiyor, o yüzden muhtemelen

mesafe olayını yapmak istemezdi. Ve bir kız arkadaşı olduğu kısmı ..." Sözlerini yarıda kesti.

"Sen Savannah Maxwell'sin. Söz konusu kız arkadaşın var olmayabilir de."

"Şey, o var, bu yüzden önemli değil. Hadi başka bir şeyden konuşalım. Lucas uzak bir yaz anısı gibi," dedi hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde. "Beni Washington bölümünün eş lideri yaptığınız için kocaman bir teşekkür etmeye ne dersiniz?"

Liz, Lucas'ın uzak bir anıdan çok uzakta olduğunu biliyordu ama artık daha fazla kirlenmeyeceğini de biliyordu. Savannah'nın kendisi için en iyisinin ne olduğunu bulmasını umuyordu.

"Bunu kesinlikle hak ediyorsun," dedi ona.

"Başlamak için heyecanlıyım. Doldurmam gereken büyük görevler var."

Liz yüksek topuklu ayakkabılarına bakarak, "Benim ayaklarım o kadar büyük değil," dedi.

"Tak-tak!"

Savannah ofise kimin girdiğini görmek için döndüğünde Liz inledi. Meagan omzunda büyük boy bir Vera Bradley çanta ve kocaman bir gülümsemeyle köşede belirdi. Dedikodu ve şikâyetten ibaret olan kvetching köşesini yönetiyordu ama öğrencilerin çoğu bu köşeyi çok seviyordu.

Ve Meagan'ın girişiyle eğlenceli kız zamanı resmen kâğıt bölümü toplantısına dönüştü. Meagan'ın yaz hakkında konuşmasını dinlemek için döndüklerinde Savannah Liz'e eğlenen bir bakış attı.

Neredeyse her gün Liz ve Hayden gazeteden birlikte çıkıp, editör için ayrılan yere park etmiş olan arabasına birlikte yürüyorlardı - artık bu yer onun için . O akşam ilk gazete toplantısını tamamlamış olarak gazete binasından çıkmak ve Hayden olmadan arabasına doğru yürümek çok garip bir duyguydu.

Victoria o gece evlerinde bir okula dönüş partisi planlamıştı ve Liz daha oraya varmadan partinin tüm hızıyla devam edeceğini tahmin ediyordu. Ve dürüst olmak gerekirse eve dönmek için acele etmek istemiyordu. Belki Hayden'ı arar ve nasıl olduğunu sorardı.

Yeni işini seviyor gibiydi. Onu yeterince zorlamıyorlardı ve daha fazlasını yapmak istediğini biliyordu ama o her zaman daha fazlasını yapmak isterdi. Sadece kendini kanıtlamak için bir mola istiyordu ama giriş seviyesinde bir işte çalışan çoğu insan gibi Hayden da şirket basamaklarını tırmanmak zorunda olmanın sıkıntısını çekiyordu.

Hayden üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Hey, güzelim! İlk buluşman nasıldı? Hepsi seni benim kadar seviyor mu?"

"Seni özledim," diye mırıldandı telefona usulca.

"Ben de seni özlüyorum, Lizzie."

Derin bir iç çekti ve sonra bu hissin geçmesine izin vermeye çalıştı. Uzun mesafe berbattı. Son erkek arkadaşıyla ilişkilerinin yürümemesinin nedeni de buydu. Tabii ki son erkek arkadaşı da bunu pek umursamamıştı. Bunun aynı duruma yakın olduğunu bile düşünmüyordu ve Hayden için endişelenmiyordu. Ama yine de berbattı.

"Toplantı iyi geçti," dedi ona. "Her şey yerli yerinde ve şimdi tek yapmam gereken orada olup her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak."

"Eminim olacaktır. Oldukça iyi bir akıl hocan vardı."

Liz arabasına ulaştı ve içeri süzüldü. "Artık akıl hocamın park yerine sahip olduğum için mutluyum."

Arabayı çalıştırıp geri geri giderken Hayden kahkahalarla güldü. "Keşke seni okula götürüp getirmek için orada olsaydım. Bunu özleyeceğim."

"Ben de."

"Ve ofisteki gizli gülümsemelerimiz." "Mmm."

"Ve uyurken bana sarılman." "Hayden . . ."

"Ve sevişirken adını fısıldıyorum." "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun," diye inledi. "Ziyarete gel."

Liz onun göremediğini bildiği halde başını salladı. "Az önce çıktım." "O zaman seni ziyarete geleceğim."

Liz kıkırdadı. "Yarın çalışmak zorundasın."

"Sadece seni kollarımda istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?" diye sordu.

Evinin önüne geldiğinde "Asla," diye mırıldandı. Evin önünde yolculuk çok kısaydı. Onunla çok az zaman geçirebilmişti ve tahmin ettiği gibi Victoria partiye çoktan başlamıştı.

"Vay canına, nerede olursanız olun çok gürültülü," dedi Hayden.

"Victoria okula dönüş partisi düzenliyor. Çoktan başladığını fark etmemiştim. Geç saate kadar dönmeyeceğimi biliyordu."

"İyi vakit geçirin ve Vickie'ye selamımı söyleyin. Eminim çok heyecanlanacaktır."

"Olur. Seni sonra ararım. Seni seviyorum," dedi Liz ve kapıyı açıp arabadan çıktı.

"Ben de seni seviyorum."

Liz telefonu kapattı ve evine girdi. Müzik bangır bangır çalıyordu ve bir insan kalabalığı oturma odasını kaplamıştı. Kapıdan içeri girer girmez neredeyse kucaklanacaktı. Kucağa alınıp etrafında döndürülürken çığlık attı.

"Bu ne lan!" Kız kurtulmaya çalışırken onu tutan adam daha yüksek sesle güldü. "Beni yere bırak!"

".," dedi ve onu yakalayıp ayağa kaldırdı. Dengesini yeniden sağladığında koluna bir şaplak attı.

"Justin!" diye bağırarak kollarını ona doladı. "Burada ne işin var?"

"Ne kadar nazik bir karşılama. Seni aylardır görmedim ve şimdiden beni tokatlamaya başladın," dedi ve kızın hâlâ şokta olan yüz ifadesine gülerek.

"Bunu hak ettin. Beni öyle kaldırdın! Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu." Justin ona gülümserken o sadece başını salladı. "Hem burada ne işin var?" Liz başıyla odasına doğru işaret etti ve konuşmaya devam ederlerken Justin de onu takip etti.

"Beni Victoria davet etti," dedi ona.

"Sürprizlerle dolu, değil mi?"

"Güzel," dedi, yatağına oturdu ve ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi.

"Peki, nasılsın? Hâlâ Lane'le birlikte misin?"

"Evet, Charlotte'ta muhabir olarak çalışıyor. Ben şu anda editörüm ve *New York Times*'ta staj yapıyorum," dedi topuklu ayakkabılarının üzerinden kayarak.

Justin alçak sesle ıslık çaldı. "Birileri çok süslü."

"Peki ya sen? Büyük planlarınız sizi nereye götürüyor?"

Justin ona hayatında neler olup bittiğini anlatırken, Liz dolabına çekildi ve bu geceki parti için uygun bir kıyafet seçti. Ona çalıştığı şirketin geçen yıl iflas ettiğini söyledi.

Son konuşmalarından bu yana üzerinde çalıştığı iş için nihayet bir yatırımcı bulduğunda bir süredir işsizdi. Yeniden bir gelir kaynağına sahip olduktan sonra proje hızla ilerlemeye başlamıştı. Liz'e şirket için yazar olarak kendisiyle çalışmak isteyip istemeyeceğini tekrar sordu, ama Liz onu geri çevirdi ve partiye başka insanlar da gelince bu konuyu kapadılar.

Küçük bir kalabalığı gülünç öykülerinden biriyle eğlendiren Victoria'yı aradı. Liz hikâyenin sadece sonunu yakalayabildi.

"İki Avustralyalı itfaiyeci ve bir dalış eğitmeni ile mükemmel bir Avustralyalı sandviçi yedim. Avustralya'ya geri döneceğimi biliyorum. Orası tek seferlik bir yer olmamalı. Nüfuslarının suçlu olarak başlamasının bir nedeni var," dedi Victoria göz kırparak. Sağ kalçasına doğru kaydı ve kırmızı Solo bardağından bir yudum aldı.

Liz sadece başını salladı. Victoria ve onun bu yaz yurtdışı eğitimi için Avustralya'da geçirdiği maceralar döndüğünden beri sürekli konuşulan konular olmuştu. Liz, Victoria'nın üç Avustralyalı tarafından en az iki kez nasıl üçlü sıkıştırmaya uğradığını duymuştu. En çok da bu hikâyeyle gurur duyuyordu.

Neden bunu tamamen yabancılara anlatmakta ısrar ettiği Liz'in zihinsel kapasitesinin ötesindeydi.

"Hey, kaltak!" Victoria Liz'i görünce, "Tam zamanında geldin," dedi. "Tam zamanında geldin."

"Bir süredir buradayım. Justin'le konuşuyordum. Onu davet ettiğin için teşekkürler."

Victoria parmağını havada döndürdü ve fincandan bir yudum daha aldı. "Siz arkadaşsınız ve hepsi bu. Ayrıca, içten içe senin Hayden Lane'den başka birini bulmanı umuyorum," dedi Hayden'la dalga geçme fırsatı bulduğunda sesine her zaman verdiği o alaycı tonla.

"Oh, evet, bu partide çok daha iyi seçenekler var. Sanırım seninle Avustralya'ya geri dönmeliyim."

"Benim yeteneklerimi kıskanma. Üç kişiyle başa çıkabilir misin bilmiyorum," dedi Liz'in kolunu okşayarak. "Biriyle yeterince zorlanıyorsun."

"Aman Tanrım. Neden seninle arkadaş oldum?" Liz sordu. "Çünkü ben harikayım, tabii ki."

Liz en iyi arkadaşının harika olduğunu inkâr edemezdi ve Hayden'ı özleyiyor olsa bile Justin'in katılmasından mutluydu. Mutfağa gitti ve kendine bir bardak kırmızı punch doldurdu.

bir soğutucunun içinde oturuyordu. Herkes odayı kaplayan yaz sonrası enerjisinden beslenirken parti hız kazandı.

Massey bir ara bir grup kız öğrenci yurdu arkadaşıyla geldi. O ve Justin birbirlerini tanıyor gibiydiler. Çok geçmeden Justin onun koluna girdi ve arkadaşlarına hikâyeler anlatmaya başladı. Ondan kısa bir süre sonra da Tristan ortaya çıktı. Liz bunu nasıl öğrendiğinden bile emin değildi, ama ev ödeviyle ilgili bir bahane uydurup gitmeden önce toplam on beş dakika kadar kalmıştı. Okulun ilk günüydü. Ev ödevi olmasına imkân yoktu.

Savannah her zamanki gibi geç gelmişti. Liz onun gazeteden başka hiçbir şeye zamanında gelmediğinden emindi. Yanında, elini savurduğu halde kışına dokunmaktan vazgeçmeyen bir adam vardı. Oldukça ateşliydi, süper uzun boyluydu, koyu renk saçları vardı ve siyah tişörtünün kolundan bir dövme görünüyordu. Daha önce bahsi geçen Forrest olmalıydı. Liz'in ona baktığında gördüğü tek şey Lucas'ın tam tersiydi. Çok açık bir isyankârlık.

Savannah ilk fırsatta adamı atlatıp Liz'e doğru yöneldi. Liz kenarda durmuş, ikinci bir kadeh kambur kokteyli isteyip istemediğini tartışıyordu.

"Hey! Kusura bakma, geciktim," dedi Savannah selamlayarak. Liz kıkırdadı. "Daha azını beklemezdim."

"Üzgünüm, yıllarca modaya uygun şekilde geç giriş yapmanın etkisi geçmedi sanırım. Ayrıca kardeşim de şehirde."

Liz kardeşiyle ilgili kısmı görmezden gelerek, "Anlaşılabilir," dedi. "Bu senin Forrest'ın mı?"

Savannah içeri birlikte girdiği iri yarı adama baktı. Başını eğdi ve gülümsedi. "Evet. Bu o."

Liz Forrest'ın yanından geçerken Justin'in Massey'nin sırtını duvara dayadığını ve dilini onun boğazına soktuğunu gördü. Liz güldü ve Savannah'ya işaret etti. "Kesinlikle hızlı hareket ediyor."

"Görünüşe göre o da öyle," dedi Savannah.

Liz gülümseyerek bakışlarını tekrar Savannah'ya çevirdi. Onun etrafında olmasından hoşlanıyordu. Liz'in diğer arkadaşlarının çoğundan farklıydı ve arkadaşlıklarının ona bu kadar kolay gelmesini takdir ediyordu.

"Bundan önce ne yapıyordun?"

Savannah, "Gazete toplantısından sonra aile meselelerim vardı," diye homurdandı.

"Forrest'ı aile eşyalarına götürdün mü?" Liz kıkırdayarak sordu, karşısındaki iri yarı, dövmele adamı Maxwell'lerin evinde hayal ediyordu. Brady'nin kasabada olduğunu düşünmek yüreğini burktu ama bunu önemsememeye çalıştı. Brady'yi görecekti değil mi ya, zaten o da Hayden'a geçmişti. Şu anda önemli olan buydu.

"Hayır! Sen deli misin? Ailem ona bir bakar ve ergen gibi davranmayı bırakmamı söyler," dedi Savannah öfkeyle. "Ve bu yaz kardeşimin aptal kız arkadaşından yeterince çektim."

Bunu söyleme şekli Liz'i neredeyse güldürecekti. Savannah'nın Maxwell ailesinde *aptal* bir kız arkadaş olduğunu düşüneceği tek bir kişi vardı. "Andrea mı?" diye sordu hiç düşünmeden.

Savannah kaşlarını sertçe kaldırınca Liz hatasını anladı. Liz'in bu ismi bilmesine imkân yoktu. Bırakın Clay'in kız arkadaşını, Clay hakkında bir şey bilmesine bile imkân yoktu.

Kahretsin! Kahretsin! Lanet olsun!

Bu sefer nasıl geri adım atabilirdi? Liz gazetelerde onlarla ilgili bir şey olmadığını biliyordu. Geçen yaz bütün kaynaklarını tekrar tekrar kontrol etmişti. Clay Maxwell'in internette çocukluk yıllarına ait olmayan resimleri bile yoktu ve adam çocukluğundan beri kesinlikle büyümüştü.

"Andrea'yı nereden tanıyorsun?" Savannah merakla sordu.

"Um . . ." Liz beynini zorlayarak konuştu. "Onunla Yeni Yıl'da D.C.'de bir sanat galerisinin açılışında tanıştım," diye ağzından kaçırdı.

"Gerçekten mi?" Savannah sordu. "Bir sürü sanat eseri almaktan bahsettiğini hatırlıyorum ama normalde söylediği her şeyi duymazdan gelirim. Clay'le tanıştın mı? Garip bir çiftler ama normalde birlikteler."

"Orada onunla birlikteydi," diye doğruladı Liz. Bu tamamen doğru bir ifadeydi ama yine de Savannah'nın sorusuna cevap vermiyordu. Clay'le kaç kez karşılaşmıştı? Kendisiyle eve gitmesi için ona kaç kez teklifte bulunmuştu? Evet, Clay'le tanışmıştı.

"Ha," diye mırıldandı Savannah, her şeyi düşündüğü belliydi. "Her neyse... hayır, Andrea değil. O kaçığın teki ama hep öyleydi. Buna alışsın. Erin..."

Liz yutkundu ve zihnini temizledi. Düşünecek bir şey yoktu. Hiçbir şey.

"Erin'e ne oldu?"

Savannah iri kahverengi gözlerini tavana çevirdi ve saçlarını tek omzuna doğru çekti. "O sadece ... bana annelik yapıyor! Sanırım benimle gerçekten arkadaş olmak istiyor çünkü Brady'yle çok yakınız. Ama Hilton Head'de bizimle birlikteydi ve Lucas'la olan şeyi öğrendi. Benden kankacılık oynamamı ve ona güvenmemi istedi. "Kardeşmişiz gibi hissediyorum." gibi şeyler söyleyip durdu. Um . . . Özür dilerim. Seni o şekilde tanımıyorum. Biz kardeş değiliz. Benim hiç kız kardeşim yok, biliyor musun?"

Liz yumuşak bir sesle, "Elbette," dedi.

"Her neyse, ona Lucas'la olanları anlattığımda, onu öptüğüm için kötü biri olduğumu ve benden gerçekten hoşlansaydı beni oyalamayacağını falan söylemeye başladı. Ki tamam, haklı. Haklı. Tam olarak ne söylediği değil, nasıl söylediği önemli. Parmağını dışarı çıkarıp beni azarlayan o kutsal ses tonuyla. Ve o zamandan beri onu her gördüğümde bana böyle davranıyor. Onun yanındayken, yemin ederim delirmek üzereyim."

Liz başını salladı, aklı başından gitmişti. Savannah böyle biriyle uğraşmak zorunda kaldığı için kendini kötü hissediyordu. Ve gerçekten de Savannah'nın Brady'nin kız arkadaşından hoşlanmamasının önemli olmadığını düşünmek istiyordu.

Ama yine de şeytanca gülümsemesine neden oldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

TOPU DÜŞÜRMEK

Lonbahar tatili boyunca New York'ta Nancy ile *New York Times*'ta çalışarak geçirdiği üç günün ardından Raleigh havaalanına geri döndü. Hiç bu kadar çok çalışmamıştı ama gazetecilikte de hiç bu kadar iyi bir deneyim yaşamamıştı. Nancy insanların güçlü yönlerini kullanmakta ustaydı ve Liz de gazetenin siyasi muhabirlik bölümüne diz çökmüştü. Çeşitli insanların gölgesi olmuş, araştırma, yazma ve düzenleme işlerine yardım etmiş ve hatta deneyimli bir muhabirle birlikte sahaya bile çıkmıştı.

Bu deneyim, gerçekten sevdiği şeyi yaptığını daha da pekiştirdi. Akademik ortamda o kadar sık kilitli kalıyordu ki, dışarıda olmanın gerçekten nasıl bir his olduğunu her zaman göremiyordu. Üniversite gazetesi inanılmaz bir yayın olsa da, profesyonel bir gazetede kariyer yapmaya kıyasla hiçbir şeydi.

Tatil için New York'ta olmasının tek dezavantajı Hayden'ı görememesi anlamına geliyordu. Birbirlerini olabildiğince sık ziyaret ediyorlardı ama Hayden'ın işi daha da zorlaştıkça ve vizeler yaklaştıkça birlikte daha az zaman geçirmeye başladılar.

Bu dünyanın sonu değildi. Bir yanı Charlotte'a gitmek ve sorumluluklarından kaçmak istiyordu. Ama bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. New York'tayken okul gazetesi için herhangi bir çalışma yapamamıştı ve bunun üzerine bir de ev ödevi vardı. Yani en azından kendini meşgul tutacaktı.

Eve gelir gelmez kot pantolonunu, üç çeyrek kollu mavi düğmeli bluzunu ve diz üstü kahverengi botlarını giydi. Pembe chevron atkısını boynuna doladı ve North Face ceketini ve dizüstü bilgisayarını kaptığı gibi gazeteye gitmek üzere kapıdan çıktı.

Editör için ayrılmış normal park yerine park etti ve merdivenlerden yukarı çıkarak Birliğe girdi. Liz masasına oturdu ve

bilgisayarını çalıştırdı. Editoryal işler, gazete tasarımı, gelecek haftanın haberleri ve daha bir sürü konuyla ilgili milyonlarca e-postası vardı. Bütün gece bu karmaşayı ayıklamakla uğraşacaktı.

Liz e-posta alemine dalmışken ofis kapısının açıldığını duydu. Saatine baktı ve saatin çoktan sekiz buçuğa geldiğini gördü. Gece yarısını geçene kadar buradan çıkamayacağından şüpheleniyordu. Aslında bütün gece çalışmayı bile düşünmemişti. Ama kimsenin güz tatilinde gazeteye geleceğini düşünmemişti.

"Alo?" diye seslendi, ayağa kalktı ve ofisinden dışarı çıktı. Hayden'ın karşısında durduğunu görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

İleri atıldı ve kollarını onun boynuna doladı. Adam onu kendine çekti ve yanağından öptü. "İki gün izin aldım ve bugün New York'tan döneceğini biliyordum."

"Arayabilirdin!"

"Hayır... Seni şaşırttığımda o güzel yüzünü görmek daha iyi," dedi ve yanağını avuçlayıp dudaklarını öptü.

"Burada olduğuna inanamıyorum. Seni gelecek hafta sonuna kadar görebileceğimi sanmıyordum. Burada olacağımı nereden bildin?"

Hayden omuz silkti ve ofise geri dönmesini işaret etti. "Victoria'yı aradım ve bana söyledi."

Liz masasına oturarak, "Ah, mantıklı," dedi. "O zaman bilseydim bütün bu şeylere başlamazdım." Dağınık masasını ve açık duran dizüstü bilgisayarını işaret etti.

"Her şey yolunda. Aceleye gerek yok. İşini bitirdikten sonra dışarı çıkmak ister misin? Belki Top O'da akşam yemeği yeriz," diye önerdi.

"Kulağa harika geliyor. Zaten bunların hepsini bu gece bitirmem mümkün değil," dedi. E-posta yığınları yarın da orada duracak ve ilgilenmesi .

"Ne yapman gerekiyor?" Hayden bilgisayarının başına geçip omzunun üzerinden bir şeyler okuyarak sordu.

"Sadece bazı temel şeyler. Mizanpaj, düzenleme, yeni materyaller. Her zamanki şeyler."

Hayden New York'ta çalışırken ihmal ettiği bir yığın e-postayı karıştırırken Liz diğer eşyalarını toplamaya başladı. Gazetenin yanı sıra yapması gereken o kadar çok şey vardı ki, muhtemelen burada kalmalıydı ama bugünlerde Hayden'ı ne kadar sık görebiliyordu ki?

"Burada çok şey var," dedi Hayden.

Liz omuz silkerek, "Evet, son iki haftadır çok yoğunum, bir de üstüne *New York Times* işi çıktı," dedi. "Hepsinin üstesinden geleceğim."

Hayden'ın masasını toparlayıp bir düzene sokuyormuş gibi yaparken iç çektiğini duydu. Eğer onun burada olacağını bilseydi, masasını güzelleştirmek için biraz çaba sarf ederdi. Şimdi bunu sadece alışkanlıktan yapıyordu çünkü onun her şeyin düzenli olmasından hoşlandığını biliyordu.

"Liz, biliyorsun, bu tür şeylerde topu taca atman hiç hoşuma gitmiyor," dedi, sesi gazetenin editörüken kullandığı otorite tonunu taşıyordu. Her zaman bu sesin nazık, dürtülü bir şekilde emredici olduğunu düşünmüştü. Şu anda niteliğe sahip değildi. Daha çok erkek arkadaşı onu azarlamak üzereymiş gibi geliyordu.

"Hangi konuda topu düşürüyorsun?" dedi, elleri kalçalarında ona bakarak. Bu yorumun onu neden hemen savunmaya geçirdiğini bilmiyordu. Artık gazetenin editörü oydu, o değil ve gayet iyi gidiyordu. Hatta bazen Hayden'ın yaptığından daha iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu, çünkü insanları yönetmek zorunda değildi.

"Burada yaklaşık yüz tane e-postanız var. Gerçekten halledilmesi gereken şeyler. *New York Times*'ta büyük bir staj yapacağını biliyorum ama bu gazetem boka sarmasına izin verebileceğin anlamına gelmiyor."

Liz donakaldı, mavi gözleri kısıldı. "Affedersiniz?"

"Bak, seni bu pozisyon için seçtim çünkü her şeyi aynı anda idare edebileceğini düşündüm. Eğer yapamıyorsan, belki de bunun gazeteyi nasıl etkileyeceğini düşünmeli ve diğer projelerin için gazetenin itibarını tehlikeye atmamalısın."

"Okunmamış birkaç e-posta ile gazetenin itibarını tehlikeye mı düşünüyorsunuz?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi göstermeyi bırak. Sadece dikkatsizliğinizin etkisini düşünmeniz gerektiğini söylüyorum. Ben olsam bunun böyle devam etmesine asla izin vermezdim" dedi.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama Hayden, ben sen değilim," dedi ona doğru dönerek. "Ve her şeyin *ihmal edilmesinin* tek nedeni erkek arkadaşımın saatler uzaklıkta bir işe girmiş olması. Beni görmek istediysen çok üzgünüm."

Çabucak geri adım atmaya çalıştı. "Bu bizimle ilgili değil."

"Hayır. Bence bu daha çok bizimle ilgili ve aslında gazeteyle çok az ilgisi var. Bu yüzden belki de bana neler olduğunu açıklayabilirsiniz."

Hayden hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Gördün mü, işte bu. Bu gazeteyi iyi yağlanmış bir makine haline getirdim. Diğer editörlerin yaptıklarını aldım ve hepsini tekerlekler üzerinde çalışır hale getirdim. Temeli ben attım ve sen şimdi senden önceki tüm editörler gibi bencil davranarak benim yarattığım şeyi kazmaya çalışıyorsun."

Liz'in kaşları sertçe kalktı. "Bencillik mi?" dedi boğuk bir sesle. "Kariyerimi sürdürerek bencillik mi yapıyorum? Onu görmemi isteyen erkek arkadaşımı ziyaret ederek bencillik mi yapıyorum? Sen olmadığım için bencil mi oluyorum?"

"Lizzie. . . Sakin ol lütfen. Bunun ilişkimizle hiçbir ilgisi yok."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama benim duyduğum bu değil. Tek duyduğum, senin *Washington Post*'ta hiç şansın yokken kız arkadaşı *New York Times*'ta staj yaptığı için kızgın ve kıskanç olan ve üniversitedeki eski güzel günleri anan biri. Ve şimdi de hiç hak etmediğim halde bana pislik gibi davranıyorsun," diye tükürdü.

"*Kıskanmıyorum*. Bu çok saçma. Ben de Washington'da staj yaptım; bu, üniversiteden mezun olduktan sonra *New York Times*'ta iş bulacağın anlamına gelmez, özellikle de bu gazeteyi yönetme tarzınla," diye sert bir şekilde karşılık verdi.

"Peki," diye tersledi başını sallayarak. "Biliyor musunuz? Ben eve gidiyorum."

Bilgisayarını kapatıp çantasına tıktırdı, sonra da çantasını kaptığı gibi ofisten çıkmaya başladı.

"Lizzie, ama. Neden gidiyorsun?" Hayden elini uzatıp sordu

Onu

Liz kolunu geri çekti. "Kes şunu."

"Bunca yolu seni ziyaret etmek için geldim," dedi ciddiyetle.

"O zaman bana nasıl davranacağını düşünmeliydin.

Ben senin duyguların için kum torbası değilim."

Topuklarının üzerinde döndü ve çıkışa doğru hışım ile ilerledi. Bu sefer onu takip bile etmedi ve bu sadece öfkesini körükledi.

Çıktıkları neredeyse bir yıl boyunca hiç tartışmamışlardı ve bunu düşününce tüm vücudu ağrıyordu. Ona kızgın olmaktan nefret ediyordu ama o bunu hak ediyordu. Ağır çift kapıyı omuzlayarak açarken gözleri yaşardı.

Liz nedenini bilmiyordu ama kapı arkasından çarparken düşünceleri Brady'ye kaydı. Onun kariyerini asla böyle küçümsemezdi. Aslında, hayatının nereye doğru gittiğiyle her zaman ilgilenmişti.

Kendini tutabilmek için dişlerini birbirine geçirdi. Onun ne düşündüğü önemli değildi. O gemi çoktan denize açılmıştı.

Liz atkısını boynuna doladı ve kendini soğuğa karşı destekledi. Kış, onun Florida fantezisine göre biraz fazla erken gelmişti. Soğuktan hoşlanmıyordu, soğuğa alışık da değildi ve o anda eldivenlerini hatırlamış olmayı diledi. Eldivenler torpido gözünde duruyordu ama bu ona pek bir şey kazandırmamıştı.

Ellerini birbirine sürterek Hayden'ı ve onun kıskanç, düşmanca tavırlarını düşünmemeye çalıştı. Ne zaman erkek arkadaşını düşünmemeye çalışsa, bu onu dönüp dolaşıp Brady'ye, düşünmek istemediği bir başka kişiye getiriyordu. Bu konuda o kadar uzun zamandır o kadar iyiydi ki, aklının hemen oraya kayması garipti. Neden bu çocukları unutup kariyerine odaklanamıyordu?

Oysa tek yapmak istediği öfkesini biriyle konuşmaktı. Victoria, daha hikâyenin tamamı Liz'in ağzından çıkmadan Hayden'ı linç edecekti. Liz, Massey ve Savannah ile yakındı ama bu bir kırılmaydı ve Hayden kendi hayatının sonunu mahvettikten sonra onlarınkini de mahvetmeyi kendine yediremiyordu.

Brady. Nedense Brady'ye geri dönüp duruyordu. Düşüncesi bile midasını bulandırıyor ve alt yarısında bir karıncalanma hissediyordu. İnleyerek onun adını, varlığını, o lanet sırtışını ve hayatından hiç çıkmayan o çekilmez halini unutmaya çalıştı.

Liz telefonuna uzandı ve işaret parmağını dokunmatik ekranda gezdirdi. İlkbaharda, yirmi birinci doğum günü kaçamağından sonra onun bütün numaralarını telefonundan silmişti. Ona ulaşmak için geçen yaz boyunca kullandığı ofis numarasından başka bir yolu yoktu. Zaten bunun işe yarayacağından da şüpheliydi.

Konuşmalarının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki... gerçekten konuşmamışlardı. Ona en son söylediği şey neydi? Hatırlayamıyordu. Telefonda sarhoştı. Ama birincilikten ayrılmadan önce ona attığı son mesajı gün gibi hatırlıyordu. *Bunun şu anda başka bir şey biliyorsun. Sadece unutma, tamam mı?* Onu kışkırtıyor, asla gerçekten yürütemeyeceklerini, asla gizli bir ilişkiden öteye gidemeyeceklerini tekrar tekrar hatırlatıyordu.

Ama nasıl unutabilirdi ki? Brady her zaman bilincini bulanıklaştırırken herhangi bir şeyi nasıl unutabilirdi? O hâlâ etrafındayken, kız kardeşinin yanındayken, gazetede her gün oturduğu masadaki her şey ona onu ve aralarındaki ilişkinin yürümediğini hatırlatırken nasıl unutabilirdi?

Liz başını salladı. Kendini toparlaması gerekiyordu ama bu gece buna değecekmiş gibi hissetmiyordu. Hayden'ın sert sözleri onu çok etkilemişti ve onun sözlerine uymaktan nasıl vazgeçeceğini bilmiyordu. Çok duygusaldı ve sadece her şeyden uzaklaşmak istiyordu - "mükemmel" erkek arkadaşından, mükemmel okulundan, mükemmel hayatından. Lizzie olmadığı o yaza geri dönmek istiyordu.

En iyi kararına rağmen numarayı yazdı.

Kalbi göğsünde küt küt atıyor ve giderek soğuyan havaya rağmen vücudu ısınıyordu. Telefonunu kulağına sıkıca bastırarak yapraklarla kaplı kaldırımında hızlı adımlarla yürüdü. Birliğin kapısının hâlâ kapalı olduğunu teyit etmek için arkasına bir göz attı. Hayden gitmemişti. Onu takip etmeyecekti. Onun peşinden koşmuyordu.

"Kongre Üyesi Maxwell'in ofisi."

Liz yazın yaptıkları maceraları ve bir süreliğine başka biri olmanın heyecanını hatırlayınca vücuduna adrenalin pompalandığını hissetti. Bu numaranın artık çalışacağını hiç düşünmemişti. Ama iş için burada olduğu zamanlar için bölgede yerel bir ofisi açık tutuyor olmalıydı. Yine de bu onu biraz şaşırtmıştı.

"Evet," dedi sesi titreyerek. "Kongre üyesine ulaşmaya çalışıyorum. Bu akşam burada mı?"

Elleri titriyordu. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu ama belki de onu Washington ofisine bağlayabilirlerdi. İsyandan bu kadar zevk alması hem canlandırıcı hem de ürkütücüydü.

"Evet, içeride ama Kongre Üyesi meşgul. Bir mesajınızı alabilir miyim?"

Liz'in kalbi yerinden fırladı. O buradaydı. Kuzey Carolina'daydı. En azından kadının kastettiği buydu.

"Ona Sandy Carmichael'ın hatta olduğunu söyler misin?" diye mırıldandı, sesindeki güç yenilenmişti.

Kadın durakladı. "Evet, Bayan Carmichael. Lütfen bekleyin."

Liz beklerken dudaklarını çiğnedi. Rüzgâr hızlandı ve saçlarını yırtarak gözlerine doğru savurdu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı ama rüzgâr acımasızdı. Bu geceki vahşiliğiyle empati kurabiliyordu.

Dizlerine kadar inen kahverengi botlarıyla son birkaç metreyi koşarak tamamlayan Liz arabasına ulaştı ve soğuktan korunmak için hızla içeri girdi. Beklerken hâlâ titriyordu ... ve bekledi ... ve bekledi. Cevap verecek miydi? Nisan ayındaki doğum gününden beri onunla konuşmamıştı ve şimdi Ekim ayının sonuydu. Aramakla hata mı yapmıştı?

Saat ona sadece dokuz olduğunu söylüyordu. Geçen yaz çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Zihni onun göl gecelere, otel odalarında çalınan gecelere ve odanın öbür ucundaki bakışların bile onları çılgınca tehlikeli durumlara itmeye yettiği süslü kokteyl yemeklerine sürüklenirken, hat tıkladı.

"Kongre Üyesi birazdan sizinle ilgilenecek," dedi kadın ve kısa bir süre durakladıktan sonra, "Bayan Carmichael," diye ekledi.

Bir saniye sonra Liz hatta bir vızıltı duydu. Kalbi beklentiyle göğsünden fırladı ve kalçalarının arasında bir kıpırtı hissetti. Çoktan tahrik olmuştu ve adamın sesini bile duymamıştı. Bu yanılttı, o kadar yanılttı ki diğer hattan gelen bir vızıltı bile zonklamasına neden olabilirdi. Beklemenin onu da en az onun kadar kızdırdığını kabul etmek istemiyordu. Tüm bunları unutmaya çalışmıştı.

"Sandy?" Brady'nin sarhoş edici sesi, herkesin içinde her zaman kullandıkları ismi mırıldandı. Bu sesin taşıdığı baştan çıkarıcı nitelik karşısında neredeyse yüksek sesle inliyordu. Radyoda böyle konuşmuyordu. Kıpırdanmaya başladı ve bacaklarını birbirine bastırdı.

"Brady." Telefona doğru iç geçirdi, onun sesiyle tüm endişelerini unuttu. Koltuğa yaslandı ve daha kolay zamanları hatırlayarak gözlerini kapattı.

"İyi misin?" diye sordu, sesinde çaresizlik belirtisi olduğunu biliyordu. Aylardır aramamıştı; elbette endişelenecekti.

Yoksa yapar mıydı? Tanrım, şu anda bunu bilmiyordu. Tek bildiği Hayden'la olan tartışmasını unutmak istediğiydi. Brady'nin içinde kaybolmak istiyordu. Ağrılarını dindirmek için sahip olabileceği tek şey onun sesiyse, o zaman bunu kabul edecekti.

"Evet ..." Gözyaşları istemeden yanaklarından aşağı süzüldü. Gözyaşları nereden gelmişti? Nasıl olmuştu da sadece onun sesi taşkın kapılarını açmıştı? Dizlerini göğsüne çekerek hıçkırıklarını bastırdı. Aşırı tepki veriyordu. Bunu biliyordu ama o anda Hayden'la birlikte olmak ona fazla gelmişti. Başka bir şey istiyordu.

"Neredesin?" diye sordu.

"Gazetedeğim," dedi boğuk bir sesle.

"Seni almaya geliyorum."

"Ne?" diye bağırarak koltuğundan fırladı ve bacakları direksiyona çarptı.

"Benimle aylarca konuşmadıktan sonra gecenin bir yarısı ağlayarak beni arayıp sonra da seni göremeyeceğimi söyleyemezsin. Bununla başa çıkamam Liz," diye hırladı. Liz onun adını söylerken hafifçe soludu. "Seni almaya geleceğimi söyledim."

Telefon elinde kapandı.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

BAŞKA HIÇBİR ŞEY YOKTU

Liz ağır bir şekilde koltuğuna geri çöktü. O ne yapmıştı? Brady buraya gelemezdi. En son bu şekilde birlikte olmalarının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Bunu düşünürken bile aklını kaçırmış gibi hissediyordu.

Başını hâlâ kapalı olan gazete kapısına çevirdi. Hayden içerideydi. Tam bir pislik gibi davranmış ve onu itip kakmıştı. Ona davranış şekli tamamen kabul edilemezdi ve bu onu çileden çıkarmıştı. Geçen yıldan sonra nasıl böyle davranabilirdi? Açıkça motive olmuş, bağımsız, çalışkan ve bir düzine kadar başka güçlü sıfatları olan biriydi. Ona aksini söylediğini düşünmek onu daha da çileden çıkarıyordu.

Dişlerini birbirine geçirdi. Kararını vermek zorundaydı. Brady ile gitmeye karar verirse, arabasını çekmesi gerekiyordu. Ona gideceğini söyledikten sonra araba hâlâ park yerinde duruyorsa Hayden bir terslik olduğunu anlayacaktı. Ve şu anda yapmak istediği son şey onunla konuşmaktı.

Liz döndü üzerinde ve motor olmadan düşünmek daha fazla hakkında yaptıklarının sonuçlarını düşündü ve arabasını park yerine sürdü. Birliğin arka tarafındaki bir sıra yatakhane arkasında yer alıyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü Hayden oraya bakmayı asla düşünmezdi. Tek sorun, yeni konumundan gazetenin ana otoparkını görememesiydi. Brady'ye orada olacağını söylemişti, bu yüzden ne yazık ki yine soğuğa katlanmak zorunda kalacak gibi görünüyordu. Liz daha Ekim ayındayken Kuzey Carolina'da her an bir kış fırtınası kopacakmış gibi hissetmesine bir anlam veremiyordu. Ceketini yanlışlıkla ofiste unutmuş olmasının da bir faydası olmamıştı. Arka koltuğunu karıştırarak bir Patagonia kazak buldu, onu düğmeli ceketinin üzerine geçirdi ve torpido gözünden bir çift eldiven.

Kapıyı hafifçe araladığında, rüzgâr ılık çalarak içeri girdi ve gözlerini yaktı. Hava çok soğuktu.

Liz homurdanarak kapıyı sonuna kadar açtı ve arabasını sıkıca kilitledi. Kaldırım boyunca hızlı adımlarla yürüdü ve Birliğe çıkan nemli tepeye oturdu. Bulunduğu noktadan her şeyi görebiliyordu.

-Ana park yeri, gazete girişi, Brady'nin gerçekten geleceğini tahmin ettiği giriş.

Birliğin arka girişinden ışık süzülüyordu ve Liz'in gözleri asırlık ağaçların kısmen gizlediği tuğla binaya kaydı. Hayden dışarı çıktı ve tepeden gelen bir ışık çemberinin içine girdi. Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve hoşnutsuz, hatta belki de kızgın görünüyordu. Onu hiç böyle görmemişti. Seksiydi ve bu onu kızdırmıştı. Adam böyle bir aptal gibi davranmasaydı bu durumda bile olmazlardı.

Onu izlemek istemiyordu ama aynı zamanda gözlerini de ayıramıyordu. Sanki başka birini izliyor gibiydi. Bir yabancıyı. Onun Hayden'ı her zaman sakın ve akli başındaydı.

Kapıyı açık tutuyordu, derin düşüncelere daldığı belliydi. Adam elini cebine atarken Liz gözlerini kıstı. Adamın bir şey çıkardığını gördü ama adam yüzünü kısmen ona çevirmişti, bu yüzden ne olduğunu göremedi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken yanında duran telefonu çaldı. Yerinden sıçradı ve adamın uzaktaki ışığı fark etmesini istemediği için telefonuna sarıldı.

Liz cevap vermeyi düşündü ama bir saniye sonra susturdu. Şu anda Hayden'la gerçekten konuşmak istemiyordu.

Arama sona erdi. Onun telefonu kapatıp cebine geri koymasını izledi.

Bir saniye sonra diğer cebinden bir şey çıkardı. Şok içinde, otoparkın karşısındaki Zippo çakmağını izlerken sigara adamın elinde canlandı. Adam sigaradan uzun bir nefes çekip derin derin içine çekerken ağzı açık kalmıştı. Göğsü genişledi ve başı sanki cennetten bir parça tatmış gibi hafifçe geriye eğildi.

Ağzı kurudu. Bu Hayden değildi. O asla sigara içmezdi. Bu iğrenç alışkanlıktan nefret ederdi. Tanrım, o bir koşucuydu! Sigara dumanı ciğerlerini tıkarken nasıl kilometrelerce koşabilirdi ki?

Adamın sigarasından uzun bir nefes daha çektikten sonra neredeyse hışımla yana fırlatmasını şaşkınlıkla izledi. Elleri

Saçlarını öfkeyle yumruklamadan önce gözle görülür bir şekilde sarsıldı. Adamın küfrettiğine yemin edebilirdi ama uğuldayan rüzgâra karşı onu duyamadı.

Elleri saçlarından düştü ama yumruk halinde kaldı ve metal kapıya işe yaramaz bir şekilde çarptı. Şiddet. Hayden'ı tanımlamak için kullanacağı bir kelime değildi. Yumruklarını salladıkça daha da öfkeleniyor gibiydi.

Kendi kendisiyle tartıştığı belli olan adam, gazetenin kapısını iterek kapattı ve park alanından arabasına doğru hışımla ilerledi. Audi'sinin ışıkları, park yerinden pervasızca çıkmadan hemen önce yandı.

Arabası gözden kayboldu ve kadın kendisini çevreleyen soğuk kadar uyuşmuş hissetti.

Tartışmaları gittikçe daha da kontrolden çıkıyordu. Bu durumu nasıl düzeltebileceğine dair bulmacanın parçalarının önüne serildiğini görebiliyordu ama onları yerine yerleştirmek yerine bir kenara fırlattı. Ayağa kalktı. Bugün durumu düzeltme isteğinden yoksundu. Ve garip bir şekilde tüm bunlardan memnundu. Elbette Hayden'ın tepkisiyle sarsılmıştı. Cebinde sigarayla ne yapıyordu? Bu garip bir kaza değildi. taşıyordu. Bunu ondan ne kadar zamandır saklıyordu? Başka neler hakkında yalan söylediğini merak ediyor ve geçenleri düşünmek onu hasta ediyordu. Yine de, buna rağmen, ona nasıl davrandığı için acı çekmesini *istemekten* kendini alamıyordu.

onu. Kalbi kasıldı, ama bu duygudan kurtulamadı.

Farlar artık boş olan park yerinde parladı ve Liz ayağa fırlayarak kot pantolonunun koyu renkli kotundan buruşmuş yaprakları fırçaladı. Ayakları onu tepeden aşağıya, caddenin karşısına ve açık otoparka taşıdı. Vücudu soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden dolayı ısınıyordu ve her şey Brady'yi görme, Brady'yle yalnız kalma beklentisiyle ilgiliydi.

Brady. Onu gördüğünde ne diyecekti ki? Aradan çok zaman geçmişti. O nasıl tepki verecekti ki? Onu son gördüğünde, Brady ona hayatından uzak durmasını söylemişti. En son konuştuklarında, onu görmek için Washington'dan uçakla geleceğini söylemişti. Bu gece hangi Brady'yi göreceğini bilmiyordu. Beklenti içinde midesi düğümleniyordu.

Siyah Lexus'u siyah kaldırımında düzgün bir şekilde kayarak ona doğru geliyordu, parlak ışıklar yaklaştığını gösteriyordu. Araba ona doğru süzülene kadar ellerinin titrediğini fark etmedi bile.

Renkli cam yavaşça aşağı inerek, içinde epey zaman geçirdiği tamamen siyah deri iç mekânı ortaya çıkardı. Etrafına şöyle bir baktı

Yakınlardaki diğer tek kişinin dakikalar önce öfkeyle ayrıldığını bilmesine rağmen endişeliydi.

"Hey," diye mırıldandı usulca, pencereden öne doğru eğildi ve Brady'ye bir ömür gibi gelen bir süre sonra ilk kez yakından baktı. Adam kusursuzdu. Bu inkâr edilemezdi. Aralarında her ne yaşanmış olursa olsun, her ne bitmiş olursa olsun, bu onun Brady'den ne kadar etkilendiğini değiştirmiyordu. Onu her zaman ne kadar çekici bulmuştu.

"Arabaya bin," dedi ve kapıları açtı.

"Brady ..." Sözüünü yarıda kesti. Onun şu anda burada olduğuna inanamıyordu. Bu güzel yüze baktığına ve onunla konuştuğuna inanamıyordu. Onu arayacak cesareti bulduğuna ve onun burada olduğuna inanamıyordu. Sadece ona bakmak istiyordu ama bunun yerine söyleyecek kadar cesaret toplayabildiği tek şeyi söyledi: "Bence bunu yapmamalıyız."

"Arabaya bin."

"Bak, bu iyi bir fikir değil. Gerçekten berbat durumdayım. Seni aramam düşüncesizceydi ve düşüncesizdim. Seni korkutmamalıydım. Ama şu anda seninle uzaklaşmak daha da kötü olurdu," dedi ona, kendine sıkıca sarılarak. Tek yapmak istediği ağzından çıkanların tam tersini söylemekti. Onunla birlikte gün batımına doğru gitmek ve asla arkasına bakmamak istiyordu. Hep öyle yapmıştı.

"Arabaya bin, Liz."

"Onunla hâlâ çıkıyorum, Brady. Onun yerinde olsaydın ne hissedeceğini düşün. Bunu, yapmayı düşündüğüm şeyi öğrenirse ne kadar acı çekeceğini düşün," dedi öncekinden daha da yumuşak bir sesle, tüm vücudu endişeden neredeyse titriyordu.

"Liz," diye hırladı. "Gir. İçeri. Arabaya. Arabaya."

"Yapamam. Seninle arabaya binemem," dedi. Sonra gözlerini kaldırıp onun derin çikolata gözleriyle buluşmak gibi bir hata yaptı. Kahretsin! Gözleri çok yoğun ve emrediciydi. O gözlerde sonsuza dek kaybolmak istiyordu. Sertçe yutkundu ve alt dudakını yaladı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Lanet olsun, Liz. Arabaya bin!" diye bağırdı. "Bu gece toplantılarımdan çıkıp otuz dakikalık yolu bana eve gitmemi söylemen için gelmedim. Şimdi arabaya bin."

"Cidden, kapa çeneni," diye bağırarak arabanın kapısını itti. "Ben bir hata yaptım. İnsanlar hata yapar." Araba sarsılarak park etti ve

sürücü tarafındaki kapıyı açtı. "Ne yapıyorsun?"

"Arabaya bin dedim Liz, öyle ya da böyle dinleyeceksin," dedi arabanın ön tarafına doğru yürürken.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu gözlerini kısarak. "Seninle konuşmaya çalışıyorum. Bu gece aklım başımda değil ve senin etrafında olmak *kötü* bir fikir."

"Kötü fikirleri severim," dedi, onun önünde durarak. "Ben sevmem!"

Brady başını salladı, ona fırlattığı bakışların yerini muhteşem bir gülümseme almıştı. Yüce Tanrım, kendi iyiliği için fazla çekiciydi. O yüze bakarken konsantre olmakta bile güçlük çekiyordu. Liz ona gitmesini söylemek için tekrar sözcüklerini bulmaya çalıştı ama o anda adam ilerledi ve ondan sadece bir santim uzakta durdu. Liz onun vücut ısısının kendisine doğru yayıldığını hissedebiliyordu. Onun yakınlığı karşısında kıpırdamadan durdu. Adam sanki ona dokunacakmış gibi ilerledi ve son saniyede hızla dönerek onu omzunun üzerinden kolayca fırlattı.

Tamamen hazırlıksız yakalandığı için protesto çığlıkları attı. "Ne yapıyorsun sen? Brady Maxwell, beni yere bırak. Beni hemen yere bırak!"

"Sana dinlemenı söyledim ama ." Lexus'unun arka kapısını açarken koluyla bacaklarının arkasını tutarak hareket etmesini engelledi.

"Mağara adamı gibi davranacağını düşünmemiştim," dedi, takım elbise ceketinin arkasından boğuk bir sesle.

"Artık daha iyi biliyorsun, ha?" diye sordu, onu arka koltuğa fırlattı ve kapıyı suratına çarparak kapattı.

Liz kapıya uzandı ve kolu işe yaramaz bir şekilde ileri geri çekmeye başladı. "Bu kapılarda lanet olası çocuk kilitleri mi var?" diye bağırdı boş arabanın içinde, adam yavaşça sürücü tarafına doğru yürürken.

Yine de tüm vücudunu harekete zorladı ve ekstra çabayla omzunu burktu. Kolu bıraktığında geriye doğru düştü, soğuk deri çarpmanın etkisiyle vücudunu yastıkladı. Hızla kendini toparladı ve Brady koltuğuna yerleşirken o da ön tarafa tırmandı.

"Sana inanamıyorum!" diye bağırarak vücudunu yolcu koltuğuna kaydırđı ve kapıya uzandı. Hayal kırıklığı içinde kolu birkaç kez çektikten sonra onun da kilitli olduğunu fark etti. Kilidi tutup yukarı çekmek için hamle yaptı ama Brady'nin eli bileğini yakalayıp tekrar yanına koydu. "Ciddi misin?"

Brady sırtıttı. "En başından arabaya binmeliydin."

"Beni kaçırıyorsun," diye hırladı, ona ters ters bakarak.

"Dinle beni," dedi ve ellerini tutmak için vücuduna doğru uzandı. Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu sert ve hızlı bir şekilde tutarak koltuğa geri bastırdı. "Gecenin bir yarısı ağlayarak beni aradığını hatırlamanı istiyorum," diye hırladı. "O cümleyi kullanan sendin. O ismi kullanan sendin. Eski yöntemlere geri dönen sendin. Bu yüzden sakın bana bu saçmalığı yapma. Sandy Carmichael olarak aradın mı, aramadın mı?"

Bekledi.

"Evet," diye homurdandı dişlerini sıkarak.

"Seni becermem için genellikle o hattı aradın mı, aramadın mı?" Tekrar bekledi.

Başını yukarı kaldırdı ve ona bakmayı reddetti. Şu anda bu konuşmayı yapmayacaktı.

"Liz," diye homurdandı, ellerini sıkıca kavrayarak.

"Evet," diye bağırdı. *Yani, öyle sayılır.*

"O zaman deli gibi davranmayı bırak. Bunun için zamanım yok. Ellerini ve sen de tekrar normal bir insan gibi davranacaksın. Hazır mısın?"

Adam ellerini bırakıp arabayı hareket ettirirken Liz başını olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde salladı. Adam gazeteden uzaklaşırken Liz hiçbir şey söylemedi. Öfkeden kuduruyordu. Önce Hayden'ın suçlamaları, sonra da Brady ortaya çıktığında bir manyak gibi davranması. Gerçekten de eve gidip yastığına sarılıp ağlaması gerekiyordu.

Ama şimdi buradaydı. . onunla birlikteyken, aslında başka hiçbir yerde olmak .

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Adamın kahverengi gözleri bir an için ona kaydı ve kadın iç çekmemek için kendini zor tuttu. Tanrım, adam onun vücuduna anlamadığı şeyler yapıyordu.

"Bir apartman dairesi."

"Yeni bir dairen mi var?" diye sordu.

Adam sırtıttı. "Onun gibi bir şey."

"Kulağa uğursuz geliyor."

"Benimle her zaman güvendesin."

"Evet. Kim bir kongre üyesine bulaşmak ister ki, değil mi?" diye sordu yumuşak bir kıkırdamayla.

"Eminim bir sürü insan vardır ama bu gece rahatsız edileceğimizi sanmıyorum."

Bu gece. Bu kelime. Sanki onun gitmesini istemiyormuş gibi.

Ona karşı çıkma zahmetine bile girmedi. Bütün bir gece boyunca Brady ile yalnız kalacağına güvenmiyordu. Hele de muhtemelen yatakların, kanepelerin, kapıların ve geçen yaz üzerinde seks yaptıkları diğer şeylerin bulunduğu dairesinde. Ama onu eve götürmesini söylemesi söz konusu bile olamazdı. Daha önce sırf arabasına binmediği için onu omzunun üzerinden atmıştı. Brady'yle yaşadığı çoğu şey gibi bu gecenin de onun şartlarına bağlı olduğunu hissediyordu.

On dakika sonra, şehrin dış mahallelerindeki yeni bir kompleksin dolambaçlı girişine yanaştı. Binalar çeşitli inşaat aşamalarındaydı. Bazıları kısmen inşa edilmişti, bazılarının sadece çerçeveleri vardı ve bazıları da tamamlanmıştı ama pencereleri eksikti. Sadece bir binanın tüm tuğla çerçevesi ile diğer tüm demirbaşları ve çevre düzenlemesi tamamlanmıştı. Liz bunun tuhaf olduğunu düşündü.

"Burası doğru yer mi? Bitmiş gibi bile görünmüyor," dedi ön camdan dışarı bakarak.

"Öyle değil. Hâlâ geliştirme aşamasında. Ama Maxwell Industries'in bir bölümüne ait ve bu yüzden ona erişimim var."

Hah. Liz, Brady'nin ailesinin nesiller boyunca servetlerini nasıl kazandıklarını biliyordu. Büyük arazilerle başlamış ve siyasi işlerle birlikte muazzam bir emlak girişimine dönüşmüştü. Yine de bu özel projeden haberi yoktu. Kabul etmek gerekir ki, onun kariyerini eskisi kadar yakından takip etmiyordu.

Brady arabayı bitmiş görünen tek binanın önüne park etti ve motoru durdurdu. "Potansiyel alıcılar için tamamen mobilyalı bir açık evimiz var," diye açıkladı, kadın şaşkınlıkla ona bakınca. "Binada hiç kamera yok."

"Oh," diye fısıldadı. Brady, onları kimin birlikte görebileceğini hep önceden düşünürdü. Bu ona çok tanıdık geldi ve sesinin amaçladığından daha sert çıkmasına neden oldu. "Neden beni bir otele götürmedin?"

Kapıyı açtı ve arkasına bile bakmadan cevap verdi. "Çünkü seni farklı yerlerinden sikmeyi seviyorum."

Liz'in bu yorum karşısında ağzı açık kaldı. Şaka yapıyor olmalıydı. Kekeleydi ve kendini toparlamaya çalıştı ama işe yaramıyordu.

Liz'in hâlâ ağzı bir karış açık kendisine baktığını görünce hafifçe kıkırdadı. "Hadi Liz. Gelip seni almamı isteme."

Arabadan dışarı fırladı. Vay anasını! Böyle bir şey olmayacaktı. Kendisini becermek niyetinde olduğunu bildiği halde onu merdivenlerden yukarı ve bir apartman dairesine kadar takip etmeyecekti. O öyle biri değildi. Ne kadar kızgın olursa olsun böyle bir şey yapamazdı.

Brady anahtarı kapıya soktu ve tokmağı çevirerek içeri doğru sallanmasına izin verdi. Sırtının küçük kısmındaki eli tüm vücuduna yayılan bir sıcaklık yaydı ve direnme şansı olup olmadığını merak etti.

Tökezleyerek daireye girdi ve Brady ışıkları yaktı. Güzel görünümlü bir yerdi, belli ki zevk sahibi biri tarafından dekore edilmişti ama kurumsal bir açıdan. Hayal gücü yoktu. Girişin hemen yanında merdivenler ve oturma odasının dışında gizlenmiş bir mutfak vardı. Brady kapıyı kapatıp tek kelime etmeden merdivenleri çıkmaya başlamadan önce birinci katta görebildiği tek şey buydu.

Burada bir şey yok.

Liz onu takip etmemesi gerektiğini bildiği halde takip etti. Ona çekilmişti. Kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, hep öyle olmuştu.

İki oda vardı ve Liz ikisinden büyük olanına girdi, Brady kollarını kavuşturmuş, odanın büyük bir bölümünü kaplayan dev kral yatağına bakıyordu.

Bunu görünce Liz söndü. Bu gece duyguları allak bullak olmuştu. Tam bir enkazdı. İnişler ve çıkışlar onu çok yıpratmıştı ve artık sadece uyumak istiyordu. Denkleme bir hız treni daha ekleyemezdi.

"Brady," diye fısıldadı, sesi çaresizlikle karışık bir hal almıştı.

Bir dakika boyunca hareket etmedi. Orada öylece durdu ve yatağa baktı. O anda adamın ne düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

Sonunda arkasını döndü ve ona baktı. Daha önce taktığı maskenin tamamen düştüğünü görebiliyordu. *Kendi* Brady'sine benziyordu, kontrolü elinde tutuyordu ama bir şekilde hâlâ savunmasızdı. Bunu daha önce hiç böyle düşünmemişti ama onca zaman ayrı kaldıktan sonra şimdi ona baktığında, o arzu dolu bakışın sık sık

Yüzündeki çarpı işareti onun için bir kırılğanlıktı. Ona karşı hâlâ çok güçlü hisler besliyordu. Bu yüzünün her yerindeydi ve kadının kalbini eritiyordu.

"Buraya gel," dedi parmağını kıvrarak.

Ona doğru yürüyüp önünde durmadan önce dudaklarını yaladı. Uzakta durarak oyun bile oynamadı. Kontrolün onda olduğunu ve onun ne istediğini biliyordu. Tam karşısına dikildi ve ona bakmak için çenesini yukarı kaldırdı.

Brady'nin güçlü elleri saçlarının arasından geçti. En yumuşak dokunuşlarda bile gözleri dalgalanarak kapanıyordu. Ellerini geriye doğru götürdü ve saçlarını omuzlarından aşağı süpürdü. Parmakları kulaklarına, boynuna ve köprücük kemiklerine değdiğinde neredeyse inleyecekti. Ama adam yüzünü ellerinin arasına alana kadar kıpırdamadı ya da bir şey söylemedi ve sonra gözlerini açıp adamın yakışıklı yüzüne baktı.

Nefes alış veriş çöktan düzensizleşmişti. Bu anı, onun kendisi için geri gelmesini ne kadar çok hayal etmişti?

"Ne oldu Liz?" diye fısıldadı.

Sözleri, ona bu gece Hayden'la yaptığı tartışmayı hatırlattığından, taşkın kapılarını yeniden kırmış gibiydi. Saçmalamaya başladığında gözlerinden yaşlar süzöldü. "Hayden gazetede bana sürpriz yaptı. Stajım için New York'taydım ve işlerimin çoğunu bitirememiştim. Bunu gördü ve çılgına döndü. Sorumsuz olduğumu ve gazeteyi batırdığım için bırakmam gerektiğini söyledi. Sonra onu sigara içerken gördüm ve ..."

"Liz," diyerek onun sözünü kesti. Yanağından bir damla yaş süzöldü ve adam uzanıp gözyaşını yüzünden aldı. "Hayır. Bize ne oldu?"

Liz bu sorunun cevabını bulmaya çalışırken ağzını birkaç kez açıp kapadı. "Kampanyayı sen seçecektin," diye mırıldandı.

"Seçme şansım olmadan gittin."

"Bu seçimi yapmak zorunda kalmanı istemedim. Benden ayrılmanı istemedim," dedi ve gözünden bir damla yaş daha süzöldü.

"Yapacağımdan neden bu kadar emindin?"

Liz onun avuçlarında başını usulca salladı. "Seni sevmeme izin vermedin. Bu bir tuğla duvara tekrar tekrar çarpmak gibiydi. Ben senin nasıl başa çıkacağını bulamadığım bir yüküm."

"Liz . . ."

"Ve sonunda, Brady ... Kampanyayı ve Kongre'yi sana bıraktım. Benim için bunların hiçbirini tehlikeye atmana izin veremezdim."

Brady bastırılmış bir kahkaha attı. "Mutlu olduğumu mu sandın?" "I . . ."

"Heather, önümüzdeki üç ay boyunca beni bir kurtardı."

Liz orada taş gibi kaskatı duruyordu. Adamın az önce söylediklerine inanamıyordu. Hiçbir şekilde onu bu kadar etkilememiştir. Hiçbir şekilde. böyle olduğunu göremiyordu. Erin'le çıkıyordu ve çok mutluydu.

. . . Kahretsin!

Hayır. Bir hiç uğruna çekip gitmiş olamaz. Peşinden gelmemiştir. Onu takip etmeye çalışmamıştır. O ayları düşünemezdi. Düşünemezdi.

"Keşke beni o çıkmazdan kurtaracak biri olsaydı," diye fısıldadı. Bunun nereden geldiğini bile bilmiyordu. Ama kimsesi yoktu. Acılarıyla baş başa kalmıştı.

Bunu söylediğinde Brady'nin gözleri karardı. "Yani sana eşlik edecek sıkıcı bir dublörün yok muydu?"

"Seçim bitene kadar çıkmaya başlamadık."

Brady nefesinin altından küfretti. " nasıl çıkarsın?" "Benimle mi?"

Onunla nasıl çıkarsın?"

"Beni terk ettin, unuttun mu?"

"Ve sen beni ittin," diye tersledi.

"Artık seni kendimden uzaklaştırmıyorum." Onu omuzlarından yakaladı ve vücudunu kendine doğru çekti. Adamın dudakları aşağı inip kızın dudaklarını kaplarken, kızın elleri göğsüne doğru sarsıldı.

Dünya durdu. Sadece Brady vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Başka hiçbir şey yoktu. Dudakları birbirine değdiğinde, tıpkı Dört Temmuz'daki havai fişeklerin Yeni Yıl'daki top atışıyla karışması gibiydi. Vücudunun tepeden tırnağa uyandığını hissedebiliyordu. Her şey mükemmel bir şekilde kristalleşene kadar zihni berraklaştı. Sanki yoğun bir sisin içinde çamura bata çıka yürüyordu ve aniden sert bir zemine bastı ve güneş parlıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

TARİHİ HATIRLAMAK

S Brady'yi öpüyordu.

Elleri adamın takım elbisesini kavrıyordu. Adamın elleri kadının saçlarına dolanmıştı. Vücutları aynı hizadaydı. Her nasılsa, adamın yatağın ayakucuna yaslandığı yere doğru hareket etmişlerdi. Ağızları aynı anda hareket ediyor ve dilleri pozisyon almak için yayılım ateşi yapıyordu. Adrenalin vücudunda dolaşırken kalbinin neredeyse boğazından fırladığını ve göğsünün yükselip alçaldığını hissedebiliyordu.

En son birlikte olduklarından bu yana aylar ... bir yıldan fazla zaman geçmişti. Biriken gerilim odayı nefes alamayacakmış gibi hissedene kadar ısıttı. Her şey aynı anda çok fazlaydı. Ve hâlâ daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlasını istiyordu. Asla yetinemezdi.

"Liz," diye inledi onun ağzına karşı. Ellerini kızın yanlarına götürdü ve kalçalarını sıkıca kavrayarak onu kendine doğru çekti.

Ve sonra dünyası yıkıldı. "Oh, hayır," diye fısıldadı başını sallayarak.

"Hayır. Bunu yapma." Kızın yüzünü kendisine bakması için tekrar yukarı kaldırdı.

"Hayır, Brady, hayır," diyerek göğsünü itti ve odanın diğer ucuna yürüdü.

"Oh, hayır. Hayır. Hayır. Hayır."

"Liz," dedi nefes nefese.

"Dur." Onun bir şey söylemesini engellemek için elini kaldırdı. "Neden beni itiyorsun?"

"Bir sebepten dolayı çekip gittim Brady ve sen peşimden gelmedin. O kapı bir yıl önce kapandı," diye fısıldadı. Bu sözleri söylerken bile göğsü ağrıyordu.

"Ciddi misin sen? Ne yapmamı bekliyordun, beni istemeyen bir kadının peşinden koşmamı mı? Beni kim terk etti?"

"Senden ne yapmanı isterdim bilmiyorum ama gerçek şu ki ikimiz de bir şey yapmadık. Hiçbir şey. Eğerler, ve'ler ya da ama'lar önemli değil, çünkü ben ayrıldım ve sen beni takip etmedin. Sonraki bir yıl boyunca da hiçbir şey yapmadık."

Brady odanın içinde gözle görülür bir şekilde doğruldu. "Yani bir yıl sonra burada boşu boşuna duruyorum."

"Tıpkı bundan bir yıl önce olduğun gibi," diye fısıldadı.

Derin bir şekilde yutkundu ve onun kendisine karşı çıkmasını bekledi ama çıkmadı. Nasıl yapsın ki? O sırada durmuşlardı ve şu anda geri geri gidiyorlardı. Bu korkunç, çok korkunç bir hataydı. Yapmaya niyetlenmediği bir hata. Öfke nöbeti sırasında onu aradığında bunun sonuçlarını hiç düşünmemiştir.

Orada sessizlik içinde durdular, her biri diğerinin bu yokuştan aşağı kaymalarını durdurmasını bekliyordu. Ama ikisi de yapmadı.

Brady'nin telefonu cebinde titredi ve Liz'le göz temasını kesti. Telefonu ceketinin cebinden çıkardı, ismi kontrol etti ve sonra sessize alıp yerine koydu.

"Önemli değil mi?" diye sordu, sormaması gerektiğini bildiği halde.

Adamın gözleri yine onunkileri buldu. "Hayır."

Liz, Brady'yle arabaya bindiğinden beri telefonunu kontrol etmemiştir. Hayden'dan kaç mesaj aldığını merak ediyordu. Onu görmezden gelmemesi gerektiğini biliyordu. Muhtemelen çılgına dönmüştü ve cevap vermemek durumu ele almak için pek de olgun bir yol sayılmazdı. Ama şu anda onu kesinlikle geri aramayacaktı. Brady ile birlikteyken olmazdı.

Aralarındaki mesafeden nefret ediyordu. Aralarındaki mesafeyi zorlamak zorunda kalmaktan ve kolay ritmlerine bir türlü alışamamaktan nefret ediyordu. Ama ayrı kaldıkları süre içinde çok şey olmuştu. Bir yılını hayatına devam ederek geçirmişti.

Sonunda sessizliği bozarak, "Bence inatçılık ediyorsun," dedi.

Liz başını öne eğdi ve ona kuşkuyla baktı. "İnatçı mı oluyorum? Onca insan arasından sen bana inatçı olduğumu mu söylüyorsun? Tencere. Çaydanlıkla tanış," dedi ona doğru eliyle işaret ederek.

"Alaycılığın iyi bir savunma mekanizması," dedi kayıtsızca. "Muhtemelen başkalarında da işe yarıyordur."

"Politikacı özgüveniniz iyi bir savunma mekanizması," diye karşılık verdi. "Muhtemelen başkalarında da işe yarıyordur."

"Sende işe yaradı."

Liz güldü ve gözlerini tavana doğru devirdi. "Senin ukala puşt tavırlarına kandığımı mı sanıyorsun? Bunu bir mil öteden anladığıma eminim. Tanıştığımız o ilk gece kulüpte bana verdiğin numarayı bile kullanmadım."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

"Çekilmez birisin," diye tükürerek ondan uzaklaştı. "Her dakikasından hoşlandın."

Ona doğru döndü. "Peki ya beni Hilton Head'de tek başıma bıraktığın ve hiç aramadığın zaman? Ya da benim istediğim makaleyi yazıp seninkini yazmadığım için bana kızdığın zaman? Ya da beni davet ettiğin galaya başka bir kız getirdiğin zaman?"

"Liz . . ."

"Ya da sadece beni gizli tutuyorsun. Bak, gecenin bir yarısı kamerasız bir yerdeyiz. Ne kadar da uygun," diye söylendi başını sallayarak. Brady aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu duvara yaslayana kadar yavaşça geriye doğru yürüttü. Onun yakınlığı karşısında nefesi boğazında düğümlendi. Bütün vücudu . anasını!
Nasıl oldu da

Bunu yapmak mı?

"Tarihi benden çok farklı hatırlıyor gibisin," dedi elini boynunun kıvrımından omzuna doğru götürerek. Diğer eli başının solundaki duvardaydı. Kadın yutkundu. "Gölde geçirdiğimiz öğleden sonraları, bir kabinde kıyafetlerini soyduğumu, çok içtiğinde bütün gece sana sarıldığımı, 4 Temmuz'da seninle fazladan bir gece kaldığımı hatırlıyor gibiyim..."

Eli göğsünün yan tarafına değdi ve başı duvara çarptı. Adam sırttı ve elini kızın ince beline götürdü.

"O şeyleri unuttun mu?" diye sordu, gözleri

Onu

Sesi vardı. Onun bir sesi vardı. Orada bir yerdeydi.

"Hayır ... hayır, yapmadım," diye fısıldadı sonunda.

"Ben öyle düşünmemiştim."

Kibirli orospu çocuğu.

"Eğer şimdi beni istemediğini söylersen, dururum." Onun Parmakları belinin kenarını buldu ve kumaşı hassas teninde bir yandan diğerine kaydırdı. Kelimeleri bulmakta zorlanırken gözleri dalgalandı.

"Özür dilerim. Bunu yakalayamadım," diye alay etti. Eli pantolonunun içine daldı ve tangasının danteliyle yaramazca oynadı. Dudakları kızın kulağına gitti ve baştan çıkarıcı bir şekilde konuşmadan önce kulak memesini ısırdı. "Eğer bir şey söylemezsen, seni yarına kadar becermek zorunda kalacağım."

Vücudu çığlık atıyor, inliyor ve haykırıyordu. Brady'nin sunduğu her şeyi talep ediyordu. Onun mükemmel ecstasy markası için çaresizdi. Ama beyni vücuduyla savaşıyordu. Zihninin arkasında fısıldıyor, ona neden gittiğini hatırlatıyor, ikisinin de hayatında başka biri olduğunu hatırlatıyordu.

Beyninin bedeninden daha yüksek sesle konuşması için geçen sürede Brady kot pantolonunun düğmesini açmış ve fermuarını indirmeye başlamıştı.

"Dur," diye mırıldandı, ellerini yukarı çekerek. "Brady, sen başka biriyle birliktesin."

"Sanırım ona kibirli bir baş belası dediniz," diye iç doğruldu.

"Biz başkalarıyla birlikteyken bunu yapamam. Biz olduğumuz sürece bu kapı kapalı kalacak," diye fısıldadı. Vücudu tam bir aşüfte gibiydi.

"Seni arayıp benimle buraya gelmene neden olacak kadar üzdükten sonra o adamla mı kalacaksın?"

"Bunu senden duymak bile istemiyorum."

"O zaman beni neden aradın?" diye sordu.

"Bilmiyorum, tamam!" diye bağırды, ellerini başına götürüp saçlarını tutarak. "Ben sadece ... ben olmak istemedim."

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Liz'in kendini toparlaması bir saniye sürdü. Saçlarını düzeltip düzeltirken, adamın telefonu bir kısa mesaja işaret edecek şekilde bipledi. Onun telefonu kontrol edişini ve sonra cebine yerleştirişini izledi.

Bir dakika sonra, "O muhtemelen senin kız arkadaşındı zaten," dedi.

Brady orada öylece durmuş ona bakıyordu. Gözlerinin onu değerlendirdiğini hissedebiliyordu ama ona bakmak istemiyordu. Onun ne düşündüğünü bilmek istemiyordu. Onu becermek istemişti. Tanrım! Muhtemelen hâlâ istiyordu ve teslim olmak çok kolay olurdu ama o öyle bir kız değildi. Her şeyin tekrar boka sarmayacağını garanti olmadan Brady'yle bir ilişkiye nasıl geri dönebilirdi?

Onun seksten başka bir şeye geri dönmek istediğini nasıl düşünebilirdi ki? En kötüsü de bilmemesiydi. O asla

Brady ile ne elde edeceğini biliyordu. Hiçbir güvence yoktu. Ve bu, birlikte geçirdikleri yaz boyunca seksi, heyecan verici ve sevimli olsa da... geleceği düşünmek düpedüz dehşet vericiydi.

"Öyleydi," diye yanıtladı sonunda.

Liz başıyla onayladı. O da düşünmüştü. "Ne söyledi?" Omuz silkti. "Hiçbir şey."

"Uh-huh," dedi inanmayarak. "Gitmeliyim." "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bana ne dediğini söyle."

"Bunun ne önemi var ki?"

Liz omuz silkti. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu. Sadece önemliydi. "İyi. Önemli değil. Artık eve gidebilir miyim?"

"Hayır."

Liz yatak odasının kapısını çekerek açtı ve koridora doğru çıkmaya başladı. Brady ona kolayca yetişti ve bileğini yakaladı. "Dokunma bana," diyerek bileğini ondan çekip aldı. "Git kız arkadaşınla falan konuş."

"Gerçekten hiçbir şey değildi," diyerek onu durdurdu. "Sadece iyi geceler diyordu."

Bu aslında mantıklıydı. Yine de midesini bulandırdı.

"Bana inanmıyorsan oku," dedi kayıtsızca ve telefonu kızın eline tutuşturdu.

Mesaj hâlâ yanıyordu ve kelimesi kelimesine okudu.

İyi geceler! Senden haber alacağımı sanıyordum ama çok yorgunum ve uyumaya gidiyorum. Seni seviyorum!!!

Liz'in midesi bulandı. Erin onu seviyordu. Tabii ki seviyordu. Brady Maxwell'i kim sevmezdi ki? O pislik kişiliğinin altında tamamen sevilebilir biriydi. Ne de olsa Liz ona aşık olmuştu ve Brady ile Erin'in çıkmaya başladıkları zamandan çok daha kısa bir süre içinde.

"Seni seviyor." Tüm söyleyebildiği buydu.

Brady hiçbir şey söylemedi. Gözleri sadece elinde tuttuğu telefona odaklanmıştı. Bir sonraki soruyu neden sorduğunu bilmiyordu. O bir mazoşistti. Kendine işkence etmeyi severdi. Bir daha asla mutlu olmak istemiyordu.

"Onu seviyor musun?"

Brady ilk başta hiçbir şey söylemedi ve ihtiyacı olan tek cevap buydu. Oh, Tanrım! Karnını tuttu ve gözlerini kapadı. Böyle bir şey . Brady hakkında böyle hissetmenin ne kadar ikiyüzlüce olduğu umurunda değildi.

Brady başka birini seviyordu. Yaz boyunca Hayden'a onu sevdiğini söylemişti ama bu... bu bir şekilde farklıydı.

Her şey Brady'nin ona onu sevdiğini hiç söylememiş olmasına dayanıyordu. Ve Erin'e söylediği tek bir mesajdan anlaşılıyordu. Erin'i sevdiğini. Bunu düşünmek başını zonklatıyordu.

Brady cevap vermeyince Liz aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Savannah'nın ondan nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" diye sordu, hazırlıksız yakalandığı belliydi.

Liz başını sallayarak, "Bunun bir önemi yok," dedi. "Onu seviyorsun. Bunun bir önemi yok."

Liz ona bir kez daha hüzünle baktı. Hayden ona neredeyse istediği her şeyi veriyor olabilirdi ama o Brady Maxwell değildi. Ve Brady Maxwell onun istediği her şeyi başka birine veriyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

YÜKSEK VE NET

T Liz'in arabasına dönüş yolculuğu dayanılmazdı. Daha önce de Brady ile acı dolu araba yolculukları yapmıştı ama bu sefer sessizlik sağır ediciydi.

A Yıllardır biriken gerilim bu gece aralarında açığa çıkmıştı, peki ne için? Hâlâ daha önce oldukları yerdeydiler. Brady'yle sonunda neden gittiğini konuşmak iyi hissettirmişti elbette ama bunun hiçbir şeye faydası olmamıştı.

Bu sadece kafasını daha da karıştırmıştı. Brady ona karşı neredeyse kampanyanın dibine vuracak kadar güçlü hisler besliyordu ama ona bir kez bile elini uzatmamıştı. Onu baştan çıkarmış ama yine de başka bir kadını sevmişti. İlişkilerindeki bu kadar çok paradoksla nasıl başa çıkabilirdi?

Onların var olmayan ilişkileri.

Bunu böyle halledecekti: sanki böyle bir şey yokmuş gibi. Çünkü yoktu. Başka insanlarla birlikteydiler. Hayden'la tartışmış olabilirdi. Kendini incinmiş, ihanete uğramış ve buna neyin sebep olduğu konusunda kafası karışmış hissedebilirdi ama bu yaşadıkları ilk ... tek tartışmaydı. Bu bittikleri anlamına gelmiyordu. Bu, başa çıkmaları gereken ilk engelleri olduğu anlamına geliyordu.

Brady ile uğraşmak zorunda olduğu şeyler daha çok dağa tırmanmak gibiydi. Çıplak ayakla. Oksijeni tükenirken.

Park yerine vardılar ve Brady park yerinin önünde durdu. Liz ellerini kucağında sıktı. Bir şey söylemesi gerektiğini hissediyordu ama daha önce söylenmemiş ne söyleyebilirdi ki?

O kapı kapalıydı ve kapalı kalmaya devam edecekti. O Hayden'la birlikteydi ve Hayden da Erin'le. Kilidin yerine oturduğunu ve onları karşı tarafa sabitlediğini neredeyse duyabiliyordu. Bu, kalbinin yeniden sıkışmasına neden oldu.

"Beni aldığınız için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Onun derin bir iç çektiğini duydu ve tüm bu durumdan duyduğu rahatsızlığı neredeyse hissetti. Ya da belki de sadece durumun beklediği gibi gitmemiş olmasından.

"Sanırım bu son kez olacak," dedi ciddiyetle.

Ona bakmak için gözlerini kaydırıldı. Adamın gözleri sertti. Ona apartman dairesinde gösterdiği tüm sıcaklığı kaybetmişlerdi. Özellikle kaba olduklarından değil, ama mesafeliydiler. Bu noktada temelde aynı şeye denk geliyordu.

"Bunu bir daha yapmayacağım. Bir dahaki sefere kalbini kırdığında, bunu duymak istemiyorum. Beni aramanı istemiyorum. Beni düşünmeni istemiyorum. Ben senin hayatının bir parçası değilim. Biz hiç olmamış da olabiliriz," dedi ve sonunda dönüp ona baktı.

Ağlamayacaktı. Sözleri onu gözyaşlarına boğmayacaktı. Hayır. Kontrol edebilirdi. Acıyı uzak tutabilirdi.

"Anlıyorum," diye fısıldadı, sesi kısıktı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Elleri otomatik olarak uzandı ve başparmağıyla sildi. "Benim için gözyaşı dökme, bebeğim. Çok yakında varlığımı unutacaksın... tıpkı istediğin gibi."

Liz başını iki yana salladı, yanağını onun avucuna çevirmekten, onun dokunuşunda umutsuzca arzuladığı sıcaklığı ve rahatlığı bulmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama bunun yerine ondan uzaklaştı, kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı. Bu kez zekice bir karşılık ya da son bir sözü yoktu. Brady ne demek istediğini anlamıştı. Yüksek sesle ve net bir şekilde.

Liz hemen Hayden'ı aramalıydı. Konuşacak çok şeyleri vardı ama onunla bu şekilde yüzleşemezdi.

O bir pislik olabilirdi ama Brady'yi araması ve onunla gitmesi daha kötüydü. Onu öpmesi ve neredeyse onunla yatacak olması çok daha kötüydü. Hayden bunu hak etmemişti. Yaptıklarından sonra onunla yüzleşmediği için kendini korkak gibi hissediyordu ama gecenin bir yarısıydı, nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve sadece kalbini parçalayan depresyondan kurtulmak için uyumak istiyordu.

Arabasının ön koltuğuna çöktü ve bulanık bir şekilde eve gitti. Yolculuğu pek hatırlamıyordu ama kaza yapmamıştı, o yüzden önemli değildi. Evinin ışıkları yanıyordu. Liz saatini kontrol etti. Gece yarısını geçmişti. Gerçekten daha geç olduğunu sanıyordu. Sanki bütün gece dışarıdaymış gibi hissediyordu.

İsteyeceği son şey, görünen biriyle karşılaşmaktı. Hayden'in ona cevap vermediğinde buraya gelmemiş olmasını umuyordu.

Derin bir nefes alarak kapıyı itti ve açtı. Victoria eşofman ve dekolte bir tişörtle kanepede oturmuş, patlamış mısır yiyor ve doksanların televizyon programlarından birinin tekrarını izliyordu. Liz'in kapıdan içeri girdiğini görünce sıçradı. Yerinden fırladı ve patlamış mısırı sehpanın üzerine fırlattı.

"Hangi cehennemdeydin? Saatlerdir seni arıyorum!" Victoria ığlık attı.

"Ne?" diye sordu uyuşmuş bir halde.

"Hayden beni aradı ve seninle konuşmak için geldi ama belli ki burada değilmişsin. Bana tartıştığınızı ve nerede olacağını bildiğimi düşündüğünü söyledi. Ona ne söylemem gerekiyordu ki?"

"Burada olmadığımı mı?" Liz teklif etti. Başka ne söylemesi gerekiyordu ki? "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Oh, Hayden, psh," dedi Victoria ellerini yana iterek. "O umurumda değil. Seni ve senin kıçını korumak zorunda kaldığım gerçeğini önemsiyorum."

"Beni korur musun?"

"Kavga ettikten sonra başka biriyle değilsen hangi cehenneme ?" Victoria talep etti.

Liz'in yüzü kızardı. Hayır. Hayır. Hayır. Bunu kimse bilmemeliydi. Brady hayatından çıkmıştı. Brady gitmişti. Yaşadıkları her neyse artık yoktu bile. Artık bunu kimseye anlatamazdı.

"Sadece etrafta dolaşıyordum ..."

"Saçmalık! Üç saatten fazla mı?"

"Ne dememi istiyorsun Victoria? 'Hayden'la benim için konuştuğun için teşekkür ederim çünkü ben hazır değilim' mi?"

Victoria omuz silkti ve bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Bir şey söylemeni istemiyorum. Sadece bana seks maceranın ilginç ayrıntılarını bile anlatmayacakken seni korumak zorunda kalmak istemiyorum!"

"Bunun için artık çok geç," dedi Liz başını sallayarak ve Victoria'yı iterek. "Erkek arkadaşından başka kimseyle seks yapmayacağım ve tartışmamızdan sonra bunu bir kez daha sorguluyorum."

"Bekle. . . yani gerçekten Lane'den ayrılacak mısın?" "Sanırım bunun üzerinde uyumalıyım."

"Vay canına," dedi Victoria, açıkça . "Bunun hiç tahmin etmemiştim. İkinizin evleneceğini ve çiftlikte on iki bebek yapacağınızı sanıyordum."

Liz gözlerini kıstı. "Çiftlikte mi Vic?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ama ne oldu?" diye sordu ve geri dönüp patlamış mısırını aldı. Birazını ağzına attı ve sanki bir film izliyormuş gibi Liz'in yanıtını bekledi.

"Kavga ettik. Pisliğin tekiydi. Başka işlerim olduğu için gazetenin boka dönmesine izin verdiğimi söyledi. Sonra ben çıkarken onu sigara içerken gördüm ve kapıyı yumrukladı," diye özetliyor Liz.

"Hayden sigara içiyor mu?" Victoria sordu.

"Sıcak!" "Ne? Hayır, bu tamamen iğrenç!"

"Hadi ama! Sizce de Bay Kıçını Kaldıran Sopa'nın biraz asi olması ve bazı engelleri yıkması seksi değil mi? Sadece birazcık?"

Liz ona kesin bir tavırla, "Hayır," dedi. Hayden'ı sigara içerken gördüğünde aklından geçen en uzak şey bu olmuştu. İğrenmiş ve kendini ihanete uğramış hissetmişti. Ne kadar zamandır sigara içiyordu? Bunu ondan ne kadar zamandır saklıyordu? Ondan başka ne saklıyordu?

"Tamam. Bu konuyu onunla konuşacak mısın? Onunla gelip kıçına tekme basabilirim," dedi, gözleri parlayarak. "Gerçekten."

"Teklifiniz için teşekkürler, ama sanırım onunla yarın konuşacağım."

Victoria uzanıp Liz'in ceketine dokunarak, "Hey," dedi. Değişiklik olsun diye ciddi görünüyordu. "Olanlar için üzgünüm. Hayden'dan gerçekten hoşlandığımı biliyorum. Sevmeseydin onunla bu kadar dalga geçmezdim. Umarım her şey yolunda gider. Senin iyiliğin için. Geçen sonbaharda olduğun gibi üzgün olmanı istemiyorum."

Liz dudağını ısırdı. Geçen sonbahar hakkında düşünemezdi. Orası Brady'nin bölgesiydi ve Brady artık yoktu.

Liz yumuşak bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

Victoria patlamış mısırını yere bıraktı ve Liz'i kucakladı. Bu onu . Liz'in gözlerinden yaşlar süzülürken, en iyi arkadaşına sarılıp ağladı.

omuz. Başka bir şey söylemek zorunda kalmadılar. Victoria onun istediği kadar ağlamasına izin verdi.

Ertesi sabah cevapsız aramaları, mesajları ve sesli mesajları gözden geçirme zahmetine bile girmedii. Sadece saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yaptı ve bir çift yoga pantolonu ve kazak giydi. Sonra Hayden'ı aradı.

İlk zil sesinde cevap verdi. Belki de ilk çalma bitmeden. Bu kadar çabuk cevap verebilmesi için elinde tutuyor olmalıydı.

"Lizzie. . ."

"Hey," diye mırıldandı.

"Aradığına çok sevindim."

"Bak Hayden," dedi başını ellerinin arasına gömerek, "sanırım konuşmamız gerekiyor."

Diğer hattan onun keskin nefes alışını duydu.

"Hannity'nin evindeyim. Senin için uygunsa gelip seni görebilirim."

Hâlâ Chapel Hill'deydi. Tabii ki Chapel Hill'de olacaktı. Bu çok mantıklıydı. Muhtemelen onu tekrar görene kadar ayrılmak istememiştir.

"Tabii. Hadi gel."

"On dakika içinde orada olacağım," dedi. "Liz?"

"Mmm?"

Derin bir iç çekti. "Lütfen sert bir şey yapma." "Hayden, buraya geldiğinde konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı. "Evet.

Evet, yakında görüşürüz."

Hayden en fazla on dakika sonra geldi. Tam zamanında. Tıpkı söylediği gibi. Daha azını beklemiyordu ama dün gecedten sonra her şey altüst olmuştu. Normalde Hayden mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişti. Onu tanımlamak için en iyi kelime titizlikti ama bugün hiç de öyle değildi.

Enkaz gibi görünüyordu. Sanki bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Ya da uyuduysa bile huzursuzdu. Dünkü kıyafetlerinin aynısını giymişti ama sanki içinde uyumuş buruş buruştu. Gözleri hafifçe

Kan çanağı gibiydi ve yanaklarıyla çenesinde kirli sakallar vardı. Onu sinekkaydı tıraştan başka bir şekilde hiç görmemişti.

Onu görünce kalbi biraz yumuşadı. Belli ki olanlar yüzünden kafayı yemişti ve ne kadar büyük bir hata yaptığının farkındaydı. Ve o da bir hata yapmıştı. Hem de büyük bir hata. Bu durumda suçlanması gereken tek kişi o değildi ama bunu bilmiyordu ve içeri girdiğinde utangaç görünüyordu.

"Hey," dedi ve kapıyı kapattı.

"Merhaba." Kollarını rahatsız bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu acı verici olacaktı.

Önce Victoria'nın kapalı yatak odasının kapısına, sonra da Liz'e baktı. "Senin odanda konuşabilir miyiz?"

Liz başını salladı. "Elbette."

Yatak odasına geri çekildiler ve Liz yatağına oturdu. Ayaklarını simit şeklinde çaprazladı ve ellerine baktı. Başlaması gerektiğini biliyordu ama nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

"Bak Liz," dedi Hayden, parmaklarıyla saçlarını tarayarak. "Konuşmamız gerektiğini söylediğini biliyorum, ama sorun olmazsa önce ben gitmek istiyorum."

"Tabii."

"Söylediklerim için gerçekten özür dilerim. Okunmamış birkaç e-postaya dayanarak sizi gazeteye zarar vermekle suçlamam yersiz ve sorumsuzcaydı. Başında çok iş olduğunu biliyorum ve yeni işimle ilgili hayal kırıklığımı senden çıkardım. Ve erkek arkadaşın olarak," dedi gözlerinin içine bakarak, "duygularını bu kadar kolay bir şekilde göz ardı etmem sorumsuzca bir davranıştı."

"Hayden," diye mırıldandı.

"Hayır, Liz, lütfen. Dün gece bana ne oldu bilmiyorum. Söylediğim şeyleri söylememeliydim. Ve kapıdan kızgın çıkmama izin vermemeliydim. Ben böyle bir insan değilim. Peşinden koşmalıydım. Seni durdurmalıydım."

"Evet, yapmalıydın," dedi usulca. Sözcükler ağzından dökülürken bile suçluluk duygusu onu çekiştiriyordu.

Yavaşça başını salladı. "Seni takip etmemekle aptallık ettim. Pek çok konuda aptallık ettim. Ama çıktığımız bir yıl boyunca daha önce hiç böyle bir tartışma yaşamamıştık. Farklılıklarımız hakkında tartışmalar oldu ama olmadı. Bence bu bizim hakkımızda gerçekten bir şeyler söylüyor. Sana bunun sözünü veremem.

her zaman mükemmel olacak Liz, çünkü olmayacak. Ve ben de senin için her zaman mükemmel erkek olacağıma söz veremem."

Liz rahat nefes almaya çalıştı... normal. Söz veremediği tüm bu şeyler kulağa çok tanıdık geliyordu . . .

Hayden sözlerine şöyle devam etti: "Dün gece yaptığımız gibi tartışmayacağımıza, kavga etmeyeceğimize ya da anlaşılamayacağımıza dair sana söz veremem. Sana bunların hiçbirinin sözünü veremem ama kayıtlara geçmesi için sana söz verebilirim," dedi o güzel Hayden gülümsemesiyle, "her zaman burada olacağım ve asla bırakmayacağım. Mükemmel bir adam değilim ama kusurlarımla ve her şeyimle her zaman senin olacağım, eğer beni kabul edersen."

Ah şu samimiyet. Liz elini başına koydu ve anlamaya çalıştı. Onun özür dileyeceğini düşünmüştü ama tüm *bunlar*. Çok fazlaydı.

Haklıydı: bundan önce hiç tartışmamışlardı. Bu tam bir tartışmaydı. Sigara içmesi saçmalığından bahsetmiyorum bile. Bundan ne anlam çıkaracağını bile bilmiyordu ama onu gözetlediğini ve hemen gitmediğini söylemezse ona nasıl sorabilirdi ki? Bunu mantıklı bir şekilde nasıl açıklayabilirdi ki?

Bunu nasıl yapacağını biliyordu. Ona Brady'den bahsetmesi gerekiyordu ama konuşmak için ağzını açtığında kelimeler boğazında düğümlendi. O kadar uzun süredir içinde tutuyordu ki kelimeleri bile oluşturamıyordu.

"Bir insanın uğruna çalıştığı her şeyin bir başkası tarafından yerle bir edilmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz? Editör olabilmek, bu stajı alabilmek, Morehead bursunu kazanabilmek için ne kadar çalıştığımı hepiniz biliyorsunuz. Bu ilişkiye ne kadar emek verdiğimi biliyorsun. Ve sonra sen tüm bunları aldın ve üzerinde tepindin, Hayden," diye fısıldadı, karanlıkta neredeyse kahverengi olan ela gözlerine bakarak.

"Yaptığımı biliyorum. Bunu sana yapmam yanlıştı. Yanlış ve bencilce. Ne olduğundan emin değilim ama içimde bir şeyler koptu. Üniversitede bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve sonra bir şekilde Charlotte'ta ortalama bir muhabirlik pozisyonunda sıkışıp kaldım. Bunalmıştım ve yapabileceğim en kötü şeyi yaptım," dedi ve yalvararak ona doğru yürüdü. Ağır ağır yatağa oturdu ve onun gözlerinin içine baktı. Ellerinden birini tutmasına izin verdi ve başparmağıyla avucunu okşadı. "Bunun acısını asla senden çıkarmamalıydım."

Başını salladı ama geri çekilmedi. Hayden'a kızgındı ama daha çok kendine kızgındı. Çaresizlik içinde Brady'yi aramak yerine

Hayden'la olan sorunlarını çözmeye çalışıyordu. İkinci bir şansı hak eden Hayden'dı, o değil.

"Seni seviyorum Liz. Ben bir aptaldım. Sana yanıldığımı kanıtlamak için bunu milyonlarca kez söyleyeceğim," diye fısıldadı, gözlerinin içine bakarak. "Sadece beni bırakma. Sana ihtiyacım var. Sen benim dünyamsın."

Liz dudağını ısırđı. Ona bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Hissettiğı her şeyi ona anlatması gerektiğini biliyordu. Ama yorgunluk onu her yönden kemiriyordu. Zaten kararını çoktan vermişti.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

"Ama Hayden, eğer beni bir daha böyle hissettirirsen, her şey biter," dedi ona açık açık.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

BOUTIQUE

Hayden o akşam Charlotte'a gitmek üzere ayrıldı. Liz onun ziyaretinin geri kalanında normal davranmaya çalıştı, ama duygusal olarak tükenmiş.

Brady'nin hayatından çıktığını biliyordu. Onu terk ettiğinden beri bunu her gün biliyordu ama yine de aklının bir köşesinde her zaman gizliden gizliye bu işin yürüyeceğini ummuştu. Şimdi bu umut yok olmuştu.

O geceden önce, bu duyguya ne kadar sıkı sarıldığını fark etmemişti. Bu gerçekçi ya da mantıklı bir beklenti bile değildi. Bunu biliyordu ama Brady Maxwell'di. Onun anısına sonsuza dek bağlı kalacaktı. Bundan emindi. Ama o bunu da silmişti. O hiç var olmamış gibi davranması gerekiyordu.

Yine de yaptıklarından duyduğu suçluluk onu yiyip bitiriyordu. Hayden'ı gördüğünde omuzlarına çöken ağırlık onu ezmeye çalışıyordu. Birinci yıl dönümlerini şık bir akşam yemeğinde geçirmişlerdi. Hayden ona küçük elmas küpeler vermişti. Şok içinde onlara bakakalmıştı. Artık gerçek bir işi olduğunu ve ona bir şeyler alabileceğini biliyordu ama bunu beklemiyordu. Bunun bir nedeni tartışmalarını telafi etmeye çalışmasıydı, bir nedeni de onu ne kadar çok sevdiğiydi. Ona Brady'den bahsetmek için duyduğu kaşıntı her gün biraz daha artıyordu.

Telefonda konuştuklarında, tek yapmak istediği olanları ağzından kaçırmaktı. Her nasılsa dilini tutmuştu. Şükran Günü ve Noel boyunca ondan uzak kaldığında bile Liz'in tek düşünebildiği o tek kelimeydi, onu mahvetmekle tehdit eden o tek kelime.

Hile yapmak.

Hayden'ı aldatmıştı. Bir öpücük. Brady ile bir araba yolculuğu. Pantolonunun belinde kayan ellerinin verdiği his. Çok uzun süren duygusal bağlılık.

Hayden'ı geri almıştı. Ona nasıl davrandığı için kendini berbat hissetmesini sağlamıştı. Peki o nasıl biriydi? Başka bir adama karşı hisler besliyor, bir yıldan fazla bir süre ondan sır saklıyor, başka biriyle öpüşüyor ve bunu ona asla söylemiyordu. O bir korkaktı. Ama Brady'yi kaybetmişti ve Hayden'ı da kaybetmek istemiyordu.

Birlikte geçirdikleri ikinci yılbaşını D.C.'deki bir barda Jamie ve James ile geçirdiler. Midesini kemiren suçluluk duygusu bir yana, ilişkileri her zamankinden daha sorunsuzdu. Ve bu şekilde kalmasını istiyordu, bu yüzden bildiği tek şeyi yaptı: suçluluk duygusunu gömdü ve sırlarını sakladı.

Okuldan önceki haftayı *New York Times*'da geçirdi ve okul açıldığında çok meşgul olduğu için Hayden'ı göremedi. Döneme iki hafta kala o ve Victoria, Morehead bursları için bir ziyafet davetiyesi aldılar. Bu, son sınıf öğrencilerinin okula bu kadar çok zaman ayırdıkları ve eğitimlerini geliştirdikleri için onlara teşekkür etmek amacıyla her yıl yapılan bir şeydi. Oldukça sıkıcı olması gerekiyordu ama onlara bedava alkol olduğu ve bu yüzden her zaman dolu olduğu söylenmişti.

Victoria her şeyi alışverişe çıkmak için bir bahane olarak kullandı ve Liz de kendini Durham şehir merkezindeki bir elbise butiğinde ziyafette giymek için mükemmel bir şey ararken buldu.

"Tamam, sürtük, benim elli elbisem var ve senin sadece bir elbisen var. Bu nasıl mümkün olabilir?" Victoria kollarında bir yığın elbise tutarak sordu.

Liz omuz silkerek, "Zaten giyecek bir şeyim var," dedi.

"Dolabının arkasındaki o şampanya elbiseyi giymeyeceksin!" Victoria tersledi. "Böyle düşündüğünü biliyorum."

Liz dudağını ısırды. Brady'nin galası için aldığı şampanya rengi elbiseyi giymesine imkân yoktu. Bu işkence olurdu. "Bunu planlamıyordum." "Güzel.

Şimdi denemek için birkaç seçenek daha bul ki ben orada olmayayım. yalnız." Bununla birlikte döndü ve ilk soyunma odasına doğru yürüdü.

Liz gözlerini devirdi. Daha önce gözüne kestirdiği iki elbiseyi daha aldı ve Victoria'nın yanındaki odaya geçti. Bütün bunlar gerçekten anlamsızdı. Böyle bir davette giyebileceği ve daha önce hiç kimsenin onu içinde görmediği bir sürü elbisesi vardı. Hayden muhtemelen onu çoğunun içinde görmüştü ve o da Victoria'nın flörtüydü ama bunun bir önemi yoktu. Hayden sayılmazdı.

İlk elbise diz hizasında, yüksek yakalı ve hafif siyah bir elbiseydi. Hoşuna gitmişti ama kalçaları biraz dar geliyordu,

ve hiçbir şekilde *sevmedi*. Victoria hemen veto etti. İkinci elbise olan bebek pembesi dantel takım da anında hayır cevabı aldı.

Victoria elbiselerini sonsuza dek deneyecekti, bu yüzden Liz en sonuncusunda, başlangıçta en çok beğendiği elbisede acele etmedi. Fermuarı dikkatle aşağıya doğru çekti ve ipeksi kumaşın içine girdi. Fermuarın kenarını bularak tekrar yerine çekti.

Aynada kendine baktı ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Siyah elbise zarif bir şekilde kesilmiş ve vücuduna öyle bir oturmuştu ki sanki onun için dikilmişti. Gövdesini saran geniş boncuklu bir korsaja sahipti. Yumuşak ipek kumaş atletik kalçalarını dizlerinin sadece birkaç santim üstüne kadar örtüyordu. Arkası, sırtının ortasında bir U şekli oluşturunuyordu.

Çok güzeldi. İnanılmaz derecede güzeldi. Muhtemelen bir burs ziyafetinde harcanmayacak kadar güzeldi.

Birdenbire gözleri yaşarırken görüşü bulanıklaştı. Liz o anda kendini bir serap olarak gördü. Etrafında yüzen ve ayırt edilemeyen bir kadın.

Sadece bir butik elbiseye bakarak gözyaşlarına boğulması çok saçmaydı. Hayden'la tartıştığı gecedен beri ağlamamıştı. Neden şimdi ağlıyordu? Gözyaşlarının akmamasını diledi ama onlar bunu reddetti ve midesini bulandıran bir hisse kapıldı.

Hayden'ı severdi. Hayden'a tapıyordu. Hayden onun istediği her şeydi. Neredeyse. Karnı acıyla sıkıştı.

O, ihtiyacı olan her şeydi. Derin bir nefes alarak bunu kabul etti. Niteliklerini sıralamak çok uzun sürerdi ve onun ne kadar harika bir adam olduğunu biliyordu. Kendini ikna etmesine gerek yoktu. Yine de gözlerini tekrar aynaya çevirdiğinde, bir damla gözyaşı solgun yanağından yavaşça aşağı süzüldü.

Yaptığı şeyin suçluluğu ona her zamankinden daha ağır geliyordu. Tek yapmak istediği birine, herhangi birine anlatmaktı. Ama bu konuda konuşabileceği tek kişi onu bir daha görmek istemiyordu ve bu konuda konuşması gereken tek kişi de onu asla affetmeyecekti. Onu seviyordu ama yaptıklarını nasıl kabul edebilirdi?

Victoria soyunma odasının kapısına vurarak, "Hey, sürtük, şuna bir bak," dedi.

Liz yüzünü sildi ve kapıyı açmadan önce kendini toparlamaya çalıştı. Kapı.

"Harika görünüyorsun!" Victoria elbiseyi kontrol ederek, "Harika görünüyorsun," dedi. Liz'e dönüp baktığında ise başını eğdi ve kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor? Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye mırıldandı. En iyi arkadaşından hiçbir şey saklamıyordu.

"Yani, bu sadece bir elbise, Liz. Bence harika görünüyor." Victoria'nın yüzündeki ifade, Liz'e Victoria'nın sorunun elbise olmadığını bildiğini açıkça gösteriyordu. "Şimdi, gerçekten sorun ne?" Victoria ellerini kalçalarının üzerine koyarak sordu.

Liz başını salladı. "Yok bir şey Vic, ben iyiyim. Endişelenecek bir şey yok. Sadece güzel bir elbise, ha?" dedi dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

"Ne oluyor lan?"

"Hiç! Güzel bir elbiseyi takdir edemez miyim?" Victoria'dan uzaklaştı ve butiğin üç katlı aynasında kendine baktı.

"Eğer seni bu kadar ağlatıyorsa, o zaman alma," dedi Victoria kesin bir ifadeyle. Yansımasına tekrar baktığında Liz'in yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü.

Çok açık bir şekilde ağlıyormuş gibi görünüyordu. Tanrım, kendini toparlaması gerekiyordu.

"Tamam. Bunu daha fazla hafife alamam. Ne oldu lan?"

Tükür gitsin."

"Ben başka birini öptüm!" Liz kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ağzını kapattı. Soyunma odasının ortasında çömeldi ve yüzünü örttü. Gözyaşları akmaya devam etse de, onları fırçalayarak uzaklaştırdı ve tekrar arkadaşına baktı.

Victoria'nın ağzı bir karış açıktı ve Liz'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Liz bu ifade karşısında daha da içine kapandı. Evet, o korkunç bir insandı.

"Aman Tanrım! Yakın zamanda mı oldu?" Victoria gözleri fincan tabağı kadar irileşmiş bir halde sordu.

"Hayır."

"Geçen Ekim ayında Hayden ile tartıştığınız o gece miydi?"

Liz ayağa kalktı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Nemli hissediyordu ve hafifçe midesi bulanıyordu ama ilk kez dışarı çıkarmak iyi gelmişti.

"Evet. Öyleydi."

"!" Victoria çığlık attı.

"Evet, tahmin ettin. Ben mükemmel erkek arkadaşını aldatan berbat bir kız arkadaşım. Yaşasın! Haklı olmana çok sevindim," dedi Liz hayal kırıklığı içinde. Kendini bok gibi hissediyordu.

"Oh, lütfen, erkek arkadaşın mükemmel *değil*! Seni başkasının kollarına itti. O gece ben de başkasıyla yatardım. Sen tamamen haklıydın."

"Değildim!" Liz ağladı. "Delirdin mi sen? Hayden'la çıkarken başka biriyle öpüştüm."

Victoria başını butiğe doğru sallayarak, "Bütün dünyaya söyleme," dedi.

Liz başını iki yana salladı. Etrafında olup bitenlere hiç dikkat etmemişti. "Üstümü değiştireceğim. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Evet, ama o elbiseyi almalısın." "Onu istemiyorum."

"Ama bu senin eriyen elbisen gibi. Ona ihtiyacım var." "Her neyse," dedi Liz soyunma odasına girerken.

"Peki, kim bu adam?" Victoria birkaç sessiz saniyeden sonra dürttü. "Fark etmez."

Liz elbiseyi çıkardı ve kot pantolonunu ve kazağını giymeden önce askıya koydu. Hiç vakit kaybetmeden içeri girip çıktı, ama dışarı çıktığında Victoria hâlâ elbisesinin içindeydi.

"Ama gerçekten ... bana söylemeyecek misin?"

"Önemli değil."

"Um . . . öyle."

Liz, "Hadi gidelim," diyerek elbiseyi iade rafına yerleştirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ekim ayından beri bu konuda kendini hırpalıyorsun ve şimdi benimle bu konuyu konuşmayacak mısın?" Victoria sordu. Gerçekten incinmiş görünüyordu.

Liz ellerini yüzünde gezdirdi ve ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Victoria'ya çoktan itiraf etmişti ve arkadaşını onu yargılamıyordu. Aslında, tedirgin görüldüğü tek şey Liz'in ona daha önce söylememiş olmasıydı. Belki Victoria'ya güvenilebilirdi.

Bu konuda konuşacak birinin olması çok iyi olurdu. Brady hayatına geri dönecek değildi. Sır artık o kadar önemli bile değildi. Bu noktada sadece her zaman sakladığı bir şeydi. Ama gerçekten, Victoria kime söyleyecekti? Kesinlikle Hayden'a değil.

O ve Brady'nin endişelendiği herkes uzun zamandır ortalıkta yoktu.

"Geçen yaz, geçen yıl değil ama ondan önceki yıl, sana biriyle görüştüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?" Liz teklif etti.

"Evet," dedi Victoria hevesle.

"Hayden'la tartıştığımız gece onu aradım. Beni aldı ve onun dairesine gittik. Seviştik. Çıldırıldım ve beni eve getirdi."

"anasını! Çok sinsisin." Victoria bir ayağından diğerine . "Bu çok heyecan verici! Genelde kirli olan benimdir."

Liz gülmekten kendini alamadı. Başka ne yapabilirdi ki?

"Nasıl olur da onu arar, evine gider, öpüşür ama sevişmezsin? Kendini kontrol etmene hayret ediyorum!"

"İstedim ama doğru gelmedi. Karmaşık bir durum," dedi Liz ona.

"Karmaşık bir şey değil. Aletini içine sokuyorsun-"

"Oha!" Liz elini kaldırdı. "Victoria'nın sırrını açıklamak zorunda değilsin."

"Oh, ha ha! Çok orijinalsin." Victoria gözlerini devirdi. "Cidden, kim bu adam?"

Liz derin bir iç çekti. Söyleyemedi. Söyleyemezdi. Özellikle de halkın içinde.

"Bunu daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?" Liz yalvardı.

Victoria ellerini birbirine vurdu ve hızla giyinme odasına girdi. Birkaç dakika sonra, rafta gelişigüzel asılı duran bütün elbiseler elinde, kendi seçtiği ve Liz'in siyah boncuklu elbisesi de elindeydi. Liz'in itirazlarına rağmen her ikisinin de parasını ödedi ve Liz'i hızla butikten dışarı çıkardı.

Sonunda arabasına oturduklarında Victoria, "Tamam," dedi.

"Hadi eve gidelim. Muhtemelen daha güvenlidir," dedi Liz uğursuzca. Victoria'nın onları bir telefon direğine çarptırmayacağına güvenmiyordu.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Liz yutkundu, eve yaklaştıkça boğazı daralıyordu. Victoria'ya ne söyleyip ne söyleyemeyeceği konusunda kendisiyle savaşıyordu. Umutsuzca birine içini dökmek istiyordu. Bu onu çıldırtıyordu. Bunu bir buçuk yıl boyunca içinde tutmuştu ve artık saklamak zorunda kalmak istemiyordu. Bunu tüm halka ya da başka bir şeye açıklamak istemiyordu. Aslında bu istediği son şeydi.

Brady'nin kariyerine hâlâ değer veriyordu ve ilişkilerinin ona zarar vermemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. En başta ayrılmasının sebebi buydu. Buna inanmasaydı, asla gitmezdi.

Victoria yirmi dakika sonra arabasını garaj yoluna çekti ve neredeyse sekerek ön kapıya gitti. En azından birileri bundan keyif alıyordu.

Liz içeri girer girmez kanepeye oturdu ve ayaklarını altına topladı. Victoria karşısındaki sandalyeye oturup beklentiyle zıplarken, Liz tırnaklarını karıştırıyordu. Nereden başlayacağını ya da ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Belki de hiçbir şey söylememeliydi.

Ancak tüm bu durum hakkında öğrendiği tek şey sırların ağır olduğuydu. Zihinsel, fiziksel, duygusal olarak onu yoruyordu. Ve kalbinde sakladığı büyük bir sırrı vardı.

"Şey ... evdeyiz ve güvendeyiz," diye teklif etti Victoria. "Burada kelimenin tam anlamıyla ölüyorum. Bana ondan ilk bahsettiğinden beri bu adamı merak ediyordum ve onu Ekim ayında gördüğünü düşününce."

"Bu gerçekten heyecanlanacak bir şey değil. Her şeyi gizli tutmamın bir nedeni var," diye açıkladı Liz.

"Senden bunu gizli tutmanı istediğini söylediğini hatırlıyorum. Bana kalırsa hâlâ boktan bir durum."

Liz derin bir nefes aldı. "Neden böyle düşündüğünü biliyorum, ama bu gerekli bir önlem. Sadece bundan kimseye bahsetmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Zaten biraz korkmuş durumdayım. Yani, sanırım Hayden'a olanları anlatmalıyım, ama Tanrım, bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Benden nefret etmesini istemiyorum."

"Senden nefret etmeyecek."

"Bunu bilemezsin."

Victoria gözlerini devirdi. "Ben de öyle. Senin için deli oluyor." "Belki de. Peki, söz veriyor musun?"

"Tabii ki, kime söyleyeceğim?"

"Kesinlikle hiç kimse," dedi Liz, bunu kafasına sokmaya çalışarak.

"Tamam. Bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. Yine de bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu anlayamıyorum," dedi Victoria umursamaz bir tavırla.

Liz derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça bıraktı. Nasıl başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden ağzından kaçırıldı: "Brady Maxwell."

Victoria bir an kıpırdamadan oturdu. Gözleri Liz'e yapışmıştı ama hiçbir şey belli etmiyordu. Sonra yavaş yavaş isim kafasına dank etti ve

gözleri yavaş yavaş büyüdü. Ağzı hafifçe açıldı ve zıplamayı bıraktı.

"Bekle. . . Brady Maxwell gibi mi, Brady Maxwell? Görüştüğünüz kongre üyesi gibi mi?" Victoria sordu.

"Hımm... evet," diye fısıldadı Liz. Uzun zamandan beri ilk kez doğru dürüst nefes alabildiğini hissetti. Bu sırrı çok uzun zamandır içinde taşıyordu. Şimdi ortaya çıktığına göre bu kadar rahatlamış hissedeceğini bilmiyordu.

"Oha!" Victoria sandalyesine geri düştü. "Bir kongre üyesini beceriyordun. Evli mi o?"

Liz gergin bir sesle, "Hayır, değil," dedi.

"Ben sadece ... vay canına. Haklıymışsın. Bunu hiç beklemiyordum. Kesinlikle bana Hayden'in arkadaşlarından birini ya da başka bir şeyi söyleyeceğini ve bu yüzden büyük bir sır olduğunu düşündüm. Milyon yıl geçse de o seksi tiple yattığını tahmin edemezdim." Belli ki şok olmuştu, çünkü Victoria saçmalamadı. "Yatakta iyi mi?"

Liz hafifçe güldü. "Evet. Çok iyi."

"Yani bekle. . . oturan bir kongre üyesi seni gazeteden aldı, dairesine götürdü ve sen onunla yatmadın mı?" Victoria ellerini kolçaklara vurarak sordu. "Aklını mı kaçırdın sen? Güç seni cezbetmiyor mu? Neden bitti? Geçen yaz ne oldu? Bana detayları ver! Bilmem gerek."

Gözyaşları Liz'in gözlerine yine ansızın hücum etti. Onları durdurmak için avuçlarını gözlerine bastırdı. "Anlamıyorsun," diye mırıldandı. "Kampanya için bir yükümlüm. Onun hakkında olumsuz şeyler yazmıştım ve zaten kazanacağından emin değillerdi. Zaten çok az bir farkla kazanmıştı ve eğer biri bizim birlikte olduğumuzu öğrenseydi, kazanamazdı. En ufak bir hata onu mahvetme potansiyeline sahipti."

"Yani ayrıldı mı? Seni zorla mı çıkardılar?" Victoria fısıldadı. "Piç kurusu!"

Liz başını sallayarak, "Hayır," dedi. Victoria sandalyeden zıpladı ve onun yanındaki koltuğa oturdu. "Ben ayrıldım."

"Gittin mi? Ama neden?"

"Kampanya yerine beni seçeceğini düşünmemiştim ve seçmesini de istemedim. Ona inanıyordum ve hayallerinin peşinden gitmesini istiyordum ama onu gördükten sonra bana en az benim kadar yıkılmış olduğunu söyledi."

Ayrılalım," dedi Liz, sonunda en iyi arkadaşına her şeyi anlatırken elleri titriyordu.

"Aman Tanrım, o zaman ona git!"

"Durum biraz karışık. O biriyle çıkıyor. Ben Hayden'la birlikteyim. Brady o kapıyı kapattı Vic. Artık benim için bir anı bile olmak istemediğini söyledi. Onu iyileşemeyecek kadar incittim ve Hayden'a söyleyemeyecek kadar korkaktım. Ve o zamandan beri kendimi bok gibi hissediyorum."

"Ah, Liz," dedi Victoria iç çekerek. "Sana ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Eğer hatalı olduğunu düşünüyorsan -ki inan bana, öyle olduğunu sanmıyorum- o zaman belki de Hayden'a söylemelisin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Bunu yapamazdı. Çok acı veriyordu. Onu terk ederdi. Ama belki de bunu hak etmişti. Belki gerçek onu özgür kılacaktı. Belki de göğsündeki ağırlığı kaldıracaktı.

"En kötü ne ki?" Victoria sordu. "Beni terk eder."

"Ve birkaç ay önce bir politikacıyla öpüştüğünü düşünürsek, bu *o kadar* da kötü olmayabilir."

OceanofPDF.com

Bölüm 20

BANQUET

I Bu sizin politikacınız mı?" Victoria bu akşamki ziyafet için son derece şık giyinmiş olarak yatak odasından çıkarken sordu. Liz, Victoria'nın Son döneminin ilk ayı çok çabuk geçmişti.

Liz, Brady'nin üç parçalı siyah bir takım elbise içinde bir podyumun önünde durduğu ekrana baktı. Muhteşem görünüyordu. "Evet, bu o."

"O çok ateşli." "Mmm . . ."

"Neden bu?" Victoria bir dakika sonra sordu.

"Yeniden seçilmek için yarışıyor. Bu bir sürpriz değil," dedi Liz ona. "Herkes aday olacağını biliyordu. Hayatını bu işe adanmış."

"Bunu bir hapis cezası gibi anlatıyorsun." Bazen

Liz öyle olduğunu düşünüyordu.

"Sence kazanacak mı? Kampüse gelecek mi? Onu görecek misin?" Victoria dürttü.

Liz Victoria'ya Brady'den söz ettiğinden beri her şey böyle olmuştu. Liz, Victoria'nın Liz'in karakterine tamamen aykırı bir şey yaptığı için mi, yoksa belki de onun çılgın hikâyelerini bile aşan bir şey olduğu için mi daha çok heyecanlandığından emin değildi. Ama sonunda olanları birine anlatmış olmak ne kadar rahatlatıcı olsa da, her gün Brady hakkında konuşmak zorunda kalmak Liz'in sinirlerini bozuyordu. Bir yıldan uzun bir süredir onu düşünmemeye çalışıyordu. Bu hiç yardımcı olmuyordu.

"Evet, bence kazanacak. Kampüse gelip gelmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Ve hayır," dedi Liz üzgün ve sinirli bir ses tonuyla, "onu görmeyeceğim."

Victoria omuz silkti. "Yaparsan bir zararı olmaz." Liz, "Ah, evet, olabilir," diye mırıldandı.

"Vajinandan başka bir şey yok."

Liz gözlerini tavana doğru devirdi. "Onunla yatmayacağım."

"Bu tavrıla olmaz."

Liz ona, "Erkek arkadaş," diye hatırlattı. "Ayrıntılar."

"Oldukça önemli ayrıntılar," dedi Liz, ayağa kalkıp ellerini ustalıkla bukleler yaptığı saçlarında gezdirirken. Morehead'in burs ziyafeti için saçını ve makyajını otuz dakika önce tamamlamıştı, ama ayrılmalarından hemen öncesine kadar elbisesini giymeye hazır değildi. "Özellikle de bu detayın ön kapımızdan içeri girmek üzere olduğunu düşünürsek."

"Ona söyleyecek misin?" Victoria sordu.

"Henüz karar vermedim," dedi Liz, midesi rahatsız edici bir şekilde bulanıyordu. Bunu Hayden'dan saklamaktan nefret ediyordu ama ona Brady'den söz etmek onu daha da endişelendiriyordu. "Sadece bir şey söyleme, tamam mı?"

"Gizlilik yemini ettim."

Liz omzunun üzerinden, "Güzel," dedi yatak odasına doğru yürürken.

Salon kıyafetlerini çıkardı ve butik elbiseyi askıdan çekti. Elbisenin içine adım attı ve fermuarı yerine çekti. Gümüş parıltılı topuklu ayakkabılarını giydikten sonra aynada kendine bir kez baktı. Eli boynuna gitti ve iç çekti.

Bu akşam vereceği kararı dört gözle beklemiyordu. Hayden'a söylemeli miydi? Eli komodinin üzerindeki mücevher kutusuna uzandı ve içinden Brady'nin kolyesini yavaşça çıkardı. Odanın içinde yürüdü ve yatağına oturdu. Tanrım, çok fazla soru vardı ve yeterli cevap yoktu.

Ön kapının çalındığını duyduğunda hâlâ kararsızlık içinde bocalıyordu. "Liz!" Victoria seslendi. "Kaldır kıyını ve buraya gel."

Liz kolyeyi komodinin üzerine koyduktan sonra koridorda yürümeye başladı. Liz, Victoria'nın şu anda bağlı olduğu adamı görünce olduğu yerde durdu. Liz boğazını usulca temizledi ve Victoria dudak kilidini kırdı.

"Daniel, bu benim oda arkadaşım Liz," dedi Victoria kendini tanıtırken.

Liz kaşlarını kaldırarak Victoria'ya baktı. Bırakın bu akşamki ziyafete onlarla birlikte geleceğini, Dük Fan'la hâlâ konuştuğundan bile söz etmemiştir.

Daniel öne doğru yürüyüp elini uzatarak, "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel," dedi.

Liz, "Ünlü Dük Fan," dedi ve onun elini tutup sıktı.

Daniel kıkırdadı ve başını salladı. "Bana böyle seslendiğini duymuştum."

Liz, Victoria ile Daniel arasında geçen bakışı gördü. Bu Liz'i gülümsetti. Victoria'nın çok mutlu olduğu belliydi.

Kapı bir kez daha çalınca Liz arkasını döndü ve Hayden kapıdan içeri girdi Siyah ince çizgili bir takım elbise giymiş, beyaz bir gömlek ve kırmızı bir kravat takmıştı. Elini arkasından çıkardı ve bir buket kırmızı gül uzattı. Hayden o kalp durduran gülümsemesiyle gülümsedi ve Liz suçluluk dalgasının yeniden üzerine çöktüğünü hissetti.

"Bunlar senin için güzelim," dedi Hayden selamlarken. Ona doğru yürüdü ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Vay canına," diye nefes aldı Liz. "Teşekkür ."

Victoria hemen, "Şunlar için bir vazo bulmana yardım edeyim," dedi ve Liz'i oturma odasından çıkararak çocukları tanıştırmadan yalnız bıraktı.

Odaya girerken topukları mutfak fayanslarına çarptı. Victoria, Liz'in elinden gülleri aldı ve dolabın içinde bir vazo aramaya koyuldu.

"Şu anda ne düşünüyorsanız bırakın," dedi Victoria. "Bu çiçekler korkman için bir neden değil."

Liz ona, "Ben korkmuyorum," dedi.

"Uh-huh. Bence bir nefes alıp sonra bırakmalısın."

Victoria bir vazo bulup içine su doldurmaya başladığında Liz onun dediğini yaptı.

Victoria, "Bence ona gerçekten bu gece söylemelisin," dedi. Liz ciyakladı. "Bu gece!"

"Mantıklı. O burada, sonra ondan ayrılabilir ve politikacıya geri dön."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Sen delirmişsin. Ona geri dönmeyeceğim," diye tısladı, omzunun üzerinden bakarak, "çünkü o beni istemiyor. Şimdi biraz sessiz olur musun? Böylece hazır olmadan önce kendimi açıklamak zorunda kalmam."

"Ah, lütfen," dedi Victoria, gülleri ambalajlarından çıkarıp vazoya yerleştirirken. Döndü ve kalçasını dışarı çıkardı. "Seni istemeyen her erkek aptaldır."

"Onu duymadın. Gözlerinin içine bakıp, 'Artık gözyaşı dökmek yok, çünkü yakında bir anı bile olmayacağım, tıpkı senin istediğin gibi,' demedi," diye tükürdü Liz. "O yüzden bu konuyu açmayı bırak! Sana söylediğime pişman olacağım."

"Tıpkı *senin* istediğin gibi... *onun* istediği gibi değil. fark var," dedi Victoria gülleri hazırlarken. Vazoyu elleriyle kavradı. "Bence Lane'e söylememiş olman ilişkiniz için çok önemli. O yüzden neden nasıl tepki vereceğini ve gerçekten istediğin her şeyin olup olmadığını öğrenmiyorsun?"

Liz, "Ver şunları bana," diye terslendi ve Victoria'nın elinden gülleri kaptığı gibi mutfaktan çıktı. Güllerle birlikte oturma odasına geri dönerken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Bunlar çok güzel görünüyor."

Hayden ve Daniel birbirlerinden birkaç metre uzakta sessizce duruyorlardı.

"Beğendiğine sevindim," dedi Hayden. Hayden onu oturma odasına kadar takip etti ve elbiseleri sehpanın üzerine koyduktan sonra ona sarıldı. Yumuşak kumaşı parmaklarının arasında kavrarken alnına bir öpücük kondurdu. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," dedi usulca.

"Hepiniz hazır mısınız?" Victoria dolaptan ceketini alıp kapıya doğru yürürken sordu.

Hayden hemen "Evet," diye cevap verdi. Eğildi ve kızın kulağına fısıldadı, "Ne kadar çabuk gidersek seni o kadar çabuk eve götürebilirim."

Liz onun sözlerindeki imaya kıkırdadı. Bu kolay, basit bir şeydi. Stres yapmasına ya da üzerinde gereğinden fazla düşünmesine gerek yoktu. Hayden'a söylemek isterse söylerdi. Eğer doğru zaman değilse, o zaman söylemezdi. Şu anda sadece akşamının tadını çıkaracaktı.

Hayden ve Liz birkaç saat sonra, bütün gece akan şaraptan çakırkeyif olmuş ve gecenin enerjisiyle sarhoş bir halde eve geri döndüler. Victoria ve Daniel ziyafette kalmışlardı, çünkü Victoria üzerinde çalıştığı genetik projesine fon sağlayan Senior Morehead burs ödülünü kazanmıştı. Dr. Mires de yemeğe katılmış ve Liz'in başvurduğu tüm muhabirlik işleri hakkında Liz'le konuşmuştu.

Mola. İkisi de önümüzdeki birkaç hafta içinde tekliflerin geleceğini umuyorlardı.

Ziyafette olmak, geleceği tartışmak ve sonunda bunun bir son olduğunu fark etmek heyecan verici ve coşkuluydu. Bu onun üniversitedeki son dönemi idi ve sonra gerçek dünyaya adım atacaktı.

Kapı kapanır kapanmaz Hayden'in elleri elbisesinin kenarlarından aşağı kaydı. Bir eli kışını kavradı ve diğeri beline dolanarak onu kendine çekti. Hayden'in nefesi boynunda sıcaktı ve kız ona karşı kıvrandı.

"Yatak odası," diye fısıldadı boğuk

bir sesle. "Hayden . . ."

Adam onun belini çözdü ve hızla etrafında döndürdü. Topuklarının üzerinde sallanıyor, dudakları onu ele geçirmeden hemen önce destek için ona tutunuyordu. Bu tüm konuşmaları kesti. Öpüşmeyi kestikten sonra Hayden onun elinden tuttu ve yatak odasına doğru yürümeye başladı. Kadın onun ardından sendeleyerek ilerledi.

Yatak odasına girdiler ve Liz topuklu ayakkabılarını çıkardı. Tam olarak sarhoş sayılmazdı ama ayıkken bile tehlikeliydi.

Hayden onu tekrar kendine çekti ve geriye doğru yürümeye başladı. Dudakları bir kez daha onunkilerin üzerine düştü. Öpücüklerin arasında, "Yatak." diye mırıldandı.

Liz sertçe yutkundu. Bu işe girmek istiyordu. Bunun olmasını istiyordu. Hayden'in ona kendisini neden sevdiğini hatırlatmasını istiyordu. Ama dizleri yatağın kenarına çarptığında zihninde başka bir çift göz parladı. Kahverengi gözler. Büyük, düşünceli kahverengi gözler. Onu iliklerine kadar tüketen gözler. Birkaç ay önce öpüştüğü kişinin gözlerinin aynısı.

Bir nefesle geri çekildi. Lanet olsun! Şu anda böyle ağır bir kalple bunu yapamazdı. Partide harika vakit geçirmişlerdi. Birlikte dans etmiş, içmiş ve kutlama yapmışlardı. Onlar gibi olmak için çok çabalamıştı. Neredeyse yaptıklarını unutabilecekti. Neredeyse.

"Hayden, dur," diye fısıldadı, hafifçe göğsüne bastırarak.

"Kapıyı kapatacağım," dedi cevap olarak. Odanın içinde yürümeye başladı.

"Hayır, kastettiğim bu değildi." Yatağa oturdu ve başı dönmeye başladı. Bunun alkolden mi yoksa yapmak üzere olduğu şeyin korkusundan mı kaynaklandığından emin değildi.

Liz, Brady'yle olanları kimseye anlatmayı hiç düşünmemiştir. Anlatmayacağına yemin etmişti. Brady'yi incitmek istememiştir. Ama yine de onu incitmişti ve şimdi hayatından sonsuza dek çıkmıştır. Yaşadığı bu hayata devam edemeyeceğini biliyordu. Uzun zamandır umutsuzca sevdiği adamı öptüğü için suçluluk duymaya ve kendinden nefret etmeye devam edemezdi. Sadece özgür olmaya ihtiyacı vardı.

"Seninle konuşmak istiyorum," diye nefes aldı.

Hayden kapıyı kapattı ve ona doğru yürüdü. Elleri kızın yüzünü buldu ve yanaklarını avuçlarının içine aldı. "Sonra konuşalım."

Hiçbir zaman önce seks yap, sonra konuş türünden bir adam olmamıştır. Alkol konuşuyor olmalıydı. Tıpkı ona konuşma cesareti verdiği gibi.

"Hayır, önce konuş," diye teşvik etti.

Derin bir nefes aldı. "Bence beklemeliyiz." Onu yatağa geri yatırdı ve boynundan aşağı öpücükler bırakmaya başladı.

"Hayden . . ."

"Şışt..." diye fısıldadı, bir elini onun çıplak kalçasında gezdirirken. "Sadece seni yanımda hissetmek istiyorum."

Başka bir gece olsa, onun açık sözlülüğünü tercih ederdi. Normalde böyle bir adam değildi. Normalde talepkar değildi. Ve bu yeni Hayden'ı sevmiştir. Aslında bunu gerçekten ama gerçekten istediğini fark etti. Ama yapamadı.

"Hayır, Hayden. Hayır," dedi daha güçlü bir şekilde. Onu üzerinden itti ve yataktan yuvarlandı. Onun yüzünü görebilmek için yan masanın lambasını yaktı. "Gerçekten konuşmamız gerek."

Alkol damarlarına sıvı cesareti gönderiyordu ama yine de midesi endişeyle düğümleniyordu. Söyleyeceği şeyi nasıl karşılayacaktı? Victoria'ya olabilecek en kötü şeyin Hayden'ın onu terk etmesi olacağını söylemişti. Belirsizlik onu yiyip bitiriyordu. Ona patlayacak mıydı? Sadece şok mu olacaktı? Ona söyleyene kadar bilemeyecekti ama karşısında dururken dili damağına yapışmıştı.

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?" Hayden açıkça sinirli bir şekilde sordu. Kendini düzeltti, bir bacağını bileğinden diğerinin üzerine geçirdi ve öne doğru eğildi.

Ona ne fırlatmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyleyebilirdi. Bu olaya Victoria'ya yaklaştığı gibi yaklaşmasına imkân yoktu. O anda

Zamanında başka biriyle öpüştüğünü ağzından kaçırmıştı ama Hayden söz konusu olduğunda bunun ona ne yapacağını hayal bile edemiyordu. Onu kıramazdı.

"Um . . . Bunu sana uzun zamandır söylemek istiyordum," diye dikkatle başladı. "Sadece nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum."

"Neyi nasıl söyleyeceğini bilemedi?" Hayden sordu. Sesinde hiç de temkinli bir ifade yoktu. Hiçbir fikri yoktu. O anda ona yapmak üzere olduğu şey için kendinden nefret ediyordu.

"Bana kızgın olabileceğini biliyorum ama lütfen açıklamama izin ver."

Bu kesinlikle dikkatini çekmişti. Daha dik oturdu ve ela gözleri kısıldı. Onun bu işin nereye anlamaya çalıştığını ve bunu hiç beklemediğini görebiliyordu. Artık geri dönüş yoktu.

Liz, "İki yaz önce başka biriyle çıkıyordum," diye söze başladı.

"Çıkıyor muydun?" diye sordu, açıkça kafası karışmıştı.

"Evet. Bir çocukla tanıştım ve üçüncü sınıftan önceki yaz gizli bir ilişkimiz oldu. Seni D.C.'de ziyaret ettiğimde hala onunla görüşüyordum."

Hayden'in kaşları bu yorum karşısında sertçe kalktı. Ona tüm hikâyeyi anlatmaktan nefret ediyordu ama anlatması gerektiğini de biliyordu. En başından başlamazsa anlamayacaktı.

"Garip bir ilişkiydi. Açıklaması biraz zor bir ilişki. Geçen haftaya kadar kimseye bir ilişkiydi. Tam olarak özel bir ilişkimiz yoktu, ama ..." Liz yüzünü buruşturdu. Bunu açıklamanın daha kolay bir yolu olmasını diledi. "Her neyse, D.C.'de seninleydim ve okul başladıktan kısa bir süre sonra onunla ayrıldık. Ben de onu terk ettim."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Hayden hafif bir öfke tonunu sesinden uzak tutamayarak sordu.

Onu suçlamadı.

"Çünkü onu Ekim ayında tekrar gördüm."

Hayden hareket etmeyi bıraktı. Sadece takım elbisesinin ceketıyla hafifçe kıpırdanıyor ve ayağını yere vuruyordu ama kadın bunu söylediğinde her şeyi bıraktı ve sadece ona baktı.

"Ekim ayında ne zaman?"

Onun cevabı zaten bildiğini söyleyebilirdi. Kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. Bu, düşündüğünden daha da zor olacaktı.

"Tartıştığımız zaman," diye fısıldadı.

Hayden açıklama sırasında ayağa kalktı. Yatağın ucuna doğru yürüdü ve elini ayakucuna dayayarak yüzü ona dönük bir şekilde durdu. Göğsü zorlukla gizlediği öfke ve acıyla inip kalkıyordu ... ihanet.

"Bunca zamandır sana söylemek istiyordum ama bir yolunu bulamadım. Her zaman başka bir şey vardı."

"Ne oldu?" diye sordu, sesi soğuktu.

"Beni gazeteden aldı. Öpüştük. Hepsi bu," dedi ciddiyetle.

Hayden ayaklıklara yaslandı. Elini başına götürdü ve kadın onun omuzlarının titrediğini gördü. İşte. Onu kırmıştı. Ve bu çok fena acıtmıştı. Yüzünü bile göremiyordu ama biliyordu, onu kıyaslanamayacak kadar incittiğini biliyordu. Sözleri karşısında yüzünün buruştuğunu ve gözlerindeki boşluğu hayal edebiliyordu.

"Yemin ederim bir daha asla olmayacak. Bundan sonra birbirimizi asla görmeyeceğimize dair anlaşmıştık," dedi ona. Olay tam olarak bu şekilde gelişmemişti ama gerçek de bu değildi. "Kendimi çok kötü hissettim ve sana söylemek istedim, Hayden. Gerçekten istedim."

"O zaman neden ?" diye sordu, sesi aynı soğuk hesaplamayla çıkıyordu.

"Bilmiyorum."

Sertçe arkasını döndü. "O gün sana karşı tam bir hıyar gibiydim. Yüzde yüz hatalıydım. Ve bunu kabul ettim. Sana yaptığım her şeyi tam olarak anlattım ve sen orada oturup sürünmeme izin verdin. O gün seni ona geri itmiş olabilirim ama bana neler olduğunu anlatma fırsatın vardı ve sen bunu yapmamayı seçtin."

Liz gözlerinden yaşlar süzülerek, "Biliyorum," diye fısıldadı. Ona neler olduğunu anlatabilirdi. Dürüst olabilirdi ama yapmamıştı.

"Aylarca kendimi bok gibi hissettim. Daha iyi olmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım. Calleigh orada çalışmaya başladığımdan beri boğazıma yapışmış durumda. Neden Charlotte'a dönüp onu öpmüyorum?"

Liz'in nefesi kesildi. Elleri yüzüne gitti ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Hayır."

"Farklı bir şey olmazdı, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı başını sallayarak. Ona cevap mı verdiğini yoksa bu düşünce karşısında dehşete mi kapıldığını bilmiyordu.

"Başka bir şey denedi mi?" Hayden talep etti, ateşi hala içindeydi. Gözler.

Liz başını salladı.

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdı.

Liz bir adım geri çekildi, patlamayla irkildi. Bu kesinlikle Hayden değildi. "Evet! Tamam! Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?" diye bağırdı. "Beni becermek istedi. Ama ona izin vermedim. Beni eve geri götürmesini sağladım. Tamam mı?"

"Tanrım, Liz," diye tükürdü Hayden. "Başka bir adamın elleri üzerindeydi, başka bir adamın dudakları üzerindeydi, başka bir adamın vücudu seninkine karşıydı. . ."

"Ben ... demedim."

"Kim o?" diye sordu.

"Hayden, yapamam."

Tam önünde durana kadar yavaşça ona doğru yürüdü. Liz, adamın tepesinde dikildiğini hissedince hafifçe korktu. "Liz, kim o?" diye sordu, sesi alçak ve kasıtlıydı.

"Önemli değil."

"Önemli amina koyayım," diye homurdandı.

Liz dudağını ısırды ve baktı. Ona söyleyemezdi. Hiçbir şekilde. "Gazetede mi?"

Tekrar adamın gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "Hayır."

"Justin değil mi?"

Liz güldü ve sonra hızla boğazını temizledi. *Hiç uygun değil.*

Hayden ona ters ters baktı. "Gerçekten gülüyor musun? Bununla ilgili komik bir şey mi buluyorsun?"

"Hayır, hayır, Justin değildi," diye ciyakladı.

"Adamı tanıyor muyum?"

"Um ..." dedi, buna nasıl cevap vereceğine karar verirken. Tanrım, bu konuşmayı yapmak istemiyordu. "Siz, um ... tanıştınız."

Uzandı ve iki omzunu da elleriyle kavradı. Gözlerinin içine baktı ve daha önce hiç görmediği bir vahşilik gördü. "Bak, onunla yüzleşmeyeceğim. Sadece bilmek istiyorum. Anlamıyor musun? Burada çıldırıyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki. Sen benim bütün dünyamsın, Lizzie. Sen benim her şeyimsin. Seni iten bendim ve bir daha sana böyle hissettirmeyeceğime yemin ettim. Eğer o adamın kim olduğunu bilmiyorsam, bana sonsuza dek böyle hissettireceksin."

Liz suçlamadan irkilerek uzaklaştı. Ona böyle hissettirmek istemiyordu. Bu onu yeterince uzun süredir yiyip bitiriyordu. Onu da incitmek istemiyordu ama bunu ona söyleyemezdi. Göz temasını keserek başını salladı.

"Gerçekten mi? Bana söylemeyecek misin?"

Kadın cevap vermeyince başını salladı ve sonra başka bir seçeneği değerlendirir gibi oldu.

"Adamla tanıştığımı söylemiştin. Nerede?" dedi, ses tonu tekrar emredici bir hal almıştı.

"Önemli değil."

"Lizzie, onunla *nerede* tanıştım?" dedi, başını kaldırıp ona bakana kadar onu hafifçe sallayarak. "Nerede?"

"Geçen bahardaki kolokyum," diye fısıldadı sonunda suçluluk duygusuyla. Hayden ellerini indirdi ve sadece ona baktı. *Olamaz. Lütfen bunu anlamayın. Hayden'in* beyninin tıkr tıkr işlediğini, parçaları bir araya getirdiğini, her şeyi yerli yerine oturttuğunu görebiliyordu. çözümü görüyordu ama buna gerçekten inanmıyordu. Çok iyi bir muhabirdi ve birçok küçük ipucundan büyük resmi göremeden bu hale gelmemişti.

"Ama geç kaldım," diye yüksek sesle düşündü. "Kolokyumda kimseyle tanışmadım."

Liz yutkundu ve donup kaldı. Eğer o bunu görmüyorsa, o zaman ona yardım edemezdi. Ona söyleyemezdi. Tanrım, midesinin bulandığını hissediyordu. İçindeki alkol her neyse yavaş yavaş çalkalanıyor, içini yiyip bitiriyor, safrayı boğazından yukarı itiyordu. Ağzını kapattı ve asidik tadı bastırmaya çalıştı.

"Orada kiminle karşılaştım?" diye sordu beynini yoklayarak. Liz başını iki yana salladı. Ona söyleyemezdi.

Hayden durdu ve onu işaret etti ama uzaklara bakıyordu. Adamın parmağı yüzüne yaklaşınca olduğu yerde donakaldı.

"Brady Maxwell. Brady Maxwell'le tanıştım. Ama o bir kongre üyesi," dedi Hayden yumuşak bir sesle. "Oturan bir kongre üyesi."

Adamın gözleri kızın gözlerini buldu ve kız nefes almayı bıraktı. O bakışın içinde sıkışıp kalmıştı. Adam onun dikkatini emrediyordu ve tek yapmak istediği kaçıp saklanmaktı. Bunu kendi başına o açmıştı.

"İki yaz önce Kongre'ye adaylığını koymuş olacaktı. O senin ilk muhabirlik işindi. Ben de seninleydim. O *bizim* politikacımız," dedi, acısı her hecede daha da derine sızıyordu. "Bana o olmadığını söyle, Lizzie. Bana o olmadığını söyle."

Liz orada öylece durdu. Ne söyleyebilirdi ki? Hikâyeyi doğrulayamazdı ve daha fazla yalan söyleyemezdi.

Hayden hâlâ inanamıyormuş gibi, "Brady Maxwell," dedi. "Ondan nefret ediyordun. Söylediği her şeye katılmıyordun. Neredeyse işine son verilmesini isteyen parlak makaleler yazdın ve yine de onunla yattın, öyle mi?"

"Hayden . . ."

"Bana bunun nasıl olduğunu anlat," dedi Hayden. "Onunla röportaj yapmaktan, o makaleleri yazmaktan, kendini onun yatağında bulmaya nasıl geçebildiğini anlamıyorum."

Liz dudağını ısırды ve gözlerini kaçırды. "Onunla basın toplantısından sonra gittiğimiz kulüpte tanıştım."

"Onunla tanıştın, seviştin *ve sonra* da o makaleleri mi yazdın?" diye sordu inanamayarak.

"Hayır, hayır, hayır. O gece seninle geri döndüm. Ama ondan sonra, o yaz seferdeyken onunla karşılaşmaya devam ettim. Bir şekilde karşılaştık."

"Bunu bütün yaz yaptın ve kimse seni yakalamadı mı?"

"Basın sekreteri ve avukatı bizi yakaladı ama onun dışında hayır. Sahte bir isim kullandım, Sandy Carmichael, böylece bana kadar takip edilemeyecekti," diye fısıldadı. Böyle söylediğinde kulağa gerçekte olduğundan çok daha kötü geliyordu.

"Sahte bir isim mi? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?" Hayden tükürdü. "Tanrım, otuz yaşında falan değil mi? Birlikte olduğunuzda içki içmeniz bile yasal değildi." Elini saçlarının arasına soktu.

"Yirmi yedi," diye fısıldadı. "Yirmi yedi yaşındaydı."

"Sakin onu savunma!" Hayden bağırды. "Adam kendisi hakkında kötü bir makale yazan yirmi yaşındaki bir üniversite öğrencisini kendi tarafına çekmek için manipüle etti."

"Beni manipüle etmedi," dedi kendini durduramayarak.

"O kadar derine dalmışsın ki görmedin bile. Biraz gücü olan bir sik, biraz omurgası olan genç bir kız görür ve birkaç kolay sikişte bunu ondan alır." Başını iki yana salladı. "Seni kullandı."

Liz ellerini iki yanında kavuşturdu. Bunu düşünemezdi bile. Hayır. Olanlar böyle değildi. Brady bir zamanlar onu sevmişti. Onu kullanmamıştı. Bunu kendine hatırlatmak zorundaydı. Her şey farklıydı. Dışarıdan bir gözle bakmak, ilişkilerini tek bir çizgiye indirgemek ve onu kurban olarak göstermek kolaydı. Ama Brady'nin yanında kendini hiç kurban gibi hissetmemişti. Bir kez bile.

"Hayır," diye nefes aldı.

"O zaman bana Ekim ayında ne olduğunu açıkla. Seni becermeye çalıştı, sen hayır dedin ve sonra birbirinizi bir daha görmemek üzere anlaştınız, sanırım bu da sana siktirip gitmeni söylediği anlamına geliyor. İsteddiği şey için gelmiş ama alamamış gibi görünüyor."

"Hayden, dur."

"Ne olduğunu anlıyorum," dedi Hayden, omuzlarını kavrayarak ve onu tekrar kendisine bakmaya zorlayarak. Adamın tutuşu sıkılaştı ve kız irkildi.

"Hayden, bırak beni," diye inledi.

"Bu yüzden mi seçimden önce birlikte olamadık? Bu yüzden mi bana bu kadar uzun süre direndin? Kahretsin, bu yüzden mi *aylarca* seks bile yapmadık?"

Adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Cevap ver bana. Bunu bana borçlusun. Sebep bu muydu? Brady yüzünden mi?"

Liz bu sözler karşısında irkildi. Onun asla bu sonuca varmayacağını ummuştu. "Hayden, canımı yakıyorsun!"

Ondan uzaklaştı ve odada volta attı. Elini komodinin üzerine koydu ve aşağıya uzandı. Liz zorlukla yutkundu. Bir şey söylemek istiyordu, durumu düzelterek herhangi bir şey ama söyleyecek hiçbir şey yoktu.

"Nedir bu?" Hayden sordu. Sonra Liz onun elinde tuttuğu şeyi gördü: Victoria öğleden önce onu çağırdığında orada bıraktığı kolye. "Bunlar benim tılsımlarım değil."

"Biliyorum," diye çıkmayı başardı.

Hayden kolyeyi bir suçlama olarak sallayarak yüzünü ona döndü. "Bu da mı onun? Bu yüzden mi seçime kadar taktın ve ben bir daha hiç görmedim?"

Liz dudağını ısırды ve cevap vermeyi reddetti ama cevap vermemesi yeterliydi. Hayden kolyeyi odanın öbür ucuna fırlattı ve kolye duvara çarpıp halıya düştü. Liz nefesini tuttu ve ağzını kapattı.

"Bunca zaman senin bir ilişkiye hazır olmadığını düşündüm, sonra da fiziksel olarak hazır olmadığını. Ama sen sadece ona tutunuyordun."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Onu incitmiş, ezmişti. Bunun geri dönüşü yoktu.

"Ne için üzgünsün? Onu öptüğün için mi? Onu aldattığın için mi? Peki ya *tüm* ilişkimiz boyunca beni duygusal olarak aldattığın için?"

"Evet. Bilmiyorum," diye kekeledi. Brady için üzgün değildi ama yine de Hayden'ı incitmekten nefret ediyordu. "Hepsi."

Ona döndü, çenesini sıkıca avucunun içine aldı ve cam gibi mavi gözlerine baktı. "Biliyor musun? Görüyorum. Sana ne yaptığını görüyorum. Ve . . . Seni affediyorum."

"Ne?" Bu sözler karşısında şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. "Onun sana yaptıkları senin suçun değil."

"O bana hiçbir şey yapmadı."

Hayden sanki o konuşmamış gibi konuşmaya devam etti. "O yetenekli bir manipülatör. Görmeni istediği şeyi görmeni sağladı."

Sanki göğsündeki ağırlık kalkmış gibi derin bir iç çekti ve Hayden kıpırdamadan öylece durdu. Hayden, Brady'nin onu manipüle ettiğini düşündü. Ama yapmamıştı. Bir kez bile düşünmemişti. Başından beri neye bulaştığını biliyordu, değil mi? O lokantada şartları o belirlemişti ve o da kabul etmişti. Bu manipülatif değildi. Değil miydi?

Hayden'ın söyledikleri yüzünden kendini berbat hissediyordu. Bir açıdan manipülasyonu anlıyordu ama kalbi öyle olmadığını söylüyordu. Ve bu onu daha da suçlu hissettiriyordu.

"Lizzie, seni seviyorum," dedi Hayden, kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Bunun başına gelmesinden nefret ediyorum. Beni sadece seni kullanan biriyle aldatmandan nefret ediyorum. . . beni aldatmış olmandan nefret ediyorum."

"Özür dilerim," diye ağladı Liz. "Seni aldatmak istememiştim. Sadece çok sinirlendim ve aptallaştım. Bir daha asla böyle olmayacağım."

Onun sözleri üzerine, adamın dudakları onunkilere yapıştı. Ona sahip olmasına izin verdi. Başka ne yapabilirdi ki? Mücadelesini kaybetmişti. Ve sert bir öpücükten çok daha kötüsünü hak ediyordu. Adamın öfkelerini ve onu terk etmesini hak etmişti.

Ama onu bırakmıyordu. Onu tutkuyla, hararetle öpüyordu. Parmakları onun uzun saçlarına dolanmış, içindeki hayatı çekip çıkarıyordu. Ellerinden biri elbisesinin fermuarını buldu ve fermuarı indirdiğinde elbise önünde yere düştü. Sütyenin kopçasını kopardı ve kadın siyah tangasından başka bir şey giymeden karşısında durdu.

"Sen benimsin," diye hırladı dudaklarına karşı. "Her . Her santimin. Sana hiç dokunmamış gibi yap."

Adam onun alt dudağını ısırıp dişlerinin arasından geri emerken Liz inledi. Elleri aynı anda her yerdeydi. Okşuyor, okşuyor, sahipleniyor, vücuduna sahip oluyordu. Adam ellerini teninde gezdirirken kadın neredeyse hiç kıpırdamadı bile. Öfkelenmekte sonuna kadar haklıydı.

"Arkanı dön," diye emretti ve onu yatağına dönene kadar yönlendirdi.

Kımıldamaya cesaret edemedi. Hayden'ı hiç böyle görmemişti. Bir yanı bundan delicesine tahrik oluyordu ama bir yanı da bunu durdurması gerektiğini biliyordu. Bunu yapmasına izin vermemeliydi. Ama yapamazdı. Bunu hak etmişti.

Liz onun pantolonunun fermuarını ve ayağına inerken çıkardığı sesi duydu. Onun harekete geçmesini beklediği saniyeler içinde kalp atışları hızlandı. Vücudunun beklenti ve korku içinde karıncalandığını hissedebiliyor, bundan sonra ne olacağını, ona ne yapacağını merak ediyordu.

Hayden Liz'i belinden kabaca öne doğru eğdi ve Liz kendini yatağına dayadı.

"Hayden," diye fısıldadı. "Lütfen..."

Cevap vermedi, sadece tangasını zayıf bacaklarından aşağı çekmeden önce arkasında diz çöktü. Adamın ellerini kalçalarında hissettiğinde titredi. Giysiden çıkmasına yardım etti ve ardından bacaklarını kabaca önünde ayırdı.

Hayden onun üzerine doğru eğildi ve Liz başını çevirerek ona baktı. "Şşşt," diye fısıldadı, bir eliyle toplayıp hafifçe çekiştirerek.

Bu nereden geliyordu? Neredeyse tüm vücudu ona ayağa kalkmasını, onu durdurmasını söylüyordu. Ama bu noktaya kadar yapmamıştı ve şimdi de yapmayacaktı.

Sonra aleti dudaklarını araladı ve kolayca içine doğru kayd. Liz onu dolduran adamın baskısıyla nefesini tuttu, onu sıkıştırdığı hareket edemiyordu. Bir eliyle kalçasını kavradı ve içine girip çıkmaya başladı. Hızla ivme kazandı. Kısa süre sonra Liz'in tüm vücudunu yatağına doğru itecek kadar sert şekilde içine giriyordu.

Bundan zevk almak istemiyordu. Bundan zevk almak istemiyordu. Hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Ama hain vücudu onu dinlemeyi reddetti. Onu intikam hırsıyla beceriyordu. Sadece ona sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda hak iddia ediyordu. Sanki başka hiç kimsenin buna yaklaşmayı aklından bile geçirmesini istemiyormuş gibi onu beceriyordu.

Kendini çalıştığında bile vücudu onun için yarıldı. Orgazmı vücudunu yırtarken siyahı gördü. Adam son kez içine girene ve kendini onun derinliklerine gömene kadar etrafına sıkıca sarıldı ve ciğerlerini haykırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

BUNU HAK ETMİŞTİ.

Hayden ertesi sabah bir vedadan fazlasını yapmadan ayrıldı. Liz, adam dışarı çıkana kadar yatakta kaldı. Onu terk etmemişti. Bu noktada ilişkileri hakkında söyleyebileceği fazla şey buydu. Adam onu terk etmemişti ama her şey yolunda olmaktan çok uzaktı.

Beyni ve vücudu uyuşmuştu. Dün gece ne olmuştu? Hayden'ın onu terk etmesinin en kötü şey olacağını düşünmüştü. Ama burada yatakta yatıyordu ve kendini eskisinden de kötü hissediyordu. Hayden'a söylemek suçluluk duygusundan kurtulmasını sağlamamıştı; hatta belki de daha kötü hissediyordu. Hayden suçluluğunun haklı olduğunu kanıtlamıştı. Hatalıydı ve bu konuda ona aylarca yalan söylemişti. Bu durum midesini bulandırıyordu.

Sonunda kendini zorla yataktan kaldırdı ve komodinin üzerindeki ışığı bulmaya çalıştı. Ayağa kalktı ve işte o zaman onu gördü. Kolyeyi. Sanki Hayden onu hiç odanın öbür ucuna fırlatmamış gibi komodinin üzerinde duruyordu. Bulunduğu yerden onunla alay ediyordu, sanki *"Al, kolyeni geri al, fahişe"* demek istiyordu.

Göğsünün tekrar yarıldığını hissetti ve kolyeye uzanmak için tüm gücünü kullandı. Hasar görmediğinden emin olmak için kontrol etti. Kırılmış olsa bile umursaması gerektiği için bir suçluluk dalgası daha ona çarptı. Kolyeyi aceleyle mücevher kutusuna geri koydu ve tökezleyerek duşa girdi. Kolu en sıcak ayara çevirdi ve sıcak spreyin içine girdi.

En çok ağlamadığı gerçeğine şaşırmıştı. Bir damla bile gözyaşı dökmedi. Sanki her yeri acıyordu ama yine de hiçbir şey hissetmiyordu.

Victoria sonunda Daniel'in evinde kalmıştı, bu yüzden Liz'in evi kendisine kalmıştı. Duştan sonra bütün ışıkları kapattı, yatağa girdi ve öğleden sonrayı uyuyarak geçirdi. Bedeni ve zihni çalışmazken ihmal ettiği sorumluluklarını düşünemezdi. Belki yarın . . .

Bir sonraki hafta sonu Sevgililer Günü yaklaşıyordu. Liz, Hayden'ı bir daha gördüğünde ne yapacağına odaklanmakta zorlanıyordu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca konuşmaları neredeyse tamamen tek taraflıydı. Liz gerektiğinde fikirlerini söylüyordu ama aklında gerçekten ilgilenemeyeceği kadar çok şey vardı.

Tek yaptığı Hayden'ı daha da sinirlendirmektir. Liz bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. Sanki kendi kendini yok ediyormuş gibi hissediyordu.

Cuma günü çok geçmeden geldi çatı. Hayden'ın Sevgililer Günü için Chapel Hill'e dönmesi gereken gündü. Liz sonunda kendini yeniden bir insan gibi davranmaya zorlamıştı. Tam bir kahvaltı yaptı, hafta başında yüzde doksanını atlattığı tüm derslerine girdi ve gazeteye çıktı. Bu haftadan önce hayatında bir gün bile işten çıkmak için yalan söylememişti. Savannah Washington bölümünü devralırken yazı işleri sorumluluğunu Massey'e bırakmıştı.

Ofisin kokusu ve verdiği his onu yeniden harekete geçirdi. *Burası* ait olduğu yeri. Bu, kanının akmasını sağlıyor ve ona hayatıyla ne yaptığını hatırlatıyordu.

Savannah onu ofisine varmadan durdurdu. "Hey, kendini daha iyi hissediyor musun?"

Liz Savannah'ya gülümsedi ve başını salladı. "Biraz."

Savannah'nın ona ağabeyini bu kadar çok hatırlatmamasını diledi. Brady bugün düşünmek istediği son kişiydi. Başından beri bu karmaşanın içinde olmasının nedenlerinden biri de oydu.

"Güzel. Senin için endişeleniyorduk. Editör olmadan işlevsel bir gazeteyle sahip olamayız ve Massey editör değil," dedi Savannah gülerek. Liz'in ofisine doğru gitmeye başladılar.

"Eminim kaleyi o korumuştur."

"Bunun için tek kelime."

Liz usulca güldü. Gülmek iyi hissettiriyordu. "Şey, ben döndüm. Yani, endişelenme."

Ofisine vardılar ve Savannah başıyla veda etti. Liz içeri girdi ve kapıyı kapattı. Huzur, sessizlik ve bir şeylerin kontrolünü elinde tutma hissi istiyordu. Bilgisayarını açtı ve sandalyesine oturdu.

Ekran önünde canlanırken telefonu titremeye başladı. Liz cebinden çıkardı ve ekrana baktı. *The New York Times*.

"Alo?" Liz sordu. Normalde Nancy aradığında kişisel hattından arardı. Liz telefonuna *New York Times*ın ana hattını ve Nancy'nin geçen dönemin başında ona verdiği diğer birkaç numarayı programlamıştı ama Nancy bunları hiç kullanmamıştı.

Bu onu heyecandan titretti.

"Liz, ben Nancy. Nasılsın?" dedi kalın kuzey aksanıyla. "Ben iyiyim, ya sen?"

"Burası gerçekten iyi. Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Liz kaşlarını çattı ve New York'a bir daha ne zaman geleceğini hatırlamaya çalıştı. Bahar tatilinin ilk hafta sonu olduğundan emindi ve bu da sadece birkaç hafta uzaklıktaydı. Nancy'ye de aynı şeyi söylemişti.

"Mükemmel. Mükemmel zamanlama." "Ne için?"

"Liz, bu yıl ana kadar seninle çalışmış olmaktan gerçekten çok memnunum ve mezuniyetinden sonra *New York Times*'ta siyasi gazeteci olarak çalışman için sana bir iş teklifi yapmak istiyorum."

"Aman Tanrım," diye yumuşak bir sesle nefes aldı Liz.

İş başvurularından haber almayı bekliyordu. Şimdiden iki hayır cevabı almıştı ama bunlar sürpriz değildi. Ve şimdi masada bir iş teklifi vardı. Akli ona düşünmek ve seçeneklerini tartmak için biraz zaman ayırması gerektiğini söylüyordu ama içgüdüleri ona sadece bu lanet anlaşılmayı kabul etmesini söylüyordu.

Bu onu Chapel Hill'den çıkaracaktı. Yeniden başlayabilir, New York'a taşınabilir, çok fazla paraya berbat bir yer alabilir ve sadece hayalini yaşayabilirdi. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

"Evet," dedi başka bir şey düşünmeden. "Evet, işi kabul etmek istiyorum."

Bundan daha iyi bir teklif almasının imkânı ve alsa bile, Nancy kadar iyi bir patronu olduğunu hayal bile edemezdi. Kendinden geçmişti.

"Harika. Başlamanız için sabırsızlanıyorum. Daha detaylı bilgi için sizinle irtibata geçeceğiz."

Liz telefonunu kapatmadan önce, "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Şok içinde sandalyesinde oturuyordu. Az önce New Yorkta muhabir olarak çalışma teklifini kabul etmişti. Vay ! Elleri titriyordu. O yapmadı

ne yapacağımı bile bilmiyordum. Sanki her şey sonunda yerli yerine oturuyordu. Buna inanamıyordum.

Yaptığı ilk şey Hayden'in numarasını çevirmek için düğmeye basmak oldu. Otomatikti. Ona haber vermeliydi. Onun için heyecanlanacaktı. Her zaman konuştukları şey buydu.

Telesekretere düşmeden önce üç kez çaldı.

"Hey, Hayden, heyecan verici haberlerim var! Beni ara!"

Liz telefonu kapatıp dağınık masasının üzerine fırlattı. *New York Times*'dan iş teklifi. Bunun gerçek olduğunu kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı. Orada staj yapmaya başladığında kendinden geçmişti ama bu şu anda hissettiklerinin yanında soluk kalıyordu. Ne yapacağını ya da ilk kime söyleyeceğini bile bilmiyordu.

E-postalarını açtı ve Hayden'in onu yakında arayacağını umarak sıralamaya başladı. Son zamanlarda o kadar kendinden geçmişti ki e-postalar hızla birikiyordu. İçine dolan adrenalinle odaklanmakta zorlanıyordu ama Massey görevi devraldığından beri Liz yapacak çok işi olduğunu biliyordu. Eve döndüğünde Victoria'ya söyleyecek ve eğer Liz Victoria'yı tanıyorsa, bunu Patrón içerek kutlayacaklardı. Hayden kısa bir süre sonra oraya varacak ve her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

Liz *Charlotte Times*'tan aldığı bir e-postanın üzerinde durdu. Hayden orada çalışmaya başladığından beri o gazetenin bağımlısı olmuştu. Hayden'in yazılarına abone olmuştu ve bu sayede Hayden'in adının geçtiği bütün makaleleri okuyabiliyordu. Çok fazla değildi ama ne zaman orada olduklarını bilmek istiyordu.

E-posta açıldı ve Liz dondu kaldı. Midesi bulandı ve yıldızları gördüğünden oldukça emindi. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Olamazdı.

Haberin başlığı şöyleydi: "*Kongre Üyesi Brady Maxwell'in Kuzey Carolina Üniversitesi Öğrencisiyle İlişkisi İddiası.*"

Liz'in görüşü azaldı ve kendini sabit tutmak için masaya tutunmak zorunda kaldı. . Hayır, hayır, hayır. Bu gerçekleşmiyordu. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

Gerisini okuması gerekiyordu. Ne yazdığını görmesi gerekiyordu. Sayfayı aşağı doğru kaydırırken elleri titredi. Başlığın altındaki Brady'nin resmine bakarken eliyle ağzını kapattı. Her ne pahasına olursa olsun ondan uzak duruyordu ve şimdi onun resmini görmek tüm vücudunda bir topun içine kıvrılıp ölme isteği uyandırdı. Ne yapmıştı ki?

Kariyerine sahip olabilmek için tüm ilişkilerinden, her şeyden vazgeçmişlerdi. Şimdi her *halükarda* ilişkileri gazetelere yansıyacaktı! Ve yeniden seçilmek için adaylığını daha yeni açıklamıştı. Bu her şeyi berbat edebilirdi.

Nefes alamıyordu. Önünde gördüklerini anlayacak kadar bile odaklanamıyordu. Tek gördüğü Brady ve onun her şeyi ne kadar berbat ettiğiydi.

Parmakları masanın üzerinde kıvrıldı ve kendini makaleyi okumaya zorladı. Her şey oradaydı. Hayden'a anlattığı her şey ve onun Brady ile olan ilişkisini yorumladığı her çarpık yol. Brady ile nasıl tanıştıkları, cinsel ilişkileri, aralarındaki yaş farkı, Sandy Carmichael takma adı, hatta Heather ve Elliott'ın bu ilişkiden haberdar oldukları gerçeği. Makalede yer almayan tek şey Liz'in gerçek adıydı. Kendi kâbusunun anonim kaynağıydı.

Liz makalenin en altına ulaştı ve tam da olanlardan daha fazla nefret edemeyeceğini düşündüğü anda başyazıyı okudu: Hayden Lane ve Calleigh Hollingsworth.

Ofisinin kapısına vurulması onu kurtardı. "İçeri gel."

Savannah tökezleyerek kapıdan içeri girdi ve hemen arkasından kapattı. Ağır ağır nefes alıyordu ve gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. "Erkek arkadaşının ne *yaptığını* gördün mü?" diye sordu.

Liz, "Evet, az önce gördüm," diye başardı.

"Biliyor muydun? Bunu yazacağını biliyor muydun?" Savannah manik görünüyordu.

Liz, Savannah'nın ona inanmasını sağlayacak kadar sert bir sesle, "Hayır," dedi. "Hayır, hiçbir fikrim yoktu."

Savannah yere çöktü ve başını dizlerine gömdü. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Brady öyle biri değil. Asla rastgele bir üniversite öğrencisiyle yatmaz. Böyle bir şey yapmaz. Kardeşimi seviyorum ama Clay öyle biri. Bunu sadece eğlence için yapardı, ama Brady yapmaz. O iyi bir adam ve Hayden onu mahvetmeye çalışıyor."

Liz ne diyeceğini bilemiyordu. Hikâye doğruydı ama bunu nasıl bildiğini açıklamadan söyleyemezdi. Hayden'a olanları anlattıktan sonra bir daha asla kimseye anlatmak istemedi.

"Sandy Carmichael adında birini tanıyor musun? Yani, bunun bir takma ad olduğunu söylediğini biliyorum ama belki de değildir," dedi Savannah umutla.

Liz başını salladı. "Hayır. O isimde birini tanımıyorum."

"Ben de," dedi Savannah i çekerek. "Bunların Brady'nin yeniden seçilmesiyle, kongre üyesi olarak yaptıklarıyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Özel hayatı özel kalmalı. Hayden'ın erkek arkadaşın olduğunu biliyorum ama onu boğmak istiyorum."

Liz sert bir sesle, "Benden özür dilemene gerek yok," dedi. "Onu boğmak istiyorum"

"

Savannah başını yana çevirdi ve gözlerini kıstı. "Öyle mi? oluyor?"

"Bir süredir kötüydü," diye itiraf etti. Brady'yi tekrar gördüğünden beri. Brady hayatına tekrar girmişti ve o kısacık saatlerde tutkunun ne olduğunu hatırlamıştı. Hayden'la ilişkisi hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. "Bitti artık."

"Vay canına. Özür dilerim."

Liz başını sallayarak, "Olma," dedi. "Bunu hak etmişti."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

MELODRAMA

Savannah on dakika sonra babasından bir telefon aldığında oradan ayrıldı. Liz duymamaya çalıştı ama *kilitleme* ve *Acil durum* kesinlikle etrafa saçılmıştı. Savannah Liz'in ofisinden çıkmadan önce Liz ona sarıldı. Savannah'ya ne kadar üzgün olduğunu ve her şeyi geri alabilmeyi ne kadar çok istediğini söyleyebilmeyi diledi ama bu mümkün değildi. Olanları kimse bilmemeliydi. Yine de Brady'yi elinden geldiğince korumak zorundaydı.

Liz yapabileceği en iyi şeyin dikkat çekmemek, başını öne eğmek olduğunu biliyordu. Hayden'ın makalesinde gerçek adından ya da muhabir olduğundan söz edilmemişti. Bu da aramayı oldukça geniş tutuyordu ve Liz de öyle kalmasını istiyordu.

Brady'nin bu makale yüzünden nasıl bir tepki aldığını hayal bile edemiyordu. Yeniden seçime girme niyetini daha yeni açıklamıştı ve son yarışı da pek kolay geçmemişti. Rakipleri kesinlikle bunu kullanarak onu görevden almaya çalışacaktı. Geçen seçimde de bundan korkmuştu.

Bunu düşünmek, son birkaç gündür içinde barındırdığı uyuşuk hissin kırık bir cam gibi paramparça olmasına neden oldu. Yerini daha önce hiç hissetmediği bir öfke aldı. Hayden, onun mükemmel erkek arkadaşı, şimdiye kadar tanıdığı en bencil pislikti.

Liz onunla konuşmak zorunda kalmadan bunu neden yaptığını biliyordu. Onun yaptıklarından dolayı incinmiş, kızmış ve kıskanmıştı. Ama bu, onun güvenini alıp milyonlarca parçaya bölmesini mazur göstermezdi. Hayden'ın kariyerinde ilerlemek istediğini biliyordu ve bunu gerçekleştirmek için ilk fırsatı değerlendirmişti. Kız ona güvendiğinde onun hikâyesini kullanmıştı. Ve onu geri arama nezaketini bile göstermemişti.

Liz telefonunu masasının üzerinden kaptı. Sadece otuz dakika önce Hayden'ı aramış ve ona iş teklifinden söz etmişti. Kendinden geçmişti, iyi haberi onunla paylaşmak istiyordu. Bu kez *çok* farklı bir nedenle arıyordu.

Numarasını çevirdi ve bekledi. Beklediği gibi, üç kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Ya kasıtlı olarak onu aramaktan kaçınıyordu ya da makaleyle ilgili telefonlara boğulmuştu. Liz ikincisi olduğundan şüpheliydi.

Mesaj bırakması için hattan bip sesi geldi.

Liz konuşmadan önce bir nefes aldı. "Hayden. Ben Liz. Belki beni duymuşsundur. Otuz dakika önce seni gerçekten çok heyecan verici haberlerle aradım. Seni tekrar arıyorum çünkü seninle *gerçekten* konuşmam gereken da heyecan verici haberlerim var. Beni bu numaradan ara. Bir gecede kaybetmeyi başardığını sanmıyorum. Ama eğer kaybettiysen, endişelenme. . . Senin hakkında şu anda düşündüğümünden daha azını düşünemezdim." Liz aramayı sonlandırdı ve telefonu çantasına attı. O kadar kızgındı ki, arabasına atlayıp Charlotte'a gitmeye ve onun mükemmel boynunu sıkmaya hazırdı. Ekim ayından beri Brady'yle olanları kafasına takıyordu; sonunda Hayden'ı içeri aldı ve o da Bunu ona geri ödemek için.

Böyle hissederek ofiste daha fazla kalamazdı. Bu gece hiçbir şey yapamayacaktı. Liz çantasını omzuna atarak ofisten çıktı. Massey'i aradı.

"Hey!" Liz yaklaştığında Massey parlak bir sesle konuştu. Sonra yüzü düştü. "Sen iyi misin?"

Liz, "Hâlâ pek iyi hissetmiyorum, sanırım," dedi. "Oh, hayır. Yine seni idare etmemi mi istiyorsun?"

"Bu çok güzel olurdu. Sadece kendimi çok zorladığımı düşünüyorum."

Massey başını salladı ve bilgisayarda bir düğmeye bastı. "Muhtemelen gidip dinlenmelisin. Yarın için endişelenme. Ben onunla da ilgileneceğim. Pazartesi sabahı görüşürüz, Liz!"

Liz içtenlikle, "Çok teşekkürler, Massey," diye cevap verdi. Bu kadın onun hayatını kurtarıyordu.

Liz ofisten fırladı ve Birlik'in en alt katına inen merdivenleri ikişer ikişer indi. Şubat ayının keskin havasına adımını atarken ceketini vücuduna daha sıkı sardı. Soğuk hava onu sarstı

anılar. Geçen yıl bu zamanlar Hayden'la geçirdiği kar günüydü. Erin'i öğrendikten sonra nihayet Brady'den vazgeçmeye karar vermiş ve kendini ilk kez Hayden'a vermişti. Şimdi her şey bir şaka gibi geliyordu. Kocaman bir şaka.

Brady'yi asla unutamamış, Brady'den asla vazgeçememiş ve kendini asla tamamen Hayden'a vermemişti. Hayden bunu öğrenir öğrenmez, bunu ona karşı kullanmıştı. İşin ironik yanı, Hayden ilişkileri yüzünden öfkelenip incindiğinde, kariyerini ona tercih etmişti, ki bu da Brady ile birlikte olmaktan korktuğu şeyin ta kendisiydi.

Çekip gitmiş, Brady'yi özleyerek bir yıldan fazla zaman geçirmiş, onu geri dönüşü *olmayan* bir noktaya kadar itmişti. Tek yapmak istediği onu aramak, açıklamaya çalışmak ve ona bir şans daha vermesi için yalvarmaktı.

Ama yapamazdı.

Hayır. Yapamazdı.

Brady kapıyı kapatmıştı. Hayden onun kalbini kırdığında kendisini aramamasını söylemişti ve Hayden da tam olarak bunu yapmıştı. Brady muhtemelen öfkeden kuduruyordu ve ihtiyacı olan son şey Hayden'ın makalesi yüzünden onu aramasıydı. Ona gidip durumu düzeltmek istiyordu ama bunu yapmanın yolu görünmez kalmaktı.

Eğer ona ulaşmak istiyorsa, ulaşırdı. Ama ulaşacağından şüpheliydi. Brady sözünden dönecek bir tip değildi. Tutamayacağı sözler vermediğini ona kaç kez söylemişti? Onu sevdiğini söylememesinin nedeni de bu değil miydi? Bu kelimeyi düşünmek bile göğsüne bıçak gibi saplanan bir acıya yol açtı. Aşk. Ne şaka ama.

Liz hızla eve gitti, arabayı garaj yoluna park etti ve ön kapıdan içeri daldı. "Victoria!" diye seslendi, kapıyı arkasından çarparak. "Neredesin?"

Küçük koridorda sinsice ilerledi ve kapıya vurdu. "Vic, içeride misin?"

"Evet, meşgulüm," dedi Victoria boğuk bir sesle. "On beş dakika sonra gelebilir misin?" Kapının diğer tarafından birkaç fısıltı duyuldu ve ardından Victoria kıkırdadı.

"Hayır. Bu bekleyemez. Tabii oda arkadaşınızı on beş dakika içinde banyoda damarları açık bir şekilde bulmak istemiyorsanız."

Liz, Victoria'nın kapısının önünde diz çöktü ve ellerini saçlarının arasına soktu. Tüm vücudu ağrıyordu ve sadece her şeyin durmasını istiyordu. Kendini toparlaması gerektiğini biliyordu ama hiçbir şey göremiyor, düşünemiyor ya da hissedemiyordu.

Öfkenin içinden. Tek gördüğü Hayden'ın öğrendiğinde, ondan detayları istediğinde, asla hata olmayan bir hata için onu kötü niyetle becerdiğinde yüzünün aldığı haldi. O zaman biliyor muydu? Onu mahvetmeyi planladığını biliyor muydu? Brady'yi? Seks bir veda mıydı? Bu düşünce onu daha da sinirlendirdi.

"Çok mu melodramatik?" Victoria aradı.

Diğer odadan bir ses geldi ve sonra kapı açıldı. Victoria dar bir kot pantolon ve büyük boy bir kazak giymişti. Saçları karmakarışık ve yatak odasından çıkarken onları atkuyruğu yapmaya çalışıyordu. Liz Duke Fan'ın diğer tarafta olduğunu düşündü ama Victoria'yla ilgili varsayımlarda bulunmak çok kötü bir fikirdi. Victoria kapıyı kapattı ve gözlerini beklenti içinde Liz'e dikti.

"Evet, Bayan Melodrama? Bu kadar önemli olan nedir?"

Liz ayağa kalktı ve oturma odasına doğru yürüdü. Bu konuşmayı Duke Fan'ın kendisini duyabileceği bir yerde yapmak istemiyordu. Victoria yüksek sesle homurdandı ama onun arkasından gitti.

"Hayden'a Brady'den bahsettiğimde olabilecek en kötü şeyin beni terk etmesi olacağı konusunda nasıl anlaşmıştık biliyor musun?" Liz telefonunu çıkarırken sordu.

"Evet." Victoria omzunun üzerinden kapalı yatak odasına baktı
Kapı.

"."

"Ne?" Victoria sordu. Başını tekrar Liz'e çevirdi. "Ne yapıyorsun ne demek?"

Liz telefonundan makaleyi çıkardı ve Victoria'ya uzattı. "Bu konuda yazmış," diye fısıldadı Liz.

"Siktir!" diye bağırdı. "Lanet olsun!" Gözleri makaleyi taradı. "Ne lanet bir piç! Taşaklarını keseceğim!"

"Seni durduramazdım."

"Aman Tanrım, Calleigh'nin adı da bunun üzerinde," dedi Victoria şaşkınlıkla. "Biliyorum. Bunu birlikte planlamış olmalılar."

Victoria başını salladı ve makaleyi tekrar gözden geçirdi. "Ne yapacaksın lan? Brady'yi aradın mı? Bir avukatla konuştun mu? Hay sikeyim! Ben ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim?"

Liz ellerini tekrar iki yanına kavuşturdu ve Victoria'dan uzaklaştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Henüz hiçbir şey , çünkü adım makalede geçmiyor. Beni Sandy Carmichael olarak yazdı. I

Göze batmamamın daha iyi olacağını düşünüyorum. Eğer aceleci davranırsam, birileri bunu bir araya getirecektir ve en son isteyeceğim şey halkın gözünde olmaktır."

"Hayden'la konuştun mu? Tanrım, bunu neden yapsın ki?"

"Onunla konuşmadım. Telefonlarıma cevap vermiyor."

Victoria, "Lane'i hiç sevmezdim ama bu kadar korkak olduğunu düşünmemiştim," diye bağırdı.

Liz omuz silkti. "Ben de öyle."

"Tamam. Tamam. Tamam. Bir saniye otur," dedi Victoria ve onu kanepeye doğru götürdü. Liz'in telefonunu sehpanın üzerine bıraktı ve yanına oturdu. "Biraz sohbet edelim. Burada önemli olan sensin. Nasılsın? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim."

"Psh! İyi olmaktan çok uzaksın. Konuş benimle."

Liz derin bir iç çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Kızgıyım. Sanki yaptığım her şey bir hiç içinmiş gibi geliyor. Brady yok. Hayden yok. Hiçbir şey," dedi. "Bekle, bugün *New York Times*'dan bir iş teklifi aldım."

"Aman Tanrım!" Victoria ciyaktı. "Tebrikler, sürtük! Bu mükemmel. Tüm bu saçmalıklar sona erecek ve New York'ta yeni bir hayata başlayabileceksin!"

Liz yarım bir gülümsemeyi başardı ama telefonu masanın üzerinde gürültüyle çalmaya başlayınca bu gülümseme yüzünden hemen kayboldu. Liz telefonu masadan kaptı ve ekrana baktı.

"Hayden?" Victoria usulca sordu.

Liz başını salladı. Numarayı bilmiyordu. Kalp atışları korkuyla . Bir muhabir miydi? Onu çoktan bulmuşlar mıydı? Telefona cevap vermeyi düşünürken boğazı daraldı. Belki de açmasa daha iyi olacaktı.

Merak onu daha iyi bir hale getirdi.

"Alo?" Liz telefonu kulağına götürerek sordu. "Alo.

Liz Dougherty'ye ulaşmaya çalışıyorum."

Liz'in kalbi o anda durdu. Hayır. Bir muhabir değil. Varlığından haberdar olmayan hiç kimse onu bulamamıştı. Hattın diğer ucundaki ses çok açıktı.

Heather Ferrington, Brady'nin basın sekreteri.

Liz en son Heather'ın yanına geldiğinde, Brady'ye Liz'le ilişkisini bitirmesini söylemiş, Brady de ona hayır demişti. O çok sert bir kadındı.

Brady ile kariyerinin başından beri birlikte olmuş ve onu korumak için elinden geleni yapmıştı. Liz bu konuşmayı dört gözle beklemiyordu.

"Ona kim ulaşmaya çalışıyor?" Liz dikkatle sordu.

Heather'la konuşmak istemiyordu ama belki de bu onun Brady'ye giden biletiydi. Başka bir hayal kırıklığı için heyecanlanmamaya çalıştı. Bu seferki neredeyse garantiydi.

"Ben Kongre Üyesi Maxwell'in ofisinden Heather Ferrington." Liz içini çekti.

"Ben Liz. Sana nasıl yardımcı olabilirim, Heather?"

Victoria gözlerinde sorularla ona baktı. Liz mırıldandı,

Brady'nin ofisi.

Victoria'nın gözleri büyüdü ve "Onunla konuşacak mısın?" diye fısıldadı.

Liz başını salladı ve Victoria yerine Heather'a odaklanmaya çalıştı. "Bayan

Dougherty, bu konuşmayı kısa tutmak istiyorum ve

Özel. Kesinlikle kayıt dışı, eğer bu konuda sizden garanti alabilirsem," dedi Heather resmi bir şekilde.

Kaybedecek neyi vardı ki?

"Elbette," diye fısıldadı Liz. Heather, Liz'in bu konuda bir şeyler yazacağını düşünüyorsa, aklını kaçırmış olmalıydı.

"Bir buçuk yıldan uzun bir süre sonra Kongre Üyesi Maxwell'le olan ilişkiniz hakkında bilgi vermeye sizi iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum." Heather bu kelimeyi sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi söyledi. "Ama her ne ise, bunu başaramayacaksınız. Ve size tavsiyem, Bayan Dougherty, sizin için oldukça önemli olduğuna inandığım kariyerinizi riske attığının farkında olmadan herhangi bir bilgiyi daha fazla ifşa etmemenizdir."

"Bu bir tehdit mi Bayan Ferrington?" Liz öfkeyle sordu.

"Pek sayılmaz. Belki de kendimi daha açık ifade etmeliyim. Brady seni istemiyor. Kariyerini mahvetmeye yönelik acınası girişimin onun radarında bir bip bile değil. Sen bir *hiçsin*."

"Eğer ben bir bip bile değilsem, o zaman neden konuşuyoruz?" Liz karşılık verdi. Telefona uzanıp Heather'ın suratının ortasına bir tokat atmak istedi. Liz, Heather'ın sadece Brady'yi korumaya çalıştığını biliyordu ama yöntemleri her zaman o kadar etkili olmuyordu.

"Konuşuyoruz çünkü Kongre Üyesi ile ilgili her şey radarımda. İlişkinizi sakladığın yaz sana güvenmedim ve

artık sana güvenmiyorum. Benim işim sorunları en aza indirmek. Sen bir problemsin ve ben de minimize ediyorum."

Liz dişlerini birbirine geçirdi. Buna ne demesi gerekiyordu ki? O Brady için bir sorundu. Heather sadece işini yapıyordu. Liz de Heather'ın durumunda olsaydı aynı şeyi yapardı. Sorunu olduğu gibi görür ve doğrudan kaynağına giderdi. Lafı dolandırmadı.

"Bu yüzden ileriye dönük olarak yapacağınız en iyi şey kesinlikle hiçbir şey yapmamaktır. Kendinizi daha fazla ifşa ederek *hiçbir şey* kazanamazsınız."

"Benimle konuştuğunu biliyor mu?" Liz usulca sordu. Heather'a başka bir şey söylemeyeceğini belirtmesine gerek yoktu. Zaten bunun gazetelerde çıktığını bildiği için kendini binlerce kez ölmüş gibi hissediyordu. Heather makaleyle nasıl en iyi hissediyorsa öyle başa çıkacaktı.

"Kongre Üyesi Maxwell bu durumda bilmesi gereken her şeyi biliyor."

Liz hayal kırıklığına uğrayarak, "Yani hayır," dedi.

"Bilip bilmemesi sizin için önemli değil, çünkü o artık sizin için bölgenizdeki bir kongre üyesinden daha önemli değil. Bunu bir kez söyleyeceğim, o yüzden iyi dinleyin. Eğer Brady'ye biraz olsun değer verdiysen, bundan sonra ne yapacağını iki kere düşüneceksin. Anlaşıldı mı?" diye tersledi.

"Crystal."

"Sonunda aynı sayfada olduğumuzu gördüğüme sevindim. Benden bir telefon daha almak için bir şey yapmamaya çalış."

Liz alaycı bir tavırla, "geleni yapacağım," dedi. "Bundan daha iyisini yapacaksın."

Konuşma sona erdi ve Liz telefonu kucığına bıraktı. Elleri titriyordu. İçindeki öfkenin yüzeye çıktığını hissediyordu. Bunu açıklamak istiyordu ama için suçlayabileceği sadece iki kişi vardı: kendisi ve Hayden. Hayden aramalarına cevap vermiyordu.

... bu yüzden kendisi kaldı.

Öte yandan, Calleigh Hollingsworth'u da suçlayabileceğine dair içinde sinsi bir şüphe vardı.

"Yani ... kulağa pek hoş gelmedi," dedi Victoria. "Kimdi o?" "Heather Ferrington, Brady'nin basın sekreteri. Brady'nin basın sekreteri.

başka aptalca bir şey yapmak için."

"Senin aptal olduğunu mu düşünüyor?"

Liz dudağını ısırdı. "Evet. Sanırım öyle."

"Orospunun çekilmesi gerekiyor," diye bağırdı Victoria. "Ya Brady? Onunla konuşacak mısın?"

"Bana aptalca bir şey yapmamamı söyledi Vic. Brady'yi aramak muhtemelen şu anda yapabileceğim en aptalca şey."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

UNUTMAYA ÇALIŞIYORUM

Hayden hiç aramadı.

Liz bütün gece telefonunu elinde tutarak onun kendisini geri aramasını bekledi ama o hiç aramadı. İlişkilerini mahvettiğini, onun güvenini feda ettiğini ve kariyerini onun yerine seçtiğini biliyordu. Yine de onunla konuşmak istiyordu. *Nedenini* bilmek istiyordu. Bunu ona neden yapmıştı?

Hayden'la çıkarken Brady'yle bir kez öpüşmüşlerdi. Diğer her şey Hayden'la bir araya gelmelerinden önce olmuştu. Hayden'ın bunu kendisinden sakladığı için mutlu olmadığını biliyordu ama o gece Brady'yi öpene kadar bunu bilmesi için hiçbir neden yoktu. Ve şimdi Hayden her şeyi mahvetmişti.

Kimse oturma odasından çıkmaya istekli görünmeyince, Daniel üçü için de akşam yemeği almak üzere dışarı çıktı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Çin yemeği dolu plastik bir torba ve bir şişe Maker's Mark ile döndü. Liz onu görünce gülümsedi ve şişeye uzandı. Victoria önce davranıp şişeyi elinden kaptı.

"Ben bize bardak getireyim. Yiyin," dedi Victoria.

Liz homurdandı ama Victoria'nın içkisini mutfığa götürmesine izin verdi. Onu sonsuza kadar rehin tutamazdı. Daniel ona bir kutu Çin yemeği uzattı ve Liz kapağı çevirerek açtı. Yemeği paket servis kabında evirip çevirdi, birkaç ısırık aldı ve sonra tekrar yerine koydu. Yemek yiyemeyecek kadar gergindi. Midesi bunu kaldıramazdı.

Victoria elinde üç bardak buzlu Maker's ile döndü. Bir tanesini Daniel'a uzattı ve sonra kendi bardağını yan masaya koydu.

Liz bardağı dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldıktan sonra tadı karşısında irkildi ve bardağı geri koydu. "Bu iğrenç bir şey."

"Çok lezzetli," dedi Daniel. "En sevdiğim içkiden nefret etme."

Victoria ona gözlerini devirdi. "Zaten daha fazla içmeden önce biraz daha yemelisin."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Liz. Bardağı tekrar geriye doğru devirdi. Bu işin sonu kötü bitecekti.

İki içki içtikten sonra alkol acısını uyuşturmaya başlamıştı. Her nasılsa Victoria ve Daniel'ı bu halde Franklin Caddesi'ne gitmenin iyi bir fikir olduğuna ikna etmişti. Ona gerçekten inanıp ya da ne isterse kabul edip etmediklerinden emin değildi. Tüm bu duruma o kadar sinirlenmişti ki gerçekten umurunda bile değildi. Eğer onunla gelmek istemeselerdi evden çıkıp tek başına içmeye gidecekti.

Olanları düşünmekten başka bir şey yapmak istemeyen Liz, saçlarını kıvırmak ve koyu dumanlı makyajını yapmak için ekstra özen gösterdi. Dolabındaki en sürtük kıyafeti, yürürken aşağı çekmek zorunda kaldığı daracık siyah-beyaz desenli askısız mini elbisesini ve altı inçlik deri bantlı yüksek topuklu ayakkabılarını giydi. Victoria bile onunla gurur duyardı.

Liz aynada kendini değerlendirdi ve kırmızı ruj sürmenin uygun olacağına karar verdi. Bu onun normal rutini değildi ama bu gece kendini pek de kendisi gibi hissetmiyordu. Kendini tamamen bok gibi hissediyordu. Bir ilişkiyi bırakıp gitmiş, başka bir adamı sevmeye çalışmış, kariyerini ilerletmek için kullanılmıştı ve yine de ilk başta bırakıp gittiği şeye geri dönmesinin hiçbir yolu yoktu. Yani bu gece için hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece zil zurna sarhoş olmak ve bugün olanları unutmak istiyordu.

Victoria'nın gitmeye hazır olup olmadığına bakmak için yatak odasından çıkmak üzereyken, telefonu yatağının üzerine attığı yerden yüksek sesle çalmaya başladı. Liz kalbi hızla çarparak telefona doğru koştu. Arayan Hayden mıydı? Sonunda adam olmuş olabilir miydi? Topukları yerde sekti ve telefonu yorganın üzerinden kaptığı gibi yatağına düştü. Ekрана baktı. Hayden değil. Tanımadığı başka bir numara. Arayanın bir muhabir olmamasını umuyordu çünkü iki kadeh burbon onu dost canlısı yapmıyordu.

"Alo?" dedi telefona. Bacak bacak üstüne attı ve daha dik oturdu.

"Liz, çok uzun zaman oldu," dedi yumuşak, baştan çıkarıcı ses

Hat.

Liz telefonu kulağına götürürken gözleri doldu. "Clay?" "Ben de bir an için beni tanıyamayacağını düşünmüştüm."

"Tabii ki seni tanıyorum." Cehennemde hiç şansı yoktu.

Clay Maxwell'i tanımak için. Neden şimdi onu arıyordu?

"Ee, ? Güzel bir gün geçirdin mi?" diye kayıtsızca sordu.

Liz gözlerini kıstı. Bir yıldan uzun süredir görüşmemişlerdi ve şimdi de dostça davranıyordu.

"Ne istiyorsun Clay?" diye sordu. "Eski bir arkadaşımı kontrol edemez miyim?"

"Beni daha önce hiç aramamıştın." "Artık arıyorum," dedi.

"Peki, ne istiyorsun? Beni sebepsiz yere aradığınızı düşünmüyorum."

"Bugün gazetede kardeşimle ilgili bir haber okudum. Sen gördün mü?" Clay sordu.

Liz'in ağzı kurudu. "Onu gördüm," dedi.

"Ama neyi düşünmeden edemediğimi biliyor musun Liz?" "Hayır," diye fısıldadı.

"Sen. Liz *Carmichael*. Dört Temmuz etkinliğinde, galada ve Hilton Head'de ortaya çıkan kız. Düşünmeye başladığımda biraz ... uygun geldi."

Lanet olsun! Liz nefes alamıyordu.

"Ama UNC kayıtlarına baktığımda Liz Carmichael diye biri yoktu ve UNC gazetesindeki tek Liz de Liz Dougherty'ydi. Bana soyadının Carmichael olduğunu söylemen çok garip. Sence de öyle değil mi?"

Nefes al. Nefes ver.

"Sana soyadımın bu olduğunu hiç söylememiştim," diye fısıldadı.

"Ah. Doğru. Vale galada bundan bahsetmişti. Chris'le birlikte katıldığınız etkinlikte. Belki de sadece bana öyle geliyor ama parçalar birbirine uymuyor," dedi Clay. Clay'in gülümsemesindeki gamzeleri neredeyse görebiliyordu.

"Ne istiyorsun Clay?" Bir bit yeniği olmalıydı, bütün bunların bir anlamı olmalıydı. O biliyordu. Ama ne *istiyordu*?

"Seni bu gece görmek istiyorum."

"Seninle yatmıyorum Clay," diye karşılık verdi hemen. "Vay canına! Bunu ima bile etmedim. Birisi atlıyor sonuçlara varmak."

Adamın sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. Onun neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu. O her zaman tek bir şeyin peşindeydi.

"Ben aptal değilim."

"Hayır, değilsin. Ama beni görmeye gelmekle kaybedecek başka bir şeyin de yok. Muhabir senin erkek arkadaşındı, değil mi?"

Liz hemen, "Eski erkek arkadaşım," diye düzeltti. *Düşünmek* bile istemiyordu.

Hayden hakkında. Sadece ona biraz akıl vermek istiyordu. "Aynen öyle. Peki bu gece?"

Kaybedecek neyi vardı zaten kaybetmemiştii?

"Yirmi dakika içinde Franklin Caddesi'nde olacağım. Eğer beni bulabilirsen, o zaman beni görebilirsin." Clay'in onu bulabileceğinden bile şüpheliydi. Franklin Caddesi'nde bir sürü bar vardı ve Clay neden bu kadar zahmete girsin ki?

"Herhangi bir ipucu var mı?"

Telefonu kapatmadan önce "İçeceğim," dedi.

İşte bu kadar. Gecenin geri kalanında telefonuna cevap vermeyecekti. Her arama, uğraşmak zorunda kalmak istemediği daha fazla drama getiriyordu. Gerçekten konuşmak istediği tek insanlar aramamıştı ve arayacaklarını da sanmıyordu. Bu yüzden kendini zil zurna sarhoş olmaya bıraktı.

Victoria ve Duke Fan'ın dışarı çıkmak için hazırlanmaları aslında otuz dakika sürdü. Sevgililer Günü hafta sonu olduğu için insanlarla dolu olan her zamanki yerlerinde başladılar. Ağır dans ritimleri hoparlörlerden süzülüyor ve gruplar barın yakınında birbirine karışıyordu. Barda özel içkiler ve kırmızı-pembe kalp şeklinde dev bir piñata vardı.

Liz barın üzerine eğildi, seksi barmeni işaret ederken göğüsleri neredeyse üstünden dışarı .

"Ne alırsın?" diye sordu, göğsüne takdirle bakarak. En azından biri manzaranın tadını çıkarıyordu.

"Viski ekşisi," dedi Liz ona.

"Elbette."

Bir bardağı neredeyse tamamen viskiyle doldurdu. Normalde irkilirdi ama bu gece umurunda değildi.

"Piñata'nın içinde ne tür şeker var?" diye sordu.

Ekşi.

"Şeker yok. Prezervatifler, emme ve üfleme, kayganlaştırıcı ve diğer eğlenceli ikramlar,"

içkisini barın diğer ucuna uzatırken göz kırptı. Kadın parasını uzatmaya gitti ve adam ona tekrar göz kırptı. "Müesseseden."

Liz utangaç bir tavırla dudağını ısırды ve parayı bahşiş kavanozuna attı. Barmenden bedava içki alabilmek için bu gece iyi görünmesi gerekiyordu. "Teşekkürler."

"Geri gel ve beni gör."

Liz başıyla onayladı ve Victoria'yı bulmaya gitti.

"İşte buradasın!" Victoria bağırdı. "Sipariş verdin mi? Kyle barın diğer ucunda çalışıyor Bedavaya alabilirdim."

Liz likörden bir yudum alarak, "Ben benimkini bedavaya aldım," dedi. "Şu haline bak! Bu gece tamamen sikilebilir görünüyorsun."

"Onu cesaretlendiriyor musun?" Daniel sordu.

"git," diye tersledi Victoria. "Yoksa seni doğruca eve gönderirim."

"Sen benim annem değilsin!"

"Rol yapma oyununu sonra oynarız bebeğim," dedi ve yüzüne iki kez hafifçe .

Daniel gözlerini devirdi ve içkisini yudumladı. Victoria'ya bir puan. "Eee... ne derler bilirsin... birini unutmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir," dedi Victoria.

Liz başını eğdi ve güldü. "Bunun bir ifade olduğunu sanmıyorum." "Öyle olmalı."

"Bence 'başka birini bul' demek."

"Aynı anlama geliyor. Tek söylediğim, sikilebilir görünüyorsun ve hiç tek gecelik ilişki yaşamamışsın. Bu gece üçlü yapmak için *mükemmel* bir gece!"

"Victoria!" Liz başını sallayarak, "Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Bu hiç mantıklı değil."

"Hangi kısmı?"

"Hepsini!"

"Neden bu geceyi unutulmaz kılmıyoruz?" diye sordu Victoria. "Bütün eğlencemi mahvetmeye çalışıyorsun."

"Sadece kendi evimin güvenliğinde sarhoş olup kendimden geçmek istiyorum."

Victoria başını salladı ve odayı incelemek için döndü. "Hmmm. Hayır. Hayır. Belki. Muhtemelen sırtı kılıdır ama... yani, hayır. Hayır. Sana bir tane bulacağız," dedi Victoria. "Bu gece bunun için mükemmel bir gece. Sevgililer Günü'nde randevuları olmadığı için sevişmek isteyen bekârların üreme alanı gibi."

"Hayatım boyunca tanıdığım en duyarsız insansın," dedi Liz bardağını geri devirip en yakın arkadaşına fırlatma isteğini bastırmaya çalışarak.

"Ne?" Victoria sanki bilmiyormuş gibi sordu. "Lane mi? Onu artık bir insan olarak görmüyorum."

Liz güldü. Bazen Victoria tam bir sürtük oluyordu ama en azından Liz onun kötü tarafında değildi. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Oh, oh, oh!" Victoria ellerini çırparak ağladı. "Onu buldum. Şu bara doğru yürüyen."

Liz'in gözleri Victoria'nın barın karşısındaki adamı işaret eden parmağını takip etti. Olduğu yerde donup kaldı. İmkânı yok. Clay onu nasıl bulmuştu? Chapel Hill'in merkezinde az sayıda bar yoktu. Şansı yaver gitmediyse onu bulması bundan daha uzun sürerdi. Ama yine de Clay'in gelip onu bulmasını beklemiyordu.

Liz Victoria'ya, "Evet," dedi. "Şu." "Gerçekten mi?" Victoria çılgık attı.

"Evet."

Gözleri barın karşısında buluştu. Kahretsin! Çok yakışıklıydı. Nasıl oluyor da ailesindeki herkes bu kadar iyi genlere sahip olabiliyordu? Siyah bir takım elbise giymişti ve altında beyaz bir düğme vardı, bu yüzden boynundan çözülmişti, böylece havasız olmaktan çok rahat görünüyordu. Koyu sarı saçları şekillendirilmişti ve ağzı bir gülümsemeye dönüştüğünde, orada olduğunu bildiği gamzeleri görebiliyordu.

Liz barı geçerken elindeki içkiyi bırakarak odanın içinde dikkatle ilerledi. Adamın tam önüne gelinceye kadar durmadı ve mavi gözlerin kendisine muzipçe baktığını görebiliyordu.

"Seni buldum," dedi Clay.

Liz omuz silkti. "Nasılsın Clay?"

"Muhtemelen senden daha iyi." Gözleri kızın vücudunda gezinirken gamzeleri ortaya çıktı.

"Muhtemelen." Bu noktaya itiraz etmekte zorlandı.

Clay sanki başından beri bilmesi gerekiyormuş gibi başını sallayarak, "Demek bunca zamandır kardeşimi beceriyordun," dedi.

Liz küçümseyici bir karşılık verdi ve yavaşça nefes aldı. "Bunu başka bir yerde konuşabilir miyiz?" diye sordu, ne kadar göz önünde olduklarını fark ederek.

Clay başıyla onayladı. "Evet, hadi gidelim buradan."

Liz onu bardan çıkıp kaldırıma kadar takip etti. Adam onun koluna yapıştı ve ona gülümsedi. "Daha önce seni eve götürmeme izin vermemiştin. Şimdi benimle gel."

Liz kolunu onunkinden çekti. "Ben senin kız arkadaşın gibi değilim; beni öylece çekeştiremezsin."

Clay sırtıttı. "Hayır, sen Andrea'ya hiç benzemiyorsun."

"Evlenmene ne kadar var?" Liz bu ifadeyi saptırarak sordu.

"Erteleyebildiğim sürece," dedi ona, valeye doğru yürüdü ve biletini uzattı.

"Beni nasıl buldun?" Liz son içkiden kalan alkolün zihnini bulandırdığını hissedebiliyordu. "Bulunabileceğim o kadar çok yer vardı ki."

"Savannah'ya nereye gideceğini sordum," dedi omuz silkerek. Liz'in gözleri irileşti. "Ona beni görmeye geleceğini söyledin mi?" "Hayır. Neden umursasın ki?"

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Savannah'yla ne kadar yakın oldukları bilgisini açıklamak istediğinden emin değildi ama artık çok geç görünüyordu. "Biz arkadaşız. Gazete üzerinde birlikte çalışıyoruz."

"Ailemdeki herkesle bir şekilde bağlantınız var gibi görünüyor."

"Hepinizle kazara."

"Bu gece bir kaza değil," dedi aynı gülümsemeyle.

Şık siyah bir araba önlerinde durdu. Vale arabadan indi ve Clay'e anahtarları uzattı.

Tabii ki Porsche'si var.

"Önden buyurun," dedi ve yolcu kapısını onun için açık tuttu.

Liz yürüdü ve tam karşısında durdu. "Eğer onunla evlenmek istemiyorsan neden Andrea ile birliktesin?"

"Birlikte hiç şansınız olmadığını bildiğin halde neden kardeşimi becerdin?" Clay karşılık verdi.

"Bu iki şey karşılaştırılabilir bile değil," dedi başını sallayarak.

Clay sırttı. "Arabaya binin Bayan Carmichael."

Her neyse. Yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi davranıyordu. Brady bir seçenek değildi. Hayden her şeyi berbat etmişti. Sarhoştı ve Clay'le gitmemek için bir neden bulamıyordu.

"İyi," diye homurdandı ve kimsenin onun bu ismi kullandığını duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Pelüş deri koltuklara oturdu ve Clay kapıyı yüzüne kapattı. Clay'in arabanın ön tarafına doğru yürümesini, kapıyı açmasını ve yanındaki koltuğa oturmasını izledi. Clay motoru çalıştırdı ve sonra bardan uzaklaştı. Liz nereye gittiklerini bile bilmiyordu ve o anda umurunda da değildi. Bir kez olsun düşünmemek ve her ne oluyorsa ona ayak uydurmak güzeldi.

Başını koltuğa yaslayarak, "Oda arkadaşım muhtemelen çıldırmıştır," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü barda seni seçti ve seninle eve gitmemi söyledi."

Clay gülmekten kırıldı. "İyi bir zevki var." "Genelde. Bu seçiminde şüpheli olduğunu söyleyebilirim."

Clay o ukala tavrıyla, "Yalan söylerken çok tatlı oluyorsun," dedi. "Peki, her şey nasıl oldu?"

"Ne nasıl oldu?" "Sen ve

Brady."

Liz ürperdi. Onları bu şekilde düşünmek bile çok tazeydi. Her şey ters gitmişti.

"Tasadüf. Serendipity. Hepsi bu," diyerek omuz silkti ve pencereden dışarı baktı. "Makaleyi okudun. Kongre'ye adaylığını koyduğunu açıkladıktan sonra tanıştık."

"Ne kadar dikkat çekici. Tesadüfî bir karşılaşmadan yola çıkarak gizli bir ilişki başlatmak."

"Bunun senin için ne önemi var Clay?" Liz yüzünü ona dönerek sordu. "Beni becermek istedin ama ağabeyin önce davrandı. Yine kaybettin."

Bunun nereden geldiğini bile bilmiyordu. Onun nesi vardı böyle?

Clay usulca kıkırdadı. "Biliyor musun, sende farklı bir şeyler olduğunu hep biliyordum. İlk kez 4 Temmuz'da tanıştığımızda ve ondan sonraki her seferinde. Aptal politika konuşmalarına inandığın ya da daha kötüsü kişisel meselelerden bahsederek ilgi çekmeye çalıştığın için ağabeyimin peşinden koşan zavallı bir asalak olmadığını biliyordum. Gidip iki yaz önce Brady hakkında yazdığın yazıları okudum ve sanırım haklıydın. Başından beri Brady hakkında sana söylediğim şeyleri söylemişsin."

"Bu, kardeşini tanımadan önceydi."

"Aynen öyle. Onu gerçekte olduğu gibi gördüğün zaman, görmeni istediği gibi değil. Bana bir şey söyle. Gerçekten siz birlikteyken başka biriyle yatmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu ona bakarak.

"Bir şey mi demek istiyorsun?" diye tersledi. Bunu düşünemezdi. Önemi bile yoktu.

Clay keskin bir köşeyi döndü ve arka sokaklarda ilerlemeye başladı. "Benimleyken tam olarak ne elde edeceğini bilirsin. Brady ile asla bilemezsin."

"Avukat bana dürüst olduğunu mu söylemeye çalışıyor?" diye espri yaptı.

"Avukat sana her şeye rağmen seni hala eve götürmek istediğini ve seni hala becermek istediğini söylemeye çalışıyor. Brady'nin bunu söylediğinden şüpheliyim."

Liz onun açık sözlülüğü karşısında nefesini tuttu. "Beni istiyorsun çünkü ağabeyin bana sahipti."

"Düzelteyorum: Seni *daha çok* istiyorum."

"Ne olmuş yani? Mirasçına geri dönebilmek için beni sisteminden çıkarmak mı istiyorsun?" Liz talep etti.

Clay sırtı ve ona sinsi bir bakış fırlattı. "Şanslıyım ki oldukça doyumsuz bir iştahım var."

Liz hayatının en dip noktasında olduğunu biliyordu. Kendini hiç bu kadar tamamen yok olmuş hissetmemişti. Ve bu noktada, ne olduğu umurunda değildi. Ve belki de küçük bir parçası, Brady'ye sahip olamayacaksa bile ona yakın olmak istediğini biliyordu. Bu tamamen berbat bir fikir olsa bile. Clay, Brady'ye bir daha elde edemeyeceği kadar yakındı ve o anda bu onun için yeterliydi.

"Tamam."

"İyi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Eğer kardeşinden daha iyi olduğunu düşünüyorsan, bunu kanıtla." Yumuşak deri koltukta arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Kızın onu şaşkına çevirdiği açıktı. Muhtemelen bu onunla dövüşmek zorunda kalacağını düşünmüştü ama kızın içinde hiç dövüş kalmamıştı.

"Sen . " diye devam etti. "Seni yanlış yorumlamak istemem." Liz'in gözleri kısa bir süre için ona kaydı. "Sanırım ne istediğimi anladın." "Bunu açıkça belirtmeni tercih ederim."

Liz açıkça, "Brady Maxwell'in varlığını unutana kadar beni becermeni istiyorum," dedi. Brady'nin geçen Ekim ayında söylediği gibi, o bir anı bile olmayana kadar.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Tabii bunu yapamazsan," diye meydan okudu.

"Bunu yapabilirim." Clay arabanın diğer tarafına uzandı, onun elini tuttu ve sikinin üzerine koydu. Takım elbise pantolonunun içinden sertleşen uzunluğu hissedebiliyordu. "Bunu kesinlikle yapabilirim."

Liz elini sıktı, sonra ucuna ve arkasına doğru götürdü. Adamın nefesi kesildi; sonra kadın sırtarak elini çekti.

"Umarım öyledir."

Birinin yapması gerek.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

YAPMAYA DEĞER HATALAR

C Yaklaşık on beş dakika sonra Porsche'sini uzun ve dolambaçlı bir araba yoluna çevirdi. Evin önündeki ağaçların arasından geçtiler. sonunda çiftlik tarzı tuğla bir ev ortaya çıktı. Sadeliği içinde güzeldi ve tamamen tenhaydı.

"Bu sizin mi?" Liz pencereden dışarı, araziye bakarak sordu. "Evet."

"Sanırım Maxwell Industries Gayrimenkul'ün izniyle?"

"Birileri araştırmalarını yapmış," dedi, gözleri onunkilere kayarak. "Yoksa başka Maxwell mülkleriyle ilgili deneyiminiz mi var?"

"Ben bir muhabirim. Bana biraz kredi verin," dedi, bulunduğu diğer tüm Maxwell mülklerini düşünmemeye çalışarak.

Porsche'yi garaj yoluna park etti ve ikisi de arabadan indiler. Liz onu ön kapıya kadar takip etti. Bir saksıyı tekmeledi ve altında bir anahtar buldu.

"Yüksek güvenlik," diye gözlemledi Liz.

Clay anahtarı sokmadan önce kıkırdadı, topuzu çevirdi ve kapıyı açtı. Clay içeri adımını attığında Liz'in vücudu adrenalinle doldu. Onu takip ederken ellerinin titremesini engellemek için mücadele etti. Bunu yapmaya karar vermişti ve eğer bunu yapacaksa ses tonunu hafif tutması gerekiyordu.

"Neredesin şimdi sen?" Liz içeri girerken sordu. "Geçen Mayıs ayında hukuk fakültesinden mezun oldun, değil mi?"

"Federal düzeyde katiplik yapıyorum. Bulduğum yerde bir yılım dolduğunda, Yüksek Mahkeme'de kâtiplik yapmaya başlayacağım." Kapıyı kapattı ve anahtarı fuayedeki masanın üzerine attı.

"Vay canına. Hırs aileden geliyor."

"Konuşmamız bitti mi?" diye sordu biraz sinirlenerek.

"Götlük mü yapacaksın?"

Clay bir kaşını kaldırdı ve ona sırtıttı. "Kesinlikle."

İki güçlü adımda onun önündeydi, onu kabaca belinden kavradı, dudakları çarpıştı. Adamın yumuşak, talepkâr dudakları Liz'in dudaklarını araladı. Dilini kızın ağzına soktu ve Liz balın hafif tadıyla neredeyse iç çekecekti. Kahretsin, çok iyi öpüşüyordu. Brady değildi ama şimdilik idare ederdi. Elleri Liz'in kollarını boynuna doladı ve Liz destek için ona tutundu. Adam, birbirlerine yaslanana kadar onun vücudunu kendine çekti. Elbisesinin ince kumaşından onun belirgin göğsünü hissedebiliyordu.

Clay'in içinde kaybolmak kolaydı çünkü hiçbir şey yapmak zorunda değildi. Clay onun kontrolünü ele geçirmiş, alaycı bir şekilde öpüyor, emiyor, dudaklarını yalıyor, tadına bakıyor ve onu bütünüyle yutuyordu. O da buna izin verdi. Hâlâ damarlarında dolaşan viskinin de yardımıyla adamın zihnini bulandırmasına izin verdi. Bu, hayatını mahveden treni ya da sabah yüzleşmek zorunda kalacağı sonuçları düşünmekten daha kolaydı.

Clay'in eli kızın çıplak kolunda gezindi ve kız ona karşı ürperdi. Alkol Şubat soğuşuna karşı onu sıcak tutmuştu ama Clay kolunda tüyler diken diken olmasına neden oluyordu. Adam onun elini buldu ve kendi eliyle kavradı.

Dudakları sonunda birbirinden ayrıldı ve yüzünde aynı kendinden memnun sırıtış vardı.

"Benimle gel," diyerek onu evin içine ve arka tarafa doğru çekti. Hâlâ ona dönük kapıyı açtı ve onu hafifçe çekiştirerek büyük ebeveyn yatak odasına götürdü. Odanın ortasını kaplayan büyük boy yatak, kabarık kırmızı bir yorgan ve bir dizi kirlentle kaplıydı.

Vay anasını! Bunu gerçekten yapacaktı. Ama kaybedecek başka neyi vardı ki? Her şey elinden alınmıştı.

"Çok fazla düşünüyormuş gibi görünüyorsun," dedi Clay, ağzını onunkinin üzerine indirerek.

"Sanırım işini yapmıyorsun," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Bunu göreceğiz."

Onları yatağa doğru geriye doğru yürütmeye başladı. Elleri kadının omuzlarının üzerinden kayarak göğüslerinin kıvrımından aşağıya, beline indi ve kalçalarını kuvvetle kavradı.

Ona meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. Bu daha kolaydı. Onu harekete geçirmek için alay etmek daha kolaydı. Bunun üstesinden gelebilirdi. Bunu o istedi.

Clay inanılmaz derecede ateşliydi ve dudakları tatlı bir bal gibiydi. Onun kendisini keşfetmesini istiyordu.

Elleri mini elbisesinin eteklerine doğru kaydı ve parmaklarını yumuşak bir şekilde elbisenin altında gezdirdi. Nefes alış veriş kesildi ve onun dokunuşuyla vücudunun ısındığını hissetti. Adam hiçbir uyarıda bulunmadan onu kaldırdı ve kolayca yatağa yatırdı. Elleriyle bacaklarını önüne açtı, böylece vücudunu bacaklarının arasına yaslayıp dudaklarını bir kez daha yakalayabildi.

"Bahse girerim şu anda tek düşündüğün seni becermektir," diye inleyerek kendini ona doğru bastırdı.

Liz esniyormuş gibi yaparak oynadıkları oyunu sürdürmeye çalıştı. "Brady muhtemelen kız arkadaşından güzel bir sempati sikişi alıyor ve sen beni eğlendiremiyorsun bile."

Clay kıkırdadı. Elleri kızın çıplak iç bacaklarında gezindi. Sanki onu durduracakmış gibi bacaklarını birbirine kenetlemeye çalıştı ama tek yaptığı Clay'in kalçalarını daha sıkı kavramak oldu.

"Bu gece eğleneceğin tek şey amındaki sikim olacak," dedi, parmağı gittikçe kızın sıcak çekirdeğine yaklaşırken. "Çünkü Brady'nin bir kız arkadaşı yok."

"Ne?" Liz tersledi, doğruldu ve onun elini itti. "Az önce ne dedin sen?"

Baştan çıkarıcı bir şekilde, "Aletim senin amında eğlenecek," dedi.

"Hayır, ondan sonra!"

Clay gözlerini kıstı. "Uh . . . Brady'nin kız arkadaşı yok mu?" "Kapa şu lanet çeneni!"

"Ne?" diye sordu, ellerini tekrar kızın üzerine koymaya çalıştı ama kız onu itti.

"Ne zaman ayrıldılar? Ne oldu?" Liz sordu.

"Bilmiyorum. Gerçekten önemli değil." Tekrar eğilmeye çalıştı.

"Hayır, dur" dedi, öpücüğün önünden eğilerek çekildi. "Ne zaman ayrıldılar?"

Clay gözlerini devirdi ve bir adım geri çekildi, bu savaşı kazanamayacağını açıkça görüyordu. "Birkaç ay önce. Ekim olabilir mi? Bunun ne önemi var ki?"

Liz'in ağzı açık kaldı. "Az önce Ekim mi dedin sen?"

"Evet. Brady bir gün onu bıraktı. Ne olduğunu bilmiyorum, o yüzden sakın bana sorma. Soru-cevap bölümünü bitirdik. Artık

sikişmeye geri mi dönelim?" diye sordu, yine sinirlenmişti.

"Hayır! Sen aklını mı kaçırdın? Seninle seks yapmayacağım," dedi Liz, yataktan kalkıp elbisesini düzelterek. "Beni eve götürmelisin -ya da daha iyisi, Brady'yi görmeye."

"Ne?" diye bağırdı neredeyse. "Seni hiçbir yere götürmüyorum, özellikle de kardeşimi görmeye. Ne oluyor lan?"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Hiçbir şey anlamıyor musun? Bu Brady. Her zaman Brady'ydi. Kardeşin olmaya çalışmayı bırak, çünkü asla Brady olamayacaksın."

"Neden bilmiyorsun."

Liz başını salladı. "Bir gölgenin içinde yürüyorsun ve beni becermek bunu daha iyi hale getirmeyecek. Bu gece Brady'yle konuşmam gerekiyor ve beni eve götürsen de, Durham'daki ailene kadar kendim yürümek zorunda kalsam da bunu yapacağım."

"Makale yayınlandıktan sonraki gece eve gelmenin ona yardımcı olacağını mı düşünüyorsun? Erkek arkadaşının yazdığı hikayeyi doğrulayarak ona gerçekten yardım edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Eski erkek arkadaşım," diye tersledi Liz. "Ve umurumda da değil. Sadece onu görmek istiyorum.

Bunu düzeltelimeliyiz. Bir yolu olmalı."

"Neden bir saniye durup düşünmüyorsun? Seni ailemin evine götürürsem ve o tecrit edilmiş savaş alanına girersen ne olacağını düşün. Sadece Brady ile konuşmuyorsun. Ailemle, ekibiyle, Savannah'yla, herkesle konuşuyorsun. Bana bunun içine girmek istediğini söyle."

"Beni duymadın mı? Duymuyorum. Umursamıyorum. Onu görmem gerek."

"Sen delisin. Sandy Carmichael olduğunu öğrendiklerinde seni ona yaklaştıracaklarını mı sanıyorsun? Ekim ayında ne oldu ki? Bunun üzerine çıldırmıştın," diye gözlemledi Clay.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi hemen. Adam sadece bir kaşını kaldırdı. "İyi. Onu tekrar gördüm ama hiçbir şey olmadı ve yollarımızı ayırdık."

"Yollarımızı ayırdık. Kardeşimi tanıdığım kadarıyla, bunun iyi gittiğinden şüpheliyim," dedi Clay. "Tamam, o zaman şunu söyle bana. Neden beni görmeyi kabul ettin? Neden onunla daha önce konuşmadın? Ve bana kız arkadaşıyla ilgili saçmalıklar anlatma, çünkü kimsenin onun gerçekten önemli olduğunu düşündüğünü sanmıyorum."

"Neden?"

"Seni oraya götürmemi ister misin?" diye sordu.

Liz ona ters ters baktı. "Sen tam bir pisliksin." "Ne görürsen onu alırsın, bebeğim."

Liz usulca, "Bana onunla bir daha konuşmamamı söyledi," dedi. Bunu yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyordu. Brady'nin öfkeli sözleri aylar sonra bile hâlâ zihninde yankılanıyordu.

"Yine de yapacak mısın? Sence bunu söylemesinin bir nedeni yok mu?"

"Evet, biliyorum. Bence bunu kızgın olduğu için söyledi ve kızmakta da sonuna kadar haklıydı. Ama açıkça görülüyor ki artık umurumda *değil*." Liz onun yanından geçip kapıya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırarak onu koridorda takip etti.

"Beni almazsan eve yürüyeceğimi söylemiştim," dedi inatla.

Clay onun arkasında kamburlaştı. "Mini bir elbise ve topuklu ayakkabılarla ormanda dolaşamazsın."

"Beni durdurmaya çalışın!"

Liz ormanın ortasındaki araba yolunun yarısına kadar gelmişti, gece vakti, arkasındaki Porsche'nin yumuşak uğultusunu duyduğunda kıcı donmuştu. Clay yaklaşırken farlar parladı. Yolcu camını indirdi ve hayal kırıklığı içinde ona baktı.

"Atla, deli."

Kapıyı açtı ve tekrar yolcu koltuğuna oturdu. Kapısı kapanır kapanmaz Clay arabayı ileri doğru itti.

Rahatlarken iç çekti. Eve yürüyerek gitmeye kararlıydı ama gerçekçi olmak gerekirse bu aptalca bir hareketti. Clay pes edip onu aldığı için rahatlamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Liz.

"Seni ailemin evine götürmeyeceğim," dedi suratı asık bir şekilde. "Eğer aptalca bir şey yapmak istiyorsan, bunu kendi başına yapabilirsin."

Liz başıyla onayladı. Clay'in onu Brady'ye götürmemesine şaşırمامıştı ve Maxwell'lerin evine dalmak da pek iyi bir plan gibi görünmüyordu. Sadece aklına ilk gelen buydu. Belki de alkol hâlâ konuşuyordu. Ona ulaşmak için daha iyi bir yol bulması gerekecekti.

"Um ..." diye başladı, dudağını ısırarak.

Bir saniye hiçbir şey söylemedi ve Clay, "Ne?" diye sordu. "Sence senden Brady'nin numarasını alabilir miyim?"

"Geri dönüyorum," dedi frene hafifçe basarak. "Ne? Neden?"

"Seninle mantık yürütmek mümkün değil."

"Benimle mi? Kardeşinle birlikte olduğum için beni becermek isteyen sendin."

Clay omuz silkti. Koltuklarının arasındaki bölmeyi kaydırarak açtı, telefonunu içine yerleştirdi ve sonra bilerek sıkıca kapattı. "Bu bana onun telefon numarasını vermekten daha mantıklı geliyor."

"Ona sadece kampanya hattından ulaşmaya çalıştım ve şimdi bunu yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsanız, belki de bana kişisel numarasını vermelisiniz," diye tersledi. Geçen yıl kişisel hattını kullandığı zaman dışında, ama o numarayı silmişti ve şu anda Clay'e bu konuyu açmanın hiçbir anlamı yoktu.

"Onu kampanya hattından mı aradın?" Clay başını sallayarak sordu. "Zeki olmanıza rağmen siz ikiniz tam bir aptalsınız."

"Sadece hareket et. Ben kendim hallederim," dedi ve tekrar pencereye döndü.

Evine dönerken aklından milyonlarca senaryo geçiyordu. Brady'ye nasıl ulaşacaktı? Daha önceki taktiği her zaman ofisi aramak, Sandy Carmichael olduğunu söylemek ve puf! Brady'nin telefonu açmasıydı. Artık Sandy olarak arayamazdı. Ve herhangi bir telefona cevap vereceklerinden şüpheliydi, özellikle de gazetecilerden. Sandy Carmichael'ın kim olduğunu bildiğine dair bir şeyler uydurabilirdi ama Liz bunun onu Heather'a kadar götüreceğinden emindi. Heather'ın onu Brady'ye ulaştıracağına güvenmiyordu. Savannah'yı arayabilirdi ama arkadaşının kardeşiyle birlikte olduğunu bilmesine hazır olduğundan emin değildi ve Clay işbirliği yapmadığı için başka seçeneği de yoktu.

Liz, Clay'in telefonunun bulunduğu bölmeye baktı. Onu oradan çıkarmaya çalışacak kadar aptal değildi. Ama başka bir alternatif varsa bile, onu da göremiyordu.

Clay onun evine doğru giderken vites değiştirdi. Liz kararını vermek zorundaydı. Olabilecek en kötü şey, Clay'in ona uzandığını fark etmesiydi. Bununla yaşayabilirdi.

Yol boyunca pencereden dışarı bakmıştı ve yavaşça Clay'le yüzleşmek için vücudunu çevirdi. "Hey," diye fısıldadı usulca.

"Oh, yine mi konuşuyoruz?" diye sordu.

"Kabalaşmaya gerek yok," dedi öne doğru eğilip ön kolunu orta bölmeyle dayayarak. Vücudunun büyük bir kısmı kompartımanı kaplıyordu, öyle ki adam yola bakarken, çevresinde gördüğü tek şeyin minik elbisesinden taşan göğüsleri olduğundan emindi. "Sadece teşekkür etmek istedim."

"Buna yol başı da dahilse sürmeye devam edebilirim."

Liz melodik bir şekilde güldü. Clay her zaman Clay olarak kalacaktı. Sadece onu eğlendirmesi, planladığı şeyi görmesini engellemesi gerekiyordu.

"Sanmıyorum," dedi Liz, bölmenin yan tarafındaki düğmeye usulca basarak. "Ama sen ve Brady hakkında o şeyleri söylediğimde biraz kaltakça davrandım."

Adamın gözleri Liz'in gözlerine kaydı ve Liz hareket etmeyi bıraktı. "Yine de seni onu görmeye götürmeyeceğim Liz."

"Senden bunu istemedim."

"Yol kafası beni ikna edebilir," dedi, gözleri tekrar Yol.

Liz yavaşça, neredeyse acı verici bir şekilde yavaşça başını sallarken bölmenin kenarını geriye kaydırды. "Senin aletini yalayıp *sonra* da Brady'yi görmeye gideceğimi mi sanıyorsun?"

"En azından
kurtulurdum." Evet,
bunu hak etmişti.

Bölmedeki delik elini sokabileceği kadar genişti. Dudaklarını yaladı ve eşit nefes almaya çalıştı. Evine çok yaklaşmışlardı ve bunu doğru zamanda yapması gerekiyordu.

Kırmızı ışıktaki durdular ve adam ona bakmak için döndüğünde Liz kesinlikle terlemeye başlayacağını düşündü. Yine de onun bakışlarını mükemmel bir şekilde tuttu, bir kez bile tereddüt etmedi. Eğer öyle yapsaydı, adamın bir şeylerin ters gittiğini fark edeceğinden emindi... ona doğru eğilmiş olması ve telefonunun bulunduğu bölmenin açık olması gibi.

"Peki ne diyorsun?" Clay aynı gamzeli sırtıyla sordu. Liz, "Ben hâlâ hayır diyorum," diye cevap verdi.

Işık değişti ve tekrar yola koyuldular. Liz tekrar nereye gittiğine bakmak zorunda kaldığında rahat bir nefes aldı. Parmakları yavaşça kompartımanın içine girdi, sonra avucuna, sonra da elini bileğine kadar soktu.

"Senin kaybın."

"Ne yani, sana kafa vermek bir ayrıcalık mı?" diye sormayı başardı inanmaz kahkahayla.

"Öyle."

Liz alay etti. "Erkekler. Her zaman yanlış kafayla düşünürler."

Parmakları telefonuna değdi ve cihazı yavaşça eline aldı. Şimdi onu oradan çıkaracaktı.

"Sanki seni evime götürmeme izin verdiğinde sikimi düşünmüyormuşsun gibi."

Clay trafiği kontrol etmek için bir dur işaretinde başını çevirdiğinde Liz telefonu bölmeden çıkardı ve yutkunarak bacağının altına itti. Parmağıyla bölmenin düğmesine bastı, yavaşça yerine oturttu ve sonra kendini düzeltti.

Liz huzursuz bir omuz silkmeye, "O zaman öyleydi, şimdi ise böyle," dedi.

Vay anasını! Telefonu ondaydı. Buna inanamıyordu. Yolculuğun son birkaç dakikasını beklemekten ve endişelenmekten midesi düğüm düğüm olmuştu.

"Kadınlar. Çok vefasızlar," diye homurdandı. "Seni nereye götürüyorum ki?" Liz son birkaç dönüş için Clay'e yol tarif etti ve sonra Porsche evinin önündeydi. Yolda Victoria ve Daniel'in arabalarını gördü. Zaten seks komasına girmemiş olsalardı, milyonlarca soru soracaklarından emindi. Ama önce Clay'in arabasından çıkması gerekiyordu.

Liz kapıyı açıp telefonu eline almadan önce ona, "Beni bıraktığın için teşekkürler," dedi.

"Geri dönmeye çalışmana izin veremezdim." "İzin verirsin diye düşünmüştüm."

"Araba yolunun sonundan daha uzak değil. Ne kadar aptalca olduğunu anlamana yetecek kadar uzun," dedi. Kadın aceleyle arabadan inerken yanaklarındaki gamzeler görünüyordu. Adamın görmesini engellemek için elini vücudunun arkasına götürdü.

"İyi geceler," dedi ve diğer eliyle kapıyı iterek kapatmak için hareket etti.

"Hey!" diye seslenerek onu durdurdu.

Damarlarında kan pompalanıyordu. Bu kadar uzaktaydı. O bilemezdi. Bu kadar yakındı!

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

Yerdeki küçük çantayı göstererek, "Çantayı unutmuşsun," dedi.

Liz derin bir nefes aldı. Tanrıya şükür! Arabanın zemininden çantasını aldı, kapıyı çarparak kapattı ve neredeyse koşarak evine girdi. Ön kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı, ağır ağır nefes alıp veriyor, göğsü kabarıyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadı sessiz evin içine.

Telefonu yatak odasına önce kilidi dikkatlice yerine kaydırıldı. Yüksek topuklu ayakkabılarını tekmeledi, parti elbisesini çıkardı ve üzerine eşofmanlarını giydi. Yatağa oturup telefonu açtı, parmağını dokunmatik ekranda kaydırıldı ve telefon elinde aydınlandı.

İçerideydi.

Clay'in rehberinde Brady'yi ararken elleri titredi. Listede dört numara vardı: D.C. ofis, N.C. ofis, kişisel ve iş. Clay'in telefonunu çalma zahmetine girdiği için, bu gece kullanmayı planladığı tek numara onun kişisel numarası olmasına rağmen, hepsini kendi telefonuna aktardı.

Liz, Clay'in telefonunu komodinin üzerine bıraktıktan sonra Brady'nin kişisel numarasını açtı ve Gönder'e tıkladı. Onun cevap vermesini beklerken kalbinin atışını kulaklarında duyabiliyordu. Telefon dört kez çaldı ve sonra sesli mesaja geçti. Liz aramayı sonlandırdı. Ona sesli mesaj bırakamazdı.

Tüm bu sorunlara rağmen telefonunu açmadı.

Bir dakika boyunca yatağında oturdu ve hayatının nasıl bir cehenneme dönüştüğünü düşünerek boşluğa baktı. Buraya nasıl ? Tek yapmak istediği her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulmaktı ama yine de bunu yapamıyordu. İkinci şansını da kaçırmıştı ve başka bir şansı hak etmiyordu. Ama bu, bunun için savaşılmayacağı anlamına gelmiyordu.

Sonra ampul yandı. Clay'in telefonu. Clay'in telefonuna cevap verecekti. Telefonu nasıl aldığına dair büyük bir açıklama yapması gerekecekti ama en azından Brady ile konuşabilecekti.

Liz komodinin üzerinden telefonu kaptı, Brady'nin kişisel numarasını buldu ve çevirdi. Ayağı endişeyle yere vuruyordu.

Yüzük.

Bunu atlatabilirdi. Sadece onunla konuşması gerekiyordu.

Yüzük.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu ama önemli değildi. Bir yolunu bulacaktı. Brady'ydi. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Yüzük.

Cevap vermeyecekti. Bunu bir hiç uğruna yapmıştı.

"Clay," diye bağırdı Brady'nin sert sesi telefonda, "hangi *cehennemdeydin?* Burada kilit altındayız. Herkes çıldırıyor ve sen ortadan kayboluyorsun. Bu tam sana göre. Neden kendinden başka birini mutlu edecek tek bir şey bile yapamıyorsun?"

Liz telefona, "Brady," diye fısıldadı.

Diğer hatta hamile bir duraklama oldu. Kalbi küt atmaya başladı. "Liz?" diye hayretle nefes aldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

ÖNCE KONUŞUN

H Ey," dedi Liz yumuşak bir sesle. Ona söylemeyi planladığı tüm cesur sözcükler onun yumuşak ve seksi sesi karşısında aklından uçup gitmişti.

"Beni Clay'in telefonundan arıyorsun," dedi kafası karışmış bir halde. "Evet."

"Clay'in telefonunu nasıl aldın?"

Liz dudağını ısırdı. Bu eğlenceli olacaktı. "Bu biraz uzun bir hikâye. Sana ulaşmam gerekiyordu. Seninle gerçekten konuşmam gerek. Buluşabilir miyiz?"

"Ne?" diye sordu ve sonra ne sorduğunu anlamış gibiydi. Sesi soğuklaştı. "Hayır. Bence bu berbat bir fikir. Sana söyledim." Derin bir nefes aldı ve sonra fısıldadı, "Sana beni bir daha aramamanı, sana zarar verdiğinde yanında olmayacağımı söylemiştim."

"Biliyorum, ama ..."

"Tutamayacağım sözler vermem, Liz. Bunu biliyorsun."

Yutkundu. Bunu çok iyi biliyordu. Seni seviyorum dememesinin nedeni buydu. Sevmediği için değil. Bu düşünce onu ileri itti.

"Biliyorum. Yaptığımı biliyorum. Ve özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Ayrıldığım için, onunla birlikte olduğum için, ona söylediğim için, her şeyi mahvettiğim için, seni incittiğim için."

"Liz, bunu gerçekten duymak ," dedi.

"Yine de sana söyleyeceğim," diye umutsuzca bağırdı. "Her şeyi berbat ettim. Olayların böyle olmasını istememişim. Ve sana söylemem gereken çok şey var. Lütfen, lütfen... benimle yüz yüze görüş. Beni önemsemiyor olsaydın Erin'den ayrılmazdın. Başka bir şansı hak etmediğimi biliyorum ama yine de bana bir şans ver. Lütfen."

Brady telefona doğru derin bir iç çekti. "Sana Erin'den kim bahsetti? Bunu haberlerden tamamen uzak tuttum."

"Um . . . Clay," diye fısıldadı. Brady'ye açıklaması gereken çok şey vardı. Bunu şahsen yapmayı çok istiyordu.

"Neden içimde, kardeşimi nasıl bu kadar iyi tanıdığınızı bilmek istemediğime dair bir kuşku var?"

"Clay ... her neyse. O önemli değil. Aslında muhtemelen şu anda beni öldürmek istiyordur, çünkü telefonunu çaldım," diye mırıldandı.

"Ne yaptın?" Brady ağladı. "Clay'in telefonunu mu çaldın?"

"Uzun hikâye dedim!"

"Bana hikayenin hırsızlıkla ilgili olduğunu söylemedin!" diye .

"Brady Maxwell soğukkanlılığını kaybediyor," dedi yumuşak bir sesle. "Bu ne sıklıkla oluyor?" Adam sessiz kaldı. Kız, onun karşılık verdikten sonra volta attığını ve sakinleşmeye çalıştığını görebiliyordu. "Çünkü o benim. Benim, Brady. Soğukkanlılığını kaybetmene neden olan benim."

"Bunu sanki iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bu tutku var demek ve bu senin umurunda demek. Eğer bu konuşmayı bitirmek isteseydin, sesimi duyar duymaz bitirirdin. Ama yapmadın. Ve neden yapmadığını biliyorum. Konferans salonundan çıktığım günden beri seni aklımdan çıkaramamamla aynı sebepten. Denedim! Tanrı biliyor ya, seni unutmaya çalıştım ama unutamadım. Unutamam da. Ve senin de beni unutabileceğini sanmıyorum."

"Bütün bunların anlamı ne Liz?" diye sordu ağır bir iç çekişle. "Geçen yıla geri dönmeyeceğiz."

"İstemiyorum. Ama bu olayın kamuoyuna yansımada nasıl bir payım olduğunu bilerek, senin nasıl hissettiğini, benim nasıl *hissettiğimi* bilerek ve seni görmeye çalışmadan burada oturamam. Bir açıklamayı hak ediyorsun. Çok daha fazlasını hak ediyorsun Brady," diye fısıldadı. "Bununla başlayamaz mıyız?"

"Bu gece olmaz," dedi teslimiyetle.

Liz yatağından fırladı. Buna inanamıyordu. Gerçekten onu görmeye gidiyordu.

"Bu gece en iyisi olur," diye çıkmayı başardı.

"Herkesten öylece uzaklaşmam mı gerekiyor?" diye sordu. Bu retorik bir soruydu, ama bu şekilde bırakmayacağı kesindi.

"Evet. Sen lanet bir kongre üyesisin. Onlara siktirip söyle."

Brady güldü ve bu onun o güne kadar duyduğu en güzel sestti. Tanrım, bunu nasıl da özlemişti.

"Aynen ifade edeceğim." "Çok zekice."

"Heather gittiğimi öğrenince küplere binecek."

Liz gözlerini devirerek, "O senin annen değil," dedi. Heather'dan bir gece için yeterince sıkılmıştı. "Bekle, gerçekten gidecek misin?"

Bu duraklama onu huzursuz etti. Onun o anda ne düşündüğünü bilmeyi diledi. Onun anlamasını, kendini affettirmek için bir şansı olmasını o kadar çok istiyordu ki. Hayır cevabını kabul etmeyecekti.

Brady sonunda cevap olarak, "Sanırım sana gelmem daha iyi olacak," dedi. "Biraz sarhoşum, o yüzden bu iyi bir fikir olabilir."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Hey, bugün erkek arkadaşımdan ayrıldım. Alkol serbest," diyerek durumu hafifletmeye çalıştı.

"Eminim eğlenceli bir sohbet olmuştur," dedi Brady sert bir sesle. "Beni almaya geldiğinde sana her şeyi anlatacağım."

"Tanıdığım en sinir bozucu kadın olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Bu unutulmaz olduğum anlamına geliyor," dedi Liz utangaç bir gülümsemeyle. "İşte bir muhabirden duyduğum en iyi laf bu." "*New York Times*'da boşuna iş bulmadım."

"*New York Times* mı?" Brady daha sonra alçak bir ısıklıkla sordu.

Liz takdir karşısında biraz gururlandı. Bu iyi bir işti, çok iyi bir işti. Bununla gurur duyuyordu ve bunu kutlamaya bile fırsat bulamamıştı.

"Beni almaya geldiğinde sana her şeyi anlatacağım."

"Sadece uyuma," dedi kararlı bir şekilde. "Oraya vardığımda ben de oraya gideceğim."

Brady geliyordu. Gerçekten de onu görmeye geliyordu. Bu, onu okulun önünden aldığı son seferki gibi değildi. Hayden'la ilgili olarak içinde aynı duygular dönüp dursa da, Brady'ye karşı hissettiklerini artık inkâr etmiyordu.

Vücudunun beklentiyle uğuldamasına neden oldu. Yerinde duramıyordu ve kıyafetini yarım düzine kez değiştirdi. Sonunda gitmeye karar verdi

Koyu renk bir kot pantolon, kırmızı V yakalı bir kazak ve altın tokalı siyah binici çizmeleriyle rahattı. Saçları ve makyajı o gece Victoria ile çıktıkları için hâlâ yapılıydı. Bu sanki sonsuza kadar önce olmuş gibiydi. Dünyasının değişmesinin üzerinden sadece birkaç saat geçtiğine inanmak zordu. İş teklifi, Hayden'ın gazetedeki manşeti, Clay'in Brady'nin artık Erin'le birlikte olmadığını açıklaması ve nihayet Brady'yi görecektir olması. Vücudu bu iniş çıkışlara zor ayak uyduruyordu.

Ne zaman sokağından bir araba geçse yerinden fırlıyor ve onu almaya gelen tanıdık Lexus mu diye bakıyordu. Ama birkaç saat sonra, Brady'nin ona yalan söyleyip söylemediğini merak etmeye başlamıştı. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Gerçekten onu görmeye gelmeyecekse, ona gelmeyeceğini söylemesi yeterliydi. Ama yine de saatler ilerledikçe sinirlenmekten kendini alamıyordu.

Farlar penceresinde parladı ve Liz ayağa fırladı, onun sonunda burada olduğunu umarak, dua ederek. Saati kontrol etmek için telefonuna baktı. Sabah saat üç yirmi yedi. Tanrım! Eğer Brady'den başkası olsaydı, muhtemelen çoktan sızmış olurdu.

Araba onun garaj yoluna döndü. Liz'in kalbi yerinden fırladı. Brady! Gerçekten de buradaydı. Çantasını kaptığı gibi omzuna attı ve evden dışarı fırladı. Brady daha motoru durdurup arabadan inmeden, Liz koşarak ön tarafa gelmiş ve kapıyı açmıştı bile. Liz kaba şekilde yolcu koltuğuna oturdu ve kapıyı çarptı.

"Hey," dedi nefes nefese. Eğer kısa bir koşu onu bu kadar etkilediyse daha fazla tenis oynaması gerekiyordu. Ya da belki de Brady'nin muhteşem yüzü ona bakıyordu.

Onu son gördüğünden beri saçları biraz uzamıştı. Muhtemelen saçlarını kestirmesi gerekiyordu ama ona hiç yakışmamıştı. Kahverengi gözleri gecenin karanlığında gölgelenmişti. Dolgun dudakları her zamanki gibi baştan çıkarıcıydı. Liz onu gündelik giysiler içinde görünce de şaşırdı. Saat sabahın üçünü geçiyordu ama yine de bu Brady'ydı. Üzerinde kot pantolon, koyu renk bir tişört ve bu ilişkiyi sürdürmeye karar verdikleri gün lokantada giydiği Arc'teryx ceket vardı. Arabanın diğer tarafına uzanıp onu öpmek istiyordu.

Onun nefes nefese girişi karşısında başını salladı.

"Selam." "Seni görmek güzel," diye fısıldadı dudaklarını ısırarak.

Brady'nin gözleri kızın yüzünde, vücudunda ve sonra tekrar ön camda gezindi. Garaj yolundan geri geri çıkmadan önce arabayı geri vites taktı. "Sabaha bana kızgın bir sürü insan olacak," dedi cevap olarak.

Liz ne beklediğini bilmiyordu. Burada yine kendini ortaya koyuyor ve aynı soğuk Brady ile uğraşıyordu. Gidecekleri yere vardıklarında onun buzlarının çözüleceğini umuyordu.

"Bu sabah geri dönmeyeceğimiz anlamına mı geliyor?" Liz umutla sordu.

"Göreceğiz."

Bu umut verici bir başlangıçtı. "I . . .

Bak, Brady ..."

Brady, "Konuşmaları gideceğimiz yere vardığımız zamana saklayalım," dedi.

"Tamam," dedi usulca. "Nereye gidiyoruz?"

", " dedi ona. "Şimdi uyumaya çalışmalısın. Biraz zaman alacak."

Liz kaşlarını kaldırdı. İlgisini çekmişti. Onu yolda uyuyabileceği kadar uzak bir yere götürüyordu. Gazetecilerin onu bulmayı akıl edemeyecekleri bir yere gitmeye çalışıyor olmalıydı... onları. Evet, eğer bu gece birlikte görülürlerse, hikayenin patlak verdiği gece, bu kimsenin ilgisini çekmezdi.

"Pekâlâ," dedi koltuğuna yerleşmeden ve vücudunu çevirip ona bakmadan önce. Ona bakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, eğer bir süre konuşmadan burada kalacaksa, bu fırsattan yararlanacaktı.

Yolculuğun yirmi dakikasında gözleri kapanmaya başladı ve bilincini daha uzun süre koruyabileceğinden emin değildi.

"Brady," diye fısıldadı sessizliğin içine. Elini arabanın üzerinde gezdirdi ve onun elini kendi eliyle kapattı.

"Uyuduğumu sanıyordum." Ama elini . "Özür dilerim."

İçini çekti, parmaklarını birbirine geçirdi. "Biliyorum. Hadi uyu."

Bir kapının yumuşak tıkırtısı ve vücudunun oldukça güçlü, yetenekli bir adam tarafından tutulduğunu hissetmesi Liz'i uyandırdı. Sonra akli olanlara kilitlendi. Brady. Brady onu taşıyordu. Tanrım, mutlu ölebilirdi. Adamın onu arabadan çıkarıp neredeyse içeri kadar taşıması sırasında uyuyabilmesi için gerçekten kendinden geçmiş olmalıydı.

Kendine geldiğinde usulca "Mmm," diye inledi. Onun bedenine doğru eğildi ve kollarını boynuna doladı.

"Günaydın," dedi, durma noktasına geldi ve onu nazikçe yeniden ayağa kaldırdı.

Yere bırakıldığında, çalışırken hafifçe yalpaladı. Brady onu sabit tuttu ve o da ona doğru eğildi.

"Günaydın," diye mırıldandı. Tek yapmak istediği başını onun göğsüne yaslamak, kollarını ona dolmasını sağlamak ve tekrar uykuya dalmaktı. Şu anda bundan daha fazla yapmak isteyeceği bir şey düşünemiyordu. Tamam... belki bir şey.

"Ayaklarının üzerinde ölü gibi duruyorsun."

"Sadece ... yorgunum," dedi esnemesinin arasından.

"Nedenini hiç bilmiyorum. Saat daha sabahın beşi."

"Neredeyiz?" diye sordu ilk kez etrafına bakarak.

Liz etrafına bakındı ve nerede olduklarını anladığında gözleri parladı. Göl evi. Adamın onu buraya getirdiğine inanamıyordu. En son iki yaz önce Dört Temmuz hafta sonu gelmişti. Burada sadece güzel anıları vardı. Öyle kalmasını umuyordu.

"Görüyorum ki onaylıyorsun," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Neden kanepede kamp kurmuyorsun? Burayı ısıtmak için bir ateş yakacağım ve sonra beni neden aradığın hakkında konuşabiliriz."

Umutsuzca başını salladı. Bu konuşmayı dört gözle beklemiyordu. Söylenecek çok şey vardı ve bunların ne kadarının bir fark yaratacağını bilmiyordu. Belli ki her şeyi geride onu göl evine götürecek kadar ona değer veriyordu. Ama bu aralarındaki ilişkinin birdenbire değişeceği, her şeyin daha iyi olacağı anlamına gelmiyordu.

On beş dakika sonra şöminede ateş yanıyordu ve Brady onun yanındaki koltuğa çöktü. Gözleri kocaman açılmıştı. Kapalı olduklarını bile fark etmemişti.

"Yine üzerimde uyuyorsun bebeğim," dedi usulca, saçlarını yüzünden çekerek.

Bebek. Ona bebeğim demişti. Bu çok küçük bir jestti ama yine de çok şey ifade ediyordu. Onun dokunuşu midesine kelebekler göndermişti. Uzun zamandır bunu arzuluyordu. Ve bu hiç beklenmedik bir anda olmuştu. Onun kızmasını, ona bağırmasını beklemişti. Oysa burada nazık, şefkatli ve açık davranıyordu. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmeyi diledi.

"Özür dilerim. Çok yorgunum ama bu konuşmayı yapmamız gerekiyor."

"Biliyorsun," dedi, yüzünü ellerinin arasına alıp ona derin derin bakarak, "normalde önce konuşup sonra harekete geçen bir adam değilimdir."

Liz'in kalbi küt küt atmaya başladı. O ... muydu? ? Hayır. Bunu ima etmiyordu. Ağzını birkaç kez açıp kapadı, buna bir yanıt bulamadı.

"Şu anda sana karşı gerçekten dürüst olacağım." Liz, Brady'nin sözleri karşısında dudaklarını yaladı ve en kötüsüne hazırlandı. "Sana çok kızgıyım. O kadar kızgıyım ki sana bakmak bile canımı yakıyor. Seni düşünmek enayi yumruğundan daha acı verici. Hayatımın içine ettin ve ben senden kurtulamıyorum. Ama aynı zamanda Liz, tüm vücudum sana dokunmak için ağrıyor. Sadece dudaklarının tadına bakmak, seni içime çekmek ve kendimi içine gömmek istiyorum. Delirecekmişim, ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum. Çünkü her şey bana ters yöne koşmam gerektiğini söylüyor, ama sonra sana bakıyorum, sesini duyuyorum, o yalvaran mavi gözleri görüyorum ve kayboluyorum. Yapmam gereken her şeyi unutuyorum ve sadece ne yapmak istediğimi biliyorum."

Dudakları birbirinden sadece bir santim ayrılana kadar onu öne doğru çekti. Nefes alış veriş düzeni düzensizdi. Kalbi onun beyanı karşısında göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Ve tek istediğim bu," diye fısıldadı dudaklarını dudakları için talep etmeden önce kendi.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

SONRA HAREKETE GEÇ

L Daha mükemmel bir öpücük hayal edemezdim. Brady'nin dudakları Normalde Yani talep ediyorum, taşındı ile onun Duygusal, çağrışımsal, büyüleyici. Tek vücut olmuşlar, şefkatli kucağında kaybolmuşlardı. Sadece bir öpücüktü ama bundan çok daha fazlasıydı. Bu Brady'nin konuşmadığı sözleri tuttu.

Kolları Brady'nin boynuna dolanırken, Brady onu nazikçe kanepeye geri itti. Konuşmaları gerektiğini biliyordu. Söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki. Ama şimdilik konuşmayı vücutlarının yapmasına izin verdi ve kelimelerin ihtiyaç duyulduğunda geleceğini biliyordu.

Brady'nin elleri kazağının altından kayarak sert karnında gezindi. Onu hissettiğinde inledi. Adamın dokunuşu vücudunda şok etkisi yarattı. Akli bu adamda ve asla vazgeçemediği bu duyguda kaybolmuştu.

Birbirlerine karşı hareket ettikçe vücutlarından ısı yayılıyordu. Bir yıldan fazla bir süredir bastırılmış cinsel hayal kırıklığı aralarındaki ateşi körüklüyordu. Liz'in parmakları adamın koyu renk saçlarına dolanırken, adamın dili onunkiyle buluştu ve birbirlerine masaj yaptılar. Bacakları neredeyse bilinçsizce büküldü ve pelvisini ona doğru itti. Brady onun ağzının içinde inledi ve Liz onun ağırlığının kot pantolonundaki sertliği hissedene kadar değiştiğini hissetti.

Öpüşmelerine ara verip kazağını başından aşağıya çekti ve sonra bir anlığına, seçtiği daracık siyah balconet sütyenden taşan göğüsleriyle gövdesine baktı. Brady ile ne olacağını bilmiyordu ama hazırlıklı gelmeye karar vermişti. Brady yüzünde pis bir sırıtişla şakacı bir şekilde sütyeninin kayışını kopardı.

"Siyah iç çamaşırı mı?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

"Birinin görmesini istediğinde giydiğin şeydir." Parmak eklemlerini adamın çene çizgisinde gezdirdi. "Bunu yapıp yapmayacağından emin değildim ama tam da seni çözdiğümü düşündüğüm anda beni şaşırtıyorsun."

Elini avucunun içine aldı ve her bir boğumunu usulca öptü. "Komik. Beni sürekli şaşırttığını fark ediyorum."

Brady elini onun omzuna koydu ve sonra ellerini kot pantolonunun beline indirdi.

"Seksi."

Düğmeye bastı. "Akıllıca."

Fermuar dibe kadar indi. "Komik."

Eli kumaşın altına kaydı ve bacaklarından aşağı sürükledi. "Nazik."

Baldırına, dizinin üzerine ve iç uyluğuna hafif öpücükler kondurdu.

"Nefis," diye mırıldandı, siyah dantel tangasını hafifçe ısırdı.

Liz inledi ve kalçalarını davetkâr bir şekilde yukarı bastırdı. Adam onu çıldırtacaktı. "Beni yiyip bitirecekmişsin gibi konuşuyorsun."

Danteli kenara çekti ve dilini hafifçe kadının kıvrımlarına değdirdi. "Öyleyim."

"Siktir," diye inledi.

Onun sözleriyle tüm vücudu titreşti. Sadece onu istiyordu. Her şeyiyle onu. Hayatı boyunca hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediği kadar. Uzaklaşmak yaptığı en zor şeydi ama Brady'yle birlikte olmak en kolayıydı. Her şey yolundaydı. Sanki tüm parçalar yerine oturmuş, dünya onların şarkısını söylüyor ve tüm evren aynı hizadaymış gibi.

Tangası da kot pantolonuyla aynı kaderi paylaştı. Dili klitorisinin etrafında döndü ve kız ona karşı direndi. Brady işine devam ederken kalçalarını kabaca aşağı doğru zorladı, klitorisini ağzına aldı ve küçük boncuğu hafifçe kemirdi. Kadının inlemeleri arttıkça Brady işaret parmağını kadının ıslaklığında gezdirme fırsatını yakaladı.

Geri çekilmeden önce onu bir kez daha öptü ve kanepede nefes nefese yatan kıza baktı. "Biri beni istiyor," dedi parmaklarını kızın açıklığının üzerinde daire döndürerek.

"Sence?" diye inledi, ellerini havaya kaldırıp kolçağı kavradı.

"Emin değildim. Sanırım bunun için bana yalvarman gerekecek bebeğim." Ona alaycı bir öpücük daha kondurdu.

"Ne istersen yaparım," diye mırıldandı. "Sadece lütfen, lütfen ..." "Lütfen ne? Gelmek istiyor musun?"

"Evet," diye inledi. Parmakları hareketsiz kaldı ve neredeyse hayal kırıklığı içinde haykırıyordu.

"Sanırım bundan daha iyisini yapman gerekecek. Vücudun altımda zonklıyor ve ben daha seni sikmedim bile. Beni gerçekten istediğinden emin değilim," dedi, tüm gücü elinde tutmanın keyfini çıkararak.

"Brady, sadece sık beni. Beni boşaltmanı istiyorum. Sana teslim olmak istiyorum. Yıldızları görmemi sağlamanı istiyorum," diye yalvardı ona. "Lütfen beni al. Ben seninim."

O muhteşem gülümsemesiyle ona sırttı ve sonra yalvarışlarına cevap verdi. Dili klitorisini yalayıp emerken Brady'nin parmakları ıslak amına daldı. İlk orgazm dalgasının onu tam anlamıyla vurduğunu hissettiğinde sırtı kanepeden kalktı. Onun kendisine dokunmasını o kadar uzun zamandır bekliyordu ki, vücudu ona dayanamadı bile. Parmaklarının G noktasına doğru bir hareket yaptığını hissetti ve kendini kaybetti. Zevk vücudunda yuvarlanırken duvarları onun etrafında kapandı.

Brady onun bacaklarını titreterek bıraktı ve aceleyle tişörtünü ve kot pantolonunu çıkardı. Onun yanına oturdu, saçlarını avuçlarının arasına aldı ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Liz o buyurgan gözlere, o buyurgan varlığa bakarken nefes almayı bıraktı. O anda bu adama bir daha asla karşı koyamayacağını anladı. Ve bunu asla istemedi.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu görmek ister misin?" diye fısıldadı, burnunu ona değdirerek.

"Lütfen," diye mırıldandı.

Adam onu yerinde tutarken bile dudakları usulca buluştu. Tıpkı ilişkileri gibi güzel bir tezattı. Sıcak, ateşli ve talepkâr. Yumuşak, yoğun ve duygusal. Çarpıştıklarında ikisi de yerçekiminden kaçamıyordu.

Onun dudaklarında kendi tadını alabiliyordu ve vücudunun yeniden tepki verdiğini hissetti. Brady'nin onu rahatsız edecek hiçbir şey yapamayacağı kesindi. Bu adamı o kadar çok istiyordu ki diğer her şey onun için kaybolmuştu. Adam da onun dışında her şeyi kaybetmişti.

Brady'nin eli kadının sırtında gezindi ve sütyenini çıkardı. Onu tekrar kanepeye yatırdı ve vücudunu kendi vücuduyla örttü. Onunkilerden biri

Bir eli yumuşak göğüslerini yoğururken diğeri saçlarına dolanmıştı. Kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde oynatarak adamın sikine ulaşmaya çalışıyordu. Ama adam hazır olana kadar ona bir santim bile vermeyecekti.

"Talepkâr küçük kedi," dedi kalçalarını tekrar kanepeye doğru iterken.

Liz yenilgiyle inledi. Talepkâr ve onu çok istiyordu. Bu birikim bir işkenceydi, saf, güzel, mutluluk verici bir işkence, ama yine de işkenceydi. Vücudunda şimdiden gerginlik oluşmuştu ve sadece onun aletini içine sokmasını ve bir daha asla arkasına bakmamasını istiyordu.

"Henüz vücudunu yeterince keşfetmedim," diye mırıldandı boynuna karşı. "Sanırım önce her santimini öpmeliyim. Sen ne dersin?"

"Brady," diye inledi.

Boynundan aşağıya ve köprücük kemiği boyunca öpücükler bırakırken kıkırdadı. "Bu benim," dedi ona. "Ve bu."

Göğsüne öpücükler bıraktı ve sonra yapıştı. "İkisini de."

Adam kalçalarını kavrayıp sikini kadının açıklığına yerleştirirken elleri karnında kelebekler uçuşmasına neden oldu. Hareket etmek ve onu içine almaya çalışmak istedi, ama sadece ona karşı hissi bile onu çılgına çeviriyordu. Onun geri çekilmesini istemiyordu.

"Bu gece yaşadığın her anıyı sileceğim bebeğim."

"Sizinkiler değil," diye çıkmayı başardı. "Onları her zaman güvende tutarım."

Ona parlak bir şekilde gülümsedi. Söylenecek en doğru şey buydu.

Brady hiçbir uyarıda bulunmadan tek bir hamlede kabaca Liz'in içine daldı. Gerilip içini görkemli bir şekilde doldururken Liz haykırdı. Söz verdiği gibi, Liz yıldızları gördü. Daha önce hiçbir şeyin bu kadar inanılmaz gelmediğinden emindi.

Adam yavaş bir ritim tutturmaya başladı ve Liz onun içine daha derinlemesine girdikçe bu ritmi arttırmak için sabırsızlanıyordu. Liz ona olabildiğince fazla yer açmaya çalışarak sırtını tekrar dikleştirdi ama adamın ne kadar büyük olduğunu unutmuştu. Sabaha harika bir şekilde ağrıyacaktı ve yine de daha fazlasını istiyordu.

"Daha sert," soludu Liz. "Siktir. Brady, daha sert sik beni."

Brady onun bacağına yakaladı ve daha sert ve daha hızlı bir şekilde içine girmeden önce omzuna yerleştirdi. Duvarlarını kapasitesine kadar gererken inledi.

Adam onu o kadar sert bir şekilde tuttu ki, acı sınırındaydı ve kadın daha fazla kaldıraç elde etmek için kanepeyi tırmalıyordu.

"Bebeğim, sızlanman beni ," diye homurdandı. "Oh Tanrım," diye inledi.

Sırttı ve onu daha da sert sıkmek için öne eğildi. Neredeyse oraya varmıştı. Vücudunu bir ter tabakasının kapladığını ve duvarlarının onun etrafında acımasızca sıkıştığını hissetti.

"Aç şu bacaklarını benim için," dedi ve kadının bacağına omzundan kanepeye doğru itti. Kadın diğer bacağına da açarak ve önünde büküm durarak ona itaat etti.

Brady biraz daha yer açarak kadının içine girdi ve kadın duvarlarının sarsıldığını hissetti. "Tam orada, evet, Tanrım," diye bağırdı ve sonra paramparça oldu.

Adam haykırmadan ve onu doldurmadan önce bir kez daha içine daldığında bacakları acımasızca titredi. Brady öne doğru onun üzerine yığıldı ve kadın kollarını ve bacaklarını onun etrafına sardı. İkisi de nefessiz kalmış ve efordan titriyorlardı, ama inanılmaz, kesin bir şekilde doymuşlardı.

Nefes alış verişleri düzleşince Brady dirseklerinin üzerine çıktı ve kızın keçeleşmiş saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Dudaklarını bir kez öptü ve geri çekildiğinde, yüzündeki megawatt gülümsemesini engelleyemedi.

"Biliyor musun bebeğim," diye fısıldadı, "sana o kadar uzun zamandır kızgınım ki artık içimde olduğunu sanmıyorum. Bu çok fazla çaba gerektiriyor. Seni sevmek çok daha az çaba gerektiriyor ve bu da o gülümsemeyi görebileceğim anlamına geliyor."

Liz'in ağzı şok içinde açık kaldı. Az önce ona onu sevdiğini mi söylemişti?

Hafifçe güldü ve sonra onun düğmeli burnunu öptü. "Sevgililer Günün kutlu olsun, bebeğim."

OceanofPDF.com

Bölüm 27

YULAF EZMESİ

Liz ertesi sabah uyandığında Brady'nin güçlü kollarının beline dolandığını ve yüzünün onun omzuna gömüldüğünü hissetti. Üst kattaki pencereden yatak odasına ışık süzülürken yumuşak yorgan hâlâ çıplak olan vücutlarını örttü. O anda Liz, bulunduğu yerin ve sahip olduğu şeyin getirdiği tüm sevinç ve mutluluğu hissetmeye kendini bıraktı.

yapıyor.

Brady Maxwell. Brady Maxwell ile yataktaydı.

Ve sabahın erken saatlerinde, uykusuzluktan yarı baygın halde, dün gecedan kalan tüm doğru yerleri ağrırken, tam da olması gereken yerdeymiş gibi hissediyordu. Oraya varmak için zor zamanlar geçirdiklerini biliyordu ve önlerindeki yolun kolay olmayacağından da emindi. Ama en azından şu anda ve burada, dünyanın geri kalanını bir kenara bırakabilir, Hayden'ın makalesi ya da skandal için yanıp tutuşan bir halk yokmuş gibi davranabilir ve sadece burada Brady ile birlikte olabilirdi.

Ona sokuldu ve boynuna yumuşak bir öpücük bıraktı. Brady kendine geldiğinde "Mmm," diye mırıldandı.

"Günaydın," diye fısıldadı.

Belindeki kavrayışını sıkılaştırarak onu kendine doğru çekti. "Dün gece inanılmaz bir rüya gördüm."

"Öyle mi? İçinde ben de var mıydım?" Liz bacaklarını yorganın altında birbirine dolayarak sordu.

"Öyleydin. Rüyamda seni göl evime getirdiğimi ve bütün sabah seninle seks yaptığımı gördüm," diye kulağına fısıldadı.

"Seni kırmak istemem ama bu bir rüya değildi."

"Biliyorum," dedi kulağını ısırarak. "Sanırım başka bir rüya daha görüyorum."

"Bunun içinde ben de var mıyım?"

"Bütün öğleden sonra seni beceren de benim."

"Oh," diye fısıldadı. "Sanki ben de aynı rüyayı görüyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve sonra onu üzerine yuvarladı. Liz göğüslerini onun göğsüne yasladı ve ellerini onun omuzlarına dayadı. Eli aralarına kaydı, dudaklarını ayırdı ve ona alaycı bir şekilde dokundu.

"Bu sefer yalvarmak yok," diye inledi, onun eğlenceli parmaklarından kaçtı ve kendini onun ereksiyonuna doğru bastırdı.

"Yalvarmak en sevdiğim kısımdır." Onun dudaklarını buldu ve usulca öptü.

Liz gülümsedi ve kendini yavaşça onun üzerine bırakmadan önce öpüşmelerini kesti. "Yalvarman mı yoksa inlemen mi? Yoksa boşaldığın zaman mı?"

Brady onun kalçalarını kavradı ve onu tamamen üzerine doğru itti. Liz bu beklenmedik hareket karşısında nefesini tuttu. "Boşaldığın zaman."

Liz bu değerlendirmeye karşı çıkamazdı. Liz'i her boşalttığında, Liz de onu hemen takip ediyordu, ta ki ikisi de bitkin düşüp hareket edemez hale gelene kadar. Vücutları sanki seks hayatlarında hiç duraklama olmamış gibi mükemmel bir uyum içindeydi.

Üstte olmasına rağmen, hızını Brady'nin belirlemesine izin verdi. Elleri kızın vücudunu onun üzerinde yukarı ve aşağı yönlendirdi. Kalçaları mükemmel bir açıyla buluştu. Göğüsleri hareketle birlikte zıplıyordu ve tek yaptıkları birbirlerine bakmaktı. Bunu özlemişti. Onu özlemişti. Brady ile aralarında sıkışıp kalan duygular, son bir buçuk yılda kaçırdıkları her şeyi yeniden yaşarken her dokunuşu, tadı ve hissi yoğunlaştırdı.

Doruk noktası neredeyse hiç uyarı vermeden dalgalar halinde üzerine çöktü ve Liz tekrar adamın göğsüne düştü. Liz orgazmını atlatırken Brady onun içine girmeye devam etti. Son hamlede Brady'nin kalçalarını kuvvetle kavradığını ve boşalırken gözlerinin kapandığını hissetti.

"en iyi yolu bu," diye mırıldandı usulca. "Seninle birlikte."

"Mmm, seninle."

Brady onun şakağını öptü ve ellerini sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Duşa girmeye ne dersin?"

"Bana katılır mısın?" diye sordu, adamın elleri üzerindeyken neredeyse uykuya dalmak üzereydi.

Hafifçe güldü. "İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz." "Yani, evet?"

"Sen duş al. Ben yiyecek bir şey var mı diye bakacağım. Bunu düşünmemiştim."

"Sen kimsin ve Brady Maxwell'e ne yaptın?" diye mırıldandı.

"Bir erkeği biraz rahat bırak. Hafta sonunu gölde geçirmeyi beklemiyordum," dedi ve yatağın diğer tarafına doğru yuvarlanırken yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bunu yaptığına sevindim."

Brady ayaklarını yatağın üzerine attı ve buff'ın içinde durdu. "Ben de."

Yüce Tanrım! Adam seksiliğin tanımıydı. Kaslı kollar, geniş omuzlar, karın kasları. Dünyanın geri kalanı için bu hiç de adil değildi ama o bu manzarayı hiç umursamıyordu.

Dolaptan bir çift siyah boxer külot, basketbol şortu ve uzun kollu bir tişört buldu ve kadının değerlendirdiği her şeyi örterek yeniden ortaya çıktı.

Brady banyoya girerken, "Suyu açıyorum," dedi. "Tamam, tamam.

Tamam." Liz yataktan fırladı ve onu takip etti.

Brady onun için tezgâha bir havlu koydu ve suyu sonuna kadar açtı. Brady gitmeden önce onun tişörtünü tuttu ve bir öpücük için onu kendine çekti. "Kalmalısın," diye mırıldandı.

"Yemeğe ihtiyacın olacak."

"Evet," dedi, şortunun üzerinden ona dokunarak. "Öyleyim."

"Bahse girerim biraz ağrın vardır. Nazik değildim," dedi. "Ve seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın ..."

"Liz, duş al." Büyük duşakabinin cam kapısını açtı ve onu harekete geçirmek için kıçına bir tokat attı.

"Peki. Hiç sormadığımı söyleme," dedi aceleyle ilerleyerek.

"Bir dahaki sefere bana yalvarmanı istediğimde, sana haber veririm." Başını salladı ve duş kapısını kapattı.

Adam banyodan çıkarken Liz güldü. Sıcak spreyn içine girerek suyun vücudundan aşağı akmasına izin verdi. Doğruyu söylemek gerekirse, çok ağrıyordu. *Hem de çok*. Adamın nazik davranmadığını söylemek muhtemelen yılın en hafif tabiriydi. Ondan istediği kadar sert davranmıştı ve sonra biraz daha, ama bunu geri almayacaktı. Bir saniye bile.

Çabucak duş aldı ve ardından Brady'nin UNC tişörtlerinden birini ve dolapta bulduğu bol eşofmanlardan birini giydi. Çok seksi değildi.

Ama dün gece ne giydiği umurunda değildi. Merdivenlerden oturma odasına indi ve Brady'nin bir ateş daha yakmış olduğuunu gördü. Mutfağa gitmek için döndüğünde sürgülü cam kapılardan gln görüntüsünü yakaladı.

Gl tertemizdi ve pürüzsüz yüzeyine usulca kar yağıyordu. Hafif bir kardı. Muhtemelen yapışacak bir şey değildi ama yine de güzeldi.

"Kar yağıyor," dedi mutfağa girerken.

"Evet, buraya geldiğimden beri böyle oluyor. Umarım kalıcı olmaz ya da yakın zamanda hiçbir yere gitmeyiz," dedi Brady.

"Bu kulağa o kadar da kötü bir şeymiş gibi gelmiyor."

Adam gülümsedi ve kadının kalbi durdu. "Umarım yulaf ezmesi seviyorsundur, çünkü elimizde hemen hemen sadece bu var."

"Yulaf ezmesi iyidir."

Huzurlu bir sessizlik içinde yemek yediler. Her ikisi de yapılacak konuşmanın önemli olduğuunu biliyordu ama her ikisi de içinde bulundukları mutluluk halini biraz daha uzatmak istiyordu. Brady isteksizce bulaşıkları temizledi ve Liz orada oturup Brady'nin ona doldurduğu suyu yudumladı.

"Yani," dedi adam, tezgâha yaslanarak. "Yani,"

diye karşılık verdi.

"gereken bazı şeyler var." "Evet."

"Belki de en baştan başlamalıyız."

"Oturma odası mı?" diye sordu, ayağa kalkıp odaya geri dönerek.

"Elbette."

Liz yine kanepeye oturdu ama bu kez Brady onun karşısına oturdu. Aralarındaki mesafeden zaten nefret ediyordu ama bunun neden gerekli olduğuunu da biliyordu.

"Sanırım bu konuşmaya bazı bölümleri muhtemelen sevmeyeceğinizi söyleyerek başlamalıyım," diye söze başladı.

Brady koltuğa bacağını bileğinden çaprazlayarak, "Bundan pek hoşlanacağımı sanmıyorum," dedi.

En azından biliyordu. Belki de yol boyunca hiçbir şeyi ldrmeyecekti. yol.

"Yani, başlangıç, değil mi?" Adam başını salladı ve kadın başını sallayanlardan kamamaya çalıştı.

karanlık gözleri. Liz derin bir nefes aldı ve başladı. "Sanırım hikâye senin ilkokulundan ayrıldıktan sonra başlıyor. Senin mutlu olmanı istiyordum ve bunu tehlikeye atmak istemedim.

senin seçimin. Ben de ayrıldım ve dönemin geri kalanında perişan haldeydim. Olanları kimseye anlatmadım ve kimsenin içeri girmesine izin vermedim. Oda arkadaşımı bile. Sanırım sen kazandıktan sonra bizim için umut olmadığını fark ettim ve sadece unutmaya çalışmak istedim. İşte o zaman Hayden'la konuşmaya başladık."

Hayden'ın adını duyunca irkildi ve Brady'nin çenesinin sıkıştığını gördü. Onu suçlamıyordu. Hem de hiç.

"Ekim ayına kadar ileri sar. O gece ne olduğunu biliyorsun." Brady sert bir sesle, "Evet, biliyorum," dedi.

Tanrım, bundan nefret ediyordu.

"Sen o kapıyı kapattığında, başka hiçbir şeyin gerçekten önemli olmadığına karar verdim. Bu Hayden'la yaşadığımız ilk tartışmaydı, bu yüzden onu affettim ve bunu geçmişte bıraktık."

"mi?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Erin'den ertesi gün ayrıldım ve sen onu *affettin* öyle mi?"

"Ben sen değilim, Brady. Kendi hatalarımı yaptım," dedi yumuşak bir sesle. "Her şeyin yoluna gireceğini sanmıştım."

Brady başını salladı. "Tamamen fazla bağışlayıcısın. O adam tam bir ahmak."

"Öyle. Ama şunu anlamalısın ki Hayden daha önce bana hiç böyle davranmamıştı. Ve sen gitmiştin." Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Liz ondan önce davrandı. "Biliyorum. Ben gittim. Biliyorum. Güven bana. Gerisini ben anlatabilir miyim?"

Ağır ağır nefes aldı. "Ne oldu?"

"İlişkimde her şey yolundaydı ama benim için hiçbir şey yolunda değildi. Hayden'ı seninle aldattığım için aylarca kendimi yıprattım."

"Öpüşmemiz üzerine mi?"

"İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz, Brady. Sadece bir öpücük olsaydı şu anda burada olmazdık."

Adam başıyla onayladı ve kadın sözlerine devam etti.

"Bir sinir krizi geçirdim ve Victoria'ya söyledim. Hayden'a söylemem gerektiğini, çünkü olabilecek en kötü şeyin beni terk etmesi olduğunu söyledi. O zamanlar bunun gerçekten de olabilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordum. Sadece bir yük kalkmasını istiyordum. Ona sen olduğunu söylemeyecektim," dedi Liz. Daha sonra ne olduğunu düşündükçe vücudu ağrıyordu.

"Ama sen yaptın."

"Evet. Anladı ve ne olduğunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Kendinde değildi. Korkunçlaştı."

Brady'nin gözleri iyice kısıldı ve gergin görünüyordu. "Nasıl korkutucu?"

Liz başını salladı. Onun gözlerinin içine bakamıyordu. Olanları yeniden yaşayamazdı. Ona anlatmak istemiyordu. Sadece diğer her şeye devam etmek istiyordu.

"Liz, nasıl korkutucu?" diye sordu.

"Fark etmez," diye dikizledi.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi sert bir sesle. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü, çenesini elleriyle yumuşakça kavradı ve yüzünü kendisine doğru eğdi.

"Bana bak. Ne demek istiyorsun?"

Liz, Brady'nin endişeli kahverengi gözlerine bakarken alt dudağı titredi. "Çılgına döndü ve ayrıntıları istedi. Ona ayrıntıları verdiğimde, o sadece ..."

"Sadece *ne*?"

"Olanlar hakkında kendimi daha da suçlu hissetmemi sağladı, benimle seks yaptı ve sonra sabah gitti."

Brady onun sözleri karşısında kıpırdamadan durdu. Brady'nin vücudundan geçen tüm duyguları okuyamıyordu ama tüm bunların altında kızgın olduğunu görebiliyordu. "Sen mi istedin? ?"

Liz yutkundu. Başını sallamak istedi ama sadece ona baktı, korku hâlâ gözlerine yansıyor.

"Siktir!" diye bağırdı, elini bıraktı ve hışımla odanın diğer ucuna gitti. "Siktir!"

"Brady . . ."

"Onu öldüreceğim, Liz."

"Hayır," dedi, ayağa fırlayıp ona doğru koşarak. "Bunu yapamazsın."

"Arabamın anahtarları nerede?" diye sordu, odanın içinde etrafına bakınarak.

"Brady," diye yalvardı. Adam kapıya doğru yürümeye çalışırken ellerini onun omuzlarına bastırdı. "Lütfen."

"Burada kalmamı ve sana tecavüz etmesine izin vermemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Liz başını salladı. O kelime. O kelimeyi duyamıyordu. Hayır. Öyle bir şey değildi. Değildi. Farklıydı. Sadece kızgın seks. Sadece nefret seksi. Sadece suçluluk seksi. Bunun dışında her şey. Hayden'ın onu yatağa iterken susturduğunu hâlâ duyabiliyordu. Gözlerini uzak tutmaya çalışsa da gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

"Ah, bebeğim," dedi usulca. Gözünün altındaki yaşı sildi ve onu kollarına çekti. "Gitmeyeceğim."

Liz kollarını onun beline dolayarak, "Onun peşinden gidemezsin," dedi.

"Sana dokunduğu için onu öldürmek istiyorum."

"Biliyorum ama hakkınızda sürekli haber yazan bir muhabiri öldürmenin yeniden seçilmenizi sağlayacağını sanmıyorum."

Başının üstünü öptü ve ona sarıldı. "Birilerinin yeniden seçilme şansını düşündüğünü bilmek güzel."

"Her zaman," diye mırıldandı.

Brady onu kanepeye geri götürdü ve gözyaşları dindikten sonra hikâyesine yeniden başladı. En azından en zor kısmı geride kalmıştı. Yine de bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacağını biliyordu.

"Hayden'a bir hafta önce söyledim ve hikaye dün ortaya çıktı. Bana bunu gazeteye vereceğini söylemedi. Her şey normal görünüyordu.

. . ya da olabildiğince normal." Brady onun yanında gerildi ve kadın onun Hayden hakkında bir şey söylemek istediğini anladı. "Gazetede haberi gördüm ve çıldırdım. Aslında haber çıktığında Savannah'yla birlikteydim."

"Gerçekten mi?"

Liz üzgün bir omuz silkmeye, "Evet, sanırım en azından biri vardı," dedi. "Her neyse, Hayden'ı aramaya çalıştım ama telefonlarıma cevap vermedi."

"Amcık," diye homurdandı Brady nefesinin altından. "Evet. Sonra Heather'dan bir telefon aldım."

"Ne?" diye sordu.

"İlk etapta seni aramayı planlamıyordum çünkü sen bana arama demiştin ve ben de senin isteklerine saygı duymak istemiştim. Sonra o beni aradı ve seninle iletişime geçmememi söyledi."

"Arkamdan böyle iş çevirdiğine inanamıyorum."

"Gerçekten mi? Bizi öğrendiğinde verdiği tepkiden sonra, bir de Hayden'ın makalesinde adı geçince mi? Bunu kendin düşünmediğine şaşırdım."

Brady başını salladı, tüm bu yeni bilgileri sindirmeye çalışıyordu. "Sanırım yarım kaldığını düşündüğü her şeyi tamamlayacağını düşünmeliydim."

Liz acı acı, "O benim," dedi. "Yarım kalmış bir iş." "Ne demek istediğimi anlıyorsun..."

"Evet, biliyorum. Ama tahmin edebileceğiniz gibi, o konuşmadan sonra sarhoş olmaya karar verdim ve Clay beni o zaman aradı."

Brady ona inanamayarak baktı. "Clay senin telefon numaranı nereden biliyor?"

"Birlikte olduğumuz o yaz galanızda ona vermiştim. Daha önce hiç kullanmamıştı ama o gece adımın Liz Carmichael olduğunu sandığını hatırlıyorum."

Brady ondan uzaklaşırken, "Demek ikiyle ikiyi bir araya getirdi," dedi. Kelimeleri bulmaya çalışırken parmaklarını birbirine geçirdi ve onlara baktı. "Clay'in belli bir ünü olduğunu biliyorum. Umarım ben de kardeşimi öldürmek zorunda kalmam."

"Um . . . hayır. Öpmedin. Beni öptü ama hepsi bu." "Onu öptün mü?"

"Um . . . evet."

"Ve sadece bir öpücükle mi tatmin oldu?"

"Şey, hayır, ama biraz karmaşık bir durum. Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum, bu yüzden Clay'le gittiğimde gerçekten kötü bir durumdaydım."

"Ama az önce öpüştünüz?" Brady açıklığa kavuşturmak için sordu.

"Evet. Bana Erin'le ayrıldığınızı söyledi ve içimde bir şeyler yerine oturdu. Başından beri bilmem gereken şeyi fark ettim. Sen benim için her şeydin. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Seninle konuşmalıydım. Bunun düzeltilebileceğini görmeni . Hâlâ bir parça umudum olduğu sürece kırılmamıştım. Bu yüzden Clay'in telefonunu çalıp seni aradım. Ve sanırım şimdi buradayız."

"Bunu kabul etmek çok zor," diye itiraf etti Brady.

"Evet, öyle. Bu yüzden seninle yüz yüze konuşmak istedim. Bu konuda yazacağını düşünseydim Hayden'a hayatta söylemezdim."

"Bunun kayıtlarda yer almadığını ona açıklamak aklına gelmedi mi?"

Liz bacaklarını altına topladı ve içini çekti. "O benim erkek arkadaşımdı. Neredeyse bir buçuk yıldır birlikteydik. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Lanet olası gazeteciler."

Liz çaresizce omuzlarını silkti. "Onlardan hiç bu kadar nefret etmemiştim."

Brady ayağa kalktı ve odada volta attı. Onun kendisine anlattığı her şeyi sindirmeye çalıştığını görebiliyordu. Ona çoktan inandığını biliyordu. Uydurması oldukça ayrıntılı bir hikâye olurdu ve bunun ne anlamı olabilirdi ki? O buradaydı. Onunla birlikteydi. Şimdi yalan söylemeye başlamayacaktı.

Döndü ve ona baktı. Gözleri onun bol giysiler içindeki bedeninden, havluyla kurutulmuş dağınık saçlarına ve kendisine karşı açık ve savunmasız olan yüzüne kadar her yönünü inceledi. Tüm varlığıyla, o kafanın içinde neler olup bittiğini bilmeyi diledi.

"Asıl mesele bundan sonra nereye gideceğimiz," dedi Brady, sesi eşit ve düzdü. Maskenin kayarak yerine oturduğunu, duvarın çarparak onu dışarıya kapattığını görebiliyordu.

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Ben buradayım. Benimle konuşabilirsin. Bana ne düşündüğünü söyleyebilirsin," diye yalvardı Liz. "Ben halk değilim. Ben tehdit değilim. Saklanmak zorunda olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu inanamayarak. "Neyi?"

"Beni çok kolay anlıyorsun. Tek yaptığım sana bakmak ve bir soru sormaktı."

Liz yavaşça başını salladı. "Sana baktığımda gördüğüm bu değil, Brady." Saçlarını omzundan ayırarak bir tarafa doğru taradı. "Sen benim için bir kampanya değilsin. Benim için bir kongre üyesi değilsin. Sen sadece aşık olduğum adamsın ve o adam beni bir kez dışlamaya çalıştı. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

Brady onun bakışlarını kırdı ve gözlerinin pencereden dışarı kaymasına izin verdi. "Sanırım bu olayda biraz karşılıklı hata vardı."

"Evet. Sanırım ikimiz de aptaldık." Liz içini çekti. Bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Nereden başlayacağını ya da buradan tam olarak nereye gidebileceklerini bile bilmiyordu. "Bütün o olaylarda yanında benim olmamam nasıl bir şeydi?"

"Ne fark eder ki?" diye sordu, tekrar ona bakarak.

"Sadece merak ettim. Erin o kadar iyi miydi? Neden onunla birlikteydin? Halkın içinde seninle birlikteydi, kolundaydı. Çok yanlış görünüyordu. Ailenle yediğin yemekte tüm bunları anlatmasına izin verdin ve ben de orada öylece oturmak zorunda kaldım. Yani, bir sabah konuşması

hayır işi yapan bir program sunucusu mu? Gerçekten mi? Gerçekten harika bir baş vermiş olmalı, çünkü kesinlikle sıkıcıydı."

"İşin bitti mi?" Brady tersledi. Liz bipleli. "Um ... evet."

"Güzel. Şimdi bunları arkamızda bırakalım ve şu anda ne yaptığımızı düşünelim. Geçtiğimiz yıl olan hiçbir şeyi değiştiremem ve şu anda içinde bulunduğumuz koşulların hiçbirini değiştiremem. Sadece geleceği düşünebilirim." Brady saçını karıştırırken geri döndü ve Liz'in yanına oturdu. "Halka açılmak istiyorum."

"Ne?" Liz nefesini tutarak aniden ayağa kalktı ve ağzını kapattı. Onun bunu söylemediğinden emindi. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

"Liz, halka açık bir yere gitmek istiyorum. Neyi farklı yapardım diye düşünmek için bir yıldan fazla zamanım oldu. Seni bunu yapmak isteyecek kadar özledim. İşe yaramasını denemek istiyorum. Halk senin varlığını zaten biliyor. Tabii ki dışarıda olmak kolay olmayacak ama medyanın seçmesinden biz seçmemizi tercih ederim. Daha önce halka açılmadık çünkü kariyerimin ötesinde bir şey göremiyordum. Şimdi ikisini de istiyorum. İkisine de sahip olabilmeliyim."

Liz yutkundu. Kendini biraz baygın hissetti. Brady ile böyle bir konuşma yapacağını hiç düşünmemişti. Milyon yıl geçse bile. Onunla halka açık bir yerde olmayı ne zaman aklına getirse, bu düşünceyi bastırmış ve gömmüştü. Şimdi böyle bir olasılıkla karşı karşıyaydı ama bunun neye benzeyeceğini bile bilmiyordu.

"Um, whoa. Bu çok büyük bir şey, Brady. Yani . . . Hayden ve ben yeni ayrıldık. *New Yorker*'dan iş teklifi aldım. Hala okuldayım, gazetenin editörüyüm ve o makaleler. Yeniden seçileceksin."

Brady onun yanında durarak, "Liz, umurumda değil," dedi. Onun ellerini tuttu ve kendine doğru çekti. "Bunu yapmak istiyorum. Tek duyduğum boşa harcanan zaman. Sen gittin. Neden gittiğini anlıyorum ama bunun olmasına izin verdiğim için aptallık ettim."

"Ben sadece İstiyorum, Brady, ama ..."

"Hayır," dedi, parmaklarını dudaklarına dokundurarak. "Sen istiyorsun."

Ona gülümsedi ama midesi düğümlenmişti. Bu tam olarak istediği şeydi ve bu onu çok korkutuyordu. Her şey çok hızlı değişmişti.

", Brady. Seninle birlikte olmak istiyorum ama bu gerçekten ani oldu."

"Biliyorum. Bu biraz çılgınca," dedi. "Normalde aceleci bir insan değilimdir. Beni gerçekten ."

"Ben sadece Geçen sefer halka açılmak isteyenin ben olduğumu biliyorum, bu yüzden bu konuda tereddüt etmemeliyim, ama bir anda düşünecek çok şey var."

Brady gülümsedi ve sonra eğilip onu dudaklarından öptü. "Sanırım her şeye tamamen razı olsaydın daha çok şaşırırdım. Bu büyük bir karar. Ben ilgi odağı olmaya alışkırım. Sen de içinde olmalısın bebeğim."

Liz dondu kaldı. Bunu hiç düşünmemişti. Aslında düşünmemişti. Her zaman bir kameranın önünde olmaktansa arkasında daha iyi olduğunu dşnmşti. Makale yazmayı yayıncılıkta çalışmaya tercih ederdi. Brady'yle birlikte *dışarıda* olmak nasıl bir şey olurdu?

"nce tüm bunların sona erip ermediğini görmek için bekleyebilir miyiz? Sadece aceleci davranıp bizi daha kötü bir incelemeye tabi tutmak istemiyorum."

"Senin yapacağım," dedi bir başka şefkatli öpücükle, "yeter ki benimsin demektir."

"Her zaman yleydim, Brady."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

BLOK ETRAFINDA

B rady ve Liz hafta sonunun geri kalanını onun göl evinde kilitli olarak geçirdiler. Yoldan geçebilecek herhangi bir muhabir tarafından görülme riskini almak istemediklerinden evden çıkmadılar. Ama ikisinden de bu konuda çok az itiraz geldi. Gölden çıktıklarında içine girdikleri cehennem ateşine kıyasla güzel ve huzurluydu. İkisi de bakmıyordu

dört gözle bekliyorum.

Chapel Hill'e dönüş yolu, göl evine gidiş yolunun yarısı kadar uzun sürmüş gibiydi... ve yolun büyük bölümünde uyuyakalmıştı. Liz, Brady ellerine vurup onu durdurana kadar tırnaklarını takıntılı bir şekilde çiğnedi. Onun elini tuttu, parmaklarını birbirine geçirdi ve omzuna yaslandı. Huzur içinde geçirdikleri hafta sonunun bitmesine hazır değildi.

"Brady," diye başladı I-40'tan evine doğru dönerlerken. "Evet, bebeğim?"

"Seni tekrar göreceğim, değil mi?"

Gözleri yoldan ayrılıp ona baktı. "Elbette. Bunu neden sordun ki?"

Liz, "Bilmiyorum," dedi. Gerçekten de bilmiyordu. Korkular onu her yönden kemiriyordu. Bu işi nasıl yürütecekleri konusunda endişelenmek istemiyordu ama bu duyguların üzerine gelmesini de engelleyemiyordu.

"İleriye dönük pek çok bilinmeyen var Liz. Ama ben her zaman senin uçağın olacağım, sen de her zaman benim uçağım olacaksın." Liz bu göndermeye gülümsedi. Aynı şeyi ona birincilik gününde de söylemişti. "O zaman da ciddiydin, şimdi de ciddiyim."

"Tamam. Haklısın," dedi.

Brady'ye ve sahip oldukları şeye güvenmesi gerekiyordu. Fırtınanın dinmesine izin verecekler ve sonra ne yapacaklarına karar vereceklerdi.

Onları spot ışıklarının altına itmek ve her şeyin yoluna girmesini beklemek ona felaketin reçetesi gibi geliyordu.

Muhabirler böyle hikâyelerle beslenirlerdi. Liz daha önce Brady'nin kariyerini tehlikeye atmak istememişti ve şimdi de bunu yapmak istemiyordu. Onun kendisini önemseydiğini biliyordu ve şimdilik bu kadarı yeterliydi. Bir buçuk yıldır ayırdılar, bu yüzden yapmak istediği son şey ondan tekrar uzak kalmaktı. Ancak mantiken beklemenin onlar için daha iyi olacağını da biliyordu. Ayrıca muhtemelen biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Hayden'in aldatmacasından sonra, Brady ile doğrudan, herkesin önünde bir ilişkiye atlamak kulağa çok sert geliyordu. Zamanla her şey yoluna girecekti.

Brady onun sokağına döndü ve Liz'in kafası önündeki manzara karşısında sarsıldı. "Sürmeye devam et," diye bağırdı.

"Ne?" Brady sordu.

"Sadece sürmeye devam et. Durma. Bloğun etrafında sür."

"Tamam," dedi, sokağın sonuna kadar devam etti ve sola döndü. "Neler oluyor?"

"O Audi Hayden'ındı."

Brady frene bastı ve aniden durdular. Liz emniyet kemerine doğru sarsıldı ve kemer omzunu keserken homurdandı. "Tanrım, Brady!"

"Özür dilerim. Ama onun burada ne işi var? Ayrıldığınızı söylediğini sanıyordum."

"Yaptık. Yani, o makaleyi yazdığından beri her şey bitti," dedi Liz. Onu.

"Bekle, 'bitti' mi? Gerçekten mi?"

"Biz birlikte *değiliz*. Onunla konuşmuş olmamın pek bir önemi yok." ona şiddetle anlattı. "Haber çıktığında bütün gün telefonlarıma çıkmayı reddetti. Calleigh Hollingsworth'ün adının yanına kendi imzasını atmıştı," dedi. "Bana göre bu ilişkimizin bittiği anlamına geliyor."

"Ama onunla gerçekten konuşmadın mı?" Brady sordu. "Peki Calleigh Holling her neyse o kim?"

"Brady, telefonlarıma çıkmayı reddederse onunla nasıl konuşabilirdim ki? Konuşamazdım. Her şey bitti. O bizim hakkımızdaki hikayeyi yazan pislik. Her şey bitti." Liz hayal kırıklığı içinde ağrıyan omzuna masaj yaptı. Kafasındaki diğer şeylerle birlikte bir de bununla uğraşmak istemiyordu. "Ve Calleigh de onunla birlikte haberi yapan diğer muhabir. Eskiden çıkıyorlardı ve şimdi Charlotte'ta birlikte çalışıyorlar."

Brady'nin direksiyonu sıkıca kavradığını ve eşit nefes almak için inanılmaz bir özen gösterdiğini gördü. "Oraya girmene izin veremem. Adam dengesiz ve tehlikeli."

"O bana zarar vermez."

Başını yana çevirdi. "Ciddi misin sen?" diye sordu. "Sana yaptıklarından sonra."

"değildi. Öyle değildi."

"Her neyse," dedi, sanki söylediği şeyin tam olarak bu olmadığına bir an bile inanmamış gibi, "yanlıştı. Seni zaten incitti. Bunu tekrar yapmasına izin verirsem lanetleneceğim. Ne tür bir adam eski kız arkadaşıyla iş yapar? Ben söyleyeyim. Kız arkadaşı saatlerce uzakta okuldayken onu becermek isteyen biri."

"Brady," diye tersledi başını sallayarak. "Bunu düşünmek istemiyorum. Ugh! Hayden ve Calleigh. Yapamam."

"Buna para yatırırdım."

"Bu konu hakkında konuşmadan sadece araba kullanabilir miyiz?" diye sordu. Brady yine yavaşça yola koyuldu. Onu bırakmak için acelesi olmadığı belliydi.

"Seni daha güvenli bir yere götürebilir miyim?" diye yalvardı.

"Evimde güvendeyim. Sadece . . . Onunla konuşmam gerek, Brady. Orada olmasının bir nedeni var ve ona her şeyin bittiğini söylemeliyim. Zaten biliyor olmalı ama yüzüne söylesem daha iyi hissetmez misin?"

"Peki. Oraya gitmek istiyorsan, ben de seninle geliyorum," dedi inatla.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Liz sordu. "Senin bir kongre üyesi olduğunu ve onun da senin hakkında haber yazan pislik olduğunu unuttun mu? Senin hakkında yazması için ona cephane mi vermek istiyorsun? Kesinlikle istemiyorum! Hikayenin unutulup gitmesi hakkında konuştuğumuzu sanıyordum. Evime girip Hayden'la yüzleşirsen unutulmayacağını garanti ederim."

Brady dişlerini birbirine geçirdi ve hiçbir şey söylemedi. Onun haklı olduğunu . Olanlar hakkında Hayden'la yüzleşmesi gerekiyordu. Brady yapmadı. O sadece kötü bir durumu alıp daha da kötüleştirecekti. Hiçbir şeyin olduğundan daha kötüye gitmesini istemiyordu.

"Beni köşede bırakır mısın?" Liz sokağı işaret ederek sordu.

"Liz," diye yalvardı.

"İyi olacağım, Brady. O gittikten sonra seni ararım," dedi ona.

Derin bir iç çekti ve sonra sokağın sonunda kenara çekti. "Artık doğru numarayı biliyor musun?"

"Evet," diye mırıldanarak çantasını yerden aldı. Çantanın içinde Clay'in telefonunu buldu ve Brady'ye uzattı. "Bunu Clay'e geri verir misin? Muhtemelen nasıl kaybettiğini merak ediyordur."

Brady yüzünde şeytani bir gülümsemeyle, "Bunu ona geri vermek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Ona çok sert davranma, tamam mı?"

"Tutamayacağım sözler vermem bebeğim," dedi, çenesini eliyle kavradı ve onu dudaklarından sertçe öptü.

"İstemediğini biliyorum."

"Güvende olacağına söz verir misin?"

Liz usulca başını salladı. "Söz veriyorum." "Güzel."

Boğulmakta olan bir insanın son nefesini vermek için çırpınması gibi umutsuzca tekrar öpüştüler. Sonra Liz geri çekildi ve arabadan çıktı.

Kalbi sıkışmış bir halde çantasını göğsüne bastırdı ve sokaktan evine doğru yürümeye başladı. Henüz telefonuna bakmamıştı ve bu noktada bakmaya da korkuyordu. Hayden aramış mıydı? Bir tür açıklaması var mıydı? Bu noktada fikrini değiştirecek bir şey değildi bu.

Telefonunu avucunun içine kaydırды. Mesajlarını kontrol etti ve Victoria'nın Clay'le ayrılıp bir daha dönmediği için çıldıran yarım düzine mesajını, sonra da Hayden'in ortaya çıkıp ona ne söylemesi gerektiğini soran bir avuç dolusu mesajı gördü. Hayden onu bundan daha fazla aramış ve mesaj atmıştı. Mesajlar makalenin yayınlandığı sabah başlamış ve sadece birkaç dakika önce, onun nerede olduğunu anlamaya çalıştığı sırada sona ermişti. Keşke telefonunu kontrol etseydi, böylece onun gelişine daha hazırlıklı olabilirdi ama artık yapabileceği bir şey yoktu.

Araba yolundan çıkıp ön kapıya doğru yürürken, olacaklara karşı kendini hazırladı. En azından Victoria oradaydı. Liz, Brady'yi gönderirken kendinden emin olabilirdi ama Hayden'la yalnız kalmak istemiyordu. Onun bir şey yapacağını sanmıyordu ama hiçbir garantisi yoktu.

Liz kapıyı iterek açtı ve oturma odasına girdiğinde Hayden ve Victoria'yı birbirlerine bağırırken buldu.

"Neden burada olduğun umurumda değil Lane, ama o burada değil. O yüzden defol git evimizden, seni pislik. Yeterince zarar vermedin mi? En iyi arkadaşıma daha fazla acı çektirmek için mi geldin?" Victoria onun suratına fırlattı.

"Vickie, kapa çeneni," diye bağırdı, kızın adını da onunkini söylediği gibi acımasızca tükürdü. "Senin samalıklarından bıktım artık. Seninle konuşmak bile istemiyorum. Liz için buradayım."

Liz yumuşak bir sesle, "Ben buradayım," dedi. "Liz," dedi Hayden, yüzünü ona dönerek.

"Dnmşsn," dedi Victoria. Gözleri fal taşı gibi açılmış, aynı anda milyonlarca soru soruyordu. *Neredeydin? O adamla yattın mı? Bunca zamandır onunla mıydın? Neler oluyor? Hayden'ı kovabilir miyim?*

"yleyim."

"Neredeydin?" diye sordu.

"Sanki bunu sormaya hakkın var da!" Victoria bağırarak onun ensesine bir tokat attı ve Liz'e doğru yürüdü. "Onunla konuşmak zorunda değilsin, Liz. Sadece onu gnder."

"Oldukça travmatik bir Cuma günü geçirdim. Kaçmaya ihtiyaım vardı. Ben de kaçtım," dedi Liz, Hayden'ın sorusunu yanıtlarken. "Burada ne yapıyorsun?"

"Açıklamak için seninle konuşmam gerekiyordu," dedi.

şimdi ona iyice baktığında, kendisi gibi görünmediğini fark etti. enesindeki kirli sakallar uzamıştı ve giysileri sanki son zamanlarda değiştirmemiş gibi kırış kırıştı. Onu bu kadar dağınık gördüğü tek zaman geçen Ekim ayında, tartışmalarından sonra onu terk ettiği zamandı.

"Neyi açıklaman gerektiğinden emin değilim. Sanırım ne olduğunu tamamen anladım," dedi Liz, tamamen soğukkanlı ve kararlıydı. Buraya gelmekle ilgili tüm endişeleri kaybolmuştu. Brady'nin özgüveninin bu konuşmayı körüklediğini hissediyordu.

"zel olarak konuşabilir miyiz lütfen?" Hayden nce Victoria'ya sonra da arkasına bakarak sordu.

"Oh ne? *En son* zel olarak konuştuğumuz zamanki gibi mi?" Liz sert bir sesle sordu. Hayden yüzünü buruşturdu. "I-"

"Hiçbir şey için yeterince iyi bir mazeretin yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Victoria sırtttı. "Bunun için gidip biraz patlamış mısır patlatmam gerektiğini hissediyorum." Liz başını sallayarak, "Victoria, hiç yardımcı olmuyorsun," dedi.

"Tamam. Ben mutfakta olacağım. Eğer bir şey duyarsam, seni eşek sudan gelinceye kadar dövmek için burada olacağım Lane. Bir an bile yalan söylediğimi düşünme."

Kadın uzaklaşırken soğuk gözlerle ona baktı. Mutfak kapısını açık bırakmıştı, bu yüzden birkaç saniye içinde geri döneceği konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Ne yapıyorsun burada? Çıkar ağzındaki baklayı da şu işi bitirelim." Liz kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bekledi.

"I . . . Yaptığım şey için özür dilemeye geldim."

Liz onun yüzüne gülmeye başladı. "Oh, sen ciddisin. Ne kadar üzücü."

"Senin neyin var Liz? Neden davranıyorsun?" sordu.

"Oh, bilmiyorum!" dedi sesini yükselterek. "Belki de erkek arkadaşına en yakın arkadaşım dışında kimseye söylemediğim bir sırrımı açtığımda, gidip bunu gazetede yazdığı için artık *tüm dünya* biliyordur!"

"Adını oraya ben koymadım. Başka kimse sen olduğunu bilmiyor." "Doğru ya! Çünkü bu her şeyi daha iyi yapar ve seni bir anda Hata! Bu kadar aptal mısın? Biri bunu anlayabilir ve anlamasa bile, güvenime öyle bir ihanet ettin ki, bir milyon yıl geçse de asla onarılamaz. Sana bir daha nasıl güvenebilirim? Bunu yaptığını bana söyleme nezaketini bile göstermedin ya da yaptığın şeyle yüzleşmek için o gün beni geri aramadın!"

"Liz . . ."

"Sen bir korkağın tanımısın, Hayden."

Çenesi sıkıştı ve elleri yumruk oldu. Kız onun damarına basıyor ve güvensizliğinden besleniyordu. Bunun olacağını biliyor olmalıydı. Yaptığı şeyin geri dönüşü yoktu. Liz'in onu tekrar ezip geçmesine izin vereceğini düşündüyse fena halde yanılmıştı. O Liz asla yeniden ortaya çıkmayacaktı.

"Açıklamak için geldim. En azından açıklamama izin verecek misin?" diye sordu.

"Elbette. Devam edin ve bana bunun nasıl olduğunu açıklamaya çalışın."

"Bak, her şeyin bu şekilde olmasını istememiştim. Her şey için üzgündüm ve sonunda Calleigh ile senin hakkında konuştum. Beni teselli etmeye çalıştı. Kendimi işe vermemi söyledi. İşte o zaman hikayeyi Ona senin adını falan vermedim."

"Ugh! Çukuru daha da derin kazıyorum," diye mırıldandı nefesinin altında. "Öyle bir şey değildi. Calleigh ile ilgilenmediğimi biliyorsun!"

Brady'nin Hayden ve Calleigh hakkındaki sözleri zihninde yankılandı. "Bana kesinlikle öyle geliyor."

"Hiçbir şey olmadı ama ona hikayeden bahsettiğimde bana söylemeden editöre sunmuş. Onaylandıktan sonra da devam etmekten başka seçeneğim kalmadı."

"Doğru. Seçme şansın olmadığını iddia etmeye çalış. Bunun seninle ilgili olmadığını söyle. Bakalım işe yarayacak mı?" dedi.

"Her şeyi berbat ettim. Özür dilerim. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Bunu yüz yüze yapmak istedim ama ..."

"Ama ne?" diye tersledi. "Taşaklarını kaybettin ve bütün hafta sonu onları aramak zorunda mı kaldın?"

Liz diğer odadan Victoria'nın homurdanarak güldüğünü duydu. Bu Hayden'ı daha da kızdırdı.

"Şu anda ciddi misin?" diye bağırdı yüzüne doğru. "Senden özür dilemeye çalışıyorum. Bunu bir saniyeliğine ciddiye alabilir misin?"

Liz kaşlarını kaldırdı. "Eğer bana bir kez daha bağıırırsan, Hayden Lane, söz veriyorum bir daha asla evimde hoş karşılanmayacaksın. Ve ben tutamayacağım sözler vermem," dedi tehditkâr bir sesle. Brady'nin onun üzerinde bir etkisi olduğu kesindi.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diledi. "Özür dilerim. Neyim var bilmiyorum."

"Herhalde bir sigara içmek için can atıyorsundur," dedi Liz gayri ihtiyari.

"Ne?"

"Oh, bunu da bilmediğimi mi sandın?" "Ben sigara içmiyorum."

"Yalanlar. Hepsi yalan. Sadece yangını cehenneme çeviriyorlar," dedi başını sallayarak.

"Sigara içmiyorum!" dedi, sesini tekrar yükselterek. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Neden sigara içtiğimi düşünüyorsun?"

"Oh, Çünkü I gördüm sen yap o içinde Ekim ne zaman sen sol gazete."

"Beni mi izliyordun?"

"Sana doğruyu söyletmenin tek yolu bu gibi görünüyor!"

"Eskiden sigara içerdim," diye itiraf etti Hayden. "Lisedeyken atletizm takımındaki diğer çocuklar sigara içerdi ama ben bıraktım. Yüksek stresli durumlar

onları arzuluyorum."

"Son zamanlarda kaç tane yüksek stresli durumda bulundun?" Liz suçlayıcı bir şekilde sordu.

"Birkaç tane," dedi sert bir şekilde. "Ama bu yüzden burada değilim. İşleri yoluna koymaya çalışmak için buradayım. İşleri nasıl yoluna koyabilirim?" Ellerini önünde birleştirdi ve öne doğru bir adım attı.

"Buraya bir şeyleri düzeltmek için geldiyseniz, hiç gelmemeliydiniz. Bunu düzeltemezsin. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmemi sağlayamaz. Buraya zaten yeterince zarar verdin. Bence biraz vicdan muhasebesi yapmalı ve hayatında sahip olabileceğin en iyi şeyi ne kadar berbat ettiğini görmelisin. Kendi hayatını mahvettiğini bilmek nasıl bir duygu?" dedi sakinçe. "Umarım Calleigh o terfi için seni yener ve kışına tekmeyi basar. Hak ettiğin bu olurdu."

Hayden'ın ağzı açık kaldı ve sadece başını salladı. "Yani bunu daha iyi hale getiremez miyim?"

"Hayır," dedi kararlılıkla.

"Seninle mantık yürütmek yok mu?" diye sordu, iri ela gözleriyle bunu telafi etmenin bir yolunu arıyordu.

"Bunu düzeltmek için yapabileceğin tek bir şey bile aklıma gelmedi. Beni mahvettin. Bizi mahvettin. Artık bitti," dedi sesi çatlayarak. "Ve bence artık gitmelisin."

Hayden kaderini kabullenerek başını salladı. Çıkmak için kapıyı açtığı anda, yüzünü ona döndü. "Özür dilerim ve bunu düzeltmek için bir yol asla vazgeçmeyeceğim."

Kapı arkasından kapandı ve enerji Liz'i bir hışımla terk etti. Duygusal olarak kendini hiç antrenman yapmadığı bir maratona koşmuş gibi hissediyordu. Kanepeye doğru tökezledi ve minderlerin üzerine yığıldı. bile devam edebileceğini sanmıyordu. Kalbi ağırlaşmıştı ama en azından bildiği bir şey vardı: Brady hâlâ yanındaydı.

Victoria aceleyle odaya girdi. "Gitti mi?"

"Evet, az önce gitti," diye mırıldandı Liz. "Bütün bunları söylediğime inanamıyorum. Gerçekten bittiğine inanamıyorum."

"Ben de, ama o piç her kelimeyi hak etti. Peki ne oldu?"

"Hayden'la mı? Her şeyi duymadın mı?" Liz sordu.

"Hayır! Cuma günü ayrıldığın adamla. Eve geldiğini duydum ama sonra onunla tekrar çıktın. İyi miydi? Seks komasında mıydın? Neden lanet telefonuna cevap vermedin, kaltak!" Victoria onun koluna hafifçe vurdu.

"Oh, Clay. Hayır, onunla yatmadım. Onunla çıktığımda onu tanıyordum."

"Hiç adil değil! Oyun bu değildi."

Liz içini çekerek, "O Brady'nin kardeşi," dedi.

"Brady'nin kardeşiyle seks yapmak için gittin!" Victoria'nın nefesi kesildi. "Şey aslında."

"Vay anasını! Seni hafife almışım. Üçlülerimi unut..." Liz nefesinin altında, "Dörtlüler," diye mırıldandı.

"Benden daha kirli olabilirsin!"

Liz başını iki yana salladı. "Mümkün değil."

"İkisiyle de mi yatacaksın?" Victoria kelimenin tam anlamıyla nefesini tuttu. "Aynı anda mı?"

"Victoria, hayır. Sen kendi fantezilerini yaşıyorsun, benimkileri değil. Clay gerçekten yakışıklı ama benim ilgimi çekmiyor. Hafta sonunu Brady'nin göl evinde geçirdim."

Victoria çığlık attı ve sandalyesinde bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Aman Tanrım!

Çok heyecanlıyım. Sikiştiniz mi? Tekrar birlikte misiniz?"

Liz utangaç bir tavırla gülümsedi, gözleri eline kaydı. "Evet... her iki konuda da."

"Tamam. Tamam," dedi sakın kalmaya çalışarak ama başaramayarak. "Bana her şeyi anlat. Bir kongre üyesiyle seks yaptın. Bu, ayrıntılara girmeden geçirilemeyecek kadar güzel."

"Sana detay vermeyeceğim! Birkaç kez seks yaptık."

"Kaç kere mesela?" Victoria ellerini birbirine vurarak sordu.

"Bilmiyorum." Liz kafasının içinde saymaya başladı. "Hımm... beş gibi zamanlar."

"Bu on beş orgazm demek! Şanslı kız!"

"Saçmalıyorsun!" Liz söyledi. "On beş orgazm mı? Tanrım, Vic."

"Belki de o kadar şanslıyım," dedi Victoria göz kırparak. "Ama kızım, Brady ile birliktesin. Bu nasıl bir duygu?"

Liz içini çekti ve koltuğa yaslandı. "Mükemmellik."

OceanofPDF.com

Bölüm 29

YANLIŞ YÖNLENDİRME

L iz biraz Tylenol aldı ve sonra yatağına yığıldı. Son bir haftadır yaşadığı duygusal iniş çıkışlar onu çok yormuştu ve Tek düşünebildiği gün boyunca uyumaktı. Neyse ki Massey bu hafta sonu gazeteye bakacaktı, böylece bir gün daha serserilik yapabilirdi.

Olanlara inanamıyordu. Tek konsantre olabildiği şey Brady'ydi. Brady ile birlikteydi. Ve sadece bu da değil, Brady ilişkilerini halka açıklamak istiyordu.

Her şey çok *hızlı gelişmişti*. Ve böyle düşündüğü için kendini gülünç hissediyordu. Bir yıl önce ona ilişkilerini saklamak istemediğini söyleseydi zıp zıp zıplardı ama o zamandan bu yana o kadar çok şey olmuştu ki. Bir yıldan uzun bir süredir bir hafta sonundan fazla birlikte olmadığı bir kişiyle açık olma düşüncesi onu içten içe geriyordu.

Kesin olarak bildiği tek şey, Brady'yi sisteminden çıkarmak için uzun süre uğraştığı ve bunun mümkün olmadığıydı. Bu düşünce onu ileriye doğru iten şeydi. O ve Brady birbirlerine . Onlar birlikte olmak için yaratılmışlardı. Ona tüm bunlara değdiğini hatırlatan şey buydu.

Çünkü açıkçası korkuyordu. İnsanların kendisi ve Brady hakkında ne düşündüklerini gerçekten umursamıyordu ama ilişkileri ve gelecekleri hakkında çok fazla bilinmeyen vardı. Ne zaman yalnız kalabileceklerdi? O başkentteyken tüm bunlar nasıl işleyecekti? Birdenbire muhabirlerin akınına mı uğrayacaktı? Zaten medyada bir skandal olarak gösteriliyordu. Kimliği ortaya çıktığında bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu.

Hâlâ üniversitenin son sınıfını bitirmesi gerekiyordu ve *New York Times*'daki yeni işi vardı. Bu ilişkiyi ya da getireceği komplikasyonları beklemiyordu. Bu gitmek istemediği anlamına gelmiyordu.

bu işi bitirdi. Bu, Brady ile ilişkilerinin herkesin incelemesi için tüm dünyaya duyurulmasından önce kendi kendilerine çözmeleri gereken çok şey olduğu anlamına geliyordu. Daha bir ilişki *yaşamaya* fırsat bulamadan herkesin ilişkilerini didik didik etmesi adil görünmüyordu. Sonsuza kadar böyle kalmasına izin veremezdi. Sandy Carmichael'ın zaten olduğundan daha büyük bir hikaye haline gelmek istemiyordu. Bunun yararını biliyordu. muhabirleri oyunlarında yenmek. O zaman hikayeyi o anlatacaktı, onlar değil.

Eğer bir şey varsa, bu sadece durumu daha da stresli hale getiriyordu. Kendisini bir kutunun içindeymiş ve tüm kenarlar yavaşça ona doğru kayıyormuş gibi hissediyordu. Ne yapacağına karar vermek için harcanan her saniye onları keşfedilmeye daha da yaklaştırıyordu.

Tanrım! Stresi biraz azaltması gerekiyordu. Brady'ye geri dönmüştü. *Brady'ye geri dönmüştü!* Milyon yıl geçse de bu anın geleceğini hiç düşünmemişti. Şimdi o an gelmişti ve burada uzanıp onun kollarında uyanmanın nasıl bir his olduğunu, dudaklarının hissini, gözlerinin onunkilerle buluşmasını hatırlamak istiyordu. *Seni sevmek çok daha az çaba gerektiriyor.* Onu seviyordu. Onu her zaman sevmişti. Odaklanması gereken yer orasıydı. Gerisi gelirdi.

Ve dinlenmeye başladı. Bütün bu düşünceler zihninde dönüp dururken Liz uykuya daldı. Çok fazla stres onu tamamen yıpratmıştı ve uyku kaçınılmaz hale gelmişti.

Liz bir süre sonra yatak odasının kapısının vurulma sesiyle uyandı. Yüksek sesle esnedi ve boynundaki kıvrımı gerdi.

"Öyle mi?" diye homurdandı.

Ne kadar zamandır baygındı? Uykuya daldığını bile hatırlamıyordu. Kahretsin! Hayden gittikten sonra Brady'yi arayacağını söylemişti. Muhtemelen çıldırmıştır. Unuttuğunu ya da daha kötüsü Hayden'ın hâlâ burada olduğunu düşünmesini istemiyordu. Brady'ye Hayden'la ilişkisinin bittiğini açıkça söylemişti ama Brady'nin ondan şüphe etmesi için bir nedene ihtiyacı yoktu.

"uyanık mısın?" Victoria aradı.

"Um . . . evet. Özür dilerim. Sanırım kendimden ." Liz ayağa kalktı ve telefonunu aramaya başladı. Ne kadar zamandır uyuduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

ve sonra Brady'yi ara.

"Kaldır kıçını da buraya gel. Bir ziyaretçin var."

Liz kaşlarını birbirine çattı. Onu kim ziyaret edecekti ki? Telefonunu masasının üzerinden kaptı ve saate baktı. Tamam, o kadar uzun süre uyumamıştı. Kırk beş dakika kadar. Yine de ekranında yanıp sönen Brady'den gelen mesaja cevap vermemek için çok uzun bir süreydi.

Liz mesaja tıkladı ve hızla banyoya koştu. Mesajı okurken lavabonun yanındaki sepette bir saç bağı buldu ve saçlarını atkuyruğu yaptı.

Senden haber alamadım. Her şey yolunda mı? Geri dönmem gerekiyor mu? tarafından mı?

Kahretsin! Bu on beş dakika önceydi. Ziyaretçisi muhtemelen Brady, Hayden'ın gittiğinden ve iyi olduğundan emin olmak için kontrol etti.

Liz aynada yüzünü kontrol etti ve yüzünü buruşturdu. Uykusu ona hiç iyi gelmemişti; sanki haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Kendini uyandırmak için yüzüne biraz su çarptıktan sonra koyu halkaları kapatmak için gözlerinin altına biraz fondöten sürdü ve ardından telefonunu cebine geri koydu. Müzikle yüzleşme zamanı.

Liz yatak odasından çıkarken, "Beklettiğim için özür dilerim," dedi. "Beklemiyordum..."

Kızıl saçları bir an için gözüne ilişince sustu. Midesi bulandı.

İyi değil.

Calleigh Hollingsworth'ün oturma odasında ne işi vardı? Liz oraya gidip kadının bordo saçlarını avucunun içine almak ve onu evinden atmak istedi. Liz her ne kadar Hayden'dan nefret etse de, sözde sadece Calleigh'nin müdahalesi yüzünden makaleyi yayınlamıştı; sonra Calleigh'nin adı makalenin başlığının yanında belirmişti ve şimdi de burada, Liz'in önünde duruyordu.

Liz burada olması için tek bir iyi neden bile düşünemiyordu. Bir tane bile. Hayden, Calleigh'ye Liz'in adını vermediğini iddia etmişti ama Calleigh gerçekten ne kadarını biliyordu? Brady'nin evinde Liz'le bu tür şeyler hakkında alay ediyordu. Bu Liz'i endişelendiriyordu ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

"Liz," dedi Calleigh, arkasını dönüp ona bakarak. "Nasılsın, bebeğim?" Liz bu takma ad karşısında hafifçe irkildi. Bundan nefret ederdi. Hakkında her şey

Calleigh bu noktada onu sinirlendirdi.

"Ben iyiyim Calleigh. Sen nasılsın?" Liz dostça sordu. Belki iyi davranırsa Calleigh daha çabuk giderdi.

"Güzel. Güzel. Sadece meşguldüm," dedi Calleigh kayıtsızca.

Liz kuru bir sesle, "Sadece hayal edebiliyorum," dedi. *Hayatları mahvetmekle meşguller.*

"Hayden nasıl?"

Liz gözlerini kıstı. "Neden?"

Buna yanıt olarak sormak istediği milyonlarca soru daha vardı ama hepsi bu kadardı. Neden? Calleigh onun pantolonuna giremediği için mi yoksa ayrılıp ayrılmadıklarını test ettiği için mi?

"Tanrım, sakın ol Liz. Sadece soruyordum."

"Ama neden? Birlikte çalışmıyor musunuz? İkimiz de çok meşgul olduğumuz için şu anda onu benden daha çok gördüğünü düşünüyorum," dedi Liz, Hayden'la ilgili öfkesini birkaç dakikalığına uzak tutmaya çalışarak. Eğer çok kızmış davranırsa, Calleigh her şeyi bir araya getirmeye başlayacaktı.

Calleigh saçlarını omzunun üzerinden atıp utangaç bir şekilde gülümseyerek, "Ah, evet, sanırım," dedi. "Sadece makaleyi gönderdiğimiz Cuma gününden beri onu görmemiştım. Okudun mu? Çok fazla ilgi görüyoruz."

"Okudum. İyi yazılmıştı."

Calleigh başıyla onayladı ama Liz'e bir şey bekliyormuş gibi baktı. "Teşekkür ederim. Bunun üzerinde birlikte çalıştık."

"Terfi alacağını düşünüyor musun?" Liz sordu. Telefonunu çıkarıp Brady'ye mesaj atmak için can atıyordu.

"Sanırım bunu göreceğiz. Bundan sonra sırada ne varsa onun için sırada olduğumuzu söyleyebilirim," dedi parlak bir şekilde gülümseyerek.

Liz, uzun düz saçları, yüksek elmacık kemikleri ve çarpıcı yeşil gözleri olan bu egzotik güzel yerine Calleigh'nin çirkin olmasını diledi. Böylesine soğuk bir kalbe sahip olmak ona iyi gelirdi.

"Tebrikler!" Liz gerçekten sormak istediği tek soruyu geçiştirerek, "Tebrikler!" dedi. *Burada ne halt ediyorsun?*

"Teşekkürler. Buralarda araştırma yaptığım için bir uğrayayım dedim," dedi Calleigh.

Liz'in bir şey söylemesini bekliyormuş gibi durakladı. Liz de söylemedi. Sadece Calleigh'e boş boş baktı.

"Kayıtları inceledim ve tahmin ettiğim gibi Sandy Carmichael adında hiç kimsenin UNC'ye gitmediğini gördüm.

makalede bahsettiğimiz süre boyunca."

"Bunun sahte bir isim olduğunu söylemiştin, değil mi? Aramakla vakit kaybedeceğinizi ya da en azından makaleyi yazmadan önce kontrol edeceğinizi ," dedi Liz küçümseyerek.

Calleigh hafifçe güldü ve başını salladı. "Sadece iki ve üç kez kontrol edeceğimi düşündüm. Kendimi garantiye almak için. Ama görünüşe göre, Hayden'ın da dediği gibi, öyle biri yok. Ona kimin söylediğini de söylemiyor."

Liz donup kalmıştı, hareket etmek, yer değiştirmek ya da gözünü kırpmak bile istemiyordu. Calleigh'nin Liz'den Hayden'ın bu bilgiyi nasıl aldığına dair herhangi bir işarete ihtiyacı yoktu.

"Eğer sana söylemek isteseydi, söylerdi diye düşünüyorum," dedi basitçe.

"Hayden bu bilgiyi belirli bir nedenle saklıyor gibi görünüyor. Demek istediğim, eğer kişi ona bunu kayıt dışı olarak anlatsaydı bana söylemezdi. Bu etik sınırları ihlal etmektir."

Liz hafifçe soludu. "Aman Tanrım, iftira davası açılmasından mı korkuyorsun? Kariyerler daha azı için sona erdirildi, Calleigh."

Yüzündeki renk yavaşça kayboldu ve başını salladı. "Hayır. Ben ... değilim. Bu konuda endişelenmiyorum."

Liz, en azından bir an için onun ritmini bozmuş gibi görünüyordu. Calleigh'nin zihnindeki çarklar açıkça işliyordu. Calleigh'nin, Hayden'ın bilgiyi nasıl edindiği konusunda yalan söylediğini ya da Maxwell ailesinin geri dönüp onları yok etme potansiyeli olduğunu düşünmesini umuyordu. Güle güle, muhabirlik kariyeri.

"Sana söyledi mi?" Calleigh sonunda ağzından kaçırıldı.

"Bana ne söyledin?" Liz başını eğip masumca Calleigh'e bakarak sordu.

"Sandy Carmichael kim? Kiminle konuştuğunu sana söyledi mi? Bir yılı aşkın süredir çıkıyorsunuz, böyle güçlü ve istikrarlı bir ilişkiniz olduğunu düşünürdüm," dedi Calleigh gözlerinde muzip bir parıltıyla, "birbirinize her şeyi anlatırdınız."

Liz tatlı tatlı gülümsedi. "Oh, öyle. Birbirimize her şeyi anlatırız."

Calleigh'nin gözleri hafifçe büyüdü ve sonra normal boyutlarına döndü. "Yani o zaman... biliyor musun?"

"Neyi biliyorsun?" Liz sordu. "Sandy Carmichael hakkında mı yoksa sen ve Hayden hakkında mı?"

"Um . . ." Calleigh ağzı bir karış açık kaldı. Sonra toparlanmak için başını salladı. "Ben sadece Sandy Carmichael'ı soruyordum."

"Hayden'ı soruyorum. Aranızda bir şeyler var mı? Çünkü bana sen mezun olduktan sonra seni terk ettiği için ilişkilerinin bittiğini ve Charlotte'a taşındığından beri seni başından savmaktan mutlu olduğunu söyledi."

"İstersen buna inanabilirsin," dedi, burnunu masaya sokarak.

Ha

va. Liz rahat olmaya çalışarak güldü. "Sorun yok, Calleigh." "Sorun olan ne?" diye tersledi.

Liz gülümseyerek, "Ona inanıyorum," dedi. "İnanıyorum ki Hayden benim yüzümden seninle hiçbir şey yapmayacağım. Çünkü hiç şansın yoktu." "Ne oluyor lan?" Calleigh mırıldandı.

"İş görüşmesine gittiği günkü tehdidiniz aslında çok hoştu. Sana yaklaşacağını düşünmek. Söylediklerinden rahatsız olduğum için bile dehşete düşmüştü."

Yanlış yönlendirme. Oyunun adı buydu. Belki de diğer kadının gitmesini sağlayacak kadar sinirlenmesini sağlayabilirdi ve böylece Liz, Calleigh'nin ima ettiği başka bir şeyle uğraşmak zorunda kalmazdı. Calleigh'nin boşa kürek çektiğini ve Liz'in kapısına bir hevesle geldiğini düşündü.

Calleigh, "Vay canına. Birileri tam bir sürtük havasında," diye homurdandı. Harika.

Liz omuz silkerek, "Beni uykumdan uyandırdın," dedi. "Ki ben olsam gerçekten geri dönmek istiyorum. O yüzden eğer istersen ... dışarı çık." Liz kapıya doğru işaret etti.

Calleigh başını salladı ve sonra gitmeye başladı. Liz nefesini tuttu. Sadece gitmesini istedi.

Calleigh, "Sanırım bu anlamsızdı," dedi.

"Oldukça."

"Hayden'a daha yakın olmak için *Charlotte Times*'a mı başvuruyorsun? Başvurunuz hakkında hiçbir şey duymadım."

Liz parlak bir şekilde gülümsedi. Nihayet doğru dürüst yanıtlayabileceği bir soru bulmuştu. "Aslında *New York Times*'da bir iş kabul ettim. Yani mezun olduktan sonra New York'a taşınacağım."

"Ne?" Calleigh şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Bütün yıl onlarla staj yaptım ve az önce bir pozisyon kabul ettim."

Calleigh dişlerini sıkarak, "Tebrikler," dedi. "Hayden'la aranız nasıl olacak?"

"Oh, eminim bir yolunu buluruz," dedi Liz. Yüzündeki kendinden memnun gülümsemeyi engelleyemiyordu.

"Harika. Kulağa harika geliyor. Sanırım bir ara Charlotte'ta görüşürüz," dedi Calleigh ve kapıyı açtı.

"Elbette," dedi Liz. *Hiç şansı yoktu.*

Calleigh arkasına bile bakmadan kapıdan içeri girdi ve sonra da gitti. Liz kapıyı sertçe kapattı ve sonra neredeyse kapının arkasına yığılıyordu. Vay anasını! Çok yaklaşmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 30

YÜKSEK STRES

Liz birkaç saniye içinde telefonunu cebinden çıkardı. Brady'nin mesajına cevap vermeyi atladı ve onu aradı. Şu anda yaşadığı stresle başa çıkamıyordu ve onu güven verici sesine ihtiyacı vardı. Brady onu her şey yolunda.

Liz, Calleigh'yi yeniden yönlendirebildiği için gurur duyuyordu. Sandy Carmichael'ın kim olduğunu öğrenmeye ne kadar yakın olduğunu fark etseydi, Liz onun bu kadar kolay gitmeyeceğinden emindi. Neyse ki Liz, Hayden'ı kendi avantajına kullanabilmişti. Elbette, Calleigh yarın ayrıldıklarını öğrenebilirdi ama Liz'in umurunda bile değildi. Bu ona Brady ile konuşmak ve ne yapacaklarına karar vermek için bir gün kazandırmıştı.

Sadece bir güne ihtiyacı vardı.

"Liz, aramanı bekliyordum. Ne oldu?" Brady ilk zil sesinde cevap verdikten sonra sordu.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Stresli bir gündü. Hayden bir süre önce gitti ama ben bayılmışım ve ancak birkaç dakika önce uyandım," dedi Liz ona. Sesi titriyordu. Calleigh ile konuşmadan önceki sakinliğini kaybetmişti. En azından Brady'nin yanında kendisi olabiliyordu.

Brady derin bir iç çekti. "Yaklaşık iki saattir Chapel Hill'de ne olduğunu öğrenmek için bekliyorum. Bir mesaj iyi olurdu."

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece duygusal olarak tükendim, Brady. Hayden ve ben büyük bir tartışmaya girdik . Daha çok bir çılgılık yarışına benziyor."

"Kurtarmaya mı çalışıyordu?" Brady soğuk bir şekilde sordu.

"Evet, öyleydi. Bana Calleigh Hollingsworth'ün -yani makaleyi birlikte yazdığı kızın- hikayeyi onun olmadan editöre getirdiğini söylemeye çalıştı." Brady alay etti. Evet, Liz buna inandığından emin değildi.

Ya da. "Sonra da benim adımı koymadığına ve bunu halledebileceğimize dair bir sürü saçmalık söyledi. Yada, yada, yada."

"Ama bitti mi?"

"Evet. Çoktan bitti."

"Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem. Sadece bana ihtiyacınız olursa diye yakınlarda olduğumdan emin olmak istedim. Bir kafede çalışıyorum. Huzurlu bir yer."

"Belki de takım elbiseden daha sık kurtulmalısın," dedi kıkırdayarak.

"Olmaz."

"Güzel. Onları sevdim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bir şey daha var."

Brady içini çekti. "Ne oldu? Geri dönüp Cuma günü seni kaçırdığımda arkamda bıraktığım her şeyle uğraşmak zorunda kalmadan önce hepsini duymak istiyorum."

"Beni kaçırdın mı?" Liz sordu. "Kendi isteğimle gittim."

"Nasıl gitmezsin?"

"Küstah herif," diye mırıldandı.

"Bana söyleyeceğin şey neydi?"

"Uykumdan uyandığımda Calleigh Hollingsworth uğradı."

"Muhabir eski kız arkadaş mı?" Brady sordu. Sesi buz gibiydi. Adamın kırmızı bayrakları çoktan gördüğünden emindi.

"Evet. Sanırım bir şeyler biliyor olabilir. Hayden ona ben olduğumu söylemedi ama sanırım tahmin etmeye çok yakın."

"Bunu o mu söyledi?" diye sordu. "Heather'ı çağırmam gerekiyor mu?"

"Tam olarak bir şey *söylemedi*. İma ettiği şey buydu. Sanırım kim olduğunu bilip bilmediğimi ya da Hayden'ın bana söyleyip söylemediğini öğrenmek istedi, ama konuyu geçiştirdi. Şu anda bu konuda çok fazla endişelenmezdim ama bilmeni istedim. Eğer etrafı koklamaya başlarsa planlarımızı değiştirmek zorunda kalabiliriz."

". Heather'a onun adından bahsedeceğim ve bakalım ne . Eminim her ikisini de kapsamlı bir şekilde araştıran birilerini bulmuştur."

"Bu çok iyi. Evet," diye fısıldadı Liz.

"Hey," dedi Brady, sesi yumuşayarak. "Sen iyi misin?"

"Evet. Tamamen. Sadece biraz korkmuş, bunalmış ve bitkinim. Her şey çok hızlı olmuş gibi hissediyorum. Bir buçuk yıl önce bunu istiyordum, sonra çok uzun süre ayrı kaldık ve şimdi

Daha bir hafta sonu oldu ve birdenbire her şeye balıklama atlıyoruz," diye saçmaladı Liz.

"Sen . . . istemiyor musun?" Brady sordu. Sesindeki tereddütü duymak çok garipti.

". Anlıyorum. Bunun bana ne kadar çılgınca geldiğini anlayabiliyor musun? Tekrar bir araya geleceğimizi hiç düşünmemiştim, Brady. Özellikle de herkesin önünde. Senden ayrıldığımda, gerçekten ayrıldım. Unutmaya ve hayatıma devam etmeye çalıştım. İstedğin şeylere sahip olmanı istedim."

"Seni istedim."

Liz başını salladı ve onun da görebilmesini diledi. Onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmıyordu ama hissettiği her şeyi içinde tutmak da istemiyordu. "Bunu artık biliyorum. Ben de seni istiyorum. Yani, seni başından beri istiyordum. Sadece bu işe girmene izin vermek için bu kadar çok mücadele etmeye alışmak zor ve sonra tüm bu kamuoyu meselesi. Sadece endişeliyim. *Bizim* için değil," diye çabucak düzeltti. "Ama diğer herkes için."

"Şey, başka kimse için gerçekten bir şey yapamayız. Bence burada endişelenmediğin sürece. Tam burada. O zaman gerisini hallederiz," dedi Brady ona.

"Bu doğru. Ben sadece ... Halka açılmaya hazır olduğumu sanmıyorum, Brady." "En uygun zamanın ne zaman olduğuna karar veririz, ama Liz, benimle, bu bir tür yan etki. Artık seni saklamıyorum."

"Bunu istiyorum," dedi. "Bunun daha iyi ortaya çıkmasını isterdim. Bunu anlamak için gazetecileri yenmemiz gerektiğini biliyorum ve bunun için ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum ama keşke ne kadar zamanımız olursa olsun daha fazla zamanımız olsaydı. Anlatabiliyor muyum?"

"Normal bir ilişki istiyorsun. Bunu anlıyorum," dedi Brady huysuzca. "Ama sen beni istiyorsun ve ben sana bunu veremem. Asla veremem."

Liz gözlerini kapadı ve başını kapıya yasladı. Bunu biliyordu. Eğer Brady'yi istiyorsa bazı fedakârlıklar yapması gerekecekti ama bu fedakârlıklar ne kadar büyük olacaktı? Özel hayatından mı? Kariyerinden mi? Hırsı mı? İçten içe fedakârlık ne olursa olsun, hepsine degeceğini biliyordu. Ama ya olursa düşüncesi onu çılgına çeviriyordu.

"Normal olmak istemiyorum. Ben . . . Bilmiyorum. Alışmak biraz zaman alacak."

"Bence bu her ilişkide böyledir. Bizim sadece bazı ek engellerimiz var."

"Haklısın. Şu anda sadece aşırı duygusalım. Sensiz mutlu değildim. Sensiz asla mutlu olamam, Brady," dedi Liz.

Gözlerini kapadı ve bu yolda onsuz devam etmeyi hayal etmeye çalıştı ama tek gördüğü karanlıktı. Boş, bomboş bir karanlık. Ama onunla birlikte olmak karanlıkta parlayan bir ışık, bir umut ışığı gibiydi. Hiçbir şey için bunun gitmesine izin vermeyecekti.

"Üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey."

Liz ona, "Endişelerimi senden saklamak zorunda kalmak istemiyorum," dedi. "Ama bunu atlatacağız, değil mi? Buna değecek."

"Seninle geçirdiğim her saniye buna değer."

Liz içini çekti. "İşine geri dönebilmen için seni bıraksam iyi olacak. Sana yüklendiğim için özür dilerim."

"Her şey yolunda Liz. Sadece biraz uyumaya çalış. Bu hafta her şeyi çözmeye başlayacağız."

Telefonu kapattılar ve Liz yavaşça kapıya yaslandığı yerden kalktı. Boynuna bir ağrı girmişti ve stresini biraz olsun azaltmak için duş almak istiyordu. Victoria'yla olan biten her şey hakkında konuşmak istiyordu ama enerjisi yoktu. Brady'nin dediği gibi, diğer her şeyi bu hafta çözeceklerdi.

Liz duşta zaman geçirdi, vücudunu ovarak temizledi ve uzun sarı saçlarını yıkadı. İşini bitirdiğinde havluyla kurulanarak bir çift yoga pantolonu ve UNC sweatshirt giydi. Fön çekmeye zaman ayırmak istemediği için saçlarını başının üstünde dağınık bir topuz yaptı ve geçen haftadan ihmal ettiği ev ödevini yapmaya koyuldu.

Liz gazetecilik ödevinin on beşinci dakikasında kapı zilinin çaldığını duydu. Masasındaki sandalyeden sıçrayarak kalktı ve oturma odasına doğru yürüdü. Victoria yatak odasından başını uzattı.

Liz sadece gülümsedi. "Anladım."

"Harika." Victoria başını salladı ve sonra odasının kapısını tekrar kapattı.

Liz esnedi ve kapıya doğru uzanırken ağzını kapattı. Kapıyı açtığında, keşke açmasaydım diye düşündü.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Liz inanamayarak sordu.

Calleigh Hollingsworth kapısının önünde duruyordu. *Ne oluyor lan?*

"Evet. İçeri girmemin bir sakıncası var mı?" Calleigh sordu. Megawatt gücündeki gülümsemesi Liz'i rahatsız etti. İçeri girmesine imkân yoktu.

"Şu anda biraz meşgulüm. Belki daha sonra gelebilirsin," dedi Liz, ona biraz deliymiş gibi bakarak. Kapıyı kapatmaya başladı.

Calleigh durdurmak için elini uzattı. "Bir dakikanız varsa bunu hızlıca halledebilirim."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Sanırım söyleyeceklerim için bir dakikanız var."

Liz gözlerini devirdi. Calleigh ne hakkında konuşmak istiyordu?

Liz, "İlgilenmiyorum," dedi. Onun gitmesini istiyordu. Hemen. Ağzından çıkacak hiçbir şey iyi olmayacaktı. Korku her gözeneğine sızıyordu. Hayden'la konuşmuş muydu? Onu uyarmış mıydı? O kadar zaman içinde her şeyi anlamış olabilir miydi?

Calleigh gülümsedi ve yine de konuşmaya başladı. "Buradan ayrıldığımda arabama bindim ve zamanımı boşa harcadığımı düşünerek uzaklaşmaya başladım. Sonra tam olarak ne olduğunu ve ne söylediğini düşünmeye başladım. Özellikle de söylediğim her şey hakkında nasıl savunmaya geçtiğini. Benden hoşlanmadığını biliyorum Liz, ama küçük bir bilgiyi öğrenmek için seninle konuşmaya gelmem bana biraz *fazla* geldi. Eğer bana söylemek istemeseydin, milyonlarca şey söyleyebilirdin. Basitçe bilmediğini söyleyebilirdin. Hayden'ın sana gizlilik yemini ettirdiğini söyleyebilirdin. Sadece bana söylemek istemediğini söyleyebilirdin. Bu yanıtları beklerdim," dedi Calleigh, doğrudan Liz'in gözlerinin içine bakarak.

Liz yutkundu. Oh, kahretsin! Savunmaya geçtiğini hiç düşünmemişti.

"Ama bunu yapmadın, değil mi? Sürekli konuyu değiştirdin ve sana sorduğum her soruyu geçiştirdin. Ve fark ettim ki benimle tamamen oynamışsın. Bu konuda gerçekten bir profesyonelsin. Etkilendim. Ne olduğunu hiç anlamamışım."

Liz, "Ben hiçbir konuda profesyonel değilim Calleigh," dedi. Sesinin tarafsız çıktığını umuyordu. "Ne hakkında konuştuğunu bile bilmiyorum."

Calleigh, Liz'e kafesteki bir hayvana bakar gibi gülümsedi ve sonra Liz'in az önce söylediği tek kelimeyi bile duymamış gibi cevap verdi. "Yaptığın şeyi fark ettiğimde, durumu manipüle etmeye çalışmana neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu merak ettim. Tam olarak ne sakladığını."

Liz gözlerini devirdi. "Bitirdin mi? Hiçbir şey saklamıyorum Calleigh."

"Buraya ilk geldiğimde şüphelerim vardı ama belki de Sandy Carmichael'ın kim olduğunu *biliyorsunuzdur* diye düşünmüştüm... şimdi düşünüyorum da belki de Sandy Carmichael sizsinizdir."

"Ne?" Liz'in nefesi kesildi.

Oh, lanet olsun! Ne yapacağını bilemedi. Buna ne demesi gerekiyordu ki? Yalan söylemek istemiyordu ama bu Calleigh'ydi. Liz'in Brady'ye söylediği onca şeyden sonra, bunu onaylamayı hayal bile edemiyordu. Bu her şeyi mahvederdi. Dizginleri medyaya teslim etmiş olacaktı ve Liz böyle bir durumda dünyasının nasıl bir yer olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Yüzünün ısındığını hissediyordu ve rahatsız görüldüğünün farkındaydı. Calleigh hiç şüphesiz onun vücut dilini okuyordu. Bunu düşünmek bile Liz'in avuçlarını terletti ve gözlerini Calleigh'in yüzünden kaçırdı. Böyle bir şey olamazdı.

İnkar et, inkar et, inkar et.

"Konuyu istediğin kadar değiştirmeye çalışabilirsin," dedi Calleigh, "ama kampanyanın ilk günlerinde seninle ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum. Artık bu benim için kesinleşti. Kayıtlara geçip doğrulamaya ne dersin Liz: Sen Sandy Carmichael mısın?"

OceanofPDF.com

Bölüm 31

BRADY

B rady, ailesinin oturduğu mahallenin etrafında bir tur attıktan sonra uzun dairesel araba yoluna girerken derin bir nefes aldı. O

Telefonunu kontrol ettikten ve cevapsız aramaları, sesli mesajları ve kısa mesajları gördükten sonra cevaplaması gereken pek çok soru olacağını biliyordu. Liz'le geçirdiği huzurlu hafta sonundan sonra, tekrar mücadelenin içine girmeyi hayal bile edemiyordu. Buna bir daha asla sahip olamayacaklardı. Her şeyi yoluna koymuş olsalar bile, asla gerçekten yalnız olamayacaklarını bilmek üzücü bir düşünceydi.

Şu anda bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Başka bir şey hakkında endişelenmeden önce o noktaya gelmeleri gerekiyordu.

Evin çevresinde kamp kurmuş muhabirler vardı ve arabayı park edip indiğinde birkaçı koşarak geldi. Böyle olmasını bekliyordu ama yine de rahatsız ediciydi.

"Kongre Üyesi Maxwell, Sandy Carmichael ile ilişkileriniz hakkındaki iddialar hakkında yorum yapacak mısınız?" diye seslenen biri, yüzüne mikrofon tuttu.

"Kongre Üyesi Maxwell, Sandy Carmichael kim?" diye sordu bir başkası.

"Onu bizden neden saklıyorsun? Başka hangi sırları saklıyorsunuz?"

Halktan mı?" diye seslendi bir başkası. Kameralar parladı ve insanlar dört bir yandan etrafını sardı.

Brady politikacıların hayatlarını mikroskop altında yaşamaları gerektiğini her zaman biliyordu. Babası siyasetteyken bunu ilk elden görmüştü. Ama bunu uzaktan görmek başka bir şeydi; yaşamak bambaşka bir şeydi.

Brady başını salladı ve ellerini uzattı. "Yorum yok. Bir açıklama yapmak istediğimde bir basın toplantısı düzenleyeceğim. O zamana kadar mülkümden defolup gidin," dedi sert bir tavırla, ön basamakları çıkıp ön kapıdan içeri girdi.

Kapıyı sertçe kapattı ve kapıya yaslandı. Muhabirlerden kaçmaya devam edemezdi. Sadece birkaç gün olmuştu ve şimdiden bundan bıkmıştı. Koridorda sesler duydu ve neler olup bittiğini görmek için fuayeye doğru hafifçe yürüdü. Heather ve avukatı Elliott'un hararetli bir şekilde ileri geri konuştuklarını duyana kadar fazla uzaklaşmamıştı. Babasının sesi onları susturdu.

"Zamanı geldiğinde geri dönecek. Siz ikiniz ona çocukmuş gibi davranıyorsunuz. O lanet olası bir kongre üyesi. Akıl sağlığı için bir gün izin aldığı için onu suçluyor musunuz? Ben suçlamıyorum. Zamanla hepsini halledeceğiz. O zamana kadar belki de didecek başka bir yer bulmalısınız."

Brady gülümsedi. Babası bir tartışmayı nasıl keseceğini iyi biliyordu. Gerçi Heather ve Elliott'ın, döndüğünü öğrenir öğrenmez onu bombardımana tutmaya niyetleri olmadığını sanmıyordu. Eve girer girmez bunu yapmalarına izin vermeyecekti.

Liz konusunu herkese nasıl açacağına karar vermek zorunda hissetmeden önce sadece bir kişiyi daha görmek istiyordu. Bu konuyu önce Heather ve Elliott'la konuşabileceğini umuyordu. Ailesine anlatırken Liz'in de yanında olmasını istiyordu ama geçirdiği küçük panik ataktan sonra bunu neden yalnız yapması gerektiğini anlayabiliyordu.

Yapmak isteyeceği son şey çok hızlı hareket etmektir. Ama böyle bir durumda nasıl daha yavaş hareket edeceğini bilemiyordu. Liz'in nereden geldiğini biliyordu. Bir yıldan uzun bir süredir birbirlerini görmezken, yarım saniye içinde sevişmeye başlamışlardı. Şimdi onu eve, ailesinin yanına götürmek, basına çıktıklarını söylemek ve bu mafya tarzı medya sisi içinde sonsuza dek mutlu yaşamak istiyordu. Bu ona haksızlıktı. Ona daha fazlasını vermek istiyordu ama daha önce verememişti, şimdi de veremezdi. Sadece ona verebileceği her şeyi vermek istiyordu.

Onu seviyordu. Kahretsin, onu sevmekten hiç vazgeçmemişti.

Ondan vazgeçmeye çalıştığını söylemişti ama gerçekten de o kadar çabaladığını düşünmüyordu. Kız bir şekilde onun içine işlemişti. İlk günden beri öyleydi, ona hiç şaşırmadan baktığı ve her şeyi değiştiren bir soru sorduğu günden beri. Böyle birinden nasıl uzaklaşabilirdi?

Cevap basitti: Yapamazdı. Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, ki genelde öyleydi, Erin sadece bir dolgu malzemesiydi. Fakir bir adamın Liz'i. Bunu düşünmek çok acımasızcaydı ama öyleydi işte.

Erin asla Liz olmayacaktı. Bunu hep biliyordu ama bu hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Sonra Ekim ayında o gece Liz'i görebilmek için her şeyi bir kenara bıraktığında, sırf Liz'in ağladığını düşünmek zorunda kalmamak için ... evet, bu dönüm noktası olmuştu.

Oraya umutsuzca bir yolculuk, bir bakış, bir öpücük. Her şey bitmişti.

Uçağı Washington'a iner inmez Erin'den ayrılmıştı. Erin ağlamıştı ve o da kendini kötü hissetmişti ama Liz ağlayarak aradığında hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Kendini ölüyormuş gibi hissetmişti. Bu sadece anlaşmayı mühürlemişti.

Erin'in ne kadar sinirlendiğini hatırladı.

Beni sevdiğini sanıyordum. Birini sevmekten nasıl aniden vazgeçersin? Başka biri mi var? Bu o mu?

Brady merdivenlerden ikinci kata çıkarken başını iki yana salladı. Her zaman başka biri olmuştu.

Liz sonunda onu aramasaydı ne yapacağını bilmiyordu. Şu anda bunu düşünmek bile istemiyordu. Endişelenmesi gereken çok şey vardı.

Sahanlığa ulaştığında koridor temizdi. Brady sola döndü ve yanıt beklemeden sağdaki ilk yatak odasının kapısını açtı. Clay kulağına dayadığı telefonla durduğu yerden hızla arkasına döndü.

"Hey, ," dedi Clay telefonda. "Naber dostum? Hangi cehennemdeydin?"

Brady kapıyı kapattı. "Telefon görüşmeni bitirsen iyi olur." Clay'in kaşları çatıldı. "Andrea, seni aramak zorunda kalacağım."

Clay telefonu kapattı ve yatağın üzerine fırlattı. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" "Clay, geçmişte bazı anlaşmazlıklar yaşadığımızı biliyorum," dedi

Brady,

kardeşine doğru bir adım attı. "Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum. Sen kendi yoluna gittin. Ben de kendi yoluma. Hiçbir zaman yakın olamayacağımızı kabul ettim."

"Bu da ne böyle, Brady? Birdenbire birbirimize mi bağlandık?" Clay sordu.

"Öyle de denebilir." Bir adım daha attı. "Şimdi, dediğim gibi, hiçbir zaman yakın olmadığımızı biliyorum. Ama belli bir *anlayışa* sahip olduğumuzu sanıyordum."

"Bu Liz'le mi ilgili?"

Brady iki saniye içinde Clay'in sırtını kabaca duvara çarptı ve ön kolunu 'in şahdamarına dayadı. "*Sakin*

onun adı."

"Siktir, Brady!" Clay, duvara yaslanmış bir şekilde dışarı çıkmayı başardı. Duvar.

"Sen lanet olası bir iş parçasısın, bunu biliyor musun?" Clay ona ters ters baktı.

ona şiddetle. "Hayatımda sahip olduğum şeylere sahip olmamın nedenleri var. Ve *senin* benim sahip olduklarıma asla sahip olamayacak olman için de nedenler var Clay. En başta neden onun peşinden gittiğini bilmeyecek kadar aptal olduğumu sanma."

Clay ona doğru hamle yaptı ama Brady boğazındaki baskıyı artırdı ve elini savurdu.

"Senin oyununa neredeyse kanacak kadar saf olabilir, ama bil ki bir daha asla öyle olmayacak. Ona asla yaklaşamayacaksın. Ona asla dokunamayacaksın. Onu bir daha asla öpemeyeceksin. O benim. Ve eğer benim olanı *almaya* çalıştığına dair bir ipucu bile *alırsam*, sadece kelimelerle yetineceğimi sanmıyorum."

"Siktir git!" Clay
tükürdü. "O yaptı."

Brady meramını anlattıktan sonra Clay'in boğazındaki baskıyı azalttı ve geri çekilmeye başladı.

"Benim işe yaramazın teki olduğumu mu düşünüyorsun?" Clay söyledi. "Madem onu bu kadar önemsiyorsun, o zaman neden bunca zamandır o şerefsiz muhabirle yatıyordu? Evet, muhtemelen sen orada olmadığın için. Onun üzerinde *hiçbir hakkın* yoktu. Adil oyun."

"Senin lanet olası bir kız arkadaşın var," diye kükredi Brady. "Neden onun kızıyla adil bir şekilde oynamıyorsun ve diğerlerini rahat bırakmıyorsun!"

Clay alay etti. "O sadece Andrea."

"Bu, tam buradaki!" Brady, Clay'i işaret ederek, "Biz nasıl akraba olabiliriz ki?" dedi. "Biz nasıl akraba olabiliriz ki?"

"Liz senin kız arkadaşın mı?" Clay küçümseyici bir sırıtışla sordu.

Brady başını salladı ve Clay'i tekrar duvara çarptı. "Onun adını ağzına alma dedim. Ve onu beceren başka biri hakkında konuştuğunu duymak istemiyorum. Aptal akıl oyununda başarılı olsaydın şu anda neler konuşuyor olurduk bir düşünsene."

Clay meydan okurcasına, "Hayal görüyorum," dedi. "Kendini ölü mü hayal ediyorsun?"

Clay cevap vermek için ağzını açmıştı ki yatak odasının kapısı tekrar açıldı. "Clay, annem az önce benden ..." Savannah gördüklerini kavrayınca sözünü yarıda kesti. "Nedir bu? Neler oluyor?"

Brady nefesinin altından homurdandı ve sonra kolunu indirdi. Bu saçmalığı Savannah'nın önünde yapmayacaktı. Clay'e ne demek istediğini anlatmıştı. Bunu yapmak zorundaydı. Clay aptal değildi. Bütün bunları Brady'nin arkasından yapmaya çalışıyordu. Halka açıklandığında Brady'ye açıkça karşı çıkmayacaktı. Clay gazetelere çıkmayı sevmezdi. Bir gün başsavcı olmak istiyorsa onlardan uzak durmalıydı.

"Yok bir şey Savi," dedi Brady, ellerinin tozunu pantolonuna silerken ve odanın içinde adımlarken. "Bunun için endişelenme."

"Bana endişelenmememi söyleme. Onu duvara yaslamıştın. Neden kavga ediyorsunuz? Neden hep kavga ediyorsunuz?" Savannah sordu. "Peki sen neredeydin?"

"Kaçmak zorundaydım. Bunu sana sonra anlatırım," dedi Brady. Kapıya doğru yürüdü ve Clay konuşmadan önce neredeyse odadan çıkmıştı.

"İşte bu kadar! Öylece bırakacak mısın? Değerli küçük kız kardeşine ne kadar kötü bir adam olduğunu bile söylemeyecek misin?" Clay tükürdü.

Brady içini çekti ve kapı aralığında durdu. Harika. Clay'i . Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeliydi. O zaman kardeşinin geri dönüşü olmazdı.

Savannah gözlerini devirerek, "Clay, eşeklik etme," dedi.

"Ben mi? Kendisinden on yaş küçük bir UNC öğrencisiyle yatan ve bunun yanına kâr kalacağını düşünen o. Herkes onun çok masum olduğunu düşünüyor."

"Ne?" Savannah nefes aldı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok Clay."

"Masum rolü yap. Savurgan evlat falan. ettin. Şimdi sahip ol O!"

"Brady, neden bu? UNC ile ilgili tüm o şeyler öğrenci uydurulmuştu. Sen asla Sen o tür bir adam değilsin." Gülmeye çalıştı ama gülmeyi kesti. "Yanlış kardeş. Değil mi?"

"Aman Tanrım, sen de mi?" Clay ellerini havaya kaldırarak ağladı.

Brady içini çekti ve Savannah'yla yüzleşti. "Bu doğru. İki yaz önce sen daha oradayken bir UNC öğrencisiyle birlikteydim. On yaş küçük değil. Yedi yaşında. Bir ilişki değildi. Başka insanlarla birlikte değildik. Medyanın anlattığı gibi değil."

"Vay canına." Savannah'nın ağzı açık kaldı. "Hâlâ UNC'de mi?"

Brady basitçe, "Bu konuyu herkesle konuşmak için bekleyecektim," dedi.

Clay gülmeye başladı. "Gerçekten herkese her şeyi anlatacağına inanıyor musun, *Savi*?"

"Onu bırakın. Zor bir hafta geçirdi!" Savannah öyle dedi.

"Onu normalmiş gibi savun. O bir muhabir," diye açıkladı Clay. "şimdi dikkatini çekti mi?"

"Ne?" Savannah uzanıp Brady'nin koluna vurdu. "Aptal mısın sen? Bunun kötü politikada birinci kural olduğunu bilmiyor musun? Bu düşmanla dostluk kurmak gibi bir şey!"

Brady ona, "Savi, sen bir muhabir olacaksın," diye hatırlattı.

"Ben farklıyım. Kimmiş o? Hangi muhabir ilginizi çekebilir?" Savannah talep etti.

Tanrım, bu konuşmanın böyle geçmesini hiç istememişti. Liz ve Savannah'nın arkadaş olduklarını biliyordu. Onu aileleriyle akşam yemeğine getirecek kadar iyi arkadaşlardı. Bunun nasıl sonuçlanacağını ancak hayal edebilirdi. Küçük kız kardeşi olduğu için Savannah'ya söylemek zorunda hissediyordu kendini ama Liz onun arkadaşıydı. Liz'in de yanında olmasını diliyordu.

Brady, "Bana yumruk atmadan önce, lütfen bunun onu tanımadan önce olduğunu unutma," diye uyardı.

Savannah ellerini iki yanına koydu. "Brady Jefferson," dedi gözlerini kısarak. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Ben Liz," diye ağzından kaçırđı.

Savannah'nın ağzı açık kaldı ve elleri iki yanına düştü. "Liz mi? UNC gazetesinin baş editörü Liz Dougherty gibi mi? Bir keresinde yemeğe getirdiğim Liz gibi mi? Benim Liz'im mi?"

"Evet."

"Ne yani, kız arkadaşın olduğunu iddia ettiği için onu dövmeyecek misin?" Clay odanın öbür ucundan homurdandı.

"Onunla yatmaya çalışmadı!" Brady karşılık verdi.

"Kız arkadaş mı? Liz senin kız arkadaşın mı?" Savannah'nın gözleri adamın söylediklerini algılayamıyormuş gibi irileşmişti.

"şey, evet." Brady omuz silkti. Başka ne söyleyebilirdi ki? Öyle ya da böyle bu konuşmayı yapmak zorunda kalacaktı. Savannah'nın anlayış göstereceğini umuyordu. Başka yolu yoktu. Savi rahatsız oldu diye Liz'den vazgeçecek değildi.

Savannah burnunu kırıştırdı. "İğrenç. En iyi arkadaşlarımdan biri kardeşimle yattı. Onunla çok konuşacağım! O benim ilk

Öğrendiğimde konuştuğum kişi bana birlikte yattığınızı bile söylemedi. Ve," dedi Savannah soluk soluğa, "Hayden ... birlikte olduğunuzda ... ?"

Brady'nin gözleri bu isimle erimiş gibi oldu. Hayden'ın suratına yumruğunu geçirip onu lime lime etmek istemeden Hayden'ı düşünemiyordu bile.

"Hayır. O resmin çok dışında. Makalenin yayınlanmasından bir hafta öncesine kadar olanlardan haberi yoktu, kimsenin haberi yoktu."

"Peki o senin kız arkadaşın mı? Ve bekle . Clay'in de onunla yatmaya çalıştığını mı söyledin?" Savannah sordu. "İkinizden biri bunu pantolonunun içinde tutabilir mi?"

Brady gözlerini Savannah'dan kaçırdı. Yapmak istediği konuşma bu değildi. Liz'e aşık olduğu için azarlanmak söz konusu bile olamazdı. Heather'dan bunu yeterince duymuştu. Bu konuda kendini hırpalamıştı. Artık bunları dinlemeyecekti.

"O dünden beri benim kız arkadaşım. Herkesin bu fikre alışması gerekecek. Dünyanın geri kalanının fikir sahibi olmasıyla uğraşmak zorundayım, bu yüzden şu anda daha fazla saçmalığa katlanamam," dedi Brady sert bir şekilde. Kendini kaybetmek istememişti ama artık bunu çoktan aşmıştı.

"Sana bok atmaya çalışmıyordum," dedi Savannah yumuşak bir sesle.

"Liz'den hoşlanıyorum.

Sadece şok oldum. Herkes şok olacak."

"Biliyorum." Kafasını toparlamaya çalıştı. ". Heather'a söylemek üzereydim."

Savannah ırkildi. "Seninle gelmemi ister misin?"

Brady Savannah'ya bakarak kıkırdadı. Küçük kız kardeşini seviyordu. Kimsenin onun iyiliğini bozmaya çalışmamasını umuyordu. "Hayır. Sanırım kendi sorunlarımla başa çıkabilecek yaştayım. Ama teşekkür ederim."

Yaklaştıkça boyu uzayan Clay'e doğru geri yürüdü. Muhtemelen Brady'nin ona vuracağını düşünmüştü. Pislik herifin hak ettiği buydu ama zaten sonunda o kazanmışken bir kavga başlatmayacaktı.

"Ne istiyorsun?" Clay sordu.

"Bir dahaki sefere telefonunu muhabirlerin alabileceği bir yerde bırakma," dedi Brady, Clay'in telefonunu cebinden çıkarıp kardeşinin eline tutuşturarak.

"Telefonumu mu aldı? Ne ..."

"Ben olsam o cümleyi bitirmezdim," dedi Brady. Clay'e ters ters baktı, sonra dönüp Savannah'ya başıyla selam verdi ve odadan çıktı. Kendi sorunlarıyla uğraşmak zorundaydı. Clay ve Savannah artık biliyordu. İkisi gitti, dünyanın geri kalanı kaldı.

Merdivenlere doğru yürürken Heather'dan ne beklemesi gerektiğini düşündü. İlk günden beri yanındaydı ve onun fikirleri onun için her zaman önemliydi... Liz'e kadar. Heather onunla olan ilişkisini net bir şekilde göremiyordu. Bunun nedeninin Liz'i bir yük olarak görmesi olduğunu biliyordu. Gerçi artık bunun bir önemi yoktu, çünkü bunu olduğu gibi kabul etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Brady merdivenlerden inerken, Elliott'ın merdivenlerin dibinde durup iPad'inde bir şeyler yazdığını gördü. Brady onu biraz olsun tanıyorsa, muhtemelen Heather'dan kaçmaya çalışıyordu.

"Hey, dostum," dedi Brady yaklaşırken.

Elliott sıçradı. "Ne zaman döndün?" "Çok uzun zaman önce değil."

"Nereye gittin lan sen?"

"Uzaktayım ama şimdi döndüm ve tüm başa çıkabiliriz."

"Güzel." Elliott iPad'i kapattı ve kolunun altına sıkıştırdı. "Heather beni deli ediyor."

"Kulağa doğru geliyor."

"Yine o kızla mısın?" Elliott sanki öyle ya da böyle bir fark yaratmayacakmış gibi kayıtsızca sordu.

Brady güldü ve başını salladı. "Evet, öyle. Heather'a söylememe yardım edecek misin?"

"Sanırım bütün hafta sonu seni katletmeye hazırlanıyordu. Kendine gelecektir." Elliott Brady'nin sırtını sıvazladı. "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"İnatçı, sanırım."

Brady, Elliott'ı nasıl okuyacağını asla bilemedi. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı. Brady bazen adamın kendisini havaya uçuracağını düşünürdü, bazen de Elliott tamamen soğukkanlıydı. Brady, Elliott'ın her şeyi sineye çektiği zamanlarda onu arkadaşı olarak görmekten memnundu. Bu onu iyi bir avukat yapmıştı.

Elliott kaşlarını kaldırarak, "İnatçı," dedi. "Şimdi kim seni bu şekilde tanımlayabilir ki?"

"Herkes."

"Doğru."

"Ona geri döneceğimi nereden biliyordun?" Brady ona sordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bekledi. Onun peşinden gideceğini bile bilmiyordu. Onun kalbini kazanmıştı ama lanet olsun, onu mahvetmişti. Kızın arabasına bindiği ana kadar karar vermekte zorlanmıştı.

"İlk zaferini kazandığın gün sana onu gerçekten sevip sevmediğini sorduğumda bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Önemli olmadığını söyledim."

"Kesinlikle. Açıkçası bunun bir önemi yok," dedi Elliott ona. "Evet de diyebilirdin, hayır da diyebilirdin ama önemli olmadığını söyledin. Bu da benim için önemli olan tek şeyin bu olduğu anlamına geliyordu."

"Öyle," diye kabul etti Brady. Bunu fark etmesi biraz zaman almıştı. Onsuz, tüm hayalleri ve arzuları düz görünüyordu.

"Heather'ı bu konuda ikna etmeye çalışalım. Benim tavsiyem, ne olursa olsun, onun birkaç güzel yumruk atmasına izin vermek isteyebilirsin," dedi Elliott gülerek. "Bu konuda kendini kötü hissedecek ve seni daha çabuk affedecektir."

"Kafanın olduğu yeri seviyorum." Elliott'ı etrafında tutmasının nedeni buydu.

Birlikte Heather'ın telefonun başında beklediği oturma odasına yürüdüler. Enkaz gibi görünüyordu. Sarı saçları hâlâ dümdüzdü ama daha önce onu nadiren gördüğü yüksek bir at kuyruğu yapmıştı. Makyaj yapmamıştı ve takım elbisesi kuru temizlemeciye gitmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Brady belli ki onu gerçekten strese sokmuştu.

"Heather," dedi Brady usulca.

Heather o kadar hızlı arkasını döndü ki sanki kendini kırbaçlamış gibi görünüyordu. "Brady! Aman Tanrım, dönmüşsün!"

"Elbette geri döndüm," dedi omuz silkerek. Bir skandal yüzünden kariyerinden vazgeç.

"Harika. Hadi oturalım. Açıklamalarımızı belirlemeliyiz. Hangi açıdan bakmamız gerektiğini bilmem gerekiyor. Kişisel olarak inkâr etmenin en iyisi olacağını düşünüyorum, ancak farklı bir şey düşünürseniz bununla çalışabilirim. O zaman basın toplantısı konusunda karar vermeliyiz. Basın toplantısı düzenlemek istiyor muyuz yoksa sizin için bir açıklama mı yapayım? Bu perdenin arkasına saklanıyormuşsunuz gibi mi görünür?"

"Oha!" Brady ellerini havaya kaldırarak şöyle dedi. "Öylece mi? Strateji mi konuşmak istiyorsun? Gittiğim için kafamı koparmak istemiyor musun?"

Heather ona sert sert baktı. "Benim ne istediğim ve senin kariyerin için önemli olduğunu düşündüğüm şeyler farklı şeyler."

"Geri dönmek güzel, Heather," dedi, bir sandalyeye oturdu ve ona sırıttı.

"Bu iki şeyi yine birbirine karıştırma. Beni bu pisliğin içinde bıraktığın için sana bir tokat atmak istiyorum ama bunu mümkün olduğunca çabuk halletmemiz gerektiğini de biliyorum. Tekrar düzene girene kadar seni boğma isteğimi kendime saklayacağım," diye homurdandı.

"Sanırım düzen bir süre için kıt olacak."

"Biliyorum, ama yine de bence ..." Heather sözünü kesti. "Bekle, neden? Medyanın ötesinde bir neden varmış gibi konuşuyorsun."

Brady yumuşak bir sesle, "Ben Liz, Heather," dedi.

"Sandy Carmichael'ın Liz olduğunu biliyorum, Brady. Bunu zaten tahmin etmiştim."

"Hayır Heather," dedi başını sallayarak. "Liz'in yanına döndüm."

"Ne?" diye bağırdı. "Brady, aklını mı kaçırdın sen? Makaleyi erkek arkadaşı yazmış. Bu iftira. Gazetecilere ne dememiz gerekiyor? Buradan nereye gideceğim?"

"Bir yolunu bulacağız. Sadece ne yapacağımıza karar vermemiz için biraz zamana ihtiyacımız var ve sonra halka açıklayacağız."

Heather, "Brady, basın sekreterin olarak bunu yapmaman konusunda ısrar etmek zorundayım," dedi. Bu noktada odada volta atıyordu. "Bunun nasıl görüneceğini bir düşün!"

Brady tam cevap verecekti ki Heather'ın telefonu gürültüyle çalmaya başladı. Telefonu üzerinde durduğu masadan kaptı ve numaraya kaşlarını çatarak baktı. "Bana bir saniye ver. Muhtemelen başka bir muhabirdir.

"Kongre Üyesi Maxwell'in ofisi," dedi sakın bir sesle.

Brady içini çekti ve koltuğuna geri yaslandı. Heather tüm bu olanlar konusunda zorlanacaktı. Bunu biliyordu.

"Hayır, Kongre Üyesi dışarıda."

Yine de bunun bir önemi yoktu, çünkü çarklar çoktan dönmeye başlamıştı. Liz'e söylediklerinden geri dönmeyecekti.

"Kongre Üyesi Maxwell'in Sandy Carmichael konusunda bir yorumu yok."

O yokken Heather'ın buna benzer kaç telefonla ilgilendiğini merak etti. Elbette, bu onun işiydi, ama keşke tüm bunlar olmasaydı diye düşündü.

hiç böyle olmamıştı. Elbette, başka bir şekilde olsaydı Liz'e geri dönebilebilirdi.

Adam Heather'ı izlerken yüzü hayal kırıklığıyla kıpkırmızı olmuştu. "Evet, Bayan Hollingsworth, Kongre Üyesi Maxwell'den makalenizle ilgili bir yorum istediğinizi biliyorum, ancak bir yorumumuz yok. Kendisine şu anda ulaşamıyor. Söyleyecek başka bir şeyimiz olursa size ulaşacağız."

Siktir! Şu isim. Liz az önce Calleigh Hollingsworth'un Chapel Hill'e onu görmeye geldiğini söylememiş miydi?

"Heather," diye tersledi Brady. "Hollingsworth mü dedin? Emin misin?"

Heather telefona konuştu. "Bekleyin lütfen." Sonra Brady'ye baktı. "Evet, *Charlotte Times*'dan Calleigh Hollingsworth, neden?"

Brady ayağa kalkıp telefona uzanarak, "Ben alırım," dedi. "Ne?"

Hayır, almayacaksın. Ben senin basın sekreterinim."

"Telefonu bana ver, Heather. Yorum yapıp yapmayacağıma kendim karar veririm."

"Elliott, ona biraz mantıklı konuş!"

"Öyle ya da böyle olacak, Heather. Sadece telefonu ona ver," dedi Elliott.

İç çekerek telefonu yavaşça uzattı, her an geri çekecekmiş gibi görünüyordu ama yapmadı. Brady diğer hatta ne duymak üzere olduğunu bilmeden telefonu ondan aldı.

"Ben Kongre Üyesi Maxwell," dedi telefonda. "Kongre Üyesi Maxwell, ben Calleigh Hollingsworth.

Charlotte Times."

"Evet, Bayan Hollingsworth. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sandy Carmichael'ın kimliğini yeni keşfettim ve hikayeye ilgili yorumunuzu almak istedim. Bir yorumunuz var mı?"

"Sandy Carmichael'ın var olup olmadığını tartışmak için beni yemlemeye çalışıyorsanız, Bayan Hollingsworth, bundan daha iyisini yapmanız gerekecek," dedi Brady kuru bir sesle.

"Kimseye yem atmıyorum. Sandy Carmichael diye biri var. İlişkiye girdiğiniz kadının tam kimliğini ancak bugün öğrenebildim. Bu bilgiyi kamuoyuna açıklamadan önce şahsen sizin yorumunuzu almak istedim."

"Bayan Hollingsworth, oyunlarınızı takdir etmiyorum. Benim hakkımda olumsuz bir makale yazdığınızı itiraf ettiniz.

Gerçekleri benimle paylaşmadığınız halde şimdi gerçeklere sahip olduğunuzu iddia ediyor ve bu konuda yorum yapmamı mı istiyorsunuz?" Brady sordu. O da en az onun kadar konunun etrafında dolanıyordu. O ortaya koyana kadar elinde bilgi olduğuna inanmayacaktı.

"Hayır. Kongre Üyesi Maxwell, sizden Sandy Carmichael'ın aslında Liz Dougherty'nin sahte kimliği olduğu konusunda bir yorum yapmanızı istiyorum," dedi Calleigh küçümseyerek.

Brady onun nefes almayı bıraktığından emindi.

"Yorum yok mu?" Calleigh adeta alay ediyordu.

"Bunun için nasıl bir kaynağınız var?" Brady sordu. Bilmek zorundaydı.

"Birincil kaynak, Kongre Üyesi. Şimdi bir yorumunuz var mı?"

Liz ona söylemişti. Ona ne zaman söyleyecekti? Tam bu düşünce aklına gelmişken, telefonu cebinde titremeye başladı. Telefonu çıkardı ve Liz'in adının ekranda yandığını gördü. Lanet olsun!

Ne yapacaktı? Liz bunu yapmaya hazır mıydı? Daha fazla zaman istemişti. O da ona daha fazla zaman vermeye istekliydi. Tanrım, buna hazır mıydı? Halkın karşısına çıkmaya alışkındı ama bu şekilde dışarı çıkmanın getireceği inceleme... bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. O anda tek bildiği bununla başa çıkacağıydı.

Bu Liz'in yanında olduğu anlamına geliyordu. Bu, bu işte birlikte çalıştıkları anlamına geliyordu. Sonunda birlikte oldukları anlamına geliyordu. Bunun için her şeye değerdi.

"Evet, Bayan Hollingsworth, bir yorum yapacağım. Liz Dougherty, Sandy Carmichael. İki yaz önce özel bir ilişkimiz vardı, şimdi de halka açık bir ilişkimiz var."

OceanofPDF.com

K.A. Linde'nin Rekor serisinin son kitabını kaçırmayın

FOR *the* RECORD

Sonbahar 2014

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

T Bu serinin nedeni kampanya. Liz'in hikayesini, kampanyada çalışırken edindiğim bilgiler olmadan asla yazamazdım.

2012 kampanyası. Elimde bir pano kapı kapı dolaşırken, Delta Rae konserinde seçmen kaydı yaparken ve diğer kampanya çalışanlarıyla dışarıdayken yazmaya başladım. Onlar kampanyanın canı ve ruhudur. Perde arkasında her şeyin güvenliğini sağlarlar, işlerin sorunsuz yürümesini sağlarlar, politikacı gelip birkaç dakika konuşabilsin diye üç gün önceden haber vererek sekiz bin etkinlikler düzenlerler. Umarım bu kitaplarda bunun bir zerresini bile aktarabilmişimdir, ancak bu süre benim için her zaman çok anlamlı olacak. Bu yüzden bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan herkese teşekkür ederim: Meera, Gregg, Alex, Maddie, Kane, Greg, Rob, Mary, Susan, Hannah, Daniel, Olivia, Anna, Ralph, Avani, Kathleen ve Kiran.

Her zaman olduğu gibi, bu hikayenin ilk versiyonlarını okuyan ve boş bir sayfaya bakarken beni harekete geçirmeye yardımcı olan insanlara minnettarım. Jessica ve Bridget, her gece ben karakterlerimin zihinlerine dalarken yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Ayrıca Trish ve Becky'ye de karakterlerime benim kadar aşık oldukları için. Dystel & Goderich Edebiyat Ajansı'ndaki menajerim Jane Dystel'e bu seriye inandığı ve her adımda bana yardımcı olduğu için teşekkür ederim. İçerik editörüm Tiffany'ye ve Amazon temsilcim JoVon'a hikayenin olabileceği her şeyi yaptıkları için teşekkürler. Ve ben yazarken benim manik davranışlarımla şikayet etmeden ilgilenen ve sevimli yavrularımız Riker ve Lucy'ye yardım eden erkek arkadaşım Joel'i asla unutamam.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2014 Claire Diana Photography

K.A. Linde, Amerika Birleşik Devletleri ve Avustralya'yı gezen bir asker çocuğu olarak büyüdü. Georgia Üniversitesi'nde siyaset bilimi ve felsefe okurken, halen koçluğunu yaptığı Georgia Dans Takımı'nı kurdu. Mezun olduktan sonra UNC Chapel Hill'de 2012 başkanlık kampanyası için kampüs kampanya direktörü olarak görev yaptı. Avoiding serisinde beş ve Record serisinde iki olmak üzere sekiz romanın yazarıdır. Hevesli bir gezgin, okuyucu ve pazarlık avcısı olan K.A. Atina'da yaşamaktadır, Georgia, erkek arkadaşı ve iki yavru köpeği Riker ve Lucy ile birlikte.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

